

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Something tells me that nothing
I do can stop myself from
falling for my roommate.

THAT FIRST *Flight*

JENN MCMAHON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE FIRST

Flight

JENN MCMAHON

BCCK

CF

Firsts in the City

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Metin Düzenleme: Caroline

Palmier

Gelişimsel ve Satır Düzenleme: Kelsey Muller, Salma R. Düzeltme,

Biçimlendirme: Cathryn Carter

Copyright © 2024 by Jenn McMahon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mutlu sonu asla bulamayacaklarını düşünen ve çocukları için kendi hayallerini ve isteklerini bir kenara bırakan tüm bekar annelere. Onların peşinden gitmek için asla geç değildir. Çocuklarınızın sizi hayallerinizin peşinden koşarken izlemesi Hayal kurmak ve onlara ulaşmak şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu. Bunu yapabilirsin, anne.

Sadece beni değil oğlumu da seven ve kabul eden kocama. Zor zamanlarda benim kayam olduğun, karanlığın içinde bir ışık olduğun ve ağlamak istediğimde beni sürekli güldürdüğün için. Seni yazabileceğim her kelimeden daha çok seviyorum.

A NOTE FROM MACEY

Burada olduğunuz ve hikayeme bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Geçmişimin oldukça ağır olduğu ve bazı insanları tetikleyebileceği konusunda sizi önceden uyarmak istedim. On altı yaşındayken kızıma hamile kaldım. Hikayemde birkaç kez gündeme gelen anksiyete ve depresyonun yanı sıra narsist ve kontrolcü ebeveynlerle de uğraştım.

Açılması gereken çok şey olsa da, aynı zamanda beni bugün olduğum kişi yapan şey de bu. Umarım burada kalırsınız ve eğer kalmazsanız, ben de anlarım!

Xo, Macey

CONTENTS

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14 Bölüm 15](#)
[Bölüm 16 Bölüm](#)
[17 Bölüm 18](#)
[Bölüm 19 Bölüm](#)
[20 Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Bölüm](#)
[23 Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26 Bölüm 27](#)
[Bölüm 28 Bölüm](#)
[29 Bölüm 30](#)
[Bölüm 31 Bölüm](#)
[32 Bölüm 33](#)
[Bölüm 34 Bölüm](#)
[35 Bölüm 36](#)
[Bölüm 37 Bölüm](#)
[38 Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Bölüm](#)

[41 Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Bölüm](#)

[44 Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Bölüm](#)

[47 Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Bölüm](#)

[50 Bölüm 51](#)

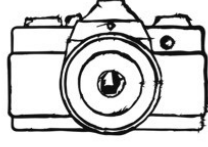
[Bölüm 52 Bölüm](#)

[53 Bölüm 54](#)

[Sonsöz Epilog 2](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

CHAPTER ONE

Oliver

Dünyadaki her şeyden çok neyden nefret ederim biliyor musunuz? Kardan.

Kardeşimin kulübesini yaz sonunda satın aldığından beri ilk kez görüyorum. Kontrol etmek için can atıyordum ama zaman bulamadım. Şimdi, yaklaşan kar fırtınası nedeniyle, her şeyin kabarık beyaz şeylerden zarar görmeden kurtulduğundan emin olmak için burada olan benim.

Bu kasaba, kardeşim Marc'ın Avery'ye sırılsıklam aşık olduğunu fark ettiği yer.

Ben de anlamıyorum. İnsanlar nasıl böyle aşık olabiliyor. Bu fikir midemi bulandırıyor.

GPS, kamyonun hoparlörlerinden "Gideceğiniz yer sağ tarafta," diyor.

Kamyonu at nalı şeklindeki garaj yolunun ilk girişinden aşağı doğru manevra yaparken bir yandan sesli bir inilti çıkarıyorum, bir yandan da buraya tek parça halinde gelebilmem için karı sağanak halinde tuttuğu için Tabiat Ana'ya teşekkür ediyorum.

Üzerinde malikane benzeri bir kulübe bulunan böylesine devasa bir araziyi satın alma fikri, manzara değişikliğine ihtiyaç duyduğumuzda tüm ailenin burayı şehir hayatından uzaklaşmak için kullanmasıydı. Ancak bu fırtına sayesinde bunun için kısmen buradayım.

Yüzyılın kış fırtınası olarak adlandırılan bu durum, Marc'ın artık gerçek olan nişanlısı Avery'yi sürpriz bir yeni yıl gezisi için Paris'e götürürken burası hakkında tedirgin olmasına neden olur.

Benden ona bir iyilik yapmamı istediğinde ilk tepkim, "*Neden Thomas'a sormuyorsun?*" oldu ama en büyük kardeşim hayatının balayı mutluluğu aşamasında sonsuza dek mutlu yaşıyor. Tekrar söylüyorum, insanlar nasıl oluyor da bu iki aptal gibi aşık olabiliyor, aklım almıyor.

Şehirde yaşamayı ve iki erkek kardeşime ve küçük kız kardeşime yakın olmayı ne kadar sevsem de, şehir hayatı ve banka hesabımın bana yaşamam gerektiğini söylediği milyarder yaşam tarzı için biçilmiş kaftan değilim.

Seyahat ettiğim tüm küçük kasabalardan daha çok küçük kasaba adamı olduğumu öğrendim. Şehirdeyken bir kamyonet kullanıyorum ve koyu renk kot pantolon ve tişörtlerle yaşıyorum. Göze batan bir başparmak gibiyim.

Dünyayı gezmeye ve bunu sosyal medya hesaplarımda bloglamaya başlamamın en büyük nedenlerinden biri de bu.

Babam öldüğünde, hepimize bir miras kaldı. Thomas kendi payını babamın işine yatırım yapmak için kullandı. Yirmili yaşlarının başında işi devraldı ve son derece başarılı oldu. Marc kendi payını hayalindeki spor arabayı almak ve başka neye harcamaya karar verdiyse onu almak için kullandı. Kim bilir, çünkü emlakçılık kariyerinde zaten başarılıydı. Patronu birkaç ay önce ona tüm şirketin anahtarlarını teslim etti ve artık işi ve kızı aldığına göre hayatı hayal ettiğinden çok daha iyi.

Emiline, küçük kız kardeşimiz, hemşirelik okuluna devam ediyor. Mirasını 18 yaşına gelene kadar alamadı, ancak aldığında, bağımsız yaşamaya başlayabilmek için şehirde kendi dairesini satın almak için kullandı.

Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan pek hoşlanmıyorum. Onun için çok korumacıyım ve yalnız yaşama düşüncesinden nefret ediyorum. Hepimiz öyleyiz. Artık 22 yaşında olması umurumda değil, o her zaman bizim küçük kız kardeşimiz olacak.

Bana gelince, payımı kendime paranın satın alabileceği en iyi fotoğraf makinesini almak için kullandım ve seyahat etmeye başladım. İlk seyahatim Charleston, Güney Carolina'ya yaptığım küçük bir seyahattir. Planım, daha büyük seyahatlere para harcamadan önce birkaç küçük blog yazısı oluşturarak takipçi kitlemi genişletmekti.

Şey... bu bir roket gibi havalandı.

Dünyanın dört bir yanından gelen insanlar hafta sonu kaldığım küçük oda ve kahvaltıya hayran kaldılar. Gönderi şu fotoğraflarla doluydu

restoranlarda yediğim yemekler, şehir merkezindeki kahve dükkanı ve plajda çekilmiş birkaç fotoğrafım.

En iyi arkadaşım Logan, plaj fotoğraflarında üstsüz olduğum için bu kadar viral olduğuna yemin ediyor. Kendime dikkat ederim, bu yüzden neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama gerçekten sebebin bu olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Yine de paylaşımlarımda rastgele samimi fotoğraflarımı paylaşmayı kesinlikle bırakmadım.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkarıp ekranda ismi gördüğümde hemen kabul et'e tıklıyorum. Çünkü, şeytandan bahsediyoruz... Logan.

"Hey."

"Hey, sen." Logan gülüyor. "Bu akşam ne yapıyorsun? Gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Roxbury'ye gelip bar olarak da kullanılan köşedeki benzin istasyonuna uğramayı planlamıyorsanız, bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

"Kahretsin. Marc'ın evine baktığını unutmuşum."

"Evde oturuyorum. Çalışıyorum. Bir hafta yalnızlık. Hepsi aynı bok." Gülüyorum.

Alay ediyor. "Bu iş değil. Bu senin kaçıışın. İş, şirketlerin gitmen için *sana para ödemesidir.*"

O ilk blog yazısından bu yana, seyahatlerimin yaklaşık yüzde doksanı, ürünlerini tanıtmamı isteyen şirketler veya ziyaret etmemi ve deneyimlerimi paylaşmamı isteyen işletmeler tarafından tamamen sponsor edildi.

Diğer yüzde onluk kısım ise seyahat etme lüksüne sahip olmanın avantajını kullanmamdan kaynaklanıyor. Bir eşe ve çocuklara bağlı değilim. Gittiğim her yerde bulduğum kadın çeşitliliğini *sevdiğim* gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Bu gece yatağına atacak yerli bir kadın bulacak mısın?" "Bu gece değil, dostum."

Abartılı bir nefes çeker. "Gezerken en yakın hastaneyi bulmalısın. Çünkü kontrol edilmen gerekiyor."

Genellikle gittiğim her yerde tanıştığım farklı kadınlardan *gerçekten* keyif alırım. Sadece son birkaç seyahatimde bunu hissetmedim. Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama yaz boyunca bir ara bunu önceliğim haline getirmeyi umursamadığımı biliyorum.

Kardeşlerim bana her zaman bir gün büyüyeceğimi ve o özel kişiyi bulacağımı söyler. Ben farklı düşünüyorum. Bir insan olarak -ve çılgınca çekici, ekleyebilirim- gittiğim her yerde yerel halkla sohbet etmeyi seviyorum. Çok sayıda insanla tanıştım.

Yolculuğumdaki insanlar yaşlanıp saçları ağarana kadar bekar hayatı yaşıyorlar ve onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Har har," diye alay ediyorum. "Çok komik. Dinleyin. Servis burada patladı. Şimdi yerleşmek için kulübeye gidiyorum. Bu gece başını fazla belaya sokma."

"Ben mi? Asla."

"Ve kız kardeşimden uzak dur," diye ekliyorum.

"Rahatlaxxxxx," diye seslendi. "Eğer uzak durmamı bu kadar çok istiyorsan, beni de yanına almalıydın."

"Birincisi, ben *asla* insanlarla seyahat etmem. Bunu biliyorsun. Ve ikincisi, seni öldüreceğiz, biliyor musun?"

Logan telefonu kapatmadan önce en kendini beğenmiş ses tonuyla "Yolculuğunuzun tadını çıkarın," dedi.

Yukarı.

Bazen kız kardeşim hakkında şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Her halükarda, yıllardır Emiline'in yasak bölge olduğu konusunda uyarılmıştı. Logan'ın kadınlarla olan geçmişini biliyorum ve Emiline'in birlikte olmasını isteyeceğim son adam o.

Anahtarı kulübenin ön kapısına sokarken başımı sallıyorum.

İçeri girdiğimde, buranın çılgın girişini görüyorum. Çoğu insan için burası rüya gibi bir ev olurdu. Kesinlikle gelip ziyaret edilecek ikinci bir ev değil.

Marc aklını kaçırmış.

Orayı gezerken içimi bir mutluluk duygusu kaplıyor. Yalnız seyahat etmenin ruhumu besleyen bir yanı var. Bir şekilde bana huzur ve yalnızlık getiriyor. Bu yüzden bir etkinlik ya da aile işlevi olmadığı sürece asla arkadaşlarımla ya da ailemle seyahat etmem.

İhtiyacım olan tüm fotoğrafları çekmek için sadece ben, fotoğraf makinem ve güvenilir tripodumun olmasını tercih ediyorum.

"Bir hafta sadece sen ve ben, ateşli şey." Elimi dağlara bakan dev mutfak tezgahına vuruyorum, sanki ev de bana karşılık verecekmiş gibi onunla konuşuyorum.

Kar taneleri gökyüzünde dans ederken güneş dağ zirvelerinin üzerinden batıyor ve bu New York'ta gördüğüm en muhteşem manzara. Bakın, kardan büyük bir tutkuyla nefret edebilirim ama yine de Doğa Ana'nın yarattığı en güzel şey olduğunu düşünüyorum.

Fotoğraf makinemi çıkarmak için ön kapıda bıraktığım çantamı alıyorum. Arka güverteye çıkıp birkaç fotoğraf çekiyorum.

Doğanın güzelliği karşısında tam bir
hayranlık duyuyorum. Çok ham.
Filtrelenmemiş. Çarpıcı.

Bu gezide bir taşla iki kuş vuruyorum. Hem kardeşime yardım
edeceğim hem de bu şehir hakkında bir blog yazısı yazmayı planlıyorum.
Evimin bulunduğu eyalet. Yazılarımda ziyaret etmediğim tek dağ.

Manzara görüntüleri en çok viral olan fotoğraflarımdan bazıları.
Herhangi bir şeye filtre koymayı reddediyorum ve insanlara dışarı
çıkmaları, seyahat etmeye başlamaları ve sadece *yaşamaları* için ilham
vermesini umarak dışarıdaki güzelliği dünyaya göstermeyi seviyorum.

Avery ve Marc buraya ilk geldiklerinde beni şehir merkezindeki küçük
bir bar ve ızgara hakkında bilgilendirmişlerdi. *Ashında* adı 'Bar ve Izgara'.
Tembel pazarlamadan bahsediyorum ama konudan sapıyorum. İyi bir yer
olduğunu ve haftanın geri kalanı için daha fazla tavsiye almak üzere yerel
halkla kaynaşmak için hemen oraya gitmem gerektiğini söylediler.

Karnımın guruldaması bana oraya bir an önce gitmem gerektiğini
hatırlatıyor çünkü şu anda ormanda açlıktan ölmek üzere olan bir ayıdan
daha kötüyüm.

Ki bu yarı yarıya doğru, çünkü zaten ormandayım.

Otuz dakika içinde kamyonetimi park yerine çekiyorum. Gözlerim
restorana takıldığında, Marc'ın tavsiye ettiği yerin burası olduğuna
inanamıyorum. Yaklaşık yüz yıllık gibi görünüyor. Dış cephesindeki
kahverengi kaplama hava şartlarından dolayı yıpranmış görünüyor.

İçeri adımımı attığımda tamamen yeni bir yermiş gibi hissediyorum.
Yan tarafta bir müzik kutusu var ve içerisi bira tabelaları ve loş ışıktan
gelen yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyor. Diğer tarafta arka tarafa açılan
bir kapı var. Açık olduğu için her tarafına ısıtıcılar yerleştirilmiş bir
açık hava verandası olduğunu görebiliyorum.

Söylediklerimi geri alıyorum, burası rahat, hatta belki... nezh?

Neredeyse her masanın dolu olduğunu ve barda sadece birkaç
sandalyenin açık olduğunu fark ettiğimde, yoğun bir sezon geçirdiklerini
varsayıyorum. Yolun yarım mil yukarısında bir kayak merkezi olduğu ve bu
hafta taze kar yağdığı için bu mantıklı. Yarın yeni yıl arifesi olduğundan
bahsetmiyorum bile.

Barın en ucundaki tabureye oturuyorum. Seçeneklerimi görmek için
menüyü açtığımda, gergin bir enerji beni sarıyor. Tüylerim diken diken
olurken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu daha önce hiç
hissetmediğim bir şey.

Her şey değişiyor ve büyük bir şey olacakmış gibi gergin hissediyorum.

Bu da neyin nesi?

CHAPTER TWO

Macey

"Flora, Mackenzie'yi aramak için bir saniyelğine dışarı çıksam olur mu?" Patronuma sordum.

"Elbette, tatlım. Benden onu kontrol etmemi istemene gerek olmadığını biliyorsun," diyor.

Gölüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Ama ben biliyorum. Yoğun bir Cumartesi gecesi olduğunu biliyorsun. Sormadan barın arkasından öylece çıkamam."

"Burada her şeyi hallettik. Gidin." Beni bir bar beziyle kovalıyor, mutfak kapısına yaklaşıp kadar beni destekliyor. "Sen bu dünyada bir düşünce bile olmadan önce bu barı işlettiğimi unutuyorsun."

Mutfığa geri dönmeden önce gülümseyip başımı sallıyorum.

Flora ve Samuel, bu küçük Roxbury kasabasına geldiğimden beri dünyadaki gerçek melekler oldular. Buraya beş ay önce kızım ve iki valizimden başka hiçbir şeyim olmadan, yaşadığımız boktan hayattan olabildiğince uzaklaşmak için geldim. Sonumun burası olacağını bilmiyordum ama havaalanından bir taksiye bindim ve adama cebimdeki her doların beni götürebileceği yere kadar götürmesini söyledim.

Bu bara geldiğimizde, olaylara nasıl yaklaşacağımdan emin değildim. Yapılacak ilk iş, neredeyse limiti dolmuş bir kredi kartına otel kiralamadan önce bir iş bulmaktı.

Flora'nın kocası Samuel o gün barda çalışıyordu ve bir kayak merkezi kasabasında yazın en sıcak günü olduğu için içeride kimsecikler yoktu. Beni coşkulu bir merhaba ile karşıladı ve ağzımdan çıkan ilk kelimeler "*Herhangi bir açık işiniz var mı?*" oldu.

Geriye dönüp baktığımda, en kötü ilk izlenimi bıraktığımdan neredeyse eminim.

Samuell'in beni bir aşağı bir yukarı süzdüğünü, gözlerinin dövmeli tenimde, valizimde ve sonra da yanımda duran sekiz yaşındaki kızımın gezindiğini hatırlıyorum. Bir şekilde beni o anda işe aldı. Meğer o ve karısı son birkaç aydır tek başlarına çalışıyorlarmış ve kışın yoğun sezon başlamadan önce bir çift ele daha ihtiyaçları varmış.

Flora yaklaşık bir saat sonra yanlarında çalışan yeni barmenle tanışmak için bara geldi. Bana nerede kaldığımı sorduğunda ona verecek bir cevabım yoktu. Yalan söylemek üzereydim ama yüzündeki ifadeden gidecek bir yerim olmadığını anladığını anladım.

Aramızda ağır bir sessizlik hüküm sürerken gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma bakarken yüz hatlarında bir şeyler değişti.

İşte tam o anda bu ikili Mackenzie ve beni kanatları altına aldı. Bizi hemen o gece yolun aşağısındaki mülklerinde küçük bir kulübeye yerleştirdiler.

Bu beni her şeyden çok şaşırttı. Tecrübelerime göre, özellikle de eski nesilde, insanlar dövmeli birini gördüklerinde onlar hakkında olabilecek en kötü şeyleri düşünme eğiliminde oluyorlar. Karanlık işlerde yer aldıklarını ya da tamamen profesyonel olmadıklarını düşünürler. Bu ikisi benimle tanıştıktan birkaç saniye sonra beni olduğum gibi gördüler.

Ve o gece Flora'ya tüm hikayemi anlattım, sadece bana daha fazla yardım etmek istemelerini sağladım.

Mülklerindeki küçük kulübe işimizi görüyor. Sadece bir yatak ve birinin akşam yemeği yiyebileceği küçük bir köşe var. Mutfak küçük bir tezgah ve sadece gerekli aletlerden oluşuyor.

Flora bizi sık sık akşam yemeğine davet ediyor ve Mackenzie de onlarla birlikte ana evde kalıp televizyon izlemeyi ya da tabletiyle oynamayı seviyor. Yatma vakti geldiğinde kanepede uyuyorum ve Mackenzie'nin yatmasına izin veriyorum çünkü kendi alanını hak ediyor.

Kızım dünyayı hak ediyor.

Bizim için daha iyi bir geleceğe doğru bir adım anlamına geliyorsa, rahat bir yatağı bir süreliğine feda edebilirim. Bir gün ona hak ettiği her şeyi vereceğim.

Tüm acılar. Tüm o kırılmışlık. Bir gün buna değecek. "Alo?"

Mackenzie telefona cevap verirken diyor ki.

Evet, 8 yaşındaki kızımın bir telefonu var. Buradaki ilk maaşım la ona aldım çünkü barın arkasında çalıştığım günlerde ya da gecelerde onunla iletişim kurmanın bir yolunu aradım, her ne kadar hiçbir zaman yalnız olmasa da. Samuel ve Flora onunla sırayla ilgileniyorlar. Biri her zaman onun yanındayken, diğeri her zaman benimle birlikte bu barın sorunsuz çalışmasını sağlamaya yardımcı oluyor.

Çoğu zaman Flora barda benimle birlikte oluyor.

Samuel'in Mackenzie'ye karşı zaafı vardır çünkü Mackenzie ona iki torununu hatırlatmaktadır. Ne yazık ki Kaliforniya'da yaşadıkları için onları yılda sadece bir kez görebiliyorlar. Mackenzie etraftayken odadaki en mutlu kişi o oluyor.

"Selam, bebeğim. Arayıp kontrol etmek istedim."

"Anne," diye homurdanıyor. "İyiym, bu gece dokuzuncu kez söylüyorum."

Yemin ederim, sekiz yaşında, on sekizine giriyor. Küstahlığı beni çılgına çeviriyor, ama bu bana onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Benim olabileceğimden daha güçlü.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Neyin peşindesin?"

"Sam Amca bana ok ve yay kullanmayı öğretiyor. Hedefimiz arka bahçede otlayan geyik. Sonra onu kulübeye getireceğiz ve yarın akşam yemeği için doğrayacağız."

"O değil!"

Gülüyor. "Sakin ol anne. Sadece film izliyoruz."

Telefondan beni görememesine rağmen gülümsüyorum. "Tamam."

"Şimdi başlıyor. Ben gidiyorum."

"Tamam, bebeğim. Sabah görüşürüz. Sana söylediğinde yatağına gittiğinden emin ol."

"Tamam. Seni seviyorum," diyor.

"En çok seni seviyorum," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Mutfaktaki derin dondurucunun kapısına yaslanıyorum ve bir iç çekiyorum.

Bizim için hayal ettiğim hayat bu değildi.

Yine de hayat planlarım arasında on altı yaşında bir çocuk sahibi olmak ve bunu kendi başıma çözmeye çalışmak yoktu. Bunu tek başıma yapmak istemedim ama kendi başıma çözmek *zorundaydım*.

Mackenzie'nin babası hiç ortalıkta görünmedi.

Lisedeki sevgilim Brad'in ruh eşim olduğuna inanacak kadar saftım. Benden bir yaş büyüktü ve onun beni sevdiğine gerçekten inanıyordum.

O zaman bana.

Bir sabah o iki pembe çizginin ortaya çıktığı ve ona baba olacağını söylediğim güne kadar, onun için iyi bir yataktan başka bir şey olmadığını itiraf etti. Ondan sonra benimle ya da kızımızla hiçbir şey yapmak istemedi.

Mackenzie doğduğunda gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Hastanede tek başıma, en mükemmel kız bebeği doğururken, kendime olabileceğim en iyi anne olacağıma dair sessiz bir yemin ettim. Onun hak ettiği gibi. Benimkine hiç benzemeyen bir anne.

Arkadaşlarım ben hamile kaldığımda beni hayatlarından çıkardılar ve eminim annem ve babam da öyle olmasını isterdi.

Söylemeye gerek yok, o doğduğundan beri çok mücadele ettim. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez dibe vurdum ve yüksek sesle itiraf etmekten korktuğum şeyler düşündüm. Hamile kaldığım için bana çektirdikleri cehenneme rağmen her şeyi ailemle birlikte yaşadım. Düşene bir tekme de onlar vurur.

Yere düşen bir tabağın sesi beni balonumdan çekip çıkarıyor. Kendime üç derin nefes almak için zaman veriyorum, önlüğümü düzeltiyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

"Geri döndüm," diye Flora'ya duyuruyorum. "Bu dakika için teşekkür ederim." "Her zaman, tatlım."

"Herkes servis yapıldı mı? Nerede kaldınız?"

"Barın sonundaki sarışın fıstık az önce oturdu." Göz kırıyor. "Hepsi senin."

"Kes şunu! Sen evlisin!"

"Ben de kirden daha yaşlıyım," diye alay ediyor. "Ama gözlerim hala oradaki adamın bakışlarını uzaktan fark edebilecek kadar iyi çalışıyor."

"Sen delisin-" Sözlerim kısa kesiliyor ve adımlarım midemle aynı anda dibe vuruyor. Çenemin menüyü okuyan adama takılıp yere düştüğünden eminim.

Çünkü bu adamı tanıyorum.

Onunla tanıştığım zamana geri dönmeden önce bir kalp atışı geçti.

Yeni bir hayata başlamak için hayatımdan kaçtığım zamanlardı.

Montana'dan New York'a uçarken.

CHAPTER THREE

Macey

Beş Ay Önce

"Uçakta yan yana iki koltuğunuz yok mu?"

"Özür dilerim hanımefendi. Uçuş tamamen dolu," diyor kapı görevlisi. "Eğer beklemek isterseniz, sizi bir sonraki New York uçağına yerleştirebilirim."

"Ne zaman?" Umut dolu bir sesle soruyorum. "Dokuz saatten önce değil."

"Kahretsin," diye inledim. "Tamam. Bu ikisini ben alırım."

Mackenzie'yle birlikte Montana'dan kalkacak bir sonraki uçağı binecek yolcular için ayrılmış koltuklara doğru ilerlerken gişeden biletlerimi alıyorum. Bu cehennem çukurundan çıkmak için dokuz saat daha beklemeyeceğim.

Nereye gittiğimi kimseye söylemeden New York'a tek yön bilet alma kararım başlangıçta sadece ailemi kızdırmak için bir plandı. Onlarla yaşamak zorba ve sefil bir şey. Mackenzie'ye kendilerininmiş gibi davranıyorlar ve bana onun annesi olamayacağımı hissettiriyorlar. I

Sürekli olarak, onlar her hatayı başıma kakarken, olabileceğimi bildiğim anne olma şansım bile yokmuş gibi hissediyorum.

Büyükanne ve büyükbabaların harika olduğunu biliyorum. Olmaları gerektiği gibi. Ama onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olmaya çalıştıklarını bir türlü aşamadım. Son birkaç yıldır onu olmak istediği değil, olmasını istedikleri kişi haline getirmeye çalışıyorlar.

Mackenzie *benim* kızım, onların değil.

Uyanık oldukları her an, akşam yemeğinde ona ne yedirdiğim ya da sekiz yerine dokuz kadar ayakta kalmasına nasıl izin verdiğim gibi konularda ona nasıl ebeveynlik ettiğim konusunda beni yargılamaları için bir fırsat. Ve on altı yaşında hamile kalarak 'sıçıp batırmamı' yüzüme vurma fırsatını asla kaçırmıyorlar. Sürekli benim zayıf noktama, kızım ile oynuyorlar. Ve bunun normal olduğunu düşünmesine izin veremem. Aşk böyle bir şey değil.

Dün gece geç saatlerde, akşam yemeğinde ne yediği konusunda onlarla bir kez *daha* tartıştıktan sonra kırılma noktama ulaştım. Köfteli makarna *yemişti* ama glütensiz değildi ve *'yatmadan önce yemek için çok ağırdı'*. Tartışma küçük görünebilir ama bardağı taşıran son damla oldu.

Hemen iki bavul hazırladım. Bu sabah onlar işe gider gitmez bir taksiye atlayıp havaalanına gittim ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde gitmek istediğimi biliyordum.

Bu yolculuk, sonunda kendim için bir şeyler yapmanın verdiği suçluluk duygusuna rağmen, her zaman istediğim geleceği inşa etme yolunda ilk adımları atmama dönüştü. Ancak sekiz yılınızı bir başkasına bakarak ve kendi hedeflerinizi umursamayan ebeveynlerinizin metaforik zincirleri altında kilitli olarak geçirdiğinizde, nihayet kendiniz için bir şeyler yapma zamanınızın geldiğini fark ediyorsunuz.

Kızıma hayallerinin peşinden koşmak için hiçbir zaman geç olmadığını göstermek istiyorum.

Bu sabahki tren enkazına ek olarak, Mackenzie bu karardan memnun değil. Onu suçlamıyorum, onu okulundan ve yıllar boyunca edindiği tüm arkadaşlarından uzaklaştırıyorum. Küçük bir kasabada yaşamak, anaokulundan liseye kadar aynı okulda, aynı çocuk grubuyla birlikte olmak demektir. Bunu neden yaptığımızı anlayacak yaşta ama bu onun tüm hayatını altüst ettiğim için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlamıyor.

Orta yaşlı bir adam yanıma oturdu. Yalnız görünüyor.

"Merhaba, bayım? Bu uçağa yalnız mı biniyorsunuz?"

"Öyleyim," diye homurdanıyor sıkıntıyla.

"9. sırada mı yoksa 23. sırada mı oturuyorsun?"

"Aslında 9. sıradayım. Neden sordunuz?"

"Görüyorsunuz-" diye başlıyorum ama kendimi durduruyorum çünkü boşboğazlığımınla tanınıyorum. Sırf sinirden bir yabancıya tüm hayatımı anlatabilirim. "Kızımınla biletlerimizi ayırdık ve acaba onun yanına oturabilmem için benimle yer değiştirebilir misiniz?"

"Nerede oturuyorsun?"

"23. sırada," dedim.

"Üzgünüm. Yapamam," diyor başını iki yana sallayarak. "Benim için çok arka tarafta. İndiğimizde olabildiğince hızlı bir şekilde uçaktan inmek istiyorum."

"Anlıyorum." Başım yenilgiyle düştü.

Daha eyaletten bile ayrılmadık ve şimdiden kızımı hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. İçimi bir panik sardı, bocaladım ve bunu gerçekten yapmamız gerekip gerekmediğini düşündüm.

"Anne, sorun yok." Mackenzie dirseğiyle beni dürtüyor. "Havalandıktan sonra kapılar kilitleniyor ve ben hiçbir yere gidemiyorum."

"Biliyorum ama benden bu kadar uzakta olmana dayanamıyorum."

"Ben bebek değilim," diyor tam bir inançla. "Neredeyse ergenlik çağındayım."

Uçuşla başa çıkabilirim. Zaten okumam gereken bir kitap var."

"Neredeyse ergen değilsin," diye karşılık veriyorum. "Ergen olmadan önce önünde birkaç yıl daha var."

Gözlerini deviriyor ve koltuğa gömülmeden önce kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ama haklısın," diye itiraf ediyorum, ona bir gülümseme sunarak. "Uçuşla başa çıkabileceğini biliyorum. Yine de senin için endişelenmek benim işim. Bunu anlamak zorundasın."

"Anladım anne."

"Şuna ne dersiniz... New York'a indiğimizde, ben yanınıza gelene kadar yerinizden kalkmayın. Tamam mı?"

"Bunu yapabiliyim."

"İnsanları sıra sıra uçaktan indiriyorlar. Ben epey arkada olduğum için koltuğunuzda bekleyin."

"Anladım."

Oturup uçağa binmeyi beklediğimiz sonraki yarım saat boyunca gergin enerji midemde dans ediyor.

Hayatımda yapacağım ilk uçuşun hayallerimin peşinden gitmek ve kızıma daha iyi bir hayat sunmak olacağı kimin aklına gelirdi ki? Bunu nasıl yapacağıma ve nasıl yürüteceğime dair en ufak bir fikrim yok ama denemezsem namerdim.

Nihayet uçağa bindiğimizde Mackenzie'nin koltuğuna yerleştikten emin oluyorum. Neyse ki, Mackenzie ile aynı yaşlarda görünen bir kızı olan başka bir ebeveynin yanında oturuyor.

Teşekkürler evren.

"Affedersiniz," diyorum kadının dikkatini çekmek için. Bana gülümsüyor. "Ben Macey ve bu da Mackenzie. Uçuşta koltuklarımız ayrı. Uçuş boyunca ona göz kulak olmanızı istesem çok mu şey istemiş olurum?"

"Aman Tanrım, tabii ki!" diyor kadın elini göğsüne götürerek. "Uçuş için birkaç boyama kitabı ve fazladan birkaç atıştırmalık getirdim."

Bu yabancınn nezaketi karşısında göğsüm sıkışıyor. "Teşekkür ederim." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Biz anneler birbirimize destek olmalıyız," diyor göz kırparak.

Mackenzie'ye bakmadan önce kadına "Çok teşekkür ederim," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen arka taraftayım bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne." Bana gülümsüyor.

Uçağın arka tarafına doğru ilerliyorum ve orta koltukta oturduğumu fark ediyorum. Orta koltuğun ne kadar can sıkıcı göründüğünü düşünerek içimden inliyorum. İki yabancınn arasına sıkışmak üzereymişim gibi görünüyor.

Sessiz bir dua gönderiyorum, uçakta uyuyorlar ve beni bırakıyorlar. ol.

Soluma bakıyorum ve yanımdaki yaşlı kadın çoktan sesini çıkarmış Uyuyordum. Önümdeki koltuğa bakıyorum ve tüm uçağın kalktığını ve sağımdaki koridor koltuğunun hâlâ boş olduğunu fark ediyorum.

Mackenzie'nin buraya gelmesini sağlamalıydım.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, bir adam tekerlekli bir el çantası, güneş gözlüğü ve üzerinde 'Beni pastırmada yakaladın' yazan bir beyzbol şapkasıyla uçağa doğru koşarak geliyor. Uçağın arka tarafındaki sırama ulaştığında, yanımdaki boş koltuğu işgal edecek olan adamın bu olduğunu anlıyorum.

Bizim sıraya yaklaşırken uçuş görevlisi onu durduruyor. "Efendim, bu uçuş tamamen dolu. Baş üstü dolaplarında bavulunuz için yer yok."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bunu kontrol ettirmek istemiyorum."

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, aynı zamanda dudaklarına flörtöz bir sırıtış yayılıyor. Belli ki onu kesiyor.

"Merak etmeyin efendim," diye mırıldandı. "Siz inene kadar arka tarafta sizin için saklayacağım."

Göz kırparak el çantasını ondan alıyor ve kabinin arkasına götürüyor. O uzaklaşırken adamın onun arkasını nasıl izlediğini kaçırmıyorum.

Dikkatini tekrar biletime verip okumak için güneş gözlüklerini çıkarıyor ve sanırım çenem düşüyor. Okyanus mavisini gözleri bilekten koltuğun üstündeki numaralara doğru hareket ediyor ve sonra bana takılıyor. Yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor ve midem bulanıyor.

"Merhaba, koltuğun eşi. Görünüşe göre yanınızdaki bu yerin mutlu sahibi benim."

Yerine oturup omzundaki sırt çantasını koltuğunun altına yerleştirmeden önce cevap verme şansım olmadı. Tekrar bana dönüyor, gözlerinin uçuş görevlisine yaptığı gibi vücudumu aşağı yukarı taramasına izin veriyor. Bana bakışından vücudumun her bir parçasının aydınlandığını hissediyorum.

Yanımda oturan bu muhteşem adamdan başka bir yere bakmak istiyorum ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun kadar iyi görünmek cidden yasadışı olmalı.

"Nereye gidiyorsun?"

Dudağımanın kenarı yukarı kalkıyor. "Bu New York'a bir uçuş, değil mi?" "Oh, o bir top avcısı." Gülüyor, başını sallıyor. "Senden hoşlandım."

"Beni tanıyorsun," diye kestirip atıyorum.

"Şanslıyım ki seni tanıyabilmem için dört saat birkaç dakikamız var." Sonra koltuğuna yerleşip başını koltuk başlığına yaslamadan önce bana göz kırpmıyor.

Bu adamın bana göz kırpmasından etkilenmemem gerekirdi ama bedenim bana ihanet ediyor.

O... muhteşem.

Demek istediğim, sarı saçlar, mavi gözler ve jilet gibi keskin bir çene hattı, onun gibi görünen bir adam söz konusu olduğunda ölümcül bir kombinasyondur. Çocukken ailesinin onun bir kalp kırıcı olacağını bildiğine hiç şüphem yok. Sadece varlığı ve bana verdiği kişiliğe bir anlık bakış, bana onun yolunu kesen her kalbi kıldığını söylüyor.

Gerçek bir açık hava adamı gibi inşa edildiğinden bahsetmiyorum bile. Koyu renk, yıpranmış bir kot pantolon ve bronz tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan düz siyah bir tişört giymişti. Koltuğun çoğunu kaplıyor ve muhtemelen benim iki katım olduğunu söyleyebilirim. Yine de herkes benim iki katım. İyi bir günde 1.80 boyundayım. Ve lanet olsun, kolları... kaslı ön kolları bana muhtemelen ellerini gerçekten iyi kullandığını söylüyor.

Dur.

Aynı uçuş görevlisi yanımda oturan yabancı hakkındaki kirli düşüncelerimi bölene kadar çoktan havalandığımı ve havada seyir halinde olduğumuzu bile fark etmedim.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

Bana bakmadan önce "Buzlu bir viski alayım," dedi. "Senin zehrin ne?"

"Diyet kola alacağım. Lütfen."

"Votka ile," diye ekliyor uçuş görevlisine bakarak. "Gökyüzünde seyahat ederken saatin her zaman beş olduğunu henüz anlamadı."

Bir kıkırdama çıkarıyor ve onunla konuşma şeklinden yanaklarının ısındığını görüyorum. Çok kaygısız ve rahat.

Muhtemelen yoluna çıkan bir kalbi daha ezmek üzere olduğunun farkında bile değildir.

Ama beynim az önce ne istediğini hatırlayarak kendini hemen durduruyor.

Votka.

"Oh, hayır." Elimi havada sallayarak uzaklaşmadan önce dikkatini çekiyorum. "Bana votka yok." Bir sonraki sözlerime vereceği tepkiyi görmemek için bakışlarımı yanımda oturan Adonis'ten kaçırıyorum. "Teşekkür ederim ama ben içki içmem."

Uçuş görevlisi içeceklerimizi hazırlamak için uçağın arka tarafına çekilirken sadece başını sallıyor.

Kucağımda birbirine kenetlediğim ellerime endişeyle bakıyorum. Alkol içmediğinizde insanlar size farklı gözle bakıyor, bırakın hayatınızda bir yudum bile alkol almadığınızı söylemeyi. Ama benim içmek gibi bir arzum hiç olmadı.

Memleketimde etrafımdaki insanların iyi vakit geçirmek için buna ihtiyaç duyduklarını düşünerek bağımlılığa düşmelerini izledim. Yıllardır önceliğim her zaman sadece Mackenzie oldu ve hiçbir şeye bunun yerini alacak gücü vermek istemedim.

Ne zaman yeni birine içki içmediğimi söylesem, her zaman bir dizi soru geliyor. Nedense '*sevmiyorum*' ya da '*içmek istemiyorum*' onlar için yeterince iyi nedenler olmuyor. Bu da yirmi bir soruluk rahatsız edici bir oyuna yol açar. "*İyileşme sürecinde misin?*" "*Hamile misin?*" "*Bir içkiden zarar gelmez, biliyorsun değil mi?*"

İnsanlara kendimi açıklamak zorunda kalmaktan bıktığımı söylemek hafif kalır.

"Buna saygı duyuyorum." Sözleri transımı bozdu.

Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzüne yapışmış bir sırtışı görüyorum. Ses tonunda *zerre* kadar yargılama yok.

Ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bu adamın niyetinden tam olarak emin değilim. Önümüzdeki birkaç saat boyunca yanımda kalacağı için mi iyi davranıyor?

Uçuş görevlisi içkilerimizle geri döndüğünde soruma cevap buldum ve dramatik bir şekilde eğilerek göğüslerini onun görmesi için sergiledi. Onlara birkaç bin dolar harcadığına şüphe yok.

"Teşekkür ederim, ama fikrimi değiştirebilir miyim?" diye sorar bardağı ona geri verirken. "Sadece portakallı soda alacağım."

"Sorun değil, efendim."

Elim ağzımı kapattığında ve omuzlarım sessiz bir kıkırdamayla titrediğinde kendimi tutamıyorum. Bu koca kıçlı adam az önce uçakta portakallı soda sipariş etti.

Şimdi burada kim kimi yargılıyor?

"Bana gülme." Benimle birlikte gülmeye başladı. "Portakallı soda daha üstündür."

"Bu sadece..." Başımı sallıyorum, yüzümdeki sırtışı silemiyorum. "Birinin uçakta sipariş edebileceği en rastgele şey. Kola ya da Sprite gibi bir şey beklerdim. Kesinlikle portakallı soda değil."

"Ama seni güldürdü."

Gülümsememi sabit tutmaya zorlayarak başımı sallarken kahkahalarım onun ifadesi karşısında sönüyor. Gerçekten bir şey söyleyemiyorum çünkü bu yabancı haklı. En son ne zaman kızımдан başka bir şeyin beni güldürdüğünü ya da herhangi bir konuda kaygısız hissettirdiğini hatırlayamıyorum.

Şeytanlarla mücadele ettiğinizde, günlük yaşamda neşe bulmak zordur. Bu sizi her zaman yorgun yapar. O kadar yoruyor ki gülmek bile zor geliyor. Mackenzie'nin önünde iyi bir maske takıyorum, çünkü bazen öyle olduğumdan endişelensem de annesinin kırıldığını düşünmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Ve seninle geçirdiğim kısa süreye bakarak bunu çok sık yapmadığına bahse girerim."

Gülümsemem tamamen kayboluyor ve bakışlarımı tekrar ellerime indiriyorum. Başımı sallayarak sessizce ona gülmediğimi söylüyorum. Nasıl oldu da portakallı gazoz hakkında gülmekten, yeterince gülmediğim hakkında derin bir sohbe geçtik?

Bu adam çok sezgisel.

"Pekala." Ellerini birbirine vuruyor, sanki dondurucu soğuktaki tundrada onları ısıtmaya çalışıyormuş gibi ileri geri ovuşturuyor. "Ben bir hedef belirleyiciyim. Bu işimin bir parçası. Ve sanırım az önce bir sonraki hedefimin kilidini açtım" -çok pahalı bir saate benzeyen bir şeye bakıyor- "üç saat ve bozuk para. Ve seni daha çok güldürmek."

"Öyle mi?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Evet."

"Senin işin tam olarak nedir, komik adam?"

Bu da bana bir kıkırdama kazandırdı. "Benim bir numaralı işim insanları güldürmek. Bunu görmeye bayılıyorum. Bu yüzden bu lakabı kabul ediyorum çünkü bu unvanı onurla taşıyorum. Ama asıl işim bir blog yazarı olmak."

Başımı yana eğip ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Kulağa gerçek bir iş gibi gelmiyor, değil mi?"

"Söylemeyecektim." Ellerimi savunmak için kaldırdım.

"Bunu düşünen ilk kişi sen değilsin," diyor dirseğiyle beni dürtüp bana ölümcül bir göz kırpışı daha atarken. "Ama beni en çok mutlu eden şey bu ve ben de bu sloganla yaşıyorum. Seyahat ediyorum, bir yerleri ziyaret ediyorum ve bunlar hakkında blog yazıyorum. Çoğunlukla restoranlar ya da bana sponsor olan şirketlerin ürünlerini sergiliyorum."

"Bu gerçekten kulağa inanılmaz geliyor. Peki... şimdi bir blog yazmaya mı gidiyorsun? Yoksa hakkında blog yazdığınız bir yerden mi ayrılıyorsunuz?"

"Bilmek istemez miydin..." Beni ismimi paylaşmaya çağırırken kelime dilinde dolaşıyor.

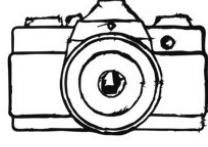
"Macey."

"Macey." Adımı geniş bir gülümsemeye söylüyor.

Dudaklarımın kıvrılıp onunkilere uymasını sağlayan ve yıllardır hissettiğim en hafif duyguyu hissettiren bulaşıcı bir duygu bu. Onun varlığı tüm korkularımı yatıştırırken sonunda koltuğumda rahatlıyorum.

Hemen yanımda oturan bu yabancı, birkaç saat önce hissettiğim gerginliği, yeni bir başlangıç için umutlu bir beklentiye dönüştürmeyi başardı.

Ben ve kızım.

CHAPTER FOUR

Oliver

Beş Ay Önce

Solumda oturan yabancı beni büyüledi.

Ve beni ona çeken şey dış görünüşünden çok daha fazlası, çünkü evet, nefes kesici biri. Siyah saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve başının tepesinde tünemiş. Tek bir makyaj yapmadan yataktan kalkmış ve uçağa yetişmek için acele etmiş gibi görünüyor.

Ki ben de aynı şeyi yaptım, yani anlıyorum.

Ama beni büyüleyen şey uzun, kalın kirpiklerinin arkasından bana bakan yeşim yeşili gözleri değil. Ve kesinlikle yırtık bir kot pantolon ve kolundaki dövmeleleri ortaya çıkaran grafik bir tişört giyerken vücudunun ne kadar mükemmel olduğu da değil. Benim dikkatimi çeken insanların görmedikleri şeyler.

Bu kadar kısa bir süre içinde söylediğim en küçük şey bile onu güldürdü.

Gözleri bana düpedüz bitkin olduğunu söylüyor.

Bu kadın omuzlarında ağır bir yük taşıyor.

Babam öldükten sonra annemin depresyonla başa çıkmasına tanıklık ettiğim için insanlarda bunu görmeyi öğrendim.

"Eğer bilmek istiyorsan, *Macey*." Ona göz kırpıyorum ve yüzündeki gülümsemeyi tekrar görmek umuduyla dirseğimle hafifçe dürtüyorum. "Bir blog gezisinden eve dönüyorum."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

"Dağlarla ilgili bir şey var," diye devam ediyorum, başımı koltuğun başlığına yaslayarak. "Hayatımın her günü onları soluyarak yaşayabilir ve mutlu bir adam olabilirim. Kar yağmadığı sürece."

"Seni mutlu eden şeyin pastırma olmadığına emin misin?"

Başımı ona doğru çeviriyorum, dudağımın kenarı hafifçe yukarı kalkıyor.

"Az önce dünyadaki en sevdiğim yemekle ilgili bir şaka mı yaptın?" Oturduğu yerde kıkırdıyor. "Şapkan seni ele verdi."

Beyzbol şapkamı başımdan çekip çıkarıyorum, parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirerek neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum ve bugün için şapka seçimimin *bu* olduğunu tamamen unutuyorum.

"Kahretsin," diye şaka yapıyorum. "Pastırmayı çok severim. Lütfen sen de sevdiğini söyle."

"Çünkü eğer yapmazsan kendimle yaşayamam."

"Bu çok dramatik." Gözlerini deviriyor ama yine de gülüyor.

Hayatımda pek çok insanı güldürdüm ama Macey'nin kahkahasının tatlı şarkısını duymak bambaşka bir şey.

"Beni yakaladın."

"Yaptım, değil mi?" Sırıttıyor. "Biraz vaktimiz olduğuna göre bana şu yaptığın blog işinden bahset."

"Her zaman dünyayı gezmek istemişimdir. Her şeyin güzelliğini internet yerine kendi gözlerimle görmek. Ayrıca yemek yenecek yerler, ziyaret edilecek yerler ve yapılacak şeyler konusunda insanların başvurduğu kişi olmayı da seviyorum. Ne halt edeceğimi düşündüm ve sevdiğim iki şeyi bir araya getirmeye karar verdim, her şey böyle başladı. Ayrıca, ailemin işine katılmak için hiçbir arzum yoktu. Yatırımcı olmak hayatımın bingo kartında yoktu." Gülüyorum.

"Vay canına, yatırımcı bir aile."

"Şey, sadece babam." Omuz silkiyorum. "Şehirde büyük bir yatırımcıydı. O öldükten sonra bu işi kardeşim devraldı."

"Çok özür dilerim." Gülümsemesi azalıyor ve bakışlarını kucağındaki ellerine yöneltiyor.

Rahatsız edici bir duygunun onu ele geçirmesini izliyorum.

"Hey, bunların hiçbirisi değil. Üzgün olmana gerek yok." Sol elim açıkta kalan ön koluna dokunuyor ve dinle... Yemek yapmıyorum, bu konuda ilk şeyi de bilmiyorum. Ama eminim ki elini yanan sıcak bir ocağın üstüne koymak böyle hissettiriyordur.

Onun tenine dokunmak içimi yakıyor.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü gözleri birbirine bağlı tenimize takılıyor ve şok içinde genişliyor.

"Özür dilemene gerek yok," diye tekrarlıyorum, elimi çekerken bunun neyle ilgili olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hepimiz iyiyiz."

"Tamam," diyor, fısıltıyı zar zor aşarak.

Sağ elini kaldırıp tenimin değdiği sol kolunu ovuyor ve gözlerim kolunu kaplayan güzel mürekkebe takılıyor. Gömleğinin altında kayboluşundan tam kollu olduğunu anlayabiliyorum ama en çok dikkatimi çeken şey ön kolunun büyük bir kısmını kaplayan büyük yusufçuk.

"O yusufçuk dövmesi çok güzel."

Öne doğru eğilip onun alanını işgal ediyorum. Vanilyanın sarhoş edici aroması duyularımı sarıyor, daha iyi görebilmek için elini elime aldığımda beni ona doğru çekiyor. Önceki yanma hissi yine tüm hızıyla devam ediyor ama o geri çekilmek için bir hamle yapmıyor. Gözlerim dövmeye yapışıp kalıyor.

Dövme yaptıran iki tür insan vardır. Sarhoşken rastgele dövme yaptıranlar ve vücutlarına istedikleri her şeyi yaptırmaya karar verenler ve bir anlamı olan dövmeler yaptıranlar. Macey ile olan bu kısa karşılaşmadan sonra... Ben ikincisini seçiyorum.

"Bana bundan bahset," diye soruyorum, kendimi onun hakkında daha fazla şey bilmek isterken buluyorum.

"Bu sadece bir dövme," diyor tereddütle.

"Mmhmm." Bir yabancıya söylemek istememesini anlayışla karşılayarak ona sırtıyıyorum. "Hoşuma gitti. Uzun zamandır dövme yaptırmak istiyordum."

"Sende hiç yok mu?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Benimle ilgili bir başka eğlenceli gerçek de tam bir ödleğ olmam. İğnelerden ve onlara yakın olmaktan korkarım. Görür görmez bayılırım."

Tedirginliği itirafımla buharlaşıyor. "Yine de dövme mi yaptırmak istiyorsun?" "Baldızım bana zeytin ağacı dövmesi yaptırmam gerektiği konusunda şaka yapıyor. bir yerde."

"Bu garip bir şekilde özel ve tuhaf." Başını soru sorar gibi eğiyor.
"Bunun bir nedeni var mı?"

"Benim adım."

"Henüz bana söylemediğin bir şey var, koltuk arkadaşım."

Macey'nin bu kısa sürede sohbete, gülmeye ve şakalaşmaya daha açık hale gelmesini izlemeye devam ederken yüzüne vuran gülümseme kontrol edemediğim bir şey.

"Her şeyden önce, bu koltuk kocası," diye ona şaka yapıyorum. "Ve benim adım Oliver."

"Oliver," diye tekrarlıyor, sanki beyni bunu işlemeye ve daha sonra kullanmak üzere depolamaya çalışıyormuş gibi. "Bu isim sana uyuyor."

"Nasıl yani?"

"Oliver ismi Latince *olivarius* kelimesinden türetilmiştir. Bu da *Zeytin Ağacı Diken* anlamına gelir."

Düşüncelerini durdurmak için parmağımı kaldırarak sözünü kesiyorum.
"Kardeşimle takılıyor musun?"

"Hayır mı?"

"İlginç." Başımı salladım. "O ve oğlu şaka yollu bana bahçıvan diyor.
Neden bilmiyorum ama devam edin."

"Her neyse, ve isim Oliver standlar olarak a sembolü için
Barış ve dostluk."

"Tamam, duyduğum kadarıyla benimle arkadaş olmak istiyorsun, öyle mi Macey?" Yanımdaki koltukta kıkırdıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ama eğer arkadaş olacaksak sana söylemem gereken bir şey var."

"O da ne?"

"Eğer diğer kardeşimle karşılaşırsan, sahte nişanlısına baldızım dediğimi ona söyleme. Onlar evli değil. Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı heba etmek istemediğim uzun bir hikâye ama beni öldürür. Düşünsenize"- bir mumu söndürür gibi hızlı bir nefes çekiyorum-"Avery beni öldürür ve Avery Woods'un kötü tarafında olmak isteyeceğim son şey."

"Not edildi" demeden önce kahkahasını tutamadığı için elleriyle ağzını tekrar kapatıyor.

Sonraki iki saat boyunca en rastgele şeylerden konuşuyoruz ama onun hayatı, nereye gittiği veya bu uçuşta ne yaptığı hakkında hiçbir şey yok.

Beni yanlış anlamayın, merakım öğrenmek istiyordu, ama onu zorlamayacaktım.

İniş hazırlanmak için bir anons yapılmadan önce kabindeki hoparlörlerden bir çınlama sesi duyulur.

"Başardık." Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum.

Gülümsemesi azalıyor ve endişesinin tüm gücüyle geri geldiğini fark ediyorum. Bu o kadar hızlı oluyor ki, sanki biri ışık düğmesini kapatmış ve uçağa bindiği zamanki haline geri dönmüş gibi. Sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi uçağın ön tarafını değerlendirmek için başını hafifçe kaldırıyor.

Sanki onun aradığı şeyi arıyormuşum gibi hareketlerini takip ediyorum.

"Bir şey mi arıyoruz?"

"Uhh..." diye duraksıyor. "Evet. Hayır. Yani... Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bir suç işlemek üzere miyiz?"

Tuttuğu nefesini serbest bırakıyor. "Öyle bir şey yok. Dinle, uçağın ön tarafında biriyle buluşacağım. İndiğimizde onu kaybetmemek için yanınızdan geçsem sorun olur mu? Bilirsin, uçağın arkası eşittir uçaktan en son çıkan sorun."

Az önce söylediği her kelimenin dışında duyduğum tek şey Macey'nin onu kaybetmek istemediğini söylemesiydi. Garip bir rahatlama hissi kapladı içimi. Neden? Hiçbir fikrim yok. Bu kadını hayatımda bir daha görmeyeceğimden eminim. Ama onun başka bir adamla buluşmayacağını bilmek beni koltuğumda rahatlatıyor.

"Tabii ki."

Dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunmadan önce tereddüt ediyor. "Teşekkür ederim." "Arkadaşlar bunun içindir." Göz kırpıyorum.

Sonraki birkaç dakika geçerken, bu kadını bir daha asla göremeyeceğimi fark ettiğimde hayal kırıklığı her yanıma sarıyor. Onunla çıkmayı istemek anlamında değil, çünkü o hayat bana göre değil, ama onun yanında olmak bile bir onur gibi geliyor. Daha fazlasını istiyorum.

"Hey, eve geleceğini ya da gideceğini bana hiç söylemedin mi?"

Başını sandalyenin arkasına yaslıyor, sanki sorumu anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını önündeki koltuğa kilitliyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve gülümsüyor. Sadece mutluluk içinde gülümsüyor. Sorumla birlikte büyük bir aydınlanma yaşamış gibi görünüyor.

"Eve geliyorum," diyor sonunda.

"New York ikimizin de evi olduğuna göre..."

Uçuş görevlisi artık uçağı terk edebileceğimizi anons ederek cümlemi yarıda kesti. Macey koltuğundan fırlıyor, uçağın önündeki arkadaşıyla buluşmak için sabırsızlanıyor.

"Belki numaranı alabilirim ve bir ara akşam yemeğı için buluşabiliriz," diye devam ediyorum, o koridor tıkanmadan önce eşyalarını toplamak için acele ederken.

"Bunu size uçağın dışında verebilir miyim? Onunla hemen buluşmam gerekiyor" diyor aceleci bir ses tonuyla.

"Evet, tabii ki." Elimi koridora doğru salladım. "Git arkadaşını yakala, seninle orada buluşuruz."

Göz ucuyla bile bakmadan koridordan uçağın önüne doğru koşturuyor. Arkadaşıyla buluşmak için sağındaki solundaki insanlara "affedersiniz" diyor. Sezgisel bir şekilde izlediğı yolda durduğunu ve buluştuğı kişiyi selamlamak için eğildiğini izliyorum. Aynı anda uçuş görevlisi sözümü kesiyor.

"Bay Ford, sizin için burada sakladığımız bavul bende."

Arkamı döndüğümde daha önce içki siparişimizi alan aynı cilveli kızla karşılaşıyorum, göz kırparak valizimi bana uzatırken göğüsleri daha da ortaya çıkmış. Macey'nin nereye gittiğine dair görüş alanımı kaybetmek istemediğim için onu hemen görmezden geliyorum.

Numarasını almaya kararlıyım, ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye ve beni neden bu kadar büyülediğini öğrenmeye daha da hevesliyim.

Ama o gitti.

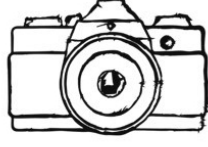
Tabii ki uçağın en arkasında olmak da pek yardımcı olmadı. Çantasını baş üstü bölmesinden çıkarmakta zorlandığı belli olan yaşlı bir beyefendinin arkasında sıkışıp kaldım. Tek bir kişi bile ona yardım etmek için elini kaldırmadı. Bence en kötü insan tipleri bunlar çünkü biri üç saniyesini ayırıp adamın çantasını çöp kutusundan çıkarmasına yardım etse hepimiz bu uçuştan çok daha hızlı kurtulabilirdik.

Sonunda onları yarıp geçtim ve adamın çantayı almasına yardım ettim.

Sanki ona iki blok nadir altın vermişim gibi bana sonsuz teşekkür ediyor.

Uçaktan indiğimizde, tüm uçuş boyunca ellerimi üzerinde gezdirmeyi düşündüğüm simsiyah saçları bir an olsun görebilmek umuduyla gözlerim etrafı tarıyor.

Macey hiçbir yerde bulunamıyor.

CHAPTER FIVE

Oliver

Bu küçük barın menüsünü okurken ağzım sulanıyor. Yanında patates kızartması olan duble pastırmalı çizburger ismimi haykırıyor. Şu anda bir içki de kulağa çok hoş geliyor.

"Beni nasıl buldun?"

Bir ses yemekle ilgili düşüncelerimi yarıp geçiyor. Herhangi bir ses değil... *onun* sesi.

Bu yaz Montana'dan New York'a uçarken tanıştığımndan beri aklımdan çıkmayan ses.

Beni menümü bırakmaya ve kafamı barın karşısından bana bakan yeşil gözlü güzelliğe çevirmeye zorluyor.

Siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve göğsünü örtecek kadar uzun. Zeytin rengi teni, kışın ölüsü olmasına rağmen güneşten öpülmüş gibi görünüyor. Hâlâ hatırladığım kadar güzel.

"Burada ne yapıyorsun?" Şüpheyle sordum.

"Önce bir soru sordum."

Kahretsin, bu şımarıklık. Ateşli.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, önlüğün onu ele vereceğini düşündüm." Sırıttıyor. "Barın bu tarafında duran ve önlük giyen çoğu insan çalışmak için buradadır."

Bir kahkaha attım. "Ooh, şakaları var."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve uçuş sırasında ona hiç bakmadığımı fark ediyorum. Yani, birkaç saat boyunca biriyle omuz omuza otururken bunu yapmanın en kolay şey olmadığını biliyorum.

O zamanlar Macey'nin güzel olduğunu düşünüyordum. Hatta ona aşık olmuştum ve hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Ancak şimdi, barın arkasında dururken karşısında oturmak... bu tamamen yeni bir seviye.

Uçuşumuzda bir terslik vardı. Uçaktan indikten sonra bunu düşündükçe, bunun sadece uçuştan kaynaklanan bir gerginlik olduğunu varsaydım. Ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Onu düşünmeyi hiç bırakmadım.

Önlüğünü düzeltiyor, gülümsemesi yüzünü hiç terk etmiyor.

Gözlerimi ona diktim. "Sence de bu iş için biraz uzak bir yol değil mi?"

"O kadar da kötü değil." Sanki uzun zamandır buradaymış gibi rahatça barın etrafında süzülüyor. "Size ne içireyim?"

Sandalyede arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerim onu tepeden tırnağa tarıyor. Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme oluştuğunu hissedebiliyorum ve buna engel olamıyorum. "Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ahhh, bu doğru." Başını sallıyor, işaret parmağını havaya kaldırıyor ve barın altından bir bardak çekiyor. Macey'nin yeşil gözleri bana kayıyor, bardağı buzla doldurduktan sonra soda tabancasını kullanarak bardağı doldururken gülümsemesi artıyor. "Portakallı soda."

Gözlerim ön kolundaki aynı yusufçuk dövmesine takılıyor. Tişörtü son giydiği kadar büyük değil, bu da kolunu daha fazla ortaya çıkarıyor ve tişörtünün kolundan çıkan kiraz çiçeği parçalarını fark ediyorum.

"Beni unutmadığını biliyordum, yusufçuk."

Başını sallıyor. Onu gördüğümünden beri yüzündeki sırıtış gitmemişti. "Ben yapmadım."

Onun itirafıyla ilgili bir şey vücudumun her yerine bir ürperti gönderiyor. Onu unutmadım. Onu itiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüm. Bu hiç bana göre değil çünkü ben kadınları bu kadar çok düşünmem. Numarasını bile alamadığım için çok sinirlenmişim ve nihayet uçaktan indiğimde gittiğini düşünmüştüm.

Ve şimdi o burada.

Barda karşımda duruyordu.

Kardeşimin bir kulübe aldığı bu küçük kasabada çalışıyordum.

"Size yiyecek bir şeyler getireyim mi? Yoksa sadece muhteşem portakallı gazozumuz için mi buradasınız?"

"Yemek. Evet." Menüyü elime alıyorum ve o hayatıma girmeden önce ne sipariş etmeyi planladığımı hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım izburger almayı planlıyordum."

"Bu gece pastırma ekleyecek miyiz?"

Başım geriye düşerken inliyorum. "Beni öldürüyorsun."

Benimle ilgili tüm bu küçük şeyleri hatırladığını bilmek beni neden bu kadar tahrik ediyor? En sıradan şeylerden bahsettik ama en çok sevdiğimi söylediğim her şeyi hatırlıyor.

"Tabii ki pastırmayı alacağım," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Eğer yapmasaydınız, ona olan sevginizi sorgulardım. *Üzerinde 'Beni domuz pastırmasıyla kandırdın'* yazan bir beyzbol şapkasına sahip olup da onunla dolu bir çizburger sipariş edemezsiniz."

"Kalbime göre bir kız."

Benim yorumumla Macey'nin içinde bir şeyler değişti.

Sanki çok ileri gitmeden önce kendini yakalamış gibiydi. Sanki konuşmamızın içinde bir cümleyle de olsa kaybolmasına izin vermiş gibi. Ama ben daha fazla bir şey söyleyemeden barın diğer tarafına geçip siparişimi ekrana yazdı ve ardından diğer müşterilerin içki siparişlerini almalarına yardımcı oldu.

Gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

Yardım edemem ama onun tarafından büyülendim.

Tanrım, benim neyim var böyle?

Hareket edişinde, gülümseyişinde, yeşil gözlerinin bu loş barda parlayışında bir şeyler var. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum.

Koşuşturan zihnimi durdurmak için çocuklara bir mesaj atmaya karar verdim.

ONU BULDUM!!!!

Bir dakikadan az bir süre geçtikten sonra telefonuma birden fazla mesaj geliyor.

LOGAN

Kimi bulduk?

TOMMY

Oh Tanrım.

Montana'dan eve dönüş uçağımdaki kız.

TOMMY

İşte
başlıyoruz.

LOGAN

Vay canına.

Önce Tommy, şimdi de sen mi? Kader siz Ford kardeşler için fazla mesai yapıyor.

Ama Tommy'nin Peyton'a olduğu gibi ona takıntılı değilim. Bu bir sonraki seviyeydi.

En büyük kardeşim Thomas, birkaç yıl önce bir yardım gecesinde bir kızla tanıştı ve ona takıntılı hale geldi. Duyduğum hikayeye göre Edison Balo Salonu'nun mutfağında çıkan bir yangın mekanın büyük ölçüde boşaltılmasına neden olmuş. İkisi bu süreçte birbirlerini kaybetmişler ancak kız beş yıl sonra dadı olarak iş aramak için şehre gelmiş.

Kız kardeşim Emiline bir ilan bulmuş ve yeğenim James'e bakma pozisyonu için onunla görüşmek üzere buluşmuştu. O gün yolları tekrar kesişti ve Tommy o günden beri ona sırılsıklam aşık.

Şimdi ikisi karı koca olarak sonsuza dek mutlu yaşıyorlar.

LOGAN

Tamam. Haklısın.

TOMMY

Takıntılı değildim.

MARC

Yalan söylemeyi bırak.
Evet öyleydin.

TOMMY

Konuşmayı seven
birisin.

Başka bir noktaya değindi. Marc yaz boyunca Peyton'ın en iyi arkadaşı Avery olan sahte nişanlısına sırılsıklam aşık oldu. O bir yıkım topu ve hepimiz onu olduğu gibi seviyoruz.

Konumuza geri dönebilir miyiz? ONU BULDUM.

MARC

Bu bilgilerle ne yapmamızı istiyorsunuz?

LOGAN

Sanırım onun için mutlu olmamız gerekiyor?

Ama karışık şeyler hissediyorum.

Hepiniz
berbatsınız.

"Daha sert bir şeye hazır mısınız?" Macey araya giriyor.

Telefonumu yüzüstü barın üstüne koyuyorum, ellerimi birbirine kenetlerken ona yaslanıyorum. Cevap vermiyorum ve ona ödüllü, sevimsiz bir gülümseme atıyorum. O güzel yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirmek için her şeyi yaparım.

İşe yarıyor, çünkü küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve yanaklarında oluşan pembeliği kaçırmıyorum.

"Bu daha iyi."

"Sen başka bir şeysin Oliver."

Adımı onun ağzından duymak hoşuma gidiyor. Ama yüksek sesle söylemem.

"Böyle iyiyim," diyorum. "Önümdeki güzel barmen içki içmiyor, o yüzden bu gece sodayla idare etmekten gayet memnunum."

"Bunun beni rahatsız etmediğini biliyorsun, değil mi?" Gülüyor ve etrafına bakarken ellerini uzatıyor. "Açıkçası, bu sektörde çalışıyorum ve buna alışkınım."

"Zaten karaciğerim için de iyi değil." Çok gerçekçi bir şekilde parmağımla onu işaret ediyorum. "Konuyu değiştirmek istemem ama şehirde yaşadığını sanıyordum. Buraya kadar çalışarak ne yapıyorsun?"

Alay ediyor. "Keşke."

Verdiği yanıt beni hazırlıksız yakaladı. Aklı başında kim beton ormanda yaşamak ve düzenli olarak bu karmaşayla uğraşmak *ister* bilmiyorum.

"Dilek mi?"

"Nihai hedefimiz bu. Şehre varmak." Ellerini barın üst kısmına dayıyor, sesini alçaltırken eğiliyor. Yakınlığı, söyleyeceklerini duymak için beni bir mıknaş gibi ona doğru çekiyor. "Burası benim için sadece bir sıçrama tahtası."

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldıyorum ona. "Hedefler hakkında konuşmanın benim gibi biri için edepsiz konuşmaya eşdeğer olduğunun farkında mısınız?"

"Yemek konuşmanın zayıf noktandır olduğunu düşünmüştüm." Sırıyorum. "O da var."

"Şehirden bahsetmişken" -bana yakın olmaktan geri çekiliyor- "burada ne yapıyorsun? Şehirde yaşadığını sanıyordum."

"Evet. Kardeşim için kulübede oturuyorum. Ama hazır buradayken bir taşla iki kuş vurmaya ve Catskill dağları hakkında bir blog yazısı yazmaya karar verdim."

"Evet, blog." Başını sallıyor.

"Evet, o küçük şey." Sırıtiyorum. "Dağların birkaç fotoğrafını çekeceğim ve muhtemelen buradayken yediğim bazı yemekleri paylaşacağım. İnsanları buraya gelmeye ve açık havayı keşfetmeye teşvik edeceğim."

"İlginç."

Tezgahı silip süpürmesi, o tek kelimeyle benden uzaklaşması beni geriyor. Bu iyi bir ilginçlik mi? Yoksa kötü bir ilginçlik mi?

Sanırım bu gezide bir taşla üç kuş vuruyorum. Çünkü bu kız hakkında daha çok şey öğrenmeye kararlıyım.

CHAPTER SIX

Macey

Ben uzaklaştıktan birkaç saniye sonra Oliver, "Şimdi geri gelip o ilginç yorumunu açıklamam gerekiyor," diye sesleniyor.

Onunla ilk tanıştığımda temiz bir nefes gibi gelmişti. Endişe içinde boğuluyor ve hayattaki seçimlerimi sorguluyordum. Belki de bunun aptalca bir fikir olduğu pişmanlığıyla kendimi hırpalıyordum. Ama onunla uçakta geçirdiğim birkaç saatten sonra kendimi rahatlamış hissettim. Sakinleştim. Yıllardır gülemediğim bir anda beni güldüren bu yabancı karşısında rahatladığımı hissettim.

Şimdi karşımda oturuyor. İş yerimde.

Portakallı gazoz içiyorum.

Ve bir doğa dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu. "İlginç olan..." Duraklıyorum, kendimi utançtan kurtarmaya çalışıyorum.

"Kardeşinizin kulübesi. Sadece onu tanıyıp tanımadığımı merak ettim."

"Olabilir." Omuz silkiyor. "Aslında burayı tavsiye eden oydu. Ağustos ayında sana bahsettiğim gerçek nişanlısıyla ilk kez buradaydı. Hani şu tanıştığında hakkında hiçbir şey söylememen gereken kişi."

Burada çalışmaya başladığımdan beri tanıştığım ve daha önce bu şehre hiç gelmemiş olan sadece bir çift vardı.

Aman Tanrım.

Bana bir kadeh şampanya ve sek viski için üç yüz dolar bahşış veren adam.

"Adı Avery Woods mu?"

"Tek ve biricik." Sırıtarak başını sallıyor. "Onu tanıyor musun?" "Tanıyorum."

Son birkaç ay içinde, buraya taşınmamda birkaç önemli an oldu. Kızımın hayatını alt üst ettiğim için kendimi giderek daha az suçlu hissetmeme neden olan anlar.

İlki Oliver'la uçakta karşılaşmamızdı.

İkincisi ise Samuel ve Flora'nın ikimizi kanatları altına alması ve ben kendime bile zor inanırken bana inanmalarıydı. Hedeflerimi biliyorlar. Burada kalmayı planlamadığımı biliyorlar ve devam etmem için ihtiyacım olan günlük cesareti veriyorlar.

Üçüncüsü ise o gece bana 300 dolar bahşış veren çiftti. Bugüne kadarki en büyük bahşış gecem oldu. Kızıma kulübedeki tek yatağımız için çok sevdiği bir nevresim takımı almamı sağladı, böylece sadece bir battaniyeyle uyumak zorunda kalmadı. Sonra da geri kalanını birikimlerimize sakladım.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onlarla savaşmaya çalışıyorum. Oliver o adamın kardeşi.

"Kahretsin, bazı şeyleri hatırlamakta çok iyisin." Sesi, ben burada isteyken gözyaşlarımı tutmamı engelliyor. Kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmasını dikkatle izliyorum. "Bu kadar iyi olduğun için mi yoksa ben unutulmaz olduğum için mi?"

İçimden gelen çocuksu kahkahaya engel olamıyorum.

Ama Flora, onun sorusunu yanıtlamama fırsat vermeden sözümü kesiyor. "Sweets, benimle hemen mutfakta buluşabilir misin?"

"Tabii ki."

Oliver'a göz kırpışını kaçırmıyorum ve onu arkaya doğru takip ederken gözlerimi deviriyorum.

"Özür dilerim, onunla çok uzun süre konuştum. Diğer müşterileri ihmal etmek istememiştim," diye başlıyorum daha kapı kapanmadan.

"Seni buraya başın belada olduğu için çağırmadım." Sipariş penceresine doğru ilerledi ve adamın sipariş ettiği çizburgeri aldı. "Bunu arkadaşına götür ve yirmi tane al."

"Bu gece çok yoğun." Tabağı elinden aldım. "Bunu yapamam. Ben iyiyim."

"Israr ediyorum."

"Ama o benim *gerçek* arkadaşım değil. Onunla New York'a uçarken tanıştım. Hepsi bu kadar." Onunla göz göze gelmemek için bakışlarım çizburgere kayarken bir elimi gergin bir şekilde önlüğümün cebine sokuyorum.

"Onu arkadaşın yapmalısın." Kafamı kaldırdığımda onun agresif bir şekilde göz kırptığını görüyorum.

"Bu gece gözünde bir seğirme mi var? Bu göz kırpmalar da neyin nesi?"

"O iyi görünümlü bir *arkadaş*, Macey. Seni daha önce de müşterilerle sohbet ederken görmüştüm. Aylardır seni izliyorum ve daha önce hiç kimse seni böyle gülümsetmemiştir."

"Farklı gülümsemiyorum."

"Gülümsüyorsun."

Kahretsin. Beni yakaladı.

Oliver'ın mavi gözlerinin ışıltısında ve şapşal gülümsemesiyle parlayan bembeyaz dişleriyle uyumunda bir şeyler var. Bu bulaşıcı bir şey ve saniyeler içinde kendimi onunla birlikte şapşal şapşal gülümserken yakalıyorum. Etrafındaki herkese kendini iyi hissettiren rahat bir kişiliği var.

"Şu anda bunu yapıyorsun," diye kışkırtıyor.

"Belki de bu konuşma çok saçma olduğu içindir. İşle zevki birbirine karıştırmadığımı biliyorsun."

Kaşlarını oynatıyor. "Bahse girerim o adam sana *harika* zevk."

"Flora!!!" Nefesim kesildi.

"Ne? Ben yaşlıyım, bu da tecrübeli olduğum anlamına gelir."

Çizburger tutmayan boştaki parmağımı kulağıma sokuyorum, "Bunu bilmeme gerek yok! Kulaklarımı kanatacaksın."

"Bu kadar dramatik olma." Beni başından savdı. "Üniversitede olmamana rağmen okumaya devam ettiğin o üniversite ders kitaplarından kafanı çıkarman ve gözlerini dışarıda senin için neler olduğuna açman gerekiyor. Ayrıca, kader sana kartlarını dağıttığında, arkana yaslanıp onunla savaşmaya çalışamazsın."

Bu mudur yani? Kader mi?

"Öyle bir şey aramıyorum Flora. Sadece ben ve kızım olmaktan mutlu olduğumu zaten biliyor olmalısın. Mackenzie

hayatımda ihtiyacım olan tek kişi."

"Bunu biliyorum. Ama mutlu olmadığını da biliyorum."

Sözleri kalbimi en keskin mutfak bıçağı gibi kesti.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve fısıldıyorum, "Öyleyim."

"Gerçekten mi? Seni olduğun gibi sevdiğimi ve o küçük kızın seni dünyanın en mutlu insanı yaptığını biliyorum... Ama derinlerde bir yerde yüzeye çıkmasına fırsat vermediğin şeytanlarla savaştığını da biliyorum. Boş bir bardaktan su dolduramayacağını da biliyorum. Senin bardağın boş, çocuğum." Kahkahası ortamı yumuşatıyor. "Şimdi bu çizburgeri soğumadan o iyi adama götür. Al sana güneybatı usulü tavuk salatası. Yirmi tane al."

"Peki," diye kabul ediyorum ve salata tabağını elinden alıp bara doğru ilerliyorum.

Sadece 20 dakikalık bir konuşma.

Bunu kesinlikle yapabilirim.

CHAPTER SEVEN

Macey

Oliver barın karşı tarafında olduğumu fark edince taburesini bana doğru çeviriyor.

Ellerini geniş ve kalın bacaklarının üzerine koyarak onları açıyor. Kırmızı kareli fanilasıyla mükemmel uyum sağlayan bir çift koyu renk kot pantolon giyiyor. Benden daha çok buralı gibi görünüyor.

"Vay canına, buradaki müşteri hizmetleri birinci sınıf."

Elimdeki iki tabağı da kaldırıyorum. "Akşam yemeği için eski bir arkadaşıma katılayım dedim. Tabii o da isterse."

Oliver portakallı gazozunu kaptığı gibi sandalyeden fırlıyor. Ani hareketiyle vücudu tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor, bu da beni bir adım geri atmaya zorluyor. *Tam bir çapkın, değil mi?* Mavi gözleri yeşil gözlerimle buluşuyor ve bedenim hafifçe titriyor. Tabakları dökmemem için eliyle kolumu kavırıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Vay canına, yusufçuk."

Daha önce kullanmaya başladığı lakap kulaklarımda yankılanıyor.

Dövmelerimin ne anlama geldiğini açıklamadım ama içimden bir ses bu adamın sezgilerinin sandığımdan daha kuvvetli olduğunu söylüyor.

"Ben iyiyim." Sesim boğuk çıkıyor. "Hadi bir masa kapalım."

Bizi barın arka köşesindeki tek açık masaya yönlendirirken o da beni takip ediyor. Buraya kimse oturmaz çünkü yan kapıya yakındır ve kapının üzerindeki pencereden hava akımı gelir.

Ancak şu anda bu beni hiç rahatsız etmiyor çünkü Oliver'ın varlığı vücudumun her yerini ateşlendiriyor.

Benim neyim var böyle?

"Biliyor musun... Soyadını hiç öğrenemedim," diyor. "Evans."

"Macey Evans." Tekrar tekrar başını sallarken dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Omuz silkiyorum ve çatalımı salatama saplarken bakışlarımı salatama çeviriyorum.

Kulağa hoş geliyor ama beni sonsuza dek aileme bağlıyor ve ben buna katlanamıyorum. Aslında, Mackenzie de bir Evans. Öz babası onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu, o halde neden ona hayatında hiç tanımayacağı birinin soyadını verelim?

"Sana bir sorum var," diye düşüncelerimi böldü. "Ateş et."

"Şu 'yüzyılın büyük fırtınası' vurmadan önce sadece birkaç günlüğüne şehirdeyim," diyor tırnak içinde. "Blog yazımda bana biraz yardımcı olabilir misin?"

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana etrafı gösterecek, bölgeyi bilen birine ihtiyacım var. Manzaralı dağ fotoğrafları çekmek istiyorum. Şehirdeki en iyi restoranları bulup yemeklerini denemek istiyorum. Çünkü biliyorsun" -yakına eğiliyor- "yemek kalbime giden yoldur."

Kalp atışlarım hızlanıyor çünkü yemek benim de yolum. Ama tek neden bu değil... Çalışmadığım zamanlarda bu adamla buranın dışında vakit geçiremiyorum.

Bu konuşma, bazı olası ipuçlarını kaçırdığım için şimdiden kaygımı artırıyor. Ayrıca, kızımın yeterince zaman geçiremiyorum, bu yüzden ondan uzak kalmam gereken boş zamanımı onunla geçiremem.

Suçluluk duyduğum şeyler listeme bir yenisini eklemek istiyorum: çalışan bir anne olmak.

Bu gerçekten iki ucu keskin bir kılıç. İsteyken, onunla birlikte olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. İşe gitmediğimde ise bizim için para kazanamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Beynimdeki kısır döngü hiç bitmiyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, ben de sadece birkaç aydır buradayım. Bildiğim tek yerler yaşadığım yer ve bu bar. Hepsi bu kadar."

"O zaman bunu düzeltmeliyiz, değil mi?"

"Şu anda burada bir sürü şeyle uğraşıyorum..." Kendimi durduruyorum çünkü Oliver bir kızım olduğunu bilmiyor ve bu bilgiyi açıklamaya hazır olduğumdan emin değilim. "İşle ilgili. Önümüzdeki hafta için her gün programım var," diye yalan söylüyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, hamburgerinden bir ısırık aldıktan sonra peçeteyle ağzını siliyor. "O zaman belki de seyahatimi uzatmalıyım."

"Oh, çok ısrarcısın." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Nedense ben de seninleyim."

Onun kabulüyle yanaklarımın ısındığını hissediyorum, bu da barın bu köşesinde bir yaz günü gibi hissettiriyor.

"Bana soyadını hiç söylemedin."

"Ford." Sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi elini masanın diğer tarafına uzatıp sıkmamı istiyor. Elim onunkini kavıyor ve dokunuşuyla koluma yayılan elektrik tüm şehri kapatmaya yetiyor. "Oliver Ford."

"Bekle." Gözlerim şok içinde açıldı. "Yani... *Oliver Ford'dan Notlar* mı?" "Blogumu duydun mu?"

Bir omzumu silkerek kaldırıyorum. "Burada ve orada."

Blogu gerçekten takip ettiğim için utancımı gizlemeye çalışıyorum. Dini olarak. Paylaştığı yiyecekler beni sürekli şaşırtıyor ve her birini nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum. Gittiği tüm yerleri ziyaret edebilmeyi çok istiyorum. Gurme kalbim ona takıntılı.

Bir de fotoğraf makinesiyle yakaladığı inanılmaz manzaraları ekleyin.

Oliver'ın daha önce de söylediği gibi, seyahatlerinden küçük notlarla insanları açık havayı keşfetmeye teşvik etmek istiyor. Her gönderisinde de bunu yapıyor. Ölmeden önce yapılacaklar listeme çok sayıda ekleme yaptı.

Sonunda isme bir yüz ekleyebildiğime inanamıyorum. Paylaştığı fotoğraflarda genellikle yüzü kesilmiş oluyor. Hep bunun gizlilik nedeniyle olduğunu düşünmüştüm.

O, dizüstü bilgisayarınızın üzerinde ağzınızın suyunu akıtmaya yetecek yontulmuş karın kaslarına sahip gömleksiz bir adam.

O, ters bir beyzbol şapkası ve inanılmaz kışını mükemmel bir şekilde sergileyen bir çift Levi's sallayabilen sağlam bir açık hava adamıdır.

Şüphesiz, benim gibi yıkık dökük, bekar bir anneyle hiçbir şey yapmak istemeyecek bir adam.

CHAPTER EIGHT

Macey

Dün gece tam kırk dakika uyuduğuma eminim.

Muhtemelen biraz abartıyorum, ama zihnim güneşin altındaki her şeyi düşünürken bütün gece boyunca kanepede dönüp durmuşum gibi hissettim.

Anksiyetemle baş ederken yaşadığım sorun da bu. Her şey ve her şey hakkında çok fazla endişeleniyorum. Çoğunlukla, tamamen kontrolüm dışında olan şeyler ama beynim bunun farkında değil gibi görünüyor.

Yanlış gidebilecek şeylerle ilgili müdahaleci düşüncelerle dolu ve bunların gelmesini engelleyemiyorum. Genellikle tüm vücudumun titremesine, kalp atışlarımın hızlanmasına ve kontrol etmekte zorlandığım nefes alış verişlerime neden oluyor.

Bir süre önce bir gece Dr. Google bana bu hislerin panik atak belirtisi olduğunu söyledi. Ne yazık ki ailemle birlikte mikroskop altında yaşadığım için yardım isteyebileceğim ya da ilaç alabileceğim bir şey değildi. Beni kızıma bakamayacak kadar dengesiz bulacaklarından çok korkuyordum.

Yıllar içinde sorunlarımın çoğunun onlarla olan ilişkimden kaynaklandığını öğrendim. Kalbimdeki tek bir yara bile bir düşmandan gelmedi. Beni sevmesi ve hayatta ne olursa olsun beni desteklemesi gereken insanlardan geldi.

Sizi yükseltmesi ve daha iyisini yapmanız için cesaretlendirmesi gereken insanlar, iyi günde kötü günde yanınızda durması gereken insanlar.

Dün gecedен beri muhtemelen onuncu kez gözlerim yaşıyor. Takip etmeyi bıraktım. Kendim için planladığım hayat bu değildi ve kızım için planladığım hayat da *kesinlikle* bu değildi.

Acaba güzel şeyler alamadığım için mi annesi olarak beni daha az düşünüyor?

Acaba onu yaşadığımız hayattan uzaklaştırdığım için bana kızıyor mu?

Mutlu muydu?

Şimdi mutlu mu?

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve *Oliver Ford'dan Notlar* blog sayfasına girmek için ekranın tam ortasında bir çatlak olan eski dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Çok sık paylaşım yapmıyor ama yaptığında da ortalık yangın yerine dönüyor.

En son paylaştığı fotoğraf Montana gezisiyle ilgiliydi ve ilk fark ettiğim şey sayfadaki binlerce yorum oldu. Bu adam sadece bir insanı en son isteyeceği şey gülümsetmek olduğunda bunu nasıl yapacağını çok iyi bilmekle kalmıyor, aynı zamanda dünyanın güzelliğini objektifiyle mükemmel bir şekilde yakalayabiliyor.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, o dağları ve doğal manzaraları bizzat gördüğüm için, onun görüntüleri bana kendimi yine oradaymışım gibi hissettiriyor. Biz oradayken aynı zamanda aynı bölgede bulunmuş olmalıyız çünkü blogunda sergilediği bazı restoranları ve onlar hakkındaki dürüst yorumlarını tanıdım.

The Den bunlardan biriydi ve en düşük puanı verdi. Bu konuda haklı çünkü orası tam bir bok çukuru ve orada yemek için zaman ya da enerji harcamaya değmez.

Yazının en altındaki son fotoğraf, ekranımda tam bir çift çekim yapmama neden oldu. Görüntüyü kesen çatlağa rağmen, onun tamamını görüyorum.

Gün batımı sırasında bir dağın tepesinde bir outdoor kıyafet markasının reklamını yapıyor. Haki pantolonunu, çoğu erkeğin açık havada gömlekleriyle yaptığı gibi yüzünü silmek için gömleğinin altını kaldıracakmış gibi hafifçe kaldırarak modellik yapıyor. İnsanların pantolonun bel bandındaki markayı görmesini sağlayan bir hareketle insanları satın almaları için etkiliyor.

Ama gözlerim üstten görünen V kesimli karın kaslarına takılıyor.

Herhangi bir ilişki arayışında değilim, ancak söz konusu erkekler olduğunda iki zayıf noktam var. Bir çift dağ botu, bir fanila ve ters bir top şapka giydiklerinde ya da bir erkek bir çift koyu gri elbise pantolonu ve kolları ön kollarını gösterecek kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek giydiğinde.

Ne yazık ki benim için bir numaralı zayıflığın resmine bakıyorum.

"Günaydın anne." Mackenzie'nin yorgun sesi beni yerimden sıçrattı.

Bu onu da ürkütüyor. "Tanrım, sakın ol. Sadece benim."

"Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

Dizüstü bilgisayarımı hızla kapatıyorum, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı ve ona kahvaltı hazırlamadığımı için suçluluk duygusu hemen mideme ulaşıyor.

"Kahvaltı için henüz bir şey hazırlamadığımı için özür dilerim." Hızlıca mini mutfaka geçip yapabileceğim neyimiz olduğunu değerlendiriyorum.

"Bugün yumurta ve pastırma ya da Fransız tostı yapabilirim."

"Ne için özür diliyorsun?" Eğlenen bir kahkaha atıyor. "Aslında henüz kahvaltı yapmadığın için mutluyum."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor ve zıplayarak küçük mutfak tezgahının üzerine oturuyor. "Bana Fransız tostı yapmayı öğretebileceğini umuyordum."

Ona yan gözle bakıyorum. "Ocağı kendin yakmak için biraz gençsin Mackenzie."

"Ben sekiz yaşındayım. İki değil. Fransız tostunu ocakta yapabilirim. Sadece üç malzeme var."

Ondan tam bir şımarıklık. Gerçekten ergen olduğunda Tanrı yardımcım olsun. "Görünüşe göre on sekiz yaşına giriyorsun." Gülüyorum. "Senin için fazla akıllı

kendi iyiliği için."

"En iyilerimi senden alıyorum."

Uykusuzluk ve kızımın böyle şeyler söylemesi gözyaşlarımı tutamama neden oluyor. Ona karşı duygusallaştığımı görmemesini umarak malzemeleri toplamak için mutfakta hızla dolaşıyorum.

Beni en zayıf halimle görmesi fikrinden *nefret* ediyorum çünkü onun tanıdığı en güçlü kişi olmam gerekiyor.

"Eşyaları getireyim." Tezgahtan atladı.

Yumurtaları, sütü, tarçını ve bir somun ekmeği almak için mutfakta kolaylıkla hareket ediyor ve daha büyük bir şey için yerimiz olmadığı için onunla idare ettiğimiz tek düz tavayı çıkarıyor.

Çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum ama bana gençliğimi hatırlatıyor. Her zaman mutfakta ve bir şeyler pişirmeye çalışıyor. Sanki burada olmak için doğmuş gibi hareket ediyor. Benim gibi şef olmayı hayal ettiğini sanmıyorum ama olsun.

Onun kendi hayallerinin peşinden gitmesini istiyorum.

Mackenzie'ye adım adım talimatlar verirken Fransız tostunu yapmak için tüm işi ona bırakıyorum ve bu gece Yeni Yılı kutlamak için ne yapacağımıza karar veriyorum.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun? Top düşmeden önce işten çıkmış olmalıyım."

"Bu gece çalışmıyorsun," diyor kesin bir ifadeyle.

"Çalışıyorum, bebeğim. Özür dilerim."

"Ama sen değilsin." Gülüyor. "Samuel bana günü benimle geçirmen için seni izin almaya zorladıklarını söyledi."

"Ne?"

"Tam olarak "o kız çok fazla çalışıyor" dedi." Küfür ettiğim için özür dilerim. Ama çok çalışıyorsun anne. Bunu neden yaptığını biliyorum ve inan bana gerçekten minnettarım. Ama sana verdiği arayı iyi değerlendir. Buna ihtiyacın var."

Kahretsin, Samuel haklı. Mackenzie kış tatilinde. Buraya taşındığımızdan beri onu en mutlu gördüğüm an bu çünkü yeni okulundan, sınıf arkadaşlarından ve öğretmenlerinden nefret ediyor. Evimizdeki küçük kasabaya benzemiyor ve insanların ona yabancı gözüyle baktığını söylüyor. Ve izinli olduğundan beri Samuel ile benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor.

Barın en yoğun sezonu olduğu için elimden geldiğince çok para kazanmak için her vardiyayı aldım. Hafta sonları kayak yapmak için gelen gezginler ve tatil için kaçan insanlarla dolup taşıyoruz.

Tam bu kadar çok çalıştığım için bir kez daha özür dileyebilecekken, telefonum kanepede çalıyor.

"Alo?"

"Macey, ben Samuel," diye cevap veriyor, neredeyse çığlık atarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir kahkaha attım. "Arayanın kimliği bana sen olduğunu söyledi. Ayrıca çığlık atmaya gerek yok, seni buradan gayet net duyabiliyorum."

"Her zaman uka l a s ı n," diye alay ediyor ama sesini yükseltmiyor.

"Dinle, bu gece programda yoksun."

"Ben de öyle duydum."

"Mackenzie benden önce mi geldi?" diye soruyor.

"O yaptı. Ama bu gece meşgul olması gerekmiyor muydu?"

"Dinozor çağlarında bu mekânı açtığımızdan beri yılbaşı gecesi yapıyoruz. Bu işi hallettik. Sen o tatlı kızınla biraz vakit geçir."

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. "Tamam."

"Gitmem gerek. Yarın öğle vardiyasında görüşürüz." Ben cevap vermeden telefonu kapattı.

Tekrar mutfığa girerken Mackenzie'ye "Sanırım ben gidiyorum," diyorum. "Bu akşam ne yapmak istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey yapmasam da olur. Şu anda paranın kısıtlı olduğunu biliyorum. Kanepede bir şeyler atıştırmak ve televizyonda her şeyi izlemek benim için gayet iyi."

"Hayır," diye durdurdum onu. Hem de planladığımdan daha ani bir şekilde. "Para sıkıntısı konusunda endişelenme. Bunu söylemek için bile çok gençsin. Ayrıca, bu senin sorumluluğun değil. Hadi bunu gelmiş geçmiş en iyi yılbaşı gecesi yapalım."

"Tamam mı?" Ses tonunda belirsizlik var çünkü bizi zaten olduğumuzdan daha fazla zorlamak istemiyor. "Giyinip kuşanıp yemeğe gitsek, *sonra* da eve gelip pijamalarımızı giysek nasıl olur?" diye öneriyor.

"Tek yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Eminim. Bunu birlikte yaptığımız sürece mutluyum."

Kızarmış ekmeği tepsiye yerleştirmek için arkasını dönüyor ama benim gözlerim onun sırtında kilitli kalıyor. Birlikte yaptığımız sürece ne kadar mutlu olduğuna dair sözleri kulağımda çınlıyor.

Bir cümlenin omuzlarımdan küçük bir yükü alabileceğini kim bilebilirdi?

Akşam yemeği tam da ikimizin birlikte ihtiyaç duyduğu şey oldu.

Dağda küçük bir pizzacı var, burası kasabadaki yerlerin daha lüks tarafında. Güzel kot pantolonlar ve güzel gömlekler giydik ve oraya doğru yola çıktık. Düşündüğüm kadar kalabalık değildi ama tam bize göreydi.

Okula dönmek istememesi ve Ocak ortasında geri döndüklerinde ona evde eğitim vermem için bana yalvarması da dahil olmak üzere her şey hakkında sohbet ettik,

Samuel'le birlikte geceleri izledikleri son program hakkında gülmeye başladılar.

Yemek dkn bir kızı sahip olmanın inileri ve çıkışları var. Bu gece onu şımartmak istediğim için bir kase tavuklu mısır çorbası ile yetindim, böylece o da filet mignonunu patates püresi eşliğinde sipariş edebilecekti.

Sadece kızım kaliteli bir pizzacıdan biftek sipariş eder.

Neredeyse sadece bir fincan çorba sipariş ettiğimi anlayacaktı çünkü benim için fazla zekiydi, ama yalan söyledim ve ona midemin iyi hissetmediğini ve hafif tutmak istediğimi söyledim.

Eve gider gitmez kotlarımızı yırttık ve pijamalarımızı giydik.

Çünkü kotu siktir et.

Bir saat sonra Mackenzie kollarımda kendinden geçmişti. Üzerime çöken duyguyu tarif etmeye başlayamam bile. Çocuğunuz büyüdükçe, az önce ona sarıldığınız ya da onu kucağınıza aldığınız anın son kez olduğunu asla fark edemezsiniz, ta ki onun kolunuzun altına girip mışıl mışıl uyuduğ u bu gibi anları yaşayana kadar.

Bunun gibi birçok anı kaçırdım.

Yılbaşı gecesi televizyondaki sunucu topun üç dakika içinde düşeceğini anons ettiğinde, onu uykusundan uyandırıyorum çünkü bana bunu kaçırmak istemediğini söyledi.

"İşte başlıyoruz, bebeğim." Kanepenin kenarına oturup dikkatle Time Square'deki topun ekrana yansıtılmasını izliyorum.

"Düştüğünde bir dilek tutmayı unutma anne."

"Ne?" Kıkırdıyorum. "Düştüğünde dilek tutmazsın. Sadece neşelenir ve Mutlu Yıllar dersin."

"Kuralları ben koymuyorum, tamam mı? Bir dilek tutmalısın. Lütfen." Yalvarırken ellerini dua eder gibi birbirine bastırıyor.

"Tamam, peki." Ellerimi savunmak için havaya kaldırdım. "Eğer yaparsan bir dilek tutacağım."

Başının yan tarafına vuruyor. "Tam burada."

İkimiz de geri sayım yapıyor ve saatin yeni yıla ulaşmasını izliyoruz. Televizyonun karşısındaki insanlar çığlık atıyor ve tezahürat yapıyor. Mackenzie'ye bakıyorum, yüzünde ciddi bir ifade var ve gözleri kapalı, her zamankinden daha çok dilek diliyor.

Kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyorum.

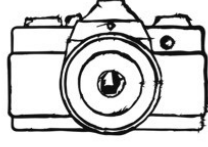
Ben de aynısını yapıyorum ve gözlerim kapandığı anda içimi delice bir umut duygusu kaplıyor. Kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor ve kapalı gözlerimin arkasında su birikiyor.

Böyle dileklere inanmam. Doğum günü mumlarımı üflediğimde asla bir dilek tutmam çünkü onlar sadece dilektir. Ama şu anda bedenimi ele geçiren his, beden dışı bir deneyim gibi.

İstediyini yaptım ve bir dilek
tuttum. Fırsatlarla dolu bir yıl
diliyorum.

Hayallerimin peşinden gideceğim ve kızıma dilediği her şeyi vereceğim bir yıl diliyorum.

Bu yıl bizim için her şeyin değişeceği yıl olacak. Ve
çocukluğumdan beri ilk kez buna gerçekten inanıyorum.

CHAPTER NINE

Oliver

"Mutlu Yıllar," diyor Marc telefonun diğer ucunda.

"Mutlu yıllar, kardeşim. Paris sana nasıl davranıyor?" Saatime bakıyorum ve burada neredeyse akşamın beşi olduğunu görüyorum, bu da orada gece yarısına yakın olması gerektiği anlamına geliyor. "Orada muhtemelen neredeyse 2 Ocak olmuştur."

"Yakın," diye gülüyor. "Bu yüzden asıl günü kaybetmeden önce şimdi arıyorum."

"Ne kadar nazıksınız."

"Evet, evet. Kulübe nasıl?"

"Şey... dün gece mutfakta küçük bir yangın çıktı. Ama kontrol altına aldım." "Bu senin iğrenç şakalarından biri olsa iyi olur Oliver," diyerek sözümü kesti. "Beni yakaladı." Şimdi diğer taraftaki sessizliğe rağmen gülen benim.

Son. "Burada her şey en iyi durumda. Verandadaki mobilyaları arazinin yan tarafındaki devasa garaja götürdüm. Onunla ne yapmayı planlıyorsun ki? Küçük bir uçak için yeterince büyük."

"Evle birlikte geldi."

"Hiç mantıklı değil ama neyse." Beni görememesine rağmen omuz silkiyorum. "Dışarıdaki su hattının açıkta olduğunu gördüm, bu yüzden gidip sizin için onları izole ettim ve ayrılmadan önce suyu kapatacağım."

"Aptal şakalarına rağmen sen en iyisisin." Bu ikimizin de gülmesine neden oldu. "Macey ile nasıl gidiyor?"

"Adını nereden biliyorsun?"

Arka planda Avery'nin kıkırdadığını duyuyorum. "Şanslı tahmin. Oraya gittiğin ilk gece önerdiğimiz bara gittiğini ve mesajı da o gece gönderdiğini düşündük. Böylece ikiye ikiye bir araya getirdik."

İki yaşında bir çocukla konuşuyormuşum gibi bir ses tonuyla, "Seni küçük ukala," diyorum.

"Ne yaparsanız yapın, ben fırsat bulmadan evimi vaftiz etmeyin" diye uyarıyor.

"Zaten yaptığımızı söylemek için kötü bir zaman mı? Üç kez mutfakta, bir kez kanepede, bir kez de o devasa duşta ve sonuncusu da tam senin kral yatağındaydı."

"Seni öldüreceğim."

"Hayır yapmayacaksın, çünkü şaka yaptığımı zaten biliyorsun."

İç çekiyor. "Seninle kimse *bilemez*. Ayrıca, gittiğin her yerde biriyle yatmak senin olayın."

"Öyle değil," diye düzeltiyorum devam etmeden önce, "Yani istemediğimden değil. O bir duman gösterisi. Ama onda ilgimi çeken bir şey var. Aslında onu tanımak için daha çaresizim."

Bunların hiçbirisi yalan değil.

Beni yanlış anlamayın, Macey'i yatağa atıp vücudunun her parçasına sahip olma düşüncesi onu barda tekrar gördüğümünden beri kesinlikle aklımdan geçti. Ama o, yolumun kesiştiği ve hakkında daha fazla şey öğrenmek ve giydiği zırhın altında gerçekte kim olduğunu öğrenmek istediğim ilk kadın.

Bu benim için tamamen yeni bir duygu.

"Dikkatli ol. Bir ilişki istiyormuşsun gibi konuşmaya başladın."

"Hayır. Bu tamamen platonik bir arkadaşlık."

"Doğru," diye mırıldanıyor.

Avery arka plandan, "Hazır oraya çıkmışken kafanı da kontrol ettir Ollie," diye bağıyor. "Bu ses sana hiç benzemiyor."

"Yapılacaklar listeme eklerim."

"Günün geri kalanı için planın nedir?" Marc soruyor.

"Gelirken dağın dibinde küçük bir kulübe tarzı ev gördüm. Burada sadece üç günüm kaldı ve yazı için hala birkaç şeye daha ihtiyacım var. Yeterince fotoğraf çekmediğimi hissediyorum, bu yüzden

kapılarını çalıp ana görsel için gün batımının fotoğraflarını çekmeme izin verip vermeyeceklerini soracağım."

"Gerçek bir dışa dönük gibi konuştun."

"Evet. Korkma, Ollie burada."

Bir kahkaha atar. "Sen ne dersen de. Sana iyi şanslar. Biz yatmaya gidiyoruz. Günün geri kalanında iyi eğlenceler ve mutlu yıllar."

"Sen de kardeşim." Aramayı sonlandırıyorum ve cep telefonumu cebime atıyorum.

Ön kapıdan dışarı adımımı atar atmaz derin bir nefes çekiyorum ve dağ havasının ciğerlerimi sarmasına izin veriyorum. Tanrım, burası mükemmel.

Kar yağışı birkaç saat önce durdu, çimleri kaplayan ve yolları açık tutan mükemmel miktarda kar bıraktı. *Bu* tür karla çalışabilirim, diğer ağır, hayat tüketen şeyleri siktir et.

Sonunda küçük yazlık tarzı eve vardığımda, başımı kaldırıp gökyüzünün mükemmel bir pamuk şekeri pembesi tonuna dönüştüğünü görüyorum. Daha kamyonu kapatmadan fotoğraf makinemi çıkarıyorum çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Kısacık bir gün batımı, gün içinde ne olursa olsun ya da ne kadar kötü geçerse geçsin, her günün güzel bir şekilde sona erebileceğinin ve sizi ağırlaştıran her şeyi geride bırakabileceğinin kanıtıdır.

Ana ev ile arazideki diğer küçük evin arasındaki noktayı hedefliyorum ve en az bir düzine fotoğraf çekiyorum.

Tanrım, çok güzel.

Kamyoneti hızla durdurup ana evin ön kapısına doğru koşuyorum.

Birkaç saniye içinde yaşlı bir adam kapıyı açar.

"İyi akşamlar, efendim. Benim adım Oliver. Şehirde yaşayan bir seyahat ve yaşam tarzı blog yazarıyım."

Gülümsüyor ve beni selamlamak için elini uzatıyor. "Ben Samuel."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Başımı salladım. "Dinle, normalde seyahatlerimde böyle bir şey yapmazdım. Ama kasabaya vardığımda, bu yer, bu ev ve bu manzarayla ilgili bir şey beni buraya gelmeye ve kasabayı tanıtan bir sonraki yazım için dağların birkaç doğal görüntüsünü çekmeye itti."

"Tamam mı?"

"Arka bahçenize girip birkaç fotoğraf çekmemin sakıncası var mı? Bu arada mükemmel bir manzaranız var. Ama evi ve yan taraftaki küçük kulübeyi görüntülerin dışında tutacağım."

"Bu çok güzel bir kamera." Küçük bir kız kapıya doğru geliyor, gözleri boynumdaki kameraya kilitlenmiş.

Küçük kız diyorum ama sekiz ya da dokuz yaşlarında görünüyor. Çocuklar ve yaşları konusunda pek iyi değilimdir, belki de bu konuda tamamen yanılıyorumdur.

Ancak söz konusu çocuklar ve kime benzedikleri olduğunda sezgilerim güçlüdür. Büyükbabası olduğunu düşündüğüm adama hiç benzemiyor. Parlak sarı saçları bir omzundan örülmüş ve parlak yeşil gözleri var.

Tanıdık, parlak yeşil gözler.

Ama dünyada kaç kişinin gözleri yeşil? Dürüst olmak gerekirse, sanırım belirli bir grubu aklımdan çıkaramıyorum.

Macey ile birlikte öğle yemeği yedikten sonra, patronu onu kısa bir mola vermeye zorladığında, ona doyamadığımı fark ettim ki bu kulağa çılgınca geliyor. Uçuşumuz dışında onunla otuz dakikadan fazla vakit geçirmedim.

Yine de o zamandan beri beni boğuyor.

Hatta bir işkolik gibi görüldüğü için çalışıyor olmasını umarak kendimi yılbaşı gecesini Bar and Grill'de buldum. Ama orada değildi.

Yılı bitirmek için hayal kırıklığı yaratan bir yol.

"Fotoğraf çekmeyi seviyor musun?" Sonunda kıza sordum.

"Bu işte iyi değilim ama seviyorum. Sadece telefonumu kullanıyorum."

Omuz silkiyor. "Büyükbaban için sorun değilse, benimle arka tarafa gelebilirsin ve

İstersen birkaç tane çek."

Kız Samuel'e bakar, bir kıkırdama çıkarırken eliyle ağzını kapatır.

"Bana yaşlı mı diyorsun, evlat?" Adam kahkahalarla ona katılır.

"Kahretsin yani," diye kekeledim. "Özür dilerim. Ben sadece... varsaymıştım." "Zannetmek hakkında ne derler bilir misin?"

"İstiyorum." Gözlerim kıza doğru kayıyor. "Ama söylemeyeceğim. Zaten ağızımdan kötü bir kelime kaçtırdım."

"Seni ve beni eşek yerine koyuyor" diye ikimiz adına sözlerini bitiriyor.

Bakışlarımı tekrar Samuel'e çevirerek onu işaret ediyorum. "Ne dedi?"

Samuel vücudumu bir aşağı bir yukarı tarıyor. Tahminimce normal bir insan olduğumdan emin olmak için değerlendirme yapıyor. Bana yan gözle bakıyor ama

Kafa. "Geri dön. Ben mutfak penceresinden izliyor olacağım. Sadece birkaç dakikan var. Yemek neredeyse hazır."

"Tamam." Bir aşağı bir yukarı zıplayarak beni dışarı kadar takip ediyor. "Çabuk olalım," diyorum ona.

Evin etrafında dönüyoruz ve gökyüzünün renk değiştirmesini kaçırmadığımı fark ediyorum. Hâlâ gördüğüm en güzel renk tonları. Hatta daha önce olduğundan daha canlı.

Kendim için birkaç kare çekmek üzere fotoğraf makinesini yüzüme doğru kaldırıyorum. Bunu yaparken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Aşağı bakıyorum ve bana huşu içinde baktığını onaylıyorum. Sanki kameradan büyülenmiş gibi.

"Denemeye hazır mısın?"

"Kıracağım diye korkuyorum," diye itiraf ediyor.

Onu yerinde tutan halkayı boynumdan çekip çıkarıyorum ve başının üzerinden aşağı indiriyorum. Elindeki dev kameraya bakarken çılgınca gülümsüyor.

"Bu çok havalı," diyor. "Bu muhtemelen milyon dolarlık bir kamera."

"Pek sayılmaz," diye onu temin ediyorum. "Onu kırmayacaksın. Bu yüzden döngü

Boynunuza takmak için. Tek yapmanız gereken şuradaki küçük deliğe bakmak ve çekmek istediğiniz yöne doğru nişan almak. Hazır olduğunuzda da fotoğrafı çekmek için bu düğmeye basın."

Belli ki çabuk öğreniyor çünkü saniyeler içinde kamerayı manzaraya doğru tutup çekmeye başlıyor. Biraz önce çektiklerimden daha iyi olmasa da en az onlar kadar iyi çıkacaklarına bahse girerim.

Garip bir nedenden dolayı anında ona çekildim. Aklıma gelen tek şey, onun da biraz benim gibi olduğu gerçeği. Her şeyi öğrenmek isteyen ve bunu yapmak için her fırsatı değerlendiren meraklı bir zihin. Zamanımız ne kadar az olursa olsun, buradaki fırsat gibi.

"Kaç yaşındasın sen?" Merakla sordum.

"Sekiz yaşındayım. Ama Haziran'da dokuz olacağım."

"Mackenzie." Ben cevap veremedim Samuel sürgülü kapının önünde duruyor. "Akşam yemeği."

"Gitmem gerek," diyor daha kasvetli bir tonda. "Bu gerçekten çok havalı. Kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunları senin için bir sabit diske koysam ve yarın sabah Samuel'e bıraksam nasıl olur?"

"Bu acayip destansı olurdu!" Ağzını kapatarak kendini durduruyor. "Kimseye ucube dediğimi söyleme."

"Buna cesaret edemem." Ona küçük bir yumruk atmak için yumruğunu uzattım. Ben bir şey söylemeden sanki bu bizim kendi küçük şeyimizmiş gibi sonunda küçük bir patlama yapıyor. "Bu arada, ben Oliver. Ama sen çok havalı olduğun için bana Ollie diyebilirsin."

"Yarın görüşürüz, Ollie." Beni az önce ne olduğunu ve çocukların ne zaman benim havalı olduğumu düşünmeye başladıklarını merak etmeye bırakarak uzaklaştı.

Yani yeğenim James, benim oldukça havalı olduğumu düşünüyor. Thomas'ın onu yoldan çıkarmaya çalıştığını düşünmesine rağmen.

Buradan çıkmadan önce birkaç kare daha çekmek için arka güverteden inip arka bahçedeki küçük gölete gitmeye karar veriyorum. Burada, dağlarda her evin arka bahçesinde küçük bir gölet vardır. Bana bunun sebebinin, eğer bir yangın çıkarsa, yangını söndürmek için suyu oradan almaları olduğu söylendi. Gittiğim her yerde yeni bir şey öğreniyorum.

Dakikalar sonra bir boğaz temizleme sesi beni ürkütüyor. "Dostum, çok ısrarcısın," diyor.

Hızla dönüyorum ve yüzümü kaplayan sırtış, bu kadar hızlı olmasını istemediğim bir sırtış. Ama Macey'le ilgili bir şey içimde baş döndürücü bir his yaratıyor. Çimlerin üzerinde dar bir kot pantolon, bir palto ve bir bereyle dururken ona bakmak bile gülümsememi daha da artırıyor. Kalan azıcık güneş ve beyaz kar onun bronz tenini daha da parlatıyor.

Kahretsin, çok güzel.

"Kim? Ben mi?" Parmaklarımla göğsümü işaret ediyorum. "Bana öyle geliyor *ki sen*

Beni buraya kadar takip eden kişi." "Burada ne yapıyorsun?"

"Boynumdaki kameranın bunu ele vereceğini düşünmüştüm." "Oh, şakaları var." Başını sallarken gülümsemesi büyüyor.

Bu anı kendimi ona yaklaştırmak için kullanıyorum. Aramızdaki manyetik çekim, ayaklarımı hareket etmeye ve kendimi onun baloncuğunun içine sokmaya zorluyor. "Sadece sen değilsin."

"Mmhmm. Samuel'le tanıştığını duydum." Başımı salladım. "Tanıştım. O senin baban mı?"

"O değil." Macey başını sallarken aynı zamanda kolunu uzatarak arazinin kenarındaki küçük kulübeyi gösteriyor. "Sen neden

İçeri gel de bize ev yapımı sıcak çikolata yapayım. Hatta ekstra kibarlık gösterip size Bar and Grill dışında yemek yiyebileceğiniz iyi bir yer de söylerim."

Mekâna doğru yürümek için dönüyor, ben de köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum.

"Bundan sonra kesinlikle bir piyango bileti almak için benzin istasyonuna gitmeliyim.

Çünkü Macey Evans ekstra nazik davranıyor."

Cevap vermiyor ama eve varana kadar çakıllı yürüyüş yolunda yürümeye devam ediyor. İçeri girdiğimizde, buranın gerçekten ne kadar küçük olduğunu anlıyorum. Dışarıdan bakıldığında olduğundan çok daha büyük görünüyor. Mutfak, azıcık tezgah alanını kaplayan yemek pişirme aletleri ve küçük ev aletleriyle dolu.

Kanepenin yanındaki zeminde, kanepenin arkasından daha uzun bir şekilde istiflenmiş bir yığın aşçılık eğitimi kitabı fark ettim. İnsan o yığına bakınca hemen burada bir üniversite öğrencisinin yaşadığını sanıyor.

"Yemek yapmayı mı öğreniyoruz?" "Yemek yapmayı biliyorum."

Kitap yığınının gösteriyorum. "Burada *biri* öğreniyor."

"Oh, evet." Beresini çıkarıyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor. Simsiyah olmasına rağmen dokunduğu her ışıktaki parlıyor. "Bu ben oluyorum."

"Gerçekten mi?"

"Sürekli konuştuğumuz şu hedefleri hatırlıyor musun? İşte bu benim hayattaki iki numaralı hedefim."

"İki numara mı?"

Devam etmekte tereddüt ediyormuş gibi uzun uzun iç çekiyor. "Lisedeyken şef olmak istediğimi biliyordum. Mezun olduktan sonra aşçılık okuluna gitmek için büyük planlarım vardı. Ondan sonra da büyük şehre gitmeye çalışacak ve o gösterişli beş yıldızlı restoranlardan birinde çalışıp en büyük kadın şef olacaktım."

Kafa karışıklığı üzerime çöküyor ve daha fazlasını öğrenmek için meraklanmadan edemiyorum. "Büyük planların mı *vardı*?"

"İçeride Mackenzie ile de tanıştığınızı duydum," diyor sorumu duymazdan gelerek.

"Küçük kız mı? Biraz önce evde ona kameramı gösteriyordum. Sanırım brownie puanı kazandım çünkü benim gerçekten havalı olduğumu düşünüyor." Gülüyorum.

Macey'nin benimle birlikte gülmediğini fark ettiğimde her şey yatışıyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ama tahmin etmem gerekirse şöyle

görünüyor.

Endişelen.

Boğazını temizliyor ve bakışlarını yere çeviriyor. "O benim kızım," diyor sonunda.

Göğsümdeki her şey sıkışıyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak.

Bir kızı mı var?

Az önce duyduğum şey bu olamaz, çünkü anne olmak için çok genç, değil mi?

"Sana şu sıcak çikolatayı getireyim," diyerek beni şok halimden çıkardı.

"Evet. Çikolata. Sıcak," diye kekeliyorum.

Mutfakta dolaptan iki fincan alıp küçük ocakta sıcak su kaynatmaya çalışırken başka bir şey söylemiyor. Şu anda başım *dönüyor*. Kötü anlamda değil ama gerçekten şok oldum. Eğer bir şey varsa, bu yeni keşif onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Ona kendisi ve kızı hakkında daha fazla şey sormak istiyorum, ama onu rahat olduğundan daha fazlasını açıklamaya zorlamak istemediğim için küçük konuşmalarla yetiniyorum. "Peki... bana bu kasaba hakkında Bar and Grill dışında başka bir şey söyleyebilir misin?" Havadaki yoğun gerginliği biraz olsun azaltmak için soruyorum.

"Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim, ama çok fazla dolaşmıyorum. Burası küçük bir kasaba." Buna gülüyor. "Yani Montana'da yaşadığım yerle kıyaslarsak küçük. Aslında seksen mil gibi bir uzunluğu var. Ama ben sadece bu evin beş mil çevresini keşfettim."

"Kayak yapar mısınız?" Şimdi kızıyla ilgili sorular sormak isterken kendimi ona sıradan sorular sorarken buluyorum.

Benim neyim var böyle?

"Kesinlikle hayır. Ölmek gibi bir arzum yok," diyor.

"Bu konuda sana katılmak zorundayım." Gülüyorum.

Macey sıcak çikolatayı hazırlamayı bitiriyor ve bardağı önüme koyuyor. Ona bakıyorum, gerginim ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Geç oluyor, ben çıkıyorum," diyorum.

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bu gece daha fazla ağzımı açmadan önce halletmek istediğim bazı şeyler var.

Şehre gidip şef olmak gibi bir hayali var. Şehirdeki restoranları bilen biri varsa, o da benim.

Sanırım ne yapacağımı biliyorum.

CHAPTER TEN

Macey

Etrafindayken gülümsemekten yanaklarımı acıtan bir adam için, Oliver uyku düzenime kesinlikle bir numara yapıyor.

O hayatıma girdiğinden beri normal miktarda uyuduğumu sanmıyorum. Sanki benim için her şeyi kendi ekseninde döndürdü.

Ama şu anda yorulacak vaktim yok. Görünüşe göre şehirden ayrılan insanlar için yoğun bir seyahat günü ve hepsi yola çıkmadan önce hızlı bir öğle yemeği yemek istiyor. Yani Bar ve Izgara bugün tıklım tıklım.

Normalde çalıştığımдан daha az suçlu hissediyorum çünkü Mackenzie bugün Flora'da. Onu öğle yemeğine ve atları görmeye şehir merkezine götürecekt.

Yaşadığı iki farklı şımarıklık türü var. Annem ve babam tarafından yapılan, parasal şeyleri ve dolaba kaldırılan ya da ona art niyetle verilen hediyeleri içeren türden. Bir de büyükanne-büyükbaba unvanına sahip olmayan iki kişinin ona verdiği şımarıklık türü var - sevgi ve deneyimler.

Öğle yemeği telaşı nihayet sona erdiğinde ve bar alanını temizlediğimde, birinin geldiğini gösteren zil sesini duyuyorum.

Gözlerim girişe takıldığında Oliver'ın görev adamı gibi bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ona bakarken elimi kalçama koyuyorum. "Bugün geleceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Bu yerle ilgili bir şey..." Gözleri vücudumda geziniyor. Az önce yaşadığımız koşuşturmadan sonra şu anda berbat görüldüğüme şüphe yok. Ayrıca muhtemelen yağ ve içki kokuyorumdur. "Başka bir yerde olmaktansa burada olmayı tercih ederim. Ayrıca, konuşmamız gerek."

Sanki bir erkek sana *konusmamız gerektiğini* söylediğinde, ayrılık o zaman oluyormuş gibi hissediyorum. Ama biz o seviyede bile değiliz, o zaman neden bana bu sözleri söylediğinde midem bulanıyor?

Anında kaygı galip geldi çünkü ona bir kızım olduğunu söyleyerek yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim. Söylediğimde, ona yüklediğim bilgileri işlerken kafasında dönen çarkları izledim.

Yirmi dakika sonra, geri dönmesi gerektiğini söyledi ve aniden ayrıldı.

Açıkçası onu suçlamıyorum.

Böyle bir bomba patlatmak herkesin başını döndürür. Kızım olduğu için mi arkadaşlığımızı bitiriyor?

İşte burası. Genç ve bekar bir anne olduğum için beni yargılıyorlar.

Bu kadar uzun süre bununla yaşadığım için buna alışmış olmalıyım. Ailem her fırsatta bunu yüzüme vurduktan sonra nasıl başımdan savacağımı öğrendim. Ama Oliver'la farklı hissediyorum. *Onda*, ne düşündüğünü herkesten çok önemsememe neden olan bir şey var.

Şehre gitse bile, muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim.

"Benimle şehre geri gel."

Bu bir soru değil, bir ifade; kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesiyor ve elimdeki bardağı düşürüp parçalara ayrılmasına izin veriyorum.

"Affedersiniz?" Ayaklarımın etrafında kırılan camları görmezden gelerek karşılık veriyorum. "Evinden ayrıldıktan sonra düşünmeye başladım."

"Bu genellikle iyi bir şey değildir."

Bu yetişkin adam kıkırdıyor ve bu seste sevdiğim bir şey var. "Hedef koyan ve hayatlarında büyük şeyler yapmak isteyen insanların büyük bir destekçisiyim. Şehirdeki bir arkadaşımı aradım ve sana oradaki restoranlardan birinde bir görüşme ayarladım. Eğer istersen tabii. Beş yıldızlı bir restoran ve aslında yardımcı arıyorlar çünkü yaza kadar şehrin diğer ucunda ikinci bir yer açmak istiyorlar."

Ne? Ben böyle olacağını düşünmemiştim.

Bir yanım şok oldu ama diğer yanım da dün gece o gittikten sonra New York City'deki ilanlara bakarken bilgisayarımı hacklemiş olabileceğini düşünüyor. Hatta yazın başlayabilmem için önümüzdeki birkaç hafta içinde bana sanal bir mülakat ayarlamaya istekli olup olmadıklarını öğrenmek için üç e-posta gönderdim.

İşi ve bana teklif ettiği mülakatı ne kadar *istesem* de, henüz orada bir yer tutmaya gücüm yetmiyor.

"Bunu yapamam. Hazır değilim," diye cevap veriyorum sonunda. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Daha çok çalışmalıyım. Daha fazla pratik yapmalıyım." İçimde sinirler zıplarken çılgınca tezgahları silmeye başlıyorum. Belli ki ben bir stres temizleyicisiyim. "Hazır değilim."

"Şehirde pratik yapın."

Aniden duruyorum ve okyanus mavisi gözlerinin benimkilere dikilmesini izliyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama burada çok çalışıyorum. Başkasının arazisinde tek odalı küçük bir evde yaşıyorum çünkü beş parasızım, Oliver."

Hiçbir şey için endişelenmek zorunda değilmiş gibi görünen birine mali sıkıntılarımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Evimi ve ne kadar çok çalıştığımı gördükten sonra bunu şimdiye kadar anladığına eminim. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmek daha çok acıtıyor.

"Ayrıca, bu kadar kısa sürede kalacak bir yer nasıl bulabilirim?" diye devam ediyorum.

"Kısa süre mi? Sana iki gün önceden haber veriyorum," diye şaka yapıyor. "O zaman şehre geri döneceğim."

"En son kontrol ettiğimde bu kısa bir süreydi." "Öyle mi?" Sırıttıyor.

Hayat hakkında bu kadar kaygısız olmak nasıl bir şey? Şu anda ona imreniyorum. "Kabul edemem. Minnettarım ama yapamam."

"Eğer hayatının amacı gibi görünen şeyin peşinden gitmeni engelleyen en büyük faktör paraysa, o zaman benim evimde kal." Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi rahatça söylüyor. "Ayrıca, iki aylığına Avrupa'yı gezmek için şehir dışına çıkıyorum."

"Beni tanı mıyorsun. Ya bir seri katilsem?"

Gözlerini deviriyor. "Dramatik olma. Vücudunda kötü bir kemik yok."

"Ya seri katil sensen?"

"Yalan söylemeyeceğim; bazı meyveli çakıl taşlarını becerebilirim."

"Ya dağınıksam ve çamaşırlarımı her yerde bırakırsam?" diye üstelediğimde kendi kendine gülerken bunu görmezden geliyorum.

"Evini gördüm ve dağınık *değilsin*."

"Çok yemek yaparım ama temizlikten nefret ederim. Ya sen evdeyken mutfakta dağınıklık bırakırsam?"

Tekrar gülüyor ve elini karnının üzerinde bir daire çizecek şekilde ovuşturuyor. "Güzel, yemek yemeyi severim. Eğer yemek yapıyorsan, memnuniyetle temizlik de yaparım."

"Tanrım," diye haykırdım. "Sen imkansızsın." "Tek yapman gereken evet demek."

İçinde bulunduğum konumda olmasaydım, muhtemelen anında evet derdim. Ancak güvendiğim insanların listesi çok küçük, o kadar küçük ki kaç kişi olduğunu saymak için bir elimin parmaklarının tamamına bile ihtiyacım yok.

Artık karar verirken düşünmem gereken çok önemli bir kişi var.

Boğazımı tıkayan yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Peki ya Mackenzie? "Ne olmuş ona?"

"Şehre onsuz gidemem."

Oliver bana doğru iki adım atıyor ve aramızdaki mesafeyi birkaç santim kalana kadar kapatıyor. Onun yakınlığı bedenimi ateşliyor ve sanki beni kalın kollarıyla kucaklayacakmış gibi ona doğru çekildiğimi hissediyorum.

"Sana benimle şehre gelmeni ve kızını geride bırakmanı söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Oliver iki elini de iki elimin üzerine koymadan önce omuz silkiyorum ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek kadar eğiliyor. Doğrudan yüzüme değen nefesi, güçlü nane kokusuyla duyularımı ele geçiriyor.

"Belli ki birlikte daha fazla zaman geçirmemiz gerekiyor çünkü bir an için bile bizimle gelmeyeceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Aklımı mı kaçırdım? Dün gece sana ondan bahsettiğimde bu konuda üç kelime bile etmedin. Hiçbir düşünce olumsuz düşünceyle eşdeğer değildir, Oliver."

"Biraz şok oldum." Bana sırtıyor. "Ama inan bana, ayrılırken bunu düşünmeden edemedim. Onunla geçirdiğim birkaç dakikadan sonra çok iyi anlaşacağımızı söyleyebilirim."

"İşte şimdi aklını kaçırdın. Ayrıca sen ateşli, bekâr bir erkeksin." Elimi vücudunda aşağı yukarı sallayarak görünüşü hakkında ne düşündüğümü sessizce söylüyorum. "Evinde küçük bir kıza ihtiyacın yok."

İşaret parmağını kaldırıyor. "Her şeyden önce, bu bir daire." Sonra orta parmağını kaldırıyor. "İkincisi, sence ben seksi miyim?"

"Burada anlatmak istediğim bu değil."

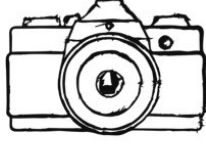
"Üçüncüsü," diye devam ediyor, yorumumu görmezden geliyor ve başparmağını kaldırıp diğer iki parmağıyla birleştiriyor. "O senin bir parçan, bu da onu şimdiden sevdiğim anlamına geliyor."

Buna cevap verecek kelimelerim yok.

Bunun berbat bir fikir olduğuna dair içimde daha fazla argüman yok.

Top düştüğünde kendime bir söz verdim, bu yılı bizim yılımız yapacaktım... fırsatların yılı ve sonunda her zaman benim olan şeyin peşinden gideceğime, hayalimi gerçekleştireceğime ve bizim için daha iyi bir hayat kuracağıma söz verdim.

Şu anda onun teklifini gerçekten düşünüyor muyum?

CHAPTER ELEVEN

Oliver

Eşyalarımı kapalı kamyon kasasına yüklemeyen önce kulübeyi son bir kez daha gözden geçiriyorum. Tüm ışıkları kapatıyorum, suyun kapalı olduğundan emin oluyorum ve tüm kapı ve pencereleri kilitliyorum.

Dürüst olmak gerekirse şehre dönmeye hazır değilim. Burayı çok seviyorum. Ama kar fırtınası her an başlayabilirken bu kulübede tek başıma sıkışıp kalmaya da niyetim yok.

Şehre dönüş yaklaşık iki buçuk saat sürüyor, bu yüzden önce dün teslim etmem gereken fotoğraf diskini bırakmak için Samuel'in evine uğradım. Evde kimse yoktu, ben de posta kutusuna bıraktım.

Garaj yolundan çıktıktan sonra, gereksiz duraklamalardan kaçınmak için yola çıkmadan önce yemek yemem gerektiğine karar verdim. Ne zaman bir yerden ayrılma vakti gelse, hem gitmek istememe dürtüsüyle hem de 'beni hemen eve götür' duygusuyla savaşıyorum.

Ben de çok yoruldum.

Düşüncelerim Macey tarafından tüketilirken son iki gecedir neredeyse hiç uyumadım.

Benimle geri gelmesini istemek benim için delilikti. Bunu biliyorum.

Ama neden sahip olduğum bağlantıları, onun kendisi için belirlediği hedeflere doğru bir adım atmasını sağlamak için kullanmayım ki?

İçeri adımımı atar atmaz gözlerim hemen barın kenarında duran Macey'i buluyor, ona sarılan Samuel'le konuşuyor ve ona ne söylüyorsa yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, o gülümseme.

Macey sanki orada durduğumu hissetmiş gibi başını çeviriyor ve aynı gülümsemeyle bana doğru ilerliyor. Ayaklarım sabitlendiğim yerden kıpırdamayı reddediyor. Normal iş kıyafetlerini giymediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Bir çift siyah tayt, kısa kürklü patikler ve büyük boy bir kazak giyiyor.

Saçlarını gevşek bukleler halinde salması ve şu anda gülümsemesinin yaydığı ışıltıyla ilgili bir şey beni onun için dizlerimin üzerine çökertme yeteneğine sahip.

Lanet olsun.

Bugün benim neyim var böyle?

"Bugün geleceğini umuyordum," diyerek ona yaptığım büyüü bozuyor. "Numaran ya da başka bir şey bende olmadığı için sana ulaşmamın hiçbir yolu yok."

Beni ona yaklaştıran bir adım atıyorum, yanaklarımı bölen bir sırtış. "Numaramı ister misin, Macey Nicole Evans?"

"Bu benim göbek adım değil," diye şakacı bir şekilde alay ediyor. "Bana tahmin mi ettireceksin?" diye soruyorum.

Gülüyor ve söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama mutfaktan çıkan Mackenzie sözünü kesiyor.

"Ollie!" Belime sarılarak beni buldozer gibi *ezmeden* önce ışıldıyor, onunla sadece beş dakika geçirdikten sonra beklemediğim bir sarılma.

"Selam katil." Kucaklaşmaya karşılık vermek için bir kolumu omzuna doladım. "Bugün öğle yemeği yiyecek misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Annemin tanıdığı birinin ortaya çıkmasını ve bizi şehre götürüp onlarla yaşamamızı sağlamasını bekliyoruz."

Bakışlarımı Macey'ye çevirmeden önce ona sırtıyorum. Yanakları utanç ve şoktan kıpkırmızı kesildi. "Şimdi mi?"

"Annem gitmek istemiyordu. Hem de hiç. Bilirsin, tüm bu yabancı meselesi." Bana fısıldamak için yaklaşıyor ama sesi normal bir volümde. "Bazı şeyler onu biraz endişelendiriyor. Çok endişeleniyor."

"Hey! Bunu duydum," diye haykırır Macey.

"Üzgünüm anne. Ama haklı olduğumu biliyorsun. Bunun çok iyi bir fikir olduğunu da biliyorsun ve seni ikna ettiğim için çok mutluyum."

"Şimdi mi?" Mackenzie'ye cevap vermek için kaşlarını kaldırıyorum ama gözlerimi Macey'den ayırmıyorum.

"Evet! Orada çok başarılı olacağımızı biliyorum." "Sen de kimsin?" Macey araya giriyor.

"Sana söylemiştim." Annesiyle yüzleşmek için döner. "En iyilerimi senden alıyorum.

Buna beynim de dahil." Başının yan tarafına vuruyor.

"Haksız değil," diyorum göz kırparak.

"Kiminle buluşacağımızı falan bilmiyorum," diye devam ediyor Mackenzie. "Ortaya çıkabilirler. Gelmeyebilirler de. Ama biz hazırız!" Ağzını kapatıyor. "Küfür için özür dilerim anne. Sadece çok heyecanlıyım. Tekrar okul değiştireceğim için heyecanlı değilim. Ama oradaki bazı okullar hakkında araştırma yaptım ve buradan çok daha iyi görünüyorlar. Müfredatları... şefin öpücüğü gibi." Havaya fırlatmadan önce parmaklarına bir öpücük kondurarak abuk sabuk sözlerini vurguluyor. "Eminim bir sürü yeni arkadaş da edineceğim."

Ona göz kırpıyorum, kıpırdamadan. "Kimsin sen? Ve az önce müfredat mı dedin?"

"Ben Mackenzie. Duh." Gözlerini deviriyor ve çenesini kaldırıyor. "Ve evet. Sanırım aldığınız dersler anlamına geliyor. Ve bu kelimeyi yüksek sesle söylemek kulağa çok hoş geliyor."

Üçümüz de onun maskaralıkları karşısında kahkahalara boğulmadan önce kısa bir süre duraklıyoruz.

"Neden yola çıkmadan önce bir şeyler yemiyoruz?" diye soruyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Mackenzie'nin gözleri Macey ve benim aramda gidip geliyor. "Bekle. Sen de geliyor musun? Sence hepimiz için yer var mıdır?"

"Son duyduğumda, seni şehre geri götüren şanslı adam bendim."

"Öyle mi?" Gözleri Noel sabahı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi heyecanla açılıyor. Tatillerde James'in etrafında olduğum için bunun neye benzediğini biliyorum. "Aman Tanrım, ANNE!! Bu çok harika! Ollie çok havalı! Harika kamerasını gördün mü? Kullanmama izin verdi ve harikaydı! Aman Tanrım!" Heyecan içinde ciyaklıyor.

Macey'ye doğru eğilip kısık bir sesle soruyorum. "Bugün kahve ya da enerji içeceği gibi bir şey içti mi?"

Mackenzie tuvalete koşmadan önce "İşemem lazım," diye anons ediyor.

Macey gülüyor. "Hiç kafein almadı. Ama bir sonraki macera için çok heyecanlı."

Kolumu omuzlarına atıyorum, onunla ne zaman temas kursam vücudumun ısıldadığını unutuyorum. Temas kurduğumuz anda yarı pişman yarı hoşnut oluyorum. Omuzlarının altımda gerildiğini hissediyorum ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Eğilip dudaklarımı tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaştırıyorum. "Peki... evet demenle ilgili duyduğum şey nedir?"

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ama top düştüğünde bir karar verdim, bir dilek diledim. Adına ne dersanız deyin." Başını sallayarak düşüncelerinden sıyrılıyor. "Ama kendime bu yıl daha fazla fırsata açık olacağımı ve sonunda boş boş oturmayı bırakıp hak ettiğimi *düşündüğüm* şeylerin peşinden gideceğimi söyledim."

"Düşündüğün gibi değil." Macey'nin vücudunu çevirip çenesini hafifçe eğiyorum. Tanrım, şu anda dudaklarını dudaklarımda hissetmek için neler vermezdim. Ama o yolu onunla birlikte geçmeyeceğim. "Bunu hak *ediyorsun*, yusufçuk."

Gözleri çırpınarak kapandı. "Bunun sorun olmayacağından kesinlikle emin misin?" "Olmasaydı teklif etmezdim."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Bunu yaptığıma ben de inanamıyorum. Beni bu kadar etkileyen birinin alanıma, evime girmesine izin verdiğime inanamıyorum. Ama içimde Macey'ye hayatta hak ettiği her şeyi vermek isteyen bir şey var.

Mackenzie sırtında küçük bir sırt çantasıyla gitmeye hazır bir şekilde tuvaletten çıkınca büyümüz bozuldu.

Sonraki yarım saat boyunca Mackenzie'nin şehirde ilk görmek istediği şeyler hakkında konuşarak öğle yemeğimizi yiyoruz. İşimiz bittiğinde ve Mackenzie arka koltukta rahatça otururken kamyonu yüklediğimde, kamyonu sürüyorum ve ana yola çıkıyorum.

"Yolculuk için çok önemli bir sorum var," diye dikiz aynasından Mackenzie'ye soruyorum.

"Vur bana."

"Yolculuk için çalma listesi nedir?"

"Taylor Swift! Duh!" diyor aynı anda ona yardımcı kabloyu atıyorum ve müziğini takmasına izin veriyorum.

"Kalbime göre bir kız."

Gözlerimi önümdeki yola dikmiş, bu ikisinin beni çoktan avuçlarının içine almış olabileceğine dair içimi saran tehlikeli duygudan kaçınmak için var gücümle mücadele ediyorum.

CHAPTER TWELVE

Macey

Oliver, Mackenzie'nin çaldığı Taylor Swift şarkılarının yarısından fazlasını söylemeye başladığında beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Beklediğim son şey bu adamın tam bir Swift hayranı olmasıydı ama işte buradayız.

Mackenzie tüm çalma listesindeki en iyi şarkıyı sona sakladı, "New York'a Hoş Geldiniz" diyor.

Oliver'la birlikte Roxbury'den ayrılma kararı kolay alınmadı. Bunu yapmanın artılarını ve eksilerini düşünmekten zar zor uyuyabildim. Teknik olarak bize yabancı ve ya bir seri katilse?

Onunla olan her etkileşimi tekrar gözden geçirdim ve herhangi bir kırmızı bayrak olup olmadığını görmeye çalıştım, ancak tek bir tane bile bulamadım. Midem, normalde birinden kötü bir enerji aldığımda olduğu gibi garip bir takla atmadı ve bu hissi çok iyi biliyorum. Biri kötü hissettiğinde vücudum bunu hemen anlayabilir. Buna anne içgüdüsi diyebilirsiniz.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını saatlerce tartıştıktan sonra, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu hissettim.

Kamyonetine bindiğimde gergindim ve tam bir endişe yumağıydım. Otoyola çıktığımızda bunların hepsi değişti. Şehirde yapabileceğimiz her şeyden ve biraz da kardeşlerinden bahsettik.

kulağa çok eğlenceli geliyor. Geçmişimi kendime sakladım çünkü bu onu korkutmak istediğim bir şey değildi.

Neyse ki Mackenzie büyükannem ve büyükbabamdan ya da Montana'daki hayatımızdan bahsetmedi. O daha çok Flora ve Samuel hakkında konuşmaya ve Oliver'ın hayatını öğrenmeye odaklanmıştı. Onun meraklı beyni için minnettarım çünkü Oliver hakkında duyduklarım geçici olarak onun yanına taşınmakla ilgili tüm korkularımı hafifletti.

Şehrin kalbine girdiğimizde onun nakarattaki sesi önümdeki görüşümü kör eden ışıklar tarafından bastırılıyor. Koltuğumda daha dik oturuyorum ve öne doğru eğilerek camı açıp dışarı bakıyorum ve ışıklar yanıp sönerken, insanlar yürürken ve arabalar vızır vızır geçerken her yönü tarayabiliyorum.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve şehir beklediğimden çok daha gürültülü. İnsanlar konuşuyor ve çığlık atıyor, kornalar çalıyor çünkü biri sarı ışıktaki geçmedi.

Mackenzie'nin de benimle aynı şeyi görüp görmediğini anlamak için arkamı dönüyorum ve eminim ki yüzünde kocaman bir gülümseme var, şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

Büyük şehirde ne kadar da küçük bir kız.

Burayı internette ya da fotoğraflarda görmek bir şey, ama bizzat görmek bambaşka bir şey. İçim beklentiyle dolup taşıyor ve hissettiğim tüm yorgunluk, saçlarımda uçuşan rüzgârla birlikte yok oluyor. Ağzım parçalanıyor ve bunca yıldan sonra bunu düşünmeden edemediğim için gözlerim yaşıyor.

Geldim. *Sonunda geldim.*

Beton ormanında. Büyük elma. Rüyalar şehri. New York şehri.

Her şeyi anlamaya çalışarak ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum ama bir de baktım ki devasa bir gökdelene benzeyen bir otoparka giriyoruz.

"Burası neresi?"

"Burası evim," diyor.

Home.

Belki de onun için burası evidir. Köklerini saldığı, kendine bir hayat kurduğu ve onunla ilk tanıştığım andan itibaren başarılı olduğunu varsaydığım yer burası.

Bir gün burada da aynısını yapmayı umuyorum.

"Burada mı yaşıyorsun Ollie?" Mackenzie soruyor.

Başını sallayarak arabayı *Oliver Ford için ayrılmıştır* yazan bir noktaya yönlendirdi.
üzerinde. "Öyle."

"Bu çok vahşi," diyor ona. "Burası zengin insanların yaşadığı bir yermiş gibi hissediyorum. Sen zengin misin?"

Başından savmak için omuz silkiyor. "Öyle de diyebilirsin."

Telefonu tut. O ne? Yok artık. Yani... Uçakta taktığı çok pahalı saati ve birinci sınıfta oturmayıp buzlu viski sipariş ettiğini gördükten sonra başarılı olduğunu düşünmüştüm.

Ama zengin olmak?

"Zengin görünmüyorsun," diyor Mackenzie, ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan.

"Bu etrafta gösteriş yapmaktan hoşlandığım bir şey değil. Bunun için minnettarım ama beni ben yapan şey bu değil" diyor.

"İlginç..." diyor sorgulayıcı bir tonda, sanki küçük beyni ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi. Ama hiçbir filtresi olmadığı için devam ediyor. "Biliyor musun... annemin gri takım elbiseli erkeklere karşı bir zaafı var."

"Öyle mi?" Kaşlarını ona doğru kaldırıyor ve çantalarımızı arka koltuktan çıkarıyor.

"Evet. Bir de ormanda yürüyüşe çıkacakmış gibi giyinen adamlar var."

Utancımдан gözlerimi kapatıyorum. "Sen kimsin ve kızıma ne yaptın?"

"Ne? Bana hep dürüst olmamı söyledin."

"*Bazı şeyler hariç*" -son iki kelimeyi dişlerimi sıkarak söylüyorum- "bunları kendimize saklamalıyız, bebeğim."

Beni tamamen görmezden gelerek sırt çantasını Oliver'ın elinden almak için ona doğru yürüyor. "Evinin havalı mor duvarları ve şehrin sokaklarına bakarken oturup insanları gözetleyebileceğin büyük bir penceresi var mı? Hani şu annemin sürekli izlediği dizi gibi? Sanki şehirdeki her yer öyle görünüyor gibi hissediyorum."

Eğlenerek kıkırdıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Adı *Friends*. Çok ama çok komik. Joey tamamen benim ruh hayvanım. Ve benim yemeği sevdiğim kadar o da yemeği seviyor. Düşündüm de" - parmakları çenesini sıyrıyor- "aslında bana onu hatırlatıyorsun. Bana evcil bir ördeğin olduğunu söyle. Bu destansı olurdu."

"Keşke bilseydim." Gülüyor. "Bu en havalı evcil hayvan olurdu. Ama şimdi bu Joey denen adamı kendim görmek için bu şovu izlemem gerekiyor. Ben türünün tek örneğiyim, Kenzie."

Ona Kenzie dediği için ona içten içe kızıyorum. İnsanların onun için doğduğu isimden başka bir isim kullanmasından nefret ettiğini biliyorum. Uzun bir ismi olduğunu biliyor ama insanların onu kısaltmasına dayanamıyor. Ayrıca insanların ona Kenzie dememesi için onlara bunu söyleyecek kadar da cesur-

"Peki ya bu gece?" diye cevap veriyor, ki bu benim söyleyeceğini düşündüğüm cevap değildi. Gerçekten de ona ders vereceğini ve herkese yaptığı gibi takma adı yüzünden ona cehennemi yaşatacağını düşünmüştüm.

"Bu gece olmaz," diyorum ona. "Çok geç oldu ve biraz uyumaya ihtiyacın var."

"Hayatta olmaz." Başını iki yana sallayarak esnemeye karşı koyuyor. "Hiç uyumayan bir şehirdeyiz."

Çantalarımızı alıp apartmanın asansörüne doğru ilerlerken Mackenzie en az bir düzine kez daha esniyor. Ama benim aklım, hiç tanımadığı birinin ona nefret ettiği bir lakap takmasına nasıl bu kadar rahat izin verdiğini düşünmeden edemiyor.

Kafa karışıklığı devam ederken, dudaklarımdan rahatlamış bir gülümseme geçiyor. Onun yanında rahat. Bunun için heyecanlı ve ona güveniyor.

Ne de olsa karakteri en iyi çocuklar değerlendirir.

Asansör kapıları açıldığında, söylemek istediğim her şey uçup gidiyor. Puf.

Burası çok büyük. Burası bir apartman dairesi değil. Burası bir gökdelenin içine sıkışmış bir ev. Burayı tarif etmenin tek yolu bu.

Girişe adım attığımda odayı tarıyor ve her şeyi gözümün önüne getiriyorum. Oturma odasında büyük boy bir seksiyonel kanepe ve yan tarafta bir loveseat var. Duvara gömülü elektrikli şöminenin üzerinde devasa bir televizyon asılı. Birkaç adım daha atıyorum ve mutfak görününce hemen duraksıyorum.

Tamamen bana ait olacak bir ev hayalim olsaydı, bu mutfağı da içerirdi. Central Park'a bakan panoramik bir pencere, mutfak tezgahının tamamını kaplıyor ve lavabo tam ortasında yer alıyor. Bu tezgâha paralel olarak tamamen temiz ve üzerinde yemek pişirilmek için yalvaran büyük bir ada var.

"Bu mutfak..." Bunu söylerken titrek nefesimi serbest bırakıyorum. Oliver arkamdan yaklaşarak, "Oldukça çıplak," diyor. "Bu... mükemmel."

"Yarın sizin için stoklayacağım." Mutfak adasının etrafında dönüyor. Karşımda duran Oliver, vücut ağırlığını taşımak için iki elini tezgâhın üzerine koyuyor. Kaslı kolları ağırlığın etkisiyle ön kol damarlarını ortaya çıkarıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum.

"Mekânın geri kalanını görmeye hazır mısın?" diye sorarak beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı salladım.

Bana yaşam alanının her iki yanındaki iki koridoru gösteriyor. Koridorlardan biri kendisinin kaldığı ana yatak odasına açılıyor. Dairenin karşı tarafında, mutfağa en yakın olan koridor ise üç yatak odasına açılıyor.

Ondan ayrı kendi alanımızın olması beni neredeyse rahatlatıyor çünkü o yanımdayken vücudum üzerinde tuhaf bir etkisi olan biriyle yaşama düşüncesi sinirlerimi zaten geriyor.

Ama nedense içgüdülerim Oliver'a sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi güveniyor.

Mackenzie aceleyle yanımdan geçti ve odalardan birinde büyük boy bir yatak buldu. Neredeyse anında kendine ait olduğunu iddia etti.

"Biliyor musun, ben de sana bunu önerecektim," diyor Oliver.

"İyi bir zevkin var, Ollie," diyor. "Bu yatak kocaman ve çok rahat. Kendimi kraliçe gibi hissediyorum!"

Kalbim göğsümde dörtlüla koşarken aynı anda daha da sıkışıyor.

Şu anda onu izliyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme, yatakta rahat ve... mutlu. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Oliver yerleşmemiz için yanımdan ayrılıyor. Mackenzie'yi yatırdıktan sonra, *bunun için çok büyük olduğunu söylemesine* rağmen, mutfağa geri dönüyorum ve onu tekrar buluyorum. Mermer tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde ciddi bir ifade. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Mekâna girdiğimi hissettiğinde hızla ayağa kalkıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor.

"Restoranın sahibi Frank ile konuştum ve ayın on beşinde onunla görüşmen için her şeyin hazır olduğunu söyledi. Eğer sizin için de uygunsa, hazırlanmanız için bir haftadan biraz fazla zamanınız var."

"Kulağa harika geliyor. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başını sallıyor. "Dinle. Daha birkaç dakika önce buraya gelmişken bunu yapmaktan nefret ediyordum ama yarın güneş doğmadan önce birkaç günlüğüne ayrılmak zorundayım."

"Tamam."

"Gerçekten üzgünüm, Macey."

"Üzülme. Bir şey yok. Sadece kendimi kötü hissediyorum. Burada zaten senin alanını işgal ediyormuşuz gibi hissediyorum."

"Hiçbiri değil." Oliver başını sallıyor ve adanın etrafında uzun adımlar atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kolları sıcak, rahat ama yabancı bir kucaklamayla başımı sarıyor ve bedenimi onun altında gerilmeye zorluyor.

En son ne zaman biri durup bana böyle sarıldı? En son ne zaman onun kollarında hissettiğim rahatlığı hissettim?

"Kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum. Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp burayı eviniz gibi hissetmeniz için *size yalvaracağım*" diye şaka yapıyor.

Sözleri üzerine kollarım ona sarılıyor, sessiz bir cevap olarak deneyeceğimi söylüyorum.

Bir eli başımın arkasını kavıyor ve beni göğsüne düştüğüm yere doğru tutuyor. Kalp atışlarım göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken, alışık olmadığım duygular içime üşüşüyor.

"Çarşamba gecesi evde olacağım. Yeni bir erkek plaj kıyafeti serisi için bana sponsor olan şirketlerden birinin yeni ürün lansmanına yardımcı olmak üzere Florida'ya gitmem gerekiyor."

Şimdi de Oliver'ın mayolu halini düşünüyorum ve o yazıyı yazmak için sabırsızlanıyorum.

Ama bedenim tepki veremedi o geri çekiliyor. Önemsiz bir çekmecedan bir parça hurda kağıt alıp üzerine bir şeyler karalamasını dikkatle izliyorum.

"İşte numaram. Oda arkadaşı ama daha da önemlisi *arkadaş* olduğumuz için düşündüm." Göz kırıyor. "Bunu sana vermem doğru olur. İstedğin gibi kullanabilirsin. Bu arada mülakatın önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak. Hafta sonu olduğunu biliyorum ama onun için en iyisi bu."

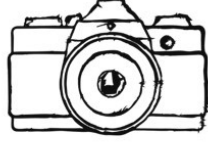
Tezgahtan bir bardak su alıp yatak odasına gitmeden önce bana cevap verme ya da her zaman birbirimize yaptığımız esprili yorumlardan birini yapma şansı bile vermiyor.

Oliver'ın uzaklaşmasını izliyorum, elimde bir telefon numarasıyla mutfakta beni bıraktığı yerde kalakalmışken son anda duraklayıp arkasını dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Buraya evinmiş gibi davran, Macey."

Sonunda odama yerleşirken sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.
Sonunda yıllar sonra ilk kez yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uykuya
dalıyorum.

Home.

CHAPTER THIRTEEN

Oliver

BİLİNMIYOR

Neden mutfak her yerinde poşetler ve kutular var?

Bu da kim?

BİLİNMIYOR

Komik
adam.

Sana mutfak senin için dolduracağımı söylemiştim, Macey Ashley Evans. Eğer bu gerçekten oysa.

Muhtemelen hepsini açmalı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmalısınız.

MACEY

Öncelikle, hala göbek adım değil. Yine de iyi tahmin.

İkinci olarak, CİDDİ olarak All-Clad Copper Core tencere seti mi aldınız?

Yanlış olan bu mu?

MACEY

Uhhh... Kilerde boş paket servis kapları ve Pop-Tart koleksiyonundan başka bir şeyi olmayan biri için çılgınca pahalı bir tencere seti. Fareler bile açlıktan ölüyordu.

Her şeyden önce, apartmanda fare yok. Nerede yaşadığını sanıyorsun sen? İkincisi, o paket servis kapları oldukça kullanışlı.

MACEY

Bu konunun dışında. Bu neden burada? Çok fazla.

Google'da araştırdım ve bunun tencere setlerinin en iyisi olduğunu söylediler.

MACEY

Sorumu görmezden mi geliyorsun?

Bir tünelden geçiyorum.

MACEY

Bu sadece konuşurken işe yarar, mesajlaşırken değil.

Şu anda konuşamam çünkü yeni hat için çekim yapıyoruz.

MACEY

Tam beklediğim gibi, tünel yok.

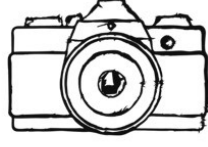
Komik kız.

MACEY

...

Cidden Oliver. Bu çok fazla. Bununla ne yapmayı planlıyorsun?

Sevdiğin şeyi yapmak için ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedim.

CHAPTER FOURTEEN

Oliver

En son ne zaman bu kadar bitkin hissettiğimi hatırlamıyorum.

Uçak yolculukları, araba yolculukları ve her yere gidip gelmek için yapılan uzun yolculuklar düpedüz yorucu. Yani Florida o kadar da uzun bir uçuş değil, ama günün her dakikasında düşüncelerimi meşgul eden siyah saçlı bir güzelliğe sahip olduğum gerçeği, onu tekrar görmek için eve dönmeye can atmama neden oluyor.

Gece teslimatı için sipariş ettiğim her şey eve geldiğinden beri durmadan mesajlaşıyoruz. Muhtemelen biraz abarttım ama eğer bu onu evinde hissettirecekse ona ne isterse alırım.

Eve dönmek için acele etmeme rağmen, çocuklarla haftalık Çarşamba gecesi içkilerimizi içmek için Moore'da mola veriyorum.

Birkaç yıl önce, haftanın en az meşgul oldukları günü olduğu için Çarşamba günleri burada buluşmaya başladık. Kardeşlerim ne kadar yüksek profilli olursa olsun, bunu biraz düşük anahtar tutmak istiyoruz.

İkisi de hayatlarının aşkıyla tanışmadan önce, şehrin en gözde bekârlarından biriydiler. Gittikleri her yerde kadınlar onlara akın ediyordu. Bu yüzden burayı bulduğumuzda hepimiz için en iyi seçenek olduğunu fark ettik.

Logan da New York'un en iyi memurlarından biri olarak fazla mesai yapmadığı zamanlarda bize katılıyor.

Onlarla birlikte arka köşedeki kabine oturduğumda Thomas, "Gözlerime inanamıyorum," diye takılıyor.

"Biraz meşguldüm. Ve bana saçmalama. Florida'dan gelen uçağım rötar yaptı ve çok uzun bir gün oldu."

"Oof, bu çok zor," diye ekliyor Marc.

Servis elemanı geldi ve içki siparişimi aldı. Buzlu viski içmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve şu anda canım çok çekiyor. Yakında Macey'i göreceğim için sınırlarımı yatıştırması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Karın nasıl?" Thomas'a sordum.

"Peyton harika biri. Geçen hafta şehir merkezindeki kreşinin büyük açılışı vardı. Söylemeye gerek yok, oldukça yoğun."

"Yok artık." Başımı salladım. "Tebrikler. Ne kadar mutlu?"

Başını sallıyor ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Hiçbir fikrin yok."

"Aferin ona."

Logan masaya vurarak dikkatimizi ona doğru çekiyor. "Uzun zamandır ilk kez bir Çarşamba günü, nihayet herkes için bazı haberlerim ve paylaşacak heyecan verici bir şeyim var."

"Sonunda tek ünlü aşığıyla yatabildin mi?"

"Neden bu konuyu açıp duruyorsun?" Suratını asıyor. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

"Haberlere devam et Logan," diye ısrar ediyor Marc.

"Bugün şefle bir toplantı yaptım. Bu yaz benim için olası bir terfiyi konuştuk. Eğer her şey yolunda giderse" -kollarını yana doğru açıyor- "bir sonraki Polis Şefine bakıyorsunuz."

"Yok artık!" Thomas başlar.

"Aferin sana, kardeşim!" Marc onun omzunu tokatlıyor. "Buna hazır olduğumdan emin değilim ama heyecanlıyım."

Logan'ın en iyi arkadaşlarından biri olarak, onun için sürekli endişeleniyorum. Şehirde polis olmak zayıflar için değildir. Her köşede gizlenen şeylere karşı sürekli tetikte olmaktır.

"Dikkat et, yaşını göstermeye başlıyorsun," diye şaka yapıyor Thomas. "Hâlâ taze, genç ve alıngan bir otuz yaşındayım. Sakin ol."

"Her neyse." Marc bu konuşmayı kapattı. "Ayrıldığınızda evde her şey yolunda mıydı?"

"En iyi durumda. Geçen gün hava durumunu kontrol ettim ve fırtına düşündükleri kadar kötü vurmamış. Ama üzölmektense güvende olmak daha iyiydi."

"Barmenle hâlâ görüşüyor musun?" Logan soruyor.

Sırıtiyorum. "Onun bir adı var, biliyorsun."

"Eww. Yüzünü düzelt." Logan tiksintiyle burnunu kırııştırır. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"İşte başlıyoruz," diyor Thomas masaya doğru eğilirken, daha fazlasını duymaya hevesli.

"Onun burada, şehirde olduğunu şimdi mi söylemeliyim, sonra mı?" "Orada yaşadığını sanıyordum?" Marc soruyor.

"O yaptı. Ama..." Ağzımdan bir şey kaçırmadan önce gözlerim tüm çocukları tarıyor. "Onu yanımda eve getirmiş olabilirim."

"Yüce Tanrım." Marc ellerini yüzünde gezdiriyor.

Logan yumruk tokuşturmak için yumruğunu masaya doğru uzatıyor.

"Benim kardeşim."

"Hangi cehennemde kalıyor? Onu *Marriott*'a mı yerleştirdin? ya da başka bir şey?" Marc soruyor.

"Dairem büyük ama *Marriott* dememize gerek yok." "Seninle mi kalıyor?" Marc haykırıyor.

"Öyle." Viski bardağını dudaklarıma götürüyorum ve ardından ağzımdan şu sözleri fısıldıyorum: "O ve kızı."

Logan içkisini neredeyse masanın üzerine püskürtüyor. "Yine mi geldin?" diye soruyor, aynı anda Marc da "Çocuğu mu var?" diyor.

Macey bana bir kızı olduğu haberini verdiğinde ben de en az bu çocuklar kadar şaşırmıştım. Sıradan bir kız değil, Samuel'in evinin önünde birlikte fotoğraf çektiğim kız.

Bana söylediğinde beynim bir sürü soruyla dolup taşı. İlk tepkim Macey'nin sekiz yaşında bir çocuğa sahip olacak kadar büyük görünmediği idi.

Daha önce hiç bekâr bir anneyle ilişkim olmamıştı ama bu durum merakımı daha da artırdı.

"Siz üç yordakçı sakın olur musunuz? Bir ilişki aramadığımı biliyorsunuz. Onu bu yüzden geri getirmedi."

Logan öne eğilip sadece bana fısıldıyor, "Seksi mi?"

Başımı sallıyorum. "Çok güzel lan."

"Senin işin bitti," diye kıs kıs gülüyor

Thomas. "Nasıl yani?"

"Şimdiden seni parmağında oynatıyor gibi konuşuyorsun."

Kesinlikle öyle. Orası kesin. Beni yanlış anlamayın, bunu bu adamlara itiraf etmek istediğimden çok daha fazla düşündüm. Ben de düşündüm.

Vücudunun her bir parçasına dokunmanın, onu yutmanın ve onun tarafından tüketilmenin nasıl bir his olduğunu.

Ama oraya gitmeyi reddediyorum.

Macey, sisteminizden çıkarmak için düzüşeceğiniz bir kıza benzemiyor. O, etrafta takılmak isteyeceğin türden bir kız.

"Öyle bir şey değil. Onu buraya yardım etmek için getirdim. Şehirde bir şef olmak gibi çılgın ama inanılmaz bir hayali var. Ona yardım edecek bağlantılarım var, neden onları kullanmayayım?"

"Çok asilce bir davranış." Thomas gözlerini devirir.

"Oh sus. Eğer birinin gününü güzelleştireceksem, ona sırtımdaki gömleği bile vereceğimi biliyorsunuz. Bunu sizin için de yaparım."

Sessiz kalıyorlar çünkü haklı olduğumu biliyorlar. Ben buyum işte.

"Her neyse, Mollie'nin yerinde Frank ile bir görüşme ayarladım." "Orası harika bir yer," diyor Marc. "Her gün en az bir kez oraya giderim. diğer hafta. Kimse onların yaptığı gibi patates püresi yapamaz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Burası onun iş hayatına adım atması için bir basamak olsa bile bence mükemmel bir yer."

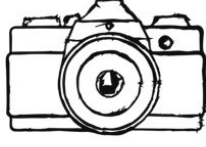
"Kesinlikle," diye katılıyor Marc.

Thomas ve Logan'ın buna söyleyecek başka bir şeyleri yok ama Thomas'ın tüm bu durumdan endişelenmiş gibi yorgun gözlerle bana baktığını görebiliyorum.

"Dinle, eve dönmek zorundayım. İndiğimden beri henüz oraya gitmedim ve iki kızın da hala tek parça olduğundan emin olmak istiyorum."

"Doğru," diyor Marc o kendine has kısık ses tonuyla. "S a n a iyi şanslar."

Hesabı ödeyip kalkmak için ayağa kalktığımda masanın etrafında kahkahalar patlıyor. Eve gitmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

CHAPTER FIFTEEN

Oliver

Asansör kapıları daireme açıldığında, ürkütücü bir sessizlik olduğunu fark ediyorum. Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor ve mutfaktan sanki biri ağlıyormuş gibi burnunu çekme sesleri geliyor.

İçeri girdiğimde mutfaktaki her yeri kaplamış devasa bir dağınıklıktan başka bir şey görmüyorum. Her yerde un, kırmızı sosla dolu yepyeni tavalar ve her yere dağılmış kaseler ve rastgele mutfak aletleri ve hazırlanacak yiyecekler var.

Adanın etrafından dolandığımda Macey'nin yerde top gibi kıvrılmış, mutfak dolabına yaslanmış olduğunu görüyorum.

Başını kaldırmıyor, bu da bana henüz burada olduğumu bilmediğini söylüyor. "Macey," diye fısıldıyorum adını, onu ürkütmemek için.

"Oliver," diye soluk soluğa bağılıyor, önlüğündeki pislği fırçalarken hızla yerden kalkıyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Eve bu şekilde gelmeni istemezdim. Her şeyi temizleyeceğim. Özür dilerim."

Sanki ben görmemişim gibi dağınıklığını toplamak için mutfakta hızla dolaşıyor. Adadan bir kase almak için yanımdan hızla geçmeye çalıştığında, onu durdurmak için bileğini kavırıyorum.

Macey'nin gözleri benimkilere dalarken açılıyor ama vücudu avucumun altında gevşiyor.

Parmaklarımla çenesini kavrayarak gözlerini benimkilere sabitlemeye zorluyorum. "Ne oldu?"

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor Macey.

"Ne için özür dilediğini bilmiyorum ama bir kez daha söylersen aklımı kaçıracağım." Ses tonumdan anında pişman oldum ama uzun bir gündü ve ihtiyacım olan son şey onun burada bir şey yaptığım için özür dilemesi.

"Ben çok-"

Parmağımı dudaklarına koyarak sözünü kesiyorum. Yumuşak, pelüş pembe dudakları işaret parmağıma bastırıyor ve tek düşünebildiğim benimkilere karşı nasıl hissedecekleri.

Dudaklarını sımsıkı kapatıyor ve ben de başparmağımla gözünün kenarından kopan yaşı almak için harekete geçiyorum. Basit bir hareket, temas anında tenimde kıvılcımların uçuşmasına neden olurken, o da ağlamaktan nefesini düzenlemeye çalışıyor.

Onunla daha fazla temas kurmak için can atarak, elimi başının yan tarafına götürüp, dağınık topuzundan düşen saç parçalarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

Ona bir gülümseme sunuyorum ve bunun yüzünde bir gülümsemeye neden olması için dua ediyorum. "Mutfağımda iyi görünüyorsun, Macey Evans."

İnliyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Şu anda çok sinirliyim."

Gülümseme kısmı başarısız.

Ondan bir adım geri çekiliyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamdaki tezgâha yaslanıyorum. "Konuş benimle."

"Bir süredir denemek için can attığım bir tarif üzerinde çalışıyorum. Dağ evinde bunu çözecek kadar yerim yoktu, bu yüzden burada bu kadar yer ve yeni tencere ve tavalarla deneyebileceğimi düşündüm. Ayrıca bu gece bir ara evde olacağını biliyordum ve eve geldiğinde tam bir felaketle karşılaşmanı istemedim. Ama bir türlü çözemedim. Mükemmel olmasını istedim. Ve bu görüşme için stresliyim. Hazır olduğumu sanmıyorum."

"Bana tariften bahset," diye ısrar ediyorum.

Duraklıyor, bakışlarını benden başka bir yere çeviriyor. "Tarifi bilmek istemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana söylersem güleceksin ve muhtemelen bana ne kadar basit göründüğünü söyleyeceksin."

Gözlerimi ona diktim.

Yine inliyor. "Tamam. Ev yapımı ıspanaklı ve ricotta raviolis."

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Raviolis yapmak çok basit bir şey gibi görünüyor ama ben sadece dondurulmuş olanını biliyorum. Bir çocuk bile ocağı kullanmayı biliyorsa onu ısıtabilir. Ev yapımı olanları yapmanın ve mükemmel olmalarını sağlamanın ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Her yaptığım pat diye açılıyor ve daha pişmeden içindeki her şey dökülüyor. İlk yaptığının içine çok fazla dolgu koymuştum. Bir sonrakinde yeterince yoktu. Bir sonraki fazla pişmişti. Ve sos. Bir türlü doğru düzgün yapamıyorum. Tam bir felaket oldu."

Neredeyse kahkahadan boğulacaktım. "Az önce küfür mü ettin?"

"Küfür kullandığım için benimle dalga geçmenin sırası *değil*."

Kilere doğru giderken gülerek hızla ondan uzaklaşıyorum.

Elimi uzatıp kız kardeşimin bir Noel'de bana şaka hediyesi olarak verdiği eski bir önlüğü çıkarıyorum. *Hiç* yemek yapmadığımı biliyor. Açıkçası, nasıl yemek yapılacağına dair en ufak bir fikrim yok.

Ben Pop-Tarts, yemek artıkları ve paket servisi seven bir adamım. Macey bunu çok çabuk anladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Önlüğü başıma geçiriyorum ve yüzüne bir gülümseme daha yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum. İşe yarıyor, çünkü şimdi onu bıraktığım tezgahın üzerinde düpedüz kıkırdıyor.

"Bunu neden giyiyorsun? Ve önlüğünüzde *Snaccident - Kazara tüm pastırmayı yediğiniz zaman* mı yazıyor?"

"Evet. Ve bunu giyiyorum çünkü tarifini bulacağız. Tam burada. Hemen şimdi." Anladığından emin olmak için abartılı bir hareketle yeri gösteriyorum.

Kendini doğrudan önüme getiriyor ve önlüğün arkasını bağlamamı engellemek için iki elini göğsüme koyuyor. "Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Bütün gün yolculuk yaptın. Hadi uyu." Göğsümü okşadı. "Bu eşyaları kaldıracığım ve başka bir gün tekrar deneyeceğim."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama elimi bileğine dolayarak onu durduruyorum.

"Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam," diye tekrarlıyorum. "Ve şu anda, bunun gerçekleşmesi için sana yardım etmekten başka yapmak istediğim bir şey yok."

Yeşil gözleri benimkilere bakarken parlıyor.

Kahretsin, sanki o gözler beni büyülüyor. Onlardan başka bir yere bakamıyorum.

Ama şu anda bana bakışı, kimseden yardım almaya alışık olmadığını gösteriyor.

Daha önce kimse onunla ilgilenmemiştir.

Bunun farkına varmak beni hem kızdırıyor hem de bunu değiştirmeye heveslendiriyor. "Şimdi, ne yapmam gerektiğini ve bana nerede ihtiyacın olduğunu söyle."

Ne kadar yorgun olduğum ya da nasıl bir gün geçirdiğim umurumda değil, tam olarak olmak istediğim yer burası. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam dediğimde ciddiymim.

Macey bana bakıp üç kez göz kırıyor ve sonunda ona yardım etmeyi teklif ettiğim için yaşadığı şoktan kurtuluyor. "Uhh," diye başladı. Gözleri bir kâseye takılıyor ve onu alıp ellerime bırakıyor. "İspanağı pişirerek başlamaya ne dersin?" Bunu bir soruymuş gibi söylüyor.

"Bitti," diyorum kararlılıkla ve ocağa doğru ilerliyorum.

Kahretsin, bu şeyi muhtemelen yıllardır açmadım. Tamam, abartıyor olabilirim ama öyle hissediyorum. Ocağın üzerinde, ilk denemesinden kalan ıspanak kalıntılarıyla dolu bir tencere olduğunu fark ettim.

"Sadece bu kaseyi bu tavaya atmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum. Macey yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ve ben de kendimi tutamayıp aynısını yapıyorum. "Birinin benim yemek pişirme becerilerimdeki eksiklikten mizah çıkarması çok hoş."

"Sana gülmüyorum; seninle birlikte gülüyorum."

Ocağı açtım ve ıspanak torbasını tavaya döktüm. Birkaç saniye içinde cızırdamaya başladı. Yüzümü ona dönüyorum ve işaret parmağımla burnuna dokunuyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sadece beni zorladığın için gülüyordum."

Sözlerim karşısında kızardı.

Gülümsemem büyüyor. Ona bakarken kendimi tutamıyorum. "Sırada ne var, şef?" diye soruyorum.

"Bunu ıspanağı tencerenin içinde biraz hareket ettirmek için kullanabilirsin." Bana tahta bir spatula uzatıyor. "Bu şekilde hepsi iyice pişer" diye ekliyor.

Sonunda karıştırmaya başlamak için tencereye bakıyorum ve gözlerim kocaman oluyor. "Woah. Woah. Bütün ıspanaklarım nereye gitti?"

Macey eğlencesini gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda başarısız oluyor. Daha önce hiç duymadığım bir kahkaha attı.

Daha önce. Bu sefer onunla birlikte gülmüyorum.

"Bana şaka mı yapıyorsun, Macey? Ispanağımın yarısını sen mi aldın?"
Tahta spatulayı ona doğrultuyorum.

Vücudu eğiliyor ve Macey'nin kahkahalarının tatlı şarkısı mutfağı dolduruyor.

Tanrım, şu gülüş.

"Oliver," diye oflayıp pufluyor, gülmekten nefesini tutmaya çalışıyor.
"Ispanak pişince küçülüyor. Bütün kâseyi oraya koyuyorsun ve görünüşe göre miktarın dörtte birini elde ediyorsun."

Bir adım geri atıyorum. "Bunu hiç bilmiyordum."

Macey ocağın önündeki yerini alıyor ve garip sebzeyi birkaç kez daha karıştırdıktan sonra, önceden karıştırılmış diğer malzemelerle birlikte başka bir kaseye koyuyor.

"Bu da ne?" Omzunun üzerinden sordum.

Sanki orada durmamı beklemiyormuş gibi vücudu kaskatı kesiliyor ve ben de rahatlamasına yardımcı olmak için ellerimi omuzlarına koymaktan kendimi alamıyorum. Avuçlarım tenine temas eder etmez, göğsü rahat bir nefes alıyormuş gibi yavaşça yükselip alçalıyor.

Macey ıspanağı beyaz dolgunun içine karıştırırken sonunda, "Bu raviolinin içine giren dolgu maddesi," diyor.

Benden bir adım uzaklaşıyor ve sırf ona yakın olmak için kendimi onu takip ederken buluyorum. Yemek pişirme fikrini hiç sevmedim. Yemeği hazırlamak ve pişirmek her zaman bir karmaşadır ve sonra kullandığınız tüm tavaları ve tabakları temizlemek vardır.

Şimdiye kadar bana hep çok sıkıcı gelmişti.

Adada kurduğu bir sonraki istasyona geçiyor ve burada raviolinin dış kısmına benzeyen bir şey hazırlıyor. Dolgudan küçük çay kaşıkları alıyor ve hamurun üzerine yerleştiriyor, ardından katlayıp dolgunun üzerine düzleştiriyor.

Üzerinde çıkıntılar olan mini bir pizza kesicisine benzeyen tuhaf görünümlü bir alet çıkarıyor. Sonra raviolisleri kare şeklinde dilimliyor.

"Vay canına," diyorum hayretle. Çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şeydi. Bundan sonra bir daha donmuş raviolis yemek isteyeceğimden emin değilim.

"Oldukça havalı, değil mi?" Bana gülümsüyor.

Ona başımı sallamaktan başka söyleyecek bir sözüm yok çünkü şu anda gözleri ruhumu delip geçiyor. Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerine koymamak ve onu daha önce defalarca düşündüğüm şekilde öpmek için vücudumdaki tüm dürtülerle savaşıyorum.

Sanki aynı düşünceyle savaşıyormuş gibi, bakışlarını hızla raviolislere geri çeviriyor ve her bir parçayı ocakta kaynamakta olan suyun yanına getiriyor.

Macey, "Bu, sürekli çuvalladığım kısım," diye itiraf ediyor.

Sanki içindeki belalıyı yönlendiriyormuş gibi uzun ve derin bir nefes alıyor ve mantıları yavaşça suya atmadan önce bırakıyor. Gözlerini tencereden bir saniye bile ayırmıyor.

Gözlerim onun üzerinde, her hareketini izliyorum. Doldurduğu her makarnayı özenle suya bırakışını. Karıştırırken raviolilerin hiçbirinin açılmadığından emin olmak için kaynayan suya konsantre olması.

"Şu ocağı benim için açabilir misin?" Gözlerini tencereden ayırmadan ocağın sağ üst köşesine doğru başını sallıyor. "Sos için. Eğer bunlar düşündüğüm kadar iyi çıkarsa, o sosa ihtiyacımız olacak."

Ben ocağı yakarken o da teker teker lavabodaki süzgecin içine atıyor. Bu işlerden pek anlamam ama sosun eşit şekilde ısınması için karıştırmam gerektiğini biliyorum. Sanırım bir keresinde bir televizyon programında görmüştüm.

Yanında duran tahta kepçeyle kırmızı sosu karıştırırken, Macey'nin süzgeçteki ravioliler için neredeyse ağladığını görüyorum. "Macey?"

Kafasını az önce gittiği yerden geri getirmek için başını sallıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Şimdi o kadar geniş gülümsüyor ki *gerçekten* ona doğru yürümek, kollarımı vücuduna dolamak ve dudaklarını benimkiler gibi sahiplenmek istiyorum.

"İyi çıktılar mı?" Ben sordum.

Bana bakıyor, gözleri cam gibi ve gururla dolu. "Mükemmel oldular. Tanrıya şükür, çünkü açlıktan ölüyorum," diyor inleyerek.

Ses tam sikime geliyor ve o anda kepçe ellerimden kayarak tavaya düşüyor ve önüme sıçırıyor. Kırmızı sosun sıcaklığından yüzüm yanıyor ve ilk temastan dolayı çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Aman Tanrım, yanıyor!" Çılgınca ocağı kapatıp bir bulaşık bezi bulmak için mutfakta dolaşarak feryat ediyorum.

Macey gülmeden duramıyor. İki büklüm oldu ve gülmekten gözyaşları içinde neredeyse yere yığılacaktı.

Üçüncü derece yanıklar oluşmadan önce bir bez parçası bulup yüzümü siliyorum. "Yanıyorum Macey Evans ve sen benim acıma gülüyorsun."

"Ben-ben..." Konuşmaya çalışıyor ama bunu yapacak nefesi bulamıyor. Yüzümü silmeyi bitirdiğimde onu yerde, sırtını dolaba dayamış ve hâlâ histerik bir halde buluyorum. "Özür dilerim. Bunun neden bu kadar komik olduğunu bilmiyorum." Yüz hatlarını düzeltmeye çalışıyor. "Yaralandığın için üzgünüm." Son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz, kendini tutamıyormuş gibi bir kahkaha daha attı.

Şimdi gülüyorum.

Başının üstündeki tezgâhta duran unu fark ediyorum. O kadar çok gülüyor ki parmaklarımın arasına biraz un sıkıştırdığımı fark etmiyor. Onunla göz hizasına gelene kadar çömeliyorum ve gözyaşlarıyla ıslanmış mutlu gözlerle bana bakıyor.

İşte o zaman unu ona fırlattım.

"Oh, yapmadın," diye soluk soluğa kalıyor. "Az önce ne yaptığının farkındasın değil mi?"

O una uzanmak için ayağa kalktığı anda ben de sırtıyor ve omuz silkiyorum. "Oyun başlasın."

Ondan kaçıp mutfak adasının etrafından dolanırken gözlerim kocaman oluyor. Parmaklarının arasında unla beni mutfakta kovalıyor. Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Bu kadın mutfak adasına tırmanıyor ve diğer taraftan önümü keserek unu yüzüme fırlatmayı başarıyor.

Ellerim pazılarını kavırıyor, kaçamasın diye onu yerinde tutuyor.

Kahretsin, onu öpmek istiyorum.

Macey uzaklaşmıyor. Onun yerine, şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. Şüphesiz o da benim gözlerimde aynı bakışı görüyor. Dilim alt dudağımı sıyrıyor, gözleri bu hareketi takip ediyor ve elimden kurtulmak için bir hamle yapmıyor.

Yüzü yumuşuyor. "Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman. Gerçi ben pek bir şey yapmadım. Bütün işi sen yaptın. Bunu *sen* başardın," diyorum dürüstçe.

Başını sallıyor ve işte o zaman nihayet elimden kurtuluyor. Artık yakınımda olmadığı için vücudumda bir soğukluk hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Macey Evans hızla savaşabileceğimden emin olmadığım bir zayıflık haline geliyor.
Kapalı.

CHAPTER SIXTEEN

Macey

Üst üste üçüncü gecemde de makul bir saatte uyuyamıyorum.

Oliver birkaç gün önce seyahatinden eve döndüğünde en mükemmel insan olmak zorundaydı. Tarifim işe yaramadığı için aşırı duygusal olduğumda beni daha iyi hissettirmekle kalmadı, aynı zamanda mükemmel hale getirmeme yardımcı olmak için korkunç bir saate kadar uyanık kalmaya devam etti.

Onun mutfakta benimle birlikte olması bile bana daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık duygusu verdi. Bu, başa çıkmaya çalıştığım bir duygu çünkü ailemle yaşarken kararlarımın ve yemek sevgimin incelenmesinden korktuğum için yemek pişirirken hiç rahat değildim.

Orada hiç rahat edemedim, *nokta*.

Tüm hayatım yumurta kabukları üzerinde yürümekle, bir bombanın düşmesini beklemekle ve aynı zamanda iyi bir anne olduğumu kanıtlamaya çalışmakla geçiyormuş gibi hissediyordum.

Şimdi burada, bir Cuma gecesi, yağmur camlara vururken yatağıma kıvrılmış, kucağımda dizüstü bilgisayarımla bu röportaja hazırlanmaya çalışıyorum. Pencereyi hafif aralık bırakıyorum çünkü yağmurun kokusunda çok ferahlatıcı bir şey var.

Ama röportaja odaklanamıyorum çünkü dünyamı alt üst eden, bana hiç de alışık olmadığım duyguları olabilecek en iyi şekilde hissettiren adamı düşünmeden edemiyorum.

Oda arkadaşım, onca insan arasından.

Penceredeki çatlaktan gelen taze yağmur suyu kokusu endişemi gidermeye yetmeyince sehpanın üzerindeki yemek kitaplarımdan birini alıp mutfağa gidiyorum.

Kileri ve buzdolabını karıştırdıktan sonra, gece yarısı atıştırması için bir kutu Ben & Jerry's'de karar kılıyorum.

Bu tür bir dondurmayı yemenin tek bir yolu vardır, o da tezgahın üzerine oturup bir kaşıkla doğrudan kartondan tadına bakmaktır. Eğer kaşıkla bir kaseye koyuyorsanız, yanlış yapıyorsunuz demektir.

Oturma odasının diğer tarafından bir kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve içimde sinirler zıplıyor.

Çok mu ses çıkardım?

Dondurucunun kapısı kapandığında onu ben mi uyandırdım?

Lanet olsun.

Aklımdan çıkaramadığım adamın, belinin kıvrımlarını saran siyah bir eşofman altından başka bir şey giymeden mutfağa girdiğini, yontulmuş karın kaslarının tam olarak sergilendiğini ve saçlarının yeni uyanmış gibi her yöne doğru gittiğini gördüğümde sinirlerim hızla arzuya dönüşüyor.

Ve gözlük mü takıyor? Aman Tanrım. Bu adamı ilk gördüğüm andan beri yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey açık mavi gözlerini örten siyah büyük çerçeveleriyle Oliver'ın yerini tutamaz.

Çenemi ait olduğu yere geri götürmek için elimi kaldırsam garip olur mu? Yoksa yerde öylece bırakmalı mıyım? Çünkü oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Hey, yusufçuk," diyor bana göz kırpmadan önce.

İşim bitti. Ben gidiciyim.

Bu koşullar altında nasıl yaşamam bekleniyor?

Baktığımı fark ediyor ve beni neyin transa geçirdiğini anlamak için hızla yere bakıyor.

"Kahretsın. Özür dilerim. Gidip bir gömlek alayım."

"Sen. Uh. Hayır, gerek yok. Bu-" Şimdi saçmalıyorum ve düzgün bir yanıt oluşturamıyorum.

Ne zaman karşı cinsten biriyle konuşamayan bir kıza dönüştüm?

Bu ben değilim.

Gözleri vücudumun her santimini dolaşıp gözlerinin değdiği her yeri ısıtmadan hemen önce dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Oliver'ın dili ağır çekim gibi hissettiren bir hızla alt dudağının üzerinde geziniyor. İçimdeki şeyler ihtiyaçla sıkışıyor.

Yine... benim için yeni bir duygu daha.

Beni hamile bıraktığında Mackenzie'nin babasından başka kimseyle birlikte olmadım.

Yirmi dört yaşında deneyimsiz bir kadını ve *Sports Illustrated*'ın kapağında yer alabilecekmiş gibi görünen bir adama bakıyorum. Yani, spor yapmıyor ama şu anda karın kaslarına bakınca ait olduğı yerin orası olduğunu anlıyorum.

Bu da tüm bu hissettiklerimi benim dışımda kılıyor.

"Yani..." Konuşmayı tişört giymediğı gerçeğinden başka bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum. "Yakında Avrupa seyahatine çıkmam gerekiyordu, değil mi?"

Oliver başını iki yana sallıyor ve çekmecedeki bir kaşık alıp tezgâhta yanıma oturuyor. Elimdeki kartondan bir kaşık dolusu dondurma alıp ağzına götürüyor. "Aslında hayır. Dün gece geç saatlerde e-postalarımı kontrol ederken sırt çantalı gezinin iptal edildiğini öğrendim. Hava durumuyla ilgili bir şey mi? Kim bilir. Ama yol boyunca kalmayı planladığım tüm yerler iptal oldu."

"Sürekli hareket halindeymişsin gibi görünüyorsun. Belki bu güzel bir mola olur?"

Oliver bir kaşık daha almak için uzanırken omzu omzuma değiyor ve her yerime elektrik akımı göndererek az önce hissettiğim arzuyu daha da artırıyor.

"Kendimi bildim bileli ilk defa evde olmayı tercih ediyorum."

Bunu söyleme şekli neden beni kontrol edilemez bir şekilde gülümsetiyor?

Burada olduğum için mi? Zihnim merak ediyor ama geçiştiriyorum.

Sonraki bir saat boyunca, o iş için yokken benim neler yaptığım hakkında konuştuk.

Mackenzie ve ben günlerden birinde Central Park'ta dolaştık ve bir sokak arabasından simit aldık ki bu harikaydı.

Ertesi gün kaydını yaptırmak için yeni okuluna gittik ve bize Pazartesi ilk iş olarak başlayabileceğini söylediler. Hatta onunla tanışma şansı bile oldu.

öğretmenleri ve yeni sınıf arkadaşları.

Bu okul için duyduğu heyecan, dağdaki okula başladığı zamankinden çok farklı. Aslında gitmeye *hevesli* ve o gün kalmak istedi.

Oliver'a tüm bunları anlattığımda onun için heyecanlanıyor.

Bundan sonra sohbetimiz daha sıradan şeylere kayıyor, çoğunlukla havanın şu anda ne kadar boktan olduğu ve kar yağmadığı için ne kadar mutlu olduğu hakkında çünkü bu şehir için bir felaket olurdu.

Hava durumu gibi aptalca bir konuda yaptığımız bu küçük sohbetler bile onun alanında kendimi ne kadar rahat hissettiğimi daha fazla fark etmemi sağlıyor.

Tam yatağa dönmeye hazır olduğumu hissettiğim anda Oliver beni durduruyor. "Hey. Sana söylemeyi unuttum. Mülakatının Cumartesi günü olması gerekiyordu ama bir hafta sonraya erteledim."

"Ne? Neden?"

"Her şey hazırды ama bugün beni arayıp karısının ve çocuklarının midesinden rahatsız olduğunu söyledi. Onu yeniden planlamaya zorladım."

"Onu yeniden planlamaya zorlamak zorunda değildin. İyi gibi görüldüğü için ben de giderdim."

Bir yanımın memnun olduğunu söyleyebilir miyim? Her ne kadar sinirlerim bozuk olduğu için bu mülakatı bir an önce bitirmek istesem de, bu bana hazırlanmak için biraz daha uzun bir süre veriyor ve bu da beni rahatlatıyor.

"Evet, öyle yaptım." Oliver başını çevirip bana bakarken duraksıyor ve gözlüklerinin kenarlarını düzeltiyor. Yüzünde daha önce gördüğüm en ciddi ifade vardı. "Senin ya da Mackenzie'nin hastalanması riskini göze alamazdım. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Yemeğin içeri girmesi ile geri çıkması çok farklı şeyler." Kıkırdıyor.

Tanrıya şükür oturuyorum, çünkü bu itiraf dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Restorandan bahsetmişken. Millie'ye sık gider misin?"

"*Mollie'nin* mi? Evet," diye düzeltti beni. "Şehirde çok iyi bilinen, üst düzey bir restoran. Ziyaret edilmesi gereken en iyi beş restoranın yer aldığı birçok blog yazısında yer aldı. Kaliteli yemek konusunda uzmanlar. Hani şu garsonların siyah önlükler giydiği yerlerden."

"Vay be." *Bu benim için bir rüya gibi.*

Kitabımı tekrar elime alıyorum ve beni içine çektiği duygularla savaşmaya çalışıyorum.

"Tüm bu üniversite aşçılık okulu kitaplarının ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

Beni yakaladığı için yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ben bir tür kitap ineğiyim," diye itiraf ediyorum.

"Bir kitap ineğini düşündüğümde, aklıma şu aşk romanlarını okuyan kardeşimin karısı geliyor." Gülüyor. "Zevk için kitap okumak ile okulda değilken okul kitaplarını okumak arasında bir fark yok mu?"

Sinirle gülüyorum. Ona Mackenzie'den bahsettikten sonra Oliver bir kez bile benden onun ya da geçmişim hakkında daha fazla bilgi istemedi. İnsanlar umursamadığı için sormadığını düşünebilir ama ben umursamadığı için endişelenmekten çok rahatladım çünkü eleştirilmeye çok alışkınım ve ondan isteyeceğim son şey de buydu.

Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman.

"Ben çoğu insan gibi kendimi kurgusal bir dünyaya kaptırmıyorum. Hamile olduğumu öğrendiğim gün on altı yaşındaydım ve kendim için belirlediğim yolun asla gerçekleşmeyeceğini kesin olarak biliyordum. Birkaç yıl önce, kendimi eğitmek için üniversite müfredatlarının bir parçası olan aşçılık eğitimi kitaplarını agresif bir şekilde okumaya başladım. Üniversiteye gidecek param yok ve ayrıca Mackenzie'yle ve onun tek bakıcısı olarak nasıl çalışacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bekar bir anne olmak okulla pek bağdaşmıyor. Ben de bunları ikinci el eşya satan bir internet sitesinde çok ucuza buldum."

Kararın gelmesini beklerken midem taklalar atıyor. Hep öyle olur.

"Bunu sevdim. Hedef odaklısınız ve işler yolunda gitmediğinde bunu düzeltmeyi kendinize görev ediniyorsunuz."

Aynen böyle, rahatlama tüm vücudumu

kaplıyor. Beni yargılamıyor mu?

Buna o kadar alışmıştım ki bunu beklemiyordum.

"Bir sonraki en iyi şey," diye devam ediyorum. "Kendi başıma çalışmaktı, böylece sonunda buraya geldiğimde, yol boyunca çok şey öğrenmiş olacaktım, işe uygulayabileceğim ve olabileceğim en iyi şef olabileceğim şeyler."

"Geçen gece gördüklerimden ve bu mutfakta nasıl hareket ettiğinden anladığım kadarıyla sen bunun için doğmuşsun Macey. Ve bunu sadece senden hoşlandığım için söylemiyorum." Oliver omzuma vururken sırıtıyor. "Ama mutfakta nasıl hareket edileceğini gerçekten biliyorsun ve beni büyülüyorsun."

Sözleri vücudumda titreşiyor. Daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylememişti. Her zaman şef olmak için doğduğuma inanmak istemiştim ama bunun sadece hayallerimin beni buna inanmaya itmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Bunu bir başkasından duymak... Düzeltiyorum, Oliver'dan duymak, bana gerçekten tüm bunların mümkün olabileceğini hissettiriyor.

"Sadece bir sorum var ve umarım alınmazsınız," diyor ben cevap vermeden önce.

"Ateş et."

"Mutfakta çalışmak varken neden barmenlik yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Bu işe Montana'daki evimde sektöre girmek için başladım. Biraz para kazanmak ve özgeçmişime koyabileceğim bir deneyim edinmek istiyordum. O zamanki düşüncem, hangi pozisyonda olursa olsun, orada bir restoranın listelenmesinin gelecekte bana yardımcı olabileceğiydi."

Oliver yanıt vermiyor ama gözlerini parmaklarının arasında döndürdüğü kaşığa kilitliyor.

"Bir gün..." Duraksıyorum, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışırken bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Daha önce hiç bu kadarını yüksek sesle söylememiştim. "Bir gün herkesin yanıldığını kanıtlayacağım. Bir gün kızıma hak ettiği hayatı vereceğim."

Şu anda ona bakmayı reddediyorum ama bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum.

"Sen harika bir annesin. Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Eğlenerek nefes alıyorum. "Beni *o kadar* iyi tanımıyorsun."

Oliver eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Bence birbirimizi tanımakta iyi bir iş çıkarıyoruz. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerim mikrodalgaın üzerindeki saate takılıp neredeyse gece yarısı olduğunu fark ettiğimde artık gülümsememe engel olamıyorum.

"Bekle biraz. Neredeyse gece yarısı oldu. Evde ne yapıyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Başını soru sorar gibi eğdi.

"Yani... normalde dışarı falan çıkmıyor musun? Cuma geceleri çekici bekar erkekler böyle yapmaz mı?"

Sırıttıyor. "İki seferdir görünüşüm hakkında yorum yapıyorsun." "Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bunun seni etkilemesine izin verme.

kafanı."

"Üzgünüm, Macey Brittany Evans... ama o burada kalıyor." Dudakları yavaşça yükselirken başının yan tarafına vuruyor. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, blogum için yetiştirmem gereken bazı düzenlemeler vardı. Midem guruldamaya başlayana kadar bilgisayar ekranına ne kadar uzun süre baktığımı fark etmemiştim. Ayrıca" - vücuduma bakarken düşüncelerine ara veriyor

"Sen burada olacaksan bu gece ve her gece evde olmaktan gayet memnunum."

Yüzüm kızarıyor ve içimden gelen kıkırdamaya engel olamıyorum.

Tanrım, bu adam tanıdığım en mükemmel erkek. Bir kızı gülümsetmek ya da ruh halini tamamen değiştirmek için söylenecek tüm doğru sözleri biliyor.

Bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum çünkü erkeklerle iyi bir geçmişim yok. Ama hepsi böyle mi? Tatlı dilli ve havalı mı?

"Sen pürüzsüzsün. Ayrıca, hala göbek adım değil."

Sırıtıyor ve dudaklarım onunkilerle eşleştğinde kendimi tutamıyorum. Tahmin etmeye çalıştığı küçük, eğlenceli bir oyun bu. Bunu bozup ona söylemekten nefret ediyorum.

Tezgâhtan fırlıyor, kaşığını lavaboya fırlatarak gece yarısı atıştırmasını bitirdiğini söylüyor.

"Sana bir şey daha sormam gerekiyor." Başımı salladım ve devam etti, "Seyahatim iptal olduğu için önümüzdeki hafta kardeşlerimi ve bazı arkadaşlarımı çağırırsam sorun olur mu? Seni herkesle tanıştırmak isterim. Belki şehirde birkaç kız arkadaşla tanışman için bir şans olur, böylece sadece bana bağlı kalmazsın."

"Seninle sıkışıp kalmaktan hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Sözlerim dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Oliver'ın yanında olmak, genelde sahip olduğum filtrelerden yoksun olmama neden oluyor. Sanki kimse bana yaklaşmasın diye kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar tamamen görünmez oluyor ve ben burada kollarımı açmış onu karşılıyorum.

"Güven bana yusufçuk... Seni kendime saklamaktan daha çok istediğim bir şey yok. Özellikle de beni seksi bulduğunu bilerek. Ama bence bu senin için de iyi olur."

Ondan dökülen her kelimeyle kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bu çok hoşuma giderdi," diyorum usulca. "Herkesle tanışmak. Bunu çok isterim." "Salı," diye karşılık veriyor. "Bugün Taco Salı'sı ve görünüşe göre kızlar

o günün büyük hayranlarıdır. Ne yazık ki kız kardeşimin ertesi gün büyük bir sınavı var, o yüzden burada olamayacak."

"Sınav mı?"

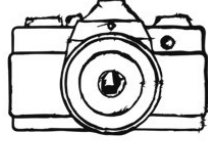
"Hemşirelik okulunda okuyor ve Haziran sonunda bitirecek. O yüzden son zamanlarda çok yoğun. Yine de yakında onunla tanışacaksın, merak etme."

"Yemek yapsam sorun olur mu?" Tereddütle sordum, bu kızların taco gecesini işgal etmek istemiyordum. "Uzun zamandır insanlar için yemek yapma fırsatım olmamıştı."

"Sen pişiriyorsan, ben *de* yiyeceğimden eminim."

Oliver bu son sözlerle beni yalnız bırakıp odasına çekiliyor.

Az önce olanlardan dolayı beynim dönüyor. Rüya görüyor olmalıyım.

CHAPTER SEVENTEEN

Oliver

İçimde oda arkadaşşıma aşık olabileceğime dair rahatsız edici bir his var.

Macey sadece birkaç haftadır burada yaşıyor, ancak onunla her karşılaşmamda kim olduğu hakkında daha fazla şey öğreniyor ve onun alanında olmak için can atıyorum.

Bu hislerin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ben böyle şeyler yapmam.

Cuma gecesi gece yarısı atıştırmalıklarımızı yerken bir şeyler değişti. Ona ilk kez bu kadar yakın olmuyordum ama tezgâhta oturup bir kutu dondurmayı birlikte paylaşıırken farklı *hissediyordum*.

Ve onu düşünerek duşta kaç kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımı tartışmayalım, sadece bir şekilde rahatlamak için. Bir parçam rastgele bir gece bara gidip birini bulmak istemiyor çünkü evimdeki kadın hayatımın her alanını ele geçiriyor. Hem de olabilecek en şaşırtıcı şekilde.

Bu konuda kesinlikle kızgın değilim.

"Sert kabuklu mu yoksa yumuşak kabuklu mu alalım?" Mackenzie, akşam yemeği için hangisini alacağımıza karar verirken iki kutu taco kabuğunu tutuyor.

"Karar senin, Kenzie."

"Sert kabuklu olanlardan hiç yemedim." Omuz silkiyor. "Bu yüzden para harcaayıp bunları almak istemiyorum. Ya beğenmezsem?"

Macey'nin '*saka gibi beş parasız*' olduğundan bahsettiğini duymuştum ama Mackenzie ile markete gelene kadar onun söylediğinden çok daha fazla mücadele ettiklerini fark etmemiştim. Ona ev için atıştırılmalık bir şeyler isteyip istemediğini sordum ve hepsini reddetti.

Hangi çocuk atıştırılmalık istemez ki?

Yine de anlıyorum. Bu, kimsenin herkese göstermek isteyeceği bir şey değil. Her ne kadar durumlarımız farklı olsa ve sahip olduklarım için minnettar olsam da, insanların bunu bilmesinden nefret ediyorum. Paranız olduğunda insanlar size farklı gözle bakıyor. İnsanların sizden bir şey istedikleri için size daha nazik davrandıklarını görürsünüz. Açıkçası, onun durumu beni rahatsız etmiyor. İkisine de farklı bakmama neden olmuyor, aksine ikisine de tüm dünyayı vermek istememe neden oluyor.

Bunu hak ediyorlar.

Ancak bunu yapmak Macey'nin kendisini olduğundan daha değersiz ve sadakaya muhtaç hissetmesi riskini taşır. Ki öyle değil.

Düşündüğünden çok daha güçlü ve bunu başarmasını en ön sıradan izliyorum.

"İkisini de alalım," diye cevap veriyorum sonunda. "Eğer sert kabuklu olanları sevmiyorsan, onları ben yerim."

"Emin misin?"

"Benim hakkımda öğreneceğiniz bir şey varsa o da yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmadığımdır. Annene de aynı şeyi söyledim. Ve şu anda... *Bütün* tacoları almak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Gerçekten çok iyisin. Bunu biliyor muydun?"

"Bunu bana da bir iki kez söylemişlerdi," diyerek ona gülüyorum.

Mackenzie bu akşam yemek için birkaç şey almak üzere markete gittiğimde benimle gelmek istediğinde gerçekten çok mutlu oldum. Buraya taşındıklarından beri onunla yeterince vakit geçiremediğimi hissediyorum çünkü ben iş için gitmiştim ve o da okula başlamakla meşguldü.

Ayrıca yeni odasına takmış durumda ve nadiren dışarı çıkıyor.

Yürüyüp yürüyemeyeceğimizi sordu çünkü şehri yürüyerek keşfetmeyi gerçekten sevmeyi öğreniyor. Çoğu insanın arabası olmaması ve gitmeleri gereken her yere yürüyerek gitmeleri onu çok etkiliyor.

"Bugün okul nasıldı?" Ona sordum.

"Gerçekten çok iyiydi," diye vurguluyor. "Gerçekten çok iyiydi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten iyi derken, matematik sınavından A aldın mı? Yoksa öğle yemeğinde bedava pizza verdiler mi?"

"İkisi de değil. İki yeni arkadaş edindiğim için gerçekten iyiydi. İnanılmazdı." "Sen sevimli bir çocuksun, Kenzie. Tabii ki arkadaş edinmişsindir."

Yüzü düşüyor. "Dağdayken çok fazla arkadaşım yoktu. Oradaki ilk arkadaşım sendin."

Ben... ne?

"Ne demek istiyorsun?" Biraz peynir almak için süt ürünleri reyonuna doğru ilerlerken soruyorum.

"Sadece... Gerçekten nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Herkes bana yeni kızmışım gibi davranmaya devam etti. Bir küçük okuldan diğerine. Diğer çocuklar bana tuhaf bakıyordu." Burnunu kırıştırıyor. "Bir çocuk saçıma taktığım topuzla dalga geçti. O günden sonra saçımı topuz yapmadım."

Omzunu hafifçe kavıyorum ve Mackenzie'yi olduğu yerde durduruyorum.

"Küçük bir pislik, kusura bakma ama, seninle dalga geçtiğinden beri saçını topuz yapmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Soruyu geçiştirmek için omuzlarını silkiyor ama sessizliğini koruyor.

"Hemen kaldır," diye ısrar ediyorum.

Dediğimi yapıyor ama hemen pişman oluyorum. Kenzie hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama insanların onu sevmemesini istemediğini söyleyebilirim. İnsanların onun kararlarından mutlu olmasını istiyor.

Birkaç saniye içinde saçları dağınık bir topuz halinde başının tepesine tünemişti. Topuzu Macey'i uçakta ilk gördüğüm topuzla aynı ama onunki parlak sarı.

"Saçını topuz yapmayı seviyor musun?"

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Yapması kolay ve her şeyi yüzümden uzak tutuyor."

"Bunu neden asmanı istediğimi biliyor musun?" Başını sallıyor.

"Çünkü şu andan itibaren kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamayacağını hatırlamanı istiyorum. Eğer hoşuna giden bir şeyse, o zaman yap. Kendini iyi hissettiğin bir şeyse, devam et. İçinizdeki ışıltıyı kimse için karartmayın."

Az önce ona söylediğim tüm kelimeleri sindirmeye çalışırken bana cevap vermiyor. Ama birkaç kalp atışından sonra bana doğru atlıyor ve kollarını bana sarıyor.

belime sıkıca sarıldı. James bana defalarca sarıldı ama Mackenzie bana sarıldığında göğsümde hissettiğim gerginliği hiç hissetmemiştim.

"Teşekkür ederim Ollie," diye mırıldanıyor içime. "Sen en iyisisin." "Ne zaman istersen, Kenzie. Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun." Ve bu lanet gerçeğe dönüşüyor.

Bu kız için mücadele edeceğim. Buna hiç şüphe yok. Birlikte ilk etkileşimimizden itibaren onda çok özel bir şeyler olduğunu biliyordum, sadece Macey'nin bir parçası olduğu için değil, aynı zamanda hızla en sevdiğim insanlardan biri haline geldiği için.

Mackenzie geri çekiliyor ve ben de ona, tanıdık yeşil gözlerine bakıyorum. "Peki, buradan çıkıp biraz taco yemeye hazır mısın?"

"Hadi yapalım şu işi!" Yumruğunu havaya kaldırıyor. "Ailenle tanışacağım için heyecanlıyım.

Sence beni sevecekler mi?"

"Bence seni *sevecekler*. En çok James'in seni seveceğini biliyorum."

"James kim?" diye sorar.

"Yeğenim. Senden biraz daha genç ama çok komik biri. Aslına bakarsan,"-Başımı yana eğip ona bilmiş bir bakış atıyorum

- "Sana çok benziyor. Gerçekte olduğundan çok daha yaşlı davranıyor. Kendi iyiliği için fazla zeki." İşaret parmağımla burnuna dokunuyorum ve bir kıkırdama duyuyorum.

"Bulmacaları sever mi?"

"Yapbozlara bayılıyor! Ama büyük parçalı olanlardan olmalı. Küçük parçalı olanlara hazır değil ve aynı anda çok fazla parça olduğunda telaşlanıyor."

"Mükemmel. Flora'nın biz ayrılmadan önce bana verdiğini çıkaracağım. Bence buna bayılacak. Bu güneş sistemi ve parçaları çok küçük değil!" Sanki aldığı en büyük hediyeymiş gibi anlatırken gözleri parlıyor.

"Haklısın. Bence buna bayılacak." Bir kolumu omzuna dolayarak onu kasaya doğru yönlendiriyorum.

"Bir şey daha var." Beni durdurdu.

Gözlerimi kısarken ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Anneme benim önümde küfrettiğini söylemesen iyi olur. Yani, ben bebek değilim." Bir ergen gibi gözlerini deviriyor. "Ama bundan hoşlanmayacak. Özellikle de o küçük çocuğa eşek kıcı demen."

Bir kahkaha kopmadan önce birkaç kez göz kırpmıyorum. "Muhtemelen bunu söylememeliydim, değil mi?"

Mackenzie omuz silkiyor. "Muhtemelen hayır."

"Anlaşıldı. Şimdi seni eve götürelim, akıllı çocuk." "Evet! Hadi eve gidelim."

Kenzie'nin ev kelimesini söyleyiş şekli göğsüme sıcaklık dolduruyor, bu hiç alışık olmadığım bir şey. Bunu söyleme şekli, evimi onların ayakları yere basana kadar geçici değil, kalıcı evleri yapmak istememe neden oluyor.

Asla yuva kurmayacağıma yemin etmiştim.

Ama Macey hayatıma buldozerle girdi ve daha önce hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyor.

Dairemin asansörü, farklı türlerde taco kabukları, taze marul ve peynir bloklarıyla dolu market poşetleriyle içeri girerken çalıyor. Mackenzie'nin açıkça istediği ama istemeye korktuğu bir paket çikolatalı kurabiyeyi kesinlikle araya sıkıştırdım.

Mackenzie, James'in seveceğini düşündüğü çeşitli şeylerin yanı sıra oynaması için yapbozlarını hazırlamaya benden önce koşuyor.

Macey'i hemen mutfakta serbestçe dolaşırken buluyorum.

Macey'i sevmemin birçok yolu var. Ama tam burada, mutfakta sevdiği şeyi yaparken, pastayı alıyor. Yapması gerektiğini bildiğim şeyi yaparken onu izlerken çok mutlu görünüyor. Şu anda olduğu gibi görünmesi anlamına gelecekse, ona sahip olduğu her umudu ve hayali vermeyi istememe neden oluyor.

Gözlerim onu bir aşağı bir yukarı tararken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Dışarıda hava yaklaşık otuz derece olmalı ve o, göğüslerinin kıvrımlarını bana ilk kez gösteren kesik kot şort ve atlet giyiyor.

Ama ilk kez gördüğüm tek şey bu değil. Dövmeli kolunun geri kalanı da artık tamamen sergileniyor. Kiraz çiçeği dalları tüm üst kolunu kaplıyor, siyah, gri ve pembe tonları dirseğinin üzerindeki her santimi kaplıyor.

"Hey, sen," diye mırıldanıyor Macey beni fark ettiğinde usulca. Onu içime çekerken yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

"Hey, yusufçuk."

"Buraya gel. Herkes buraya gelmeden önce biraz yardıma ihtiyacım var."
Adımlarımı hızlandırarak adanın etrafında dönüyorum çünkü bu noktada ona yakın olmak için her şeyi yaparım.

"Az önce aldığınız peynir bloğunu alıp parçalamak için öğütücüyü kullanabilir misiniz?"

"Parçalayıcımız var mı?"

Başını eğiyor ve sırtıyor, aynı zamanda yumruklarını kalçalarına indiriyor. "Burası senin mutfağın ve sen bir öğütücün olduğunu bile bilmiyor musun?"

"Pop-Tarts'ı parçalamama gerek yok. Onlar oldukları gibi mükemmeller."

Macey gülüyor ve mutfağın diğer tarafındaki rastgele bir çekmeceye doğru ilerliyor. Gözlerim hiç düşünmeden kışında geziniyor. Şu anda ellerimin onun üzerinde olması için her şeyimi verirdim.

Ama oda arkadaşına bu şekilde bakmamalıydım. O yüzden tam zamanında gözlerimi kaldırdım ve arkasını döndü.

"İşte. Geçen gece üzerindeki tozu silmem gerekti ama gayet iyi çalışıyor" diye şaka yapıyor.

"Huh." Başımı salladım. "Bu süslü mekanizmaya sahip olduğumu bilmiyordum."

Daha sert gülerken başını sallıyor. "Sen başka bir şeysin."

"Rendelenmiş bir blok peynir hemen geliyor, şef!"

İşiliyor... Ona böyle seslendiğimde *ışılıyor*. Ve lanet olsun, buna bayılıyorum.

Tam peynir bloğunu yarılamışken, marulları ince ince doğrarken yanımda rahatça oturuyor.

"Bu yüzden en az on kişiyi doyuracak kadar kıyma yaptım," diyor. "Kardeşlerinin de geleceğini biliyorum ve onlar da senin gibi yiyorlarsa, bana fazlasıyla yeter."

"Kahretsin, sana söylemeyi unuttum." İçimi çektim, peynir bloğunu yere bıraktım ve başımı öne eğdim. "Kardeşimin karısı bir vegan. Lanet olsun. Her şeyi berbat ettim. Oradayken marketten onun için bir şeyler almalıydım."

Görünüşe göre bu onu korkutmuyor. Yıkama bezini alıp ellerini silerken buzdolabına doğru ilerliyor. İçini taradıktan sonra çekmecelerden birinden beyaz beyin görünümlü bir şey çıkarıyor.

Kesme tahtasına getiriyor ve sanki tam da bu durum için hazırlanmış gibi üzerinde çalışmaya başlıyor.

"Bu da ne?" Ona sordum.

"Karnabahar. Mackenzie ona kafayı takmış durumda. Yani aslında tüm sebzelere. Vejetaryen değil ama hayvanlara karşı zaafı var. Dolayısıyla, eğer ona et olmayan bir şey yeme seçeneği sunulursa, bunu seçecektir."

"Peyton'ın tanıdığım tek vegan olduğunu sanıyordum."

"Oh, beni yanlış anlama." Beni durdurdu. "Arada sırada et yer. Ama nadiren, daha çok özel gün yemekleri gibi. Kendisine vejetaryen ya da vegan denmesini garipsiyor. Şöyle düşünüyor..." Duraklıyor. Sanki geçmişinden bir şey hatırlamış gibi yüzünden gülümseme düşüyor. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. "İnsanların onu seçimleri yüzünden yargılayacağını falan düşünüyor."

Sözleri kalbimi sızlattı.

Mackenzie ile yaptığım kısa market gezisinden sonra, onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Özellikle de okuldaki çocuklar tarafından yargılandıktan sonra bir daha asla topuz yapmamaya kararlı olduğu için.

"Onun için bundan nefret ediyorum," diyorum sonunda. "O çok iyi bir çocuk. Zeki ve çok komik."

Macey karnabahar doğramayı bırakıyor ve vücudunu bana bakacak şekilde eğiyor. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor. "Ona karşı bu kadar iyi olduğun için. Ve ikimizin de senin alanını işgal etmesini sorun etmediğin için."

"Ondan hoşlanıyorum Macey. Bana tanıdığım başka birini hatırlatıyor." Onu kastettiğimi anladığını umarak göz kırpmıyorum. "Peki, hoşlanmayacak ne var? Ayrıca, ikiniz de benim alanımı işgal etmiyorsunuz. Ben burada olduğu gibi mutluyum."

Bana gülümsüyor ve karnabaharı taco baharatıyla hazırlamayı bitirmek için geri dönüyor.

Macey'nin pişirdiği yemeğin kokusu beni ona yaklaştırıyor. Kendimi tam arkasında duracak şekilde ayarlıyorum, sebzeleri tavaya atarken omzunun üzerinden bakıyorum. Ona bu kadar yakın dururken kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Tüm daire taco gibi kokuyor, ama o... o vanilya ve şeker gibi kokuyor.

Tatlı. Sarhoş edici. *Bağımlılık*

yapıyor. "Bu harika kokuyor."

Ondan mı yoksa yemekten mi bahsettiğimi anlayamıyorum.

İki elimi de omuzlarına koyduğumda Macey dokunuşumdan ürperiyor ama aynı anda vücudu benimkine doğru gevşiyor. Minyon vücudu eriyor

resmen en sevdiğim yeni his oldu.

Ellerim hâlâ yerindeyken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum ve eğilip ellerimin dokunduğu açık teni öpmek için tüm irademi kullanıyorum.

"Oliver," diye fısıldıyor.

"Biraz denememe izin verecek misin?" Kulağına tehlikeli bir şekilde yaklaşarak fısıldamak için eğildim.

Başını yana eğiyor, boynunu keşfetmeme ve istersem dudaklarımın altındaki nabızı hissetmeme izin veriyor. Ama onunla bu çizgiyi geçmeyeceğim.

Onunla bu çizgiyi geçemem.

"Neyi deneyeceksin?" diye soruyor telaşla.

Gülüyorum. "Karnabahar. Tabii denememi istediğin başka bir şey yoksa?"

Macey benden uzaklaşıyor. Belli ki bu onun için de yeni bir durum. Vücudunun nasıl tepki vereceği konusunda kafası karışık ve bunu nefes alış verişindeki düzensizlikten ve yüzünü bana döndüğünde gözlerindeki genişlemiş ifadeden anlıyoruz.

Bu ilginç bir yemek olacak.

CHAPTER EIGHTEEN

Macey

Yemek yapmayı bitirdikten sonra, makyajımı tazelemek için hızla banyoya koşuyorum.

Şu anda yeni insanlarla tanışma düşüncesiyle sinirlerim ve endişem tavan yapmış durumda.

Arkadaş edinme ve insanları tanıma konusunda her zaman oldukça iyi olduğumu düşünmüşümdür. Ama bu yaklaşık sekiz yıl önceydi. Dünyam tamamen değişmeden önce hâlâ lisedeydim. Size yakın olan herkesi 'hata' olarak gördükleri bir şey yüzünden kaybetmek gerçekten kafanızı karıştırıyor.

Bunu söylemekten bile nefret ediyorum. Kızımı ilk gördüğüm andan beri onun bir hata olduğunu düşünmedim. Ama dışarıdan bakanlar için Mackenzie tam olarak buydu.

Amaç şehre gitmek ve kendimize bir hayat kurmaktı. Hayatta kalmak istiyorsam bu adımlardan biri olmalı. Hiç arkadaşın olmadan hayatını sürdüremezsin. Bu bok yalnızlık getirir.

Güven bana.

Oturma odasından gelen kadın kahkahaları bana burada olduklarını haber veriyor. Aynada kendime bir kez daha bakarken birkaç derin nefes almama izin veriyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Dışarı çıkıp köşeyi döndüğümde, kızları kanepenin etrafında oturmuş, hala birbirleriyle gülüşürken görüyorum. Hemen aklıma gelen şey, bu kızların sıkı bir grup olduğu. Birbirlerine çok iyi uyum sağladıklarını ve çok iyi vakit geçirdiklerini sadece onları izlerken bile anlayabiliyorsunuz.

Gözlerim dikkatle bana bakan Oliver'a takılıyor. Henüz konuşmuyor ya da durduğu yerden bir santim bile kımlıdamıyor ama sanki şu anda odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi bana bakıyor.

Sanki bana bakışını kimsenin fark etmesini umursamıyormuş gibi.

Boğazını temizlemeden önce şaşkınlığını çabucak üzerinden atıyor. "İşte orada öyle."

Üç kız da başlarını bana doğru çeviriyor, gülümsemeleri hiç kaybolmuyor.

Az önceki gülme krizinden dolayı yüzleri asıktı. İçlerinden birini Bar and Grill'de tanıştığımız zamandan hemen tanıyorum. O gece ne kadar eğlenceli ve özgür ruhlu olduğunu hatırlıyorum ve bunun o kadar da kötü olmayabileceğini düşünüyorum.

Kanepeden atlayıp bana koşa n ilk kişi gerçekten güzel olan sarışın. Daha selam vermeden ya da adını söylemeden beni kucaklamak için kollarına aldı.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel, Macey." Beni tuttuğu yerden bıraktı. "Ben Peyton. Bu da Kali." Zaten tanıdığım kızı işaret etmeden önce kovboy, bakır-turuncu saçlı son kızı gösteriyor. "Ve bu da Avery."

"Evet, seni hatırlıyorum. Seni tekrar görmek güzel." Avery'ye bir gülümseme sunuyorum. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

"Sonunda şehre gelebildiğini duyunca çok heyecanlandım." Avery heyecanla ellerini birbirine vuruyor.

Aslında ona varmak istediğim yerin burası olduğunu söylediğimi unutmuşum. Flora ve Samuel dışında gelecek planlarımı yüksek sesle itiraf ettiğim ilk insanlardan biriydi ki şimdi düşününce bu çok tuhaf geliyor.

Ama yanında kendinizi rahat hissettiğiniz insanlarla nasıl karşılaşırsınız bilirsiniz. Onunla tanıştıktan birkaç saniye sonra bu duyguya kapıldım.

"Burada olduğum için gerçekten heyecanlıyım."

Avery, "Oliver bize bomba gibi bir taco yemeği yaptığını söyledi," diye söze başlıyor.

"Yani... Bu sadece taco. Bunu gerçekten berbat edemezsin." Sinirle güldüm.

"Aver'i henüz çok iyi tanımıyorsun," diye alay ediyor Kali. "Bu kız fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi bile berbat edebilir."

Avery ellerini kalçalarının üzerinde kavuşturarak Kali'ye kötü kötü bakar. "Buna alındım. Ve şuradaki adamla yaşamaya başladığımdan beri çok daha iyi oldum." Başparmağını omzunun üzerinden kaldırarak bakışlarını Oliver'la birlikte koltukta oturan diğer iki adama yöneltmeme neden oluyor. "Ayrıca, elmalı gevrek tarifime kafayı takmışsın."

Sanki adamlar Avery'nin kendilerinden bahsettiğini anlamış gibi, ikisi de koltuktan kalkıp bize doğru geliyorlar. Marc'ı bardan tanıyorum ama diğer kardeşle sokakta karşılaşmış olsaydım ikiz olduklarını düşünürdüm. Oliver ikisine de benzemiyor, bu yüzden kardeş olduklarını asla tahmin edemezdim.

"Seni tekrar görmek güzel, Macey." Marc elini sıkmam için bana uzattı ve yanında duran adamı işaret etti. "Bu benim kardeşim Thomas. Peyton'ın kocası."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Macey," diyor Thomas.

Gözlerim Oliver'ı buluyor ve kaşlarım suçlamayla birbirine kenetleniyor. Onlarla benim hakkımda mı konuşuyordu? Onlara ne söyledi?

Marc sanki tam olarak ne düşündüğümü hissediyormuş gibi eğilip kulağıma fısıldıyor. "Güven bana, senin hakkında sadece iyi şeyler söyledi."

"Bildiğim iyi oldu." Başımı salladım.

Oliver oturma odasının ortasındaki yerinden kıpırdamadı. Sadece geride duruyor ve gözlerinin önünde gelişen her şeye tanıklık ediyor. Mutlu ama aynı zamanda endişeli görünüyor, sanki ailesiyle ve yakın arkadaşlarıyla tanışacak olmam onu hem heyecanlandırıyor hem de geriyor.

İkimizin gözlerinin birbirine kilitli olması da bana ikimizin de bunu mahvetmek istemediğini söylüyor.

Sonunda büyüğü bozarak "Kenzie nerede?" diye sordu.

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum, çünkü bu kadar uzun süredir burada olduğumuza ve hala ona bu lakaptan nefret ettiğini söylemediğine inanamıyorum. Bence çok sevimli ama içten içe bunu umursamadığını biliyorum.

"Buradayım," diye anons ediyor içeri girip kalabalığa göz gezdirirken. "Merhaba! Ben Mackenzie."

Sonraki birkaç dakika boyunca herkes bir çember oluşturuyor ve ona kendilerini tanıtıyor. Etrafında bu kadar çok yeni insan olduğu için ne kadar mutlu olduğu yüzlerinden okunuyor.

Peyton sonunda James'i bize tanıtıyor ve işte o zaman Mackenzie'nin gözleri parlıyor. Çocukları çok seviyor ve bunun onu çok mutlu ettiğini biliyorum.

Oliver eğilip kulağıma fısıldıyor, "Sanırım onu şimdiden sevdiler."

Yanımda durduğunu fark etmemiştim bile. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kızımın olduğu ekibe dikmiş ve yüzünde gururlu bir anne gibi geniş bir sırıtış...

Neden beynim otomatik olarak *baba* kelimesine gitti?

Oliver ve ben birlikte değiliz ve asla da olmayacağız. Belki de Mackenzie'nin bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğini hatırlamak göğsümde bir sızı yaratıyor. Bir gün ona bunu verebilmek istiyorum ama kalbim şu anda böyle bir bağlılığa açık değil.

Birilerinin bu duvarları yıkmasına izin vermeden önce kendi hayatımı düzeltmem ve ayaklarımı yere sağlam basmam gerektiğini içten içe biliyorum.

"Herkes yemeğe hazır mı?" İçimde dönüp duran bu hissi görmezden gelerek anons ediyorum.

Son bir saat boyunca Oliver'ın dev mutfak masasının etrafında oturduk, o kadar çok güldük ki karnım gerçekten ağrıyor, ki bu çok iyi bir duygu.

Bu süre zarfında bu kızlar hakkında çok şey öğrendim. Peyton kreşini yeni açtı ve çok yoğun ama her saniyesini çok seviyor. Hatta Mackenzie'ye ne zaman isterse gelip orada takılmasını teklif etti, Mackenzie de orada 'gönüllü' olma, yani diğer çocuklarla oynama davetini sevinçle karşıladı.

Onlara karşı hep bir zaafı olmuştur.

Avery ve Marc nişanlanmışlardır ancak Peyton'ın 'bir an önce olsun bitsin' itirazına rağmen gerçek düğün için tek bir planları bile yoktur. Avery sadece kaçıp gitmek istediğini çünkü hiçbir zaman bir düğün yapma arzusu duymadığını söyler, ancak Marc bunun tam tersini düşünmektedir.

Kali kesinlikle gruptaki en akli başında kişi. Kızlara doğruyu söylüyor ve her birine haddini bildiriyor ama aynı zamanda harika bir arkadaş olduğunu da söyleyebilirim. Tüm bunları kesinlikle sevgiyle yapıyor.

Erkek arkadaşı falan varmış gibi görünmüyor. Hatta sohbet sırasında bir gün kitap yazmak isteyebileceğinden bile bahsetti.

Akşam yemeği bittikten sonra Mackenzie ve James, James'in üzerinde çalışması için hazırladığı bulmacayı çözmek üzere onun odasına koşarlar. Daha önce hiç tanışmamış olmalarına rağmen bugün onunla bunu yapmaktan başka bir şey umurunda değildi.

Ama o böyle biri. *Benim tatlı kızım.*

"Acıdı mı?" Avery Marc'a soruyor. "Sana Google'dan bakmanı söylediğimde ve haklı çıktığımda?"

"Bana Google'da *neden kırmızı bir pandam olamayacağını* arattın. Ki bu zaten aptalcaydı," diye karşılık veriyor Marc.

"Ama geldikleri ülkelerde yasalar tarafından korunduklarını söylediğimde haklıydım."

Marc inanamayarak başını sallıyor ve masadakiler onun bulduğu çılgınca şeylere kahkahalarla gülüyor. Ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Avery kesinlikle her arkadaş grubunun ihtiyacı olan o çılgın arkadaş.

"Macey, bunlar yediğim en iyi tacolardı," diyor Avery, konuyu değiştirerek sandalyesine geri oturuyor ve doymuş gibi karnını ovuşturuyor.

"Katılıyorum," diye ekliyor Peyton. "Muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi vegan tacos." "Old Jose'den çok daha iyi," diyor Kali.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama teşekkür ederim. Hepinizin beğenmesine sevindim."

"Aman Tanrım," diye inliyor Peyton. "Old Jose şehirdeki en iyi Meksika restoranı. Her hafta kızlar gecesinde tekila ve taco salısı için gideriz."

"Tacos ve tekila hayatın tüm sorunlarını çözer," diye ekliyor Avery. "Bir gece onlarla gitmelisin," diye araya giriyor Oliver.

"Lafı ağzımdan aldın Oliver!" Peyton haykırıyor. "Gelip bizimle takılmalısın."

Başımı salladım. "Bunu takdir ediyorum. Ama yapamam. Mackenzie'ye göz kulak olacak bir ailem ya da şehirde kimsem yok-"

Oliver sözümü kesti, "Ben varım."

Başımı ona doğru çeviriyorum, herkes sessizleşiyor ve boğazım aniden aşırı derecede kuruyor. Yemin ederim bir çatalın tabağa düştüğünü bile duydum, sanki biri ısırmanın ortasındaymış ve şu anda benim kadar şok olmuş gibi.

Bu bir teklif değildi. Sorgusuz sualsiz onunla takılmak için gönüllü olmasıydı. Eğer bir parçam bile onun benim için

Çünkü o üç kelime bana onu burada *istediğini* söyledi.

"Öyle mi?" Söyleyebildiğim tek kelime bu. İç geçirdi. "Evet, Macey."

Kahretsin. Onu gücendirmişim gibi hissediyorum. Bana burada olmamızdan hoşlandığını söylediğini biliyorum ama kaygım çoğu zaman beni ele geçiriyor ve her zaman her şeyin en kötüsünü düşünüyorum.

Başkalarının ne düşündüğü ya da benim bir sorun olduğum konusunda sürekli endişe duymaktan kendimi alamıyorum. Sizi ne olursa olsun koşulsuz sevmesi gereken iki insanın çatısı altında yaşarken kendinizi bir yük gibi hissetmek size bunu yapar.

"Bu her şeyi çözer." Avery ellerini birbirine vurarak gerginliği bozuyor. "Kızlar gecesi için çıldırıyorsun, bebeğim."

Peyton telefonunu çıkarıp kaydırarak açtı. "Telefon numarana ihtiyacımız var. Sizi devam eden *Kız Çetesi* mesaj sohbetine ekleyeceğiz."

"Emiline de var," diyor Avery. "Onunla henüz tanıştığını sanmıyorum ama O da en az bizim kadar havalı."

"Bu akşam ders çalışmak zorunda olması çok yazık. Onunla tanışmayı çok isterdim," diyorum.

"Ders çalışıyorum," diye alay ediyor Avery, aynı zamanda tırnak işareti yapıyor ve bana abartılı bir göz devirmesi atıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Marc endişeli bir şekilde kıza sorar.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye tıslıyor Peyton dişlerini sıkarak. "Bu, işten yorgun geldiği için erken yatması gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerim masadaki herkesin üzerinde geziniyor ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Yani... çalışmıyor mu?

Marc ve Thomas telefonlarını çıkarıp mesajlaşmaya başladıktan birkaç saniye sonra ikisi de inliyor.

"Logan telefonuna cevap vermiyor," diye başlıyor

Thomas. "Onu öldüreceğim," diye homurdanıyor

Marc.

Kali bana doğru eğildi. "Hepimiz arkadaşları Logan'ın Emiline'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyoruz. Avery bu gece birlikte olduklarını ve bu yüzden burada olmadıklarını *varsayıyor*. Ben gerçekten de onun ders çalıştığını düşünüyorum ama Em hayatının bir kısmını gizli tutma eğiliminde."

"Ooh. Bu... ilginç." Hafifçe kıkırdıyorum.

Kali, "Bu adamların bu kadar sinirlenmesi gerçekten çok komik," diyor. "Gidelim," diye duyurdu Marc. "Ben şimdi onun dairesine gidiyorum." "Ben de varım." Thomas ayağa kalktı, ceketini arabanın arkasından aldı.

Sandalye.

"Yapmayacağım," diye açıkladı Peyton. "Eve gidip yatacağım. Bırakalım o ikisi kendi hayatlarını yaşasınlar. Ayrıca, şu anda birlikte olduklarından bile şüpheliyim. Büyük kötü kurt olmayı bırakmalı ve onun huzur içinde çalışmasına izin vermelisin."

"O benim küçük kardeşim, Pey." Thomas onu alnından öpüyor. "Onun yasak olduğunu biliyor."

"Ben de eve gidiyorum," diye ekliyor Avery, Peyton'ın tek kelime daha etmesine izin vermeden. "Onu rahat bırak. Kızların da ihtiyaçları var."

Oliver'ın parmakları kulaklarını buluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bunların hepsi benim için çok fazla."

Her iki adam da Peyton ve Avery'nin onları yalnız bırakma konusundaki itirazlarına aldırmadan ayağa kalkıp ceketlerini alırlar. Ama ikisinin de bu tartışmayı kazanıp Logan'ın dairesine gideceğini sanmıyorum çünkü bu kızlar bu adamları avuçlarının içine almış durumda.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Macey." Thomas bana veda sarılması yaptı. "Yemek için teşekkür ederim. Mükemmeldi."

"Üzgünüm, buradan aceleyle çıkmamız gerekiyor." Sonra Marc bana sarıldı. "Ona katılıyorum. Akşam yemeği mükemmeldi."

"Sen de mi gidiyorsun?" Oliver'a soruyorum.

"Hayır." Bulaşıkları yıkamak için mutfaka doğru ilerlerken gülüyor. "Onlar hallediyor."

Kızlar bana sarılıp vedalaşıyor ve beni resmen yeni en iyi arkadaşlarıymışım gibi sıktıklarında her yerime sıcaklık doluyor. Daha birkaç saat önce tanıştığım bir grup insan bana sarılarak veda ediyor. Bu insanlara çok küçük gelebilir ama bunca yıldır kızımdan başka kimsenin bana sarılmamış olması, sıcacık bir battaniyeye sarılmak gibi bir şey.

Ve bu insanlar ciddiler.

Tüm kalpleriyle severler.

Beni olduğum gibi kabul ediyorlar, bu da kalıcı olarak evim diyebileceğim yeri bulduğumu düşündüğümü daha da doğruluyor.

CHAPTER NINETEEN

Macey

"Akşam yemeği için kahvaltı alabilir miyiz *lütfen*?" Mackenzie yalvarıyor.

"Tabii ki." Gülmekten kendimi alamıyorum. Ona ne isterse, ne zaman isterse vereceğimin farkında değil mi? "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Meşhur Fransız tostumu yapmak istiyorum." Işıldıyor. "Buraya taşındığımızdan beri yapmadım ve bu mutfak yapmam için çığlık atıyor."

Haklı, bu mutfak her fırsatta yemek pişirmek için yalvarıyor.

Beş yıldızlı bir restoranda çalışmanın yanında bu mutfak bir rüya.

"Pekala, bebeğim. Sıra sende." Bar taburesine oturdum. "Neyin var göster bakalım."

"Evet!" Mackenzie beni ikna etmeyi başarmış gibi yumruğunu havaya kaldırıyor.

Echo'dan Taylor Swift'in şarkılarını çalmasını istiyor ve saniyeler içinde Oliver'ın her tarafa yerleştirdiği hoparlörlerden *Reputation (Taylor's Version)* albümü patlıyor. Hoparlörler patladığında burası neredeyse bir konser alanına dönüyor. Mutfakta dans edişini, malzemelerini çıkarmadan önce kullanacağı tavayı çıkarışını izliyorum. Eğer biri sekiz yaşındaki çocuğumun ocak kullandığını ve yumurtalı ekmek pişirdiğini öğrenirse tekrar yargılamak.

Ama bu işte iyi ve ona tamamen güveniyorum.

Ayrıca, son zamanlarda içinde çok fazla hayat var ve onu bu yeni ortamda olduğundan daha mutlu görmedim.

"Samuel bu sabah okuldaki ilk haftamın nasıl geçtiğini sormak için beni aradı," diyor kilerden bir somun buğday ekmeği çıkarırken.

Buraya geldiğimden beri ne Samuel'i ne de Flora'yı aramadığım için suçluluk duyuyorum. Bizi kabul edip ayaklarımızın yere basmasına yardımcı olarak hayatımda çok önemli bir rol oynadılar ve şimdi Roxbury'den ayrılalı neredeyse üç hafta oldu ve onları bir kez bile aramadım.

"Onları henüz aramadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"İş görüşmesine hazırlanmakla meşgul olduğunu biliyor." Omuz silkiyor. "Her gece onunla *Friends* ve onun TV programlarını izlemeyi özlüyorum ama okulu özlemiyorum. Burayı seviyorum."

"Bu beni çok mutlu etti." Zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum. "Bize yardım eden gerçekten iyi insanlardı. Bir ara oraya gidip onları ziyaret etmeliyiz."

"Ben de ona öyle dedim! Yakında bir gün buraya gelip senin iş bulduğun yeri ziyaret edeceklerini söyledi. Şehirdeki en iyi şefin sihrini görmek istediğini söyledi. Onun sözleri, benim değil."

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Önce işi almam lazım."

"İşi alacaksın anne. Sanırım bunu senden başka herkes biliyor.

Duh."

Buna gülüyorum.

Ama bunun için kendimden de nefret ediyorum.

Herkes inanırken kendime inanmamaktan bıktım usandım. Tüm yanlış yollara yönlendirildim. Hayatta istediğim hiçbir şeye sahip olmaya layık olmadığımı inandırıldım.

Ama Mackenzie bana inanıyor.

Flora ve Samuel bana inanıyor.

Oliver bana inanıyor.

Hayatımdaki en önemli insanlar.

"Haklısın, bebeğim." Uzun bir kucaklaşma için bedenini kendime çekmeden önce sandalyeden kalkıp adanın etrafında dönüyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Kendime hatırlatmak için böyle bir tekmeye ihtiyacım vardı."

"Aslında kışına tekneyi basmayacağım." Sarılmaya karşılık verirken gülüyor.

"Seni küçük şakacı. Yemek yapmaya dönelim. Neredeyse yemek vakti geldi ve bahse girerim açlıktan ölüyorsundur çünkü yemek vakti geldiğinde nasıl olduğunu biliyorum."

"Evet, *acıyorum*," diye karşılık veriyor. "Bu tava yeterince büyük mü?" "Mükemmel."

Hazırlanmaya devam ediyor ve telefonum cebimde bir mesajla çınlıyor.

OLIVER

0-10 arası bir ölçekte, 10 kesinlikle... Pazartesi günkü mülakatınız için ne kadar hazırsınız?

Telefonuma bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Mülakatım için fazlasıyla hazırım, ancak bu durum içimdeki yeterince iyi olamayacağım ve pozisyon için yeterli deneyime sahip olmadığımı görecekle endişesini azaltmıyor. Bir hafta ertelenmesine ne kadar sinirlensem de, en iyisi bu oldu.

Bu ölçekte kendime 6 veriyorum.

OLIVER

Sana 10 numarada ihtiyacımız var.

Bu akşamki planlarım arasında Mackenzie tarafından hazırlanan akşam yemeği için lüks bir kahvaltı ve ardından akşamın geri kalanında dizüstü bilgisayarımda bana sorabilecekleri mülakat sorularına bakmak var.

O zaman 10'da olmalıyım.

Bu doğru.

Röportajın yemek pişirme kısmına gelince, olabildiğince hazırlıklıyım. Yıllardır kaliteli yemek pişirme üzerine çalışıyorum ve pratik yapıyorum. Hatta restoranın menüsünü indirdim ve baştan aşağıya inceledim. Menüdeki her şeyi yapmak oldukça kolay ve her bir öğeye kendi yorumlarını nasıl kattıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Beni asıl şaşırtan mülakatın sorular kısmı. Bana ne soracaklar?

Onlara nasıl cevap vereceğim?

Bana neden ünlü bir aşçılık okuluna gitmediğimi soracaklar mı?

Bu yüzden mi işi alamayacağım?

OLIVER

Sadece kendin ol. Bunu yaparsan seni seveceklerdir.

Kelimelere bakıyorum, buna cevap verecek bir şey bulamıyorum.

Sadece kendin ol. Seni sevecekler.

Onun cesaretlendirici sözleri hayatta istediğim her şeydi. Bu da oda arkadaşıma karşı hissettiğim duygularla dolu göğsümdeki gerginliği daha da artırıyor. Sadece üç hafta oldu ve hayatımı tamamen kontrol altına almış durumda.

"Anne," Mackenzie düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Kaç parça istiyorsun?"

Kendi küçük mesaj baloncuğumdaydım, onun yemek hazırladığını bile unuttum.

Dikkat etmediğim bir anda burayı yakmadığı için şanslıyım.

"İki tane alacağım." Ona gülümsedim.

Önüme bir tabak Fransız tostı koyarken bana bakakalıyor. "Yüzündeki o garip ifade de ne?"

"Yüzümde tuhaf bir ifade yok."

"Öyle. Gülen ve sersem gibisin. Ollie sana mesaj mı atıyor?"

"Ne? Hayır. Yani. Yani, evet. Hayır," diye kekeliyorum çünkü bu bizim için yeni bir durum. Onu doğurduğumdan beri hiç ilişkim olmadı. Onun etrafında hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

"Umarım öyledir." Göz kırıyor ve yemeğini yemek için tezgâhta yanıma oturuyor.

Sekiz yaşındaki kızım bana göz kırptı. "Burada onunla yaşamaktan hoşlanıyor musun?" İsteksizce sordum.

"Bayıldım," diyor hiç tereddüt etmeden. "Ollie'yi de gerçekten seviyorum. Etrafında olmak çok eğlenceli. Umarım burada sonsuza dek kalırız."

"Onun dairesinde sonsuza dek kalamayız." "Neden?"

"Çünkü ben bir iş bulana kadar yerleşmemize ve ayaklarımızın yere basmasına yardım ederek gerçekten iyi davranıyor. Eminim kendi alanını geri isteyecektir."

"Sanmam." Ağzına kocaman bir lokma daha atmadan önce omuz silkiyor.

Ona bununla ne demek istediğini sormuyorum çünkü zaten ona karşı hissettiğim, hissetmemem gerektiği için sağa sola savuşturduğum hislerimi daha fazla doğrulamasını istemiyorum.

Onun yerine bizim için hazırladığı yemeği bitirmeye odaklandım. Birkaç dakikalık sessizlikten ve ikimizin yemeği bitirmesinden sonra, bulaşıkları lavaboya koymaya ve odasına çekilmeye gidiyor.

"Hey, Mackenzie?" Seslendim.

"Evet?"

"Sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum."

Bana ısııl ısııl bir gülümseme sunuyor. "Seni daha çok seviyorum anne."
Ve sonra kendi işini yapmak için odasına gitti.

Kanepede yerimi bulup suçluluk duyduğum *Grey's Anatomy*'nin tekrarlarını izliyorum ve bazı soruları araştırmak için dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

Yaklaşık iki bölüm sonra uyuyakalmış olmalıyım çünkü dizüstü bilgisayarımın kucağımdan alınması ve kalın, sıcak bir battaniyenin üzerime örtülmesiyle uyanıyorum. Kim olduğunu görmek için gözlerim tam olarak açılmıyor ama yine de dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldıyor Oliver.

Battaniyeye sarılıyorum ve sonra dudaklarını alnımda hissediyorum.

İçimden bir ses ne yaparsam yapayım oda arkadaşına aşık olmamı engelleyemeyeceğimi söylüyor.

CHAPTER TWENTY

Macey

PEYTON

Bugünkü mülakatında bol şans Macey!

AVERY

AMAN TANRIM. BUGÜN. EVET EVET!!

PEYTON

Rahatla.

AVERY

BUNU BAŞARACAKSIN!

KALI

Ama gerçekten neden böyle bağırıyoruz.

AVERY

ONUN İÇİN DUYDUĞUM HEYECANI MESAJLA
GÖSTERDİĞİMDEN EMİN OLMAK İSTİYORUM. SIKTIRIN
GİDİN. İKİNİZ DE.

KALI

Lütfen bizim yaptığımızı yap ve onu görmezden gel. Şansa
ihtiyacın yok çünkü seni hemen işe alacaklar. Bunu yapabilirsin,
bebeğim.

EMILINE

Evet! Bunu yapabilirsin, Macey! İş senin olacak!

PEYTON

Seninle gurur duyuyoruz.

Kızlar Salı günü akşam yemeğinde beni grup sohbetlerine eklediklerinden beri telefonum her gün, bütün gün sapıtıyor. İlk başta bu garipti çünkü telefonumu o kadar az kullanıyorum ki şarjım yaklaşık üç gün dayanabiliyor. Şimdi ise öğleden sonra ikiye kadar bitiyor.

Ama bu kız grubuyla ilgili bir şey beni giderek daha fazla evimde hissettiriyor.

Sonunda bir yere uyum sağlayabileceğimi hissediyorum.

Nihayet geçmişimin, beni eleştiren insanlarla dolu hayatımda ön planda olmadığını hissediyorum.

Grup sohbetinin adı *Girl Gang* ama adını *Hype Squad* olarak değiştirmeyi gerçekten düşünmeliler çünkü bu kızlar sürekli birbirlerini yükseltiyorlar.

Bir gün, Kali neredeyse hiç uyumadı ve bir bloğun aşağısında kahve içmek için yataktan nasıl kalktığını anlatan bir mesaj gönderdi. Herkes kahve almak için yataktan kalktığı için onu göklere çıkardı. Gülmekten kendimi alamadım. Bu kızlar böyle işte.

Sonunda mesajlar aracılığıyla Emiline'in hastanede Acil Servis'te çalıştığını öğrendim ve zor bir vardiya geçirdiğinde kızlar hemen orada onu dinliyor ve tıbbi jargonla konuştuğu hiçbir şeyi anlamamasına rağmen her ne olursa olsun daha iyi hissetmesini sağlıyorlar.

Açılmam birkaç gün sürdü. Özellikle Emiline ile henüz şahsen tanışmadığım için kendimi grup içinde tuhaf ve yersiz hissediyordum. Ancak birkaç gün önce nihayet bu röportaj ve etrafındaki sinirlerim hakkında açıldım. O zamandan beri, onlardan pozitiflikten başka bir şey almadım.

Beni huzurlu hissettiriyor.

Bu bana bunun uzun vadeli bir arkadaş grubu olabileceğini hissettiriyor. Ben.

Burada bir tür ailem varmış gibi hissettiriyor.

Onlara hızlıca bir teşekkür mesajı gönderdim ve bir şeyler karıştırmaya başladım.

Bu röportaj için giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma baktım. Ne yazık ki Montana'dan pek fazla kıyafetle ayrılmadığım için çok fazla kıyafetim yok.

Burası beş yıldızlı bir restoran, koyu renk bir kot pantolon ve çiçekli bir tişörtle gittiğimde ne kadar kötü görünebilirim ki? Zaten muhtemelen siyah bir iş pantolonu ve onların bana sağlayacağı bir gömlek giyiyor olacağım.

Durumumuzla ilgili en nefret ettiğim şey de bu.

Şu anda sahip olduğum tek para, Bar and Grill'de çalışarak biriktirdiklerim, buraya geldiğimden beri çalışmadığım için başka bir şey yok. Şehirdeki şeyler ucuz değil. Bu yüzden, muhtemelen sadece bir kez giyeceğim bir kıyafet bulmak için birikimlerimizi harcamak üzere dışarı çıkmak olmazdı.

Oliver, ikimizin de karnının doyduğundan emin olmak konusunda gerçek bir lütuf oldu. Mackenzie ile her yere, hatta okula bile yürüyerek gidip geliyorum, böylece taksiye para ödemiyoruz.

Kapımın çalınmasıyla irkiliyorum ve sesle sırıyorum, elim göğsümü kavıyor, aşağı baktığımda sütyen bile giymediğimi fark ediyorum. Üzerimdeki tek şey, uyku şortumu örtecek kadar aşağı sarkan ve pantolonum yokmuş gibi görünen büyük boy bir tişört.

"Evet?" Gergin bir şekilde seslendim.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Oliver beni görür görmez olduğu yerde duruyor. Elleri hâlâ kapıyı kavıyor, gözlerini vücudumda gezdiriyor. Birdenbire nefes almakta zorlanmaya başladım ve dairenin sıcaklığına rağmen göğüs uçlarımın tişörtümün altında sertleştiğini hissettim.

Dudaklarını ıslatırken dili yavaşça alt dudağının üzerinde kayıyor ve yutkunarak "Şey... günaydın" diyor.

Şu anda bana bakan adam bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. İçimde güçlü bir arzu birikiyor, ellerinin üzerimde olmasını istiyorum. Beynim, dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda nasıl hissedeceğime dair düşünceleri ateşliyor.

Dur, Macey.

Kapat şunu.

O senin oda arkadaşın!

"Biri size günaydın dediğinde sizin de ona günaydın demeniz adettendir." Oliver sırtıyor. "Ya da demek istediğim... herhangi bir şey söylemek."

"Özür dilerim. Evet. Merhaba. Günaydın."

Sonunda odama tam olarak girmeden önce yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yaptığınızı görmeye geldim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sadece görüşmem için hazırlanmaya çalışıyorum."

"Seçtiğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Şimdi bunu anlamaya çalışıyorum." "Mükemmel."

Oliver koşarak odamdan çıktı ve ben de orada öylece durup açık kapıya bakarak tüm bunların ne anlama geldiğini merak ettim. Bir dakika önce oradaydı, sonra hiçbir şey söylemeden gitti.

Sonunda kendimi trans halinden kurtarıyorum ve sahip olduğum en güzel gömleği aramak için dolabıma geri dönüyorum ki bir boğaz sesi duyuyorum. Bir sihirbaz gibi, az önce durduğu yerde duruyor ama bu sefer elinde siyah bir giysi çantası var.

"Bakmayı bırak. Sana bir şey getirdim."

Bakışlarım onunla havada sergilediği çanta arasında gidip geliyor. "Bu röportaj için ihtiyacım olan şey bir balo elbisesi değil," diye şaka yapıyorum.

"Vay be. Gerçekten mi? Yani iade etmem gerektiğini düşünüyorsun."

Ona cevap verecek kelimeleri bulamadan gözlerimi kırıştıyorum.

"Bu bir balo elbisesi değil," diye karşılık veriyor. "Senin için özel dikim bir takım elbise yaptırdım."

"Bir ne?"

"Bu bir takım elbise. Görüşmen için." "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben istedim." Omuz silkiyor. "Ve biliyorsun ki ben-"

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapma," diye bitiriyorum onun yerine. "Ama Oliver, bunu gerçekten yapmak zorunda değildin. Ayrıca, burada kalmamıza izin vererek zaten gereğinden fazlasını yapıyorsun ve ben henüz hiçbir şey için ödeme yapmıyorum. Senin sadaka vakan olmak istemiyorum."

"Kendini öyle mi hissediyorsun?" Kelimeler ağzından çıkarken küçük, yavaş adımlar atıyor.

Cevap veremiyorum. O aramızdaki mesafeyi kapatırken nefes almak için bile ciğerlerimi yeterince havayla dolduramıyorum. Avuçlarım terliyor, kalbim göğsümde kontrol edilemez bir hızla çarpıyor. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Bir adam nasıl olur da beni şu anda olduğu gibi etkileyebilir?

Oliver'ın eli parmaklarının arasında çenemi kavramak için yükseliyor. "Senin bir hayır kurumu olduğunu düşünmeni isteyeceğim son şey Macey Evans." Neredeyse homurdanıyor ve her şey bitiyor. İçim zonkluyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bunu sana öyle olduğunu düşündüğüm için almadım. İş görüşmene giderken kendini iyi hissetmeni istediğim için aldım. Seni buraya tek bir bavulla getirdim, Mackenzie için de onun yarısı kadar bir bavul. İçimden bir ses ikisinde de seni bu mülakata hazır hissettirecek bir şey olmadığını söylüyordu."

Parmakları hâlâ çenemi kavrarken başımı sallıyorum. "Elimizdeki tek şey buydu."

"İhtiyacın olan tek şey de buydu."

Kurtulmak için deli gibi mücadele eden gözyaşlarımı kırıştıyorum. "Zaten burada kira ödemedem yaşıyorken bunu kabul etmek yanlış geliyor."

"Ne yazık ki senin için" -bana gülümsüyor- "hediye verirken hayır cevabını kabul etmiyorum. Geri almak yok."

"Az önce 'geri almak yok' mu dediniz?"

"Ben yaptım." Oliver çenesini meydan okurcasına kaldırmadan önce başını sallıyor. "Ve yanında duruyorum o."

Ben daha cevap vermeden kapıdan çıktı. Beni orada şok içinde bırakarak onun cömertliği.

Asla alışamayacağım bir şey.

Geçmişte ne zaman bir hediye alsam, arkasında hep bir art niyet vardı.

Bir keresinde ailem bana şehirde özel bir aşçılık kursuna katılmam için bir gece hediye etmişti. Ne kadar heyecanlandığımı ve belki de genç bir kızken kurduğum hayali gerçekleştirdiğimi görmek istedikleri için ne kadar umutlu hissettiğimi çok net hatırlıyorum.

Bunun yerine, Mackenzie'yi saçlarını kestirmeye ikna edebilmek için beni evden çıkarmak istediler. Ben saçlarını uzatmasına izin vermeye kararlıyken neredeyse tüm saçlarını omuz hizasına kadar kestiler çünkü saçlarını uzun tutmak onun isteği idi.

Beş yaşındaki küçük kızım o gece saatlerce yastığımda ağladı ve bir ay boyunca odamda uyudu. O geceyi ve küçük kızım için ne kadar üzüldüğümü asla unutmayacağım.

Oliver'ın onlar olmaması dışında. Bu hediyenin arkasında bir neden olduğuna inanan bir yanımda yok. Bunu önemseydiği için, istediği için yapıyor.

Sonunda geçmişimle ilgili beni sarmala sokan düşüncelerden sıyrılıyorum ve ilk mülakatıma geç kalmamak için hemen duşa giriyorum. Bu muhtemelen şimdiye kadar bıraktığım en kötü ilk izlenim olurdu.

Yine de oda arkadaşımı düşünmeden edemiyorum.

Sıcak su sırtımdan aşağı akarken, onun ellerinin her yerimde olduğunu, uzun zamandır dokunulmamış yerlerime onun gibi birinin dokunmasının nasıl bir his olduğunu düşünerek tehlikeli düşünceler üretiyorum.

Mesele şu ki, bu adamın bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bildiğini biliyorum. Buna bir kitabı kapağına göre yargılamak diyebilirsin ya da ne istersen. Ama Oliver'a bakınca, ona şans verilse ne yapacağını bildiğini anlıyorum.

Parmaklarım sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve bu his karşısında zevkle inliyorum. Daha önce kendime hiç böyle dokunmamıştım çünkü ailenizin dikkatli, narsist gözleri altında yaşadığınızda, onların çatısı altında yaptığınız ve size karşı kullanabilecekleri her şey konusunda çok dikkatli oluyorsunuz.

Ellerim meme uçlarımda gezinirken Oliver'la ilgili bu düşünceler benim için çok yeni. Ama bu aynı zamanda aşmak istemediğim bir sınır. Geçen her günle birlikte, sanki bundan daha fazla bir şey çıkacakmış gibi onu düşünmeyi bırakmak daha da zorlaşıyor.

Parmaklarım karnımın üzerinde geziniyor. Hayatı yaratan ve kızımı dokuz ay boyunca güvende tutan bir mide. Dokuz kiloluk bir sevgi yumağıyla sonuna kadar gerilmiş bir mide. Yaşadıklarımın bir kanıtı olarak kaplan çizgileriyle dolu olan ve bana her şeyi tek başıma yaptığımı hatırlatan bir mide.

Midemden nefret etmiyorum. En azından artık.

Kazandığım her bir işareti sevmeyi ve kucaklamayı öğrendim.

Ama Oliver gibi bir adam göbeğimin etrafına dağılmış kusurlu yara izleri hakkında ne düşünür? Tahminimce bu onun alıştığı kadından çok uzakta.

Kendimi duygusal bir balonun içinde bulmadan önce suyu kapatıp dışarı çıkıyorum. Ancak aptal havlumu odamda unuttuğumu fark ediyorum. Mackenzie'ye seslendim ama cevap vermedi. Her zaman taktığı o aptal kulaklıklar yüzünden olmalı.

Lavabonun üzerindeki küçük bir el havlusunu alıp elimden geldiğince kadınsı yerlerimi örtmek için kullanıyorum. Kimse görmesin diye hızlıca koşmak için odamı net bir şekilde görüp görmediğimi görmek için dışarı bakarken kapı yavaşça gıcırdayarak açılıyor.

Göğsümü kapatıyorum ve koridorda üç dev adım atıyorum ki bir beden benimkiyle çarpışıyor. Az önce duşta hayalini kurduğum güçlü eller iki pazımı da kavrarken gözleri gözlerime dikilmişti. Tamamen çıplak olduğumu çok iyi bildiği için gözlerimden başka bir yere bakmayı reddediyor.

"Macey," Oliver burada benimle dururken acı çekiyormuş gibi adımı söylüyor.

Çıplak yüzümü gizlemek için bedenimi ona daha fazla bastırdım. Sanırım beynim ona ne kadar sert bastırırsam beni o kadar göremeyeceğini düşünüyordu.

Karnımda bir şişkinlik hissettiğim anda pişman oluyorum. "Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun?" Fısıldayarak bağırlıyorum.

"Ne yapıyorsun *sen*? Ve neden şu anda koridorda çırılçıplaksın?"

"Havluyu unuttum. Ve sesini alçalt. Mackenzie odasında."

Başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyor ve elleri pazularımı daha sıkı kavırıyor. "Beni öldürüyorsun, Macey."

Hislerimiz karşılıklı.

"Lütfen gözlerini açma," diye yalvarıyorum ona.

"Her ne kadar şu anda onları açmak için can atıyor olsam da." Sırıttıyor.

"Açmayacağım."

Oliver yavaşça birkaç adım geri atıyor ve beni odama doğru götürdüğünü fark ediyorum. Ona yapışmış bir şekilde kalıyorum, ayak seslerini yansıtıyorum.

"Ben gözlerimi kapalı tutacağım, sen de o güzel kıcını kaldırıp odaya girecek ve görüşmen için hazırlanmaya başlayacaksın. Anladın mı?"

Beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. Ancak, ağzından çıkan sözcükler bedenimi ateşlemekten başka bir işe yaramıyor. *Güzel küçük kıç.*

Beni serbest bırakıyor ve odama koşuyorum, kapıyı kapatıyorum ve rahat bir nefes alırken sırtımı odama yaslıyorum. Hâlâ nefesimi kontrol etmekte zorlanıyorum çünkü ne kadarını gördüğünü bilmiyorum.

Duşta kendime dokunmanın eşiğindeydim ve sonra o çıplak bedenime dokundu.

"Ya Macey?" diye sesleniyor.

"Öyle mi?" Kelime beni terk ederken sesim çatlıyor.

"Sana iyi şanslar dilemeye geldim. Daha önce buraya geldiğimde sana söylememiştim ve gitmeden önce söylediğimden emin olmak istedim. Onu öldüreceksin ve iş senin olacak."

Kalbim deli gibi çarpıyor.

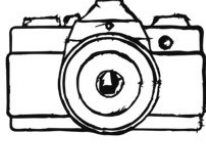
Mlakatımda bana Şans dilemek için buraya geldi.

"Bunun anlamı gerçekten çok büyük Oliver." Yutkunurken boēazımdaki kuruluēu temizliyorum. "Teşekkür ederim."

"Sen harikasın. Bunu unutma."

Sonra ayak izlerinin koridora ıktıēını duydum.

Yardım edemem ama kalbimin bir parçasını daha elinde tutarak uzaklaŐtıēını düşünüyorum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Oliver

Sanırım ben de işi alıp almadığını duymayı beklerken Macey kadar endişeliyim. Çünkü daha önce hiç kimsenin hayallerini gerçekleştirdiğini onun kadar görmek istememiştim. Pazartesi günkü mülakatından bu yana dört gün geçti ve ben sadece bugünün onun arandığı gün olmasını istiyorum.

Duşumu alıp tıraşımı olduktan sonra, Mackenzie okuldayken bugün bir şeyler yapabileceğimizi umarak onu bulmak için mutfığa gidiyorum.

Oturma odasına adımımı atar atmaz kendimi olduğum yerde sabitlenmiş, son zamanlarda çok fazla yaptığım gibi ona bakarken buluyorum. Duş olayından sonra koridorda ona çarptığımdan beri beynim ona daha da yakın olma isteğine dönüştü.

Vücudum onunkiyle temas ettiğinde ısıldıyor. Sadece bir omuz çarpması olsa bile.

Daha önce yattığım *hiçbir* kadınla yaşamadığım bir şey. Daha önce başka bir kadınla hiç bu kadar *istemediğim* bir şey.

Daha önce birlikte olduğum kadınlar hep tek seferlikti. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum, bu benim geçmişimdi. Hiçbir zaman iletişim halinde olmadık ve hiçbirleriyle nadiren numara alışverişinde bulundum. Çoğunlukla onlarla zaten seyahatlerimde tanıştım.

Macey hayatıma girdiğinden beri başka bir kadına bakma isteğim kalmadı. Elim sikimdeyken onu düşünmek işe yaradı. Şimdilik.

Ve düşününce... Macey ile yatmadım bile.

Mutfakta rahatça hareket ediyor. Bugün siyah bir tayt ve minyon yapısı nedeniyle neredeyse tüm bacaklarını örten büyük boy, kömür rengi bir kazak giymiş.

Ne yazık ki benim için, tekrar ellerime almak için her şeyimi verebileceğim vücudunun kıvrımlarını gizliyor. Ama koyu renkler giydiğinde gözlerindeki parlak yeşil rengi ortaya çıkaran bir şey var.

Bakışlarımı Macey'nin yüzüne getiriyorum ve saçları gevşek, parlak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor.

O saçın yumruğuma dolanması için neler vermezdim.

Sonunda beni soktuğu hipnotik trans halinden sıyrılıp gözlüklerimin kenarlarını düzeltiyorum. Bütün sabah fotoğrafları düzenlediğim için bu sabah lens takma zahmetine girmedim.

"Sana bir şey soracağım," diye başlıyorum mutfağa girerken. Macey tanıştırılmadığım için hafifçe sıcıyor. "Şehirde hiç simit yedin mi?"

"Daha önce de simit yemiştin."

"Ama hiç *New York* simidi yedin mi?" diye vurguluyorum. "Hayır mı?" Kaşları birbirine çarpıyor.

Cüzdanımı adadan alıp arka cebime koyuyorum. "Ceketini al. Hadi gidelim."

"Ne? Daha yeni kahve içtim. Simide ihtiyacım yok. Gerçekten, ben iyiyim," diye itiraz etmeye devam eder Macey.

Sonra fotoğraf makinesi çantamı aldım çünkü evden onsuz nadiren çıkarım. "Bana güvenir misin?"

Gözleri yumuşamadan önce sadece bir kalp atışı için hafifçe açılıyor. Yanaklarında bir gülümseme beliriyor ve onun benim için rahatladığını görmek nabzımı hızlandırıyor.

"Tamam," diye kabul ediyor, tezgahdaki sandalyenin arkasından ceketini alıyor ve telefonunun üzerinde olduğundan emin olmak için üç kez kontrol ediyor.

Onu ilk şehir simidi için götürmek istediğim yeri tam olarak biliyordum ve evimden yaklaşık on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Garip bir şekilde, benim için yeni bir şey olan sessizlik içinde yürüdük. Ne zaman bir kadının yanında gerginleşmeye başladım ve söyleyecek hiçbir şeyim yoktu?

Macey ilk kez söyleyeceğim bir şeyin her şeyi berbat edebileceğinden ya da onu korkutup kaçırabileceğinden endişelenmeme neden oluyor.

Ben simitleri alırken o da şarküterinin köşesinde küçük bir yer kaptı. Oturduğumuzda, sanki günlerdir yediği ilk yemeğiymiş gibi simidine dalıyor, hayatı buna bağılıymış gibi yiyor.

Ve lanet olsun, yemeği benim sevdiğim gibi seven bir kadın tam bana göre demektir.

"Bu şüphesiz yediğim en iyi simit," diyor bir ağız dolusu krem peynir eşliğinde.

Bir ısırık daha almadan önce ona göz kırpıp gülümsedim. "Özür dilerim. Muhtemelen pasaklı biri gibi görünüyorum."

"İmkansız."

Yüzü kızarıyor ama telefonu titriyor ve hemen telefona atlayıp arama olup olmadığına bakıyor. Ancak bunun sadece bir kısa mesaj olduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığı yüzüne yansıyor.

Ona yaklaşmak için dirseklerimi masaya dayayarak eğildim. "Rahatla, Macey. İşi alacağını bilmelisin."

İç çekiyor. "Bunu bilmiyorsun. Mülakat gerçekten iyi geçti. Frank'in bana sorduğu tüm soruları dürüstçe yanıtladım. Çalışanlarla tanıştım ve mutfağı bile gördüm. Ve Frank'in karısı Mollie'nin adını taşıması ne kadar hoş. Tanrım, Oliver..." Saçma sapan konuşmasına devam ediyor. "Bu mutfağı görmeliydin. Ne kadar süslü olduğu konusunda haklıydın. Hiçbir şeyi bunu istediğim kadar çok istememiştim. Her zaman her şeyi berbat ettiğim gibi bunu da berbat edeceğim diye çok korkuyorum."

Bunu kastetmiş olamaz.

Onu tanıdığımdan beri, berbat ettiği hiçbir şey olmadı. İlk karşılaşmamızda hayatında neler olup bittiğini merak ettim. Gözlerinde üzgün bir ifade vardı ve tüm uçuş boyunca endişe içindeydi. Onu zincire vuran ve tam potansiyelinden alıkoyan şeylerden yavaş yavaş kurtulmasını izledim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü her şeyi berbat ettiğinizi söylerken neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Macey peçeteyle ağzının kenarını siler ve elindeki lokmayı bitirir. "Beni yeterince iyi tanımadığını biliyorum..."

"Pazartesi sabahı karşılaşmamızdan sonra sanırım artık seni biraz daha iyi tanıyorum," diyerek göz kırparak sözünü kesiyorum.

"Çok komik." Bana arsızca sırtıyor ve ön koluma şakacı bir tokat atıyor. "Geçmişim henüz kabullenebildiğim bir şey değil. Ama beni bugün olduğum kişiye dönüştüren şey bu."

Yutkunuyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Gerçekten daha fazlasını sormak istiyorum Macey. Ama seni rahatsız edecek ya da moralini bozacak şeyler hakkında konuşmanı istemiyorum. Bu sabah olması gereken şey bu değil."

"Bana Montana'dan neden ayrıldığımı sormamanın nedeni bu mu? Ya da Mackenzie'nin babası hakkında? Ya da ailem hakkında?"

Macey sanki bu konulardan hiçbirini henüz sormadığım için gücenmiş gibi soruları sıraladı. Birbirimizle o seviyede olduğumuzu düşünmüyordum ve istediğim son şey onu üzmekti.

"Dinle. Birkaç ay önce o uçağa bindiğimden ve seninle konuşmaya başladığımdan beri seni gülümsetmeyi kendime görev edindim çünkü gülümsediğinde çok güzel oluyorsun Macey." Düşündükçe gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, işte bu yüzden sormuyorum ve bu konuyu açmıyorum. Bu konuda konuşmanı istemediğim için değil, çoğu gün gözlerindeki hüznü gördüğüm için. O gözlere daha fazla acı veren kişi olmak istemiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "İstemiyorum. Asla öyle biri olmak istemiyorum."

Sonunda tekrar konuşana kadar birkaç kalp atışı geçiyor. "Montana'dan ailemden ve onlarla yaşadığım hayattan kaçmak için ayrıldım."

Nefesim boğazımda düğümlenirken, sinirlerim tüm gücüyle hazır bekliyor. Başı belada mıydı? Biri ona zarar mı veriyordu?

"Onlarla asla tanışmak zorunda kalmaman için dua ediyorum," diye devam ediyor. "Onlar kontrolcülüğün ve manipülasyonun timsali. Hamile olduğumu öğrendiğim gün, onların kızı olarak evlatlıktan reddedildim. Ama aynı zamanda, olmak istediğim kişiye dönüşmek için hiçbir özgürlüğüm olmadan tam bir tecrit altındaydım. Nasıl yaşamamı *istiyorlarsa* öyle yaşadığımdan emin olmak zorundaydılar."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Bunun pek mantıklı olmadığını biliyorum." Gergin bir kahkaha attı. "Ama hamileliğimi öğrenmeden önceki gün, onların ağzından bana söylenen son 'seni seviyorum' sözünü duyduğum gündü. Bu onlardan gördüğüm son sarılmaydı. Ailem olmayı bıraktılar ve sadece koruyucularım oldular. Bana yapmamı söyledikleri her şeyi yaptığımdan emin oldular ve buna Mackenzie'yi kendi beklentilerine göre yetiştirmek de dahildi."

Cevap
vermiyorum.

Cevap
veremem.

Bir insan çocuğuna bunu nasıl yapabilir? Bu beni hasta ediyor.

"Beni hiç olmak istemediğim bir insana dönüştürdü. Artık korku içinde yaşıyorum. Endişe ile yaşıyorum. Tekrar dibe vurmak için yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum." Duraklıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Kendime New York'a *gittiğim*de bir daha asla o duruma düşmeyeceğimi söyledim. Bu işi alamama korkumun gerçek olduğunu söylememe gerek yok. Bu iş beni umutsuzca ulaşmak istediğim yöne fırlatma, sonunda bize her zaman hayalini kurduğum hayatı verme fırsatına sahip. Mackenzie'nin hak ettiği bir hayat. Bu yüzden oraya asla ulaşamayacağım düşüncesi beni hasta ediyor."

"Bunların hepsi çok mantıklı."

"Ne mantıklı?"

"Ailen ve sana nasıl davrandıkları." Masanın öbür ucuna uzanıyorum ve ağzımdan çıkan sözlerin onu rahatlatacağını umarak iki elini de avuçlarıma içine alıyorum. "Sana inanan hiç kimse olmadı. Her zaman kendine inanmak zorunda kaldın ve bazen bu yeterli olmuyor."

"Vay... uh. Evet. Bu. Evet." Tamamen sersemlemiş, nutku tutulmuştu.

"Ve senin pişirdiğin yemekleri yedim, hatırladın mı? Çok iyisin.

Gerçekten iyi, Macey. Ama bu sektörde iyi yemek yapmaktan çok daha fazlası var."

"O da ne?"

"Tutku," diye karşılık veriyorum hemen. "Mutfakta olmayı seviyorsun. Benim mutfağıma girdiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını ilk elden gördüm. Bir şey yaptığında tüm gününün nasıl değiştiğini görüyorum. Herhangi bir şey. İşte bu yüzden bu şehrin en iyi şeflerinden biri olacaksın."

Macey gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, bakışlarını pencereden dışarı, kalabalık kaldırıma çeviriyor. "Bunu istiyorum," diyor bana dönüp bakmadan önce fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Yemek yapmayı ve onunla ilgili her şeyi seviyorum."

"O zaman bugüne kadar olan her şeyi boş verin ve sizi mutlu eden şeyi yapmaya devam edin."

"Her şeyi kastetmiyorum. Sen bugünden önce oldun ve ben bunu mahvedemem."

Gözlerim açılıyor ve sinsi bir sırıtış dudağımın bir kenarının yukarı kalkmasına neden oluyor. "Yani..."

Eli neredeyse anında ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım. Öyle demek istememiştim. Tanrım, benim neyim var?"

"Sadece davetin her zaman orada olduğunu bilin." "Oliver!" Macey koluna vuruyor.

"Bu bir şaka. Bu bir şaka." Ben gülüyorum. "Oda arkadaşı şeyleri. Wink-wink."

Benimle birlikte gülüyor ama şakamı kabul etmiyor. "Çok gerçek bir not... teşekkür ederim Oliver. Tüm bunları seninle paylaşmama izin verdiğin için. Tüm hayatımı sana anlatmak ve tüm dibe vuruşlarımı dökmek istememiştim."

"Dinlemek için her zaman buradayım." Başımı salladım. "Ama hazır konu açılmışken... Mackenzie'nin babasının durumu nedir?"

"Resmin tamamen dışında."

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes bırakıyorum. Kaçtığı dengesiz bir sapık olmadığı için şükrediyorum.

"Hamile olduğumu öğrendiğim günden beri ortalıkta yoktu. Onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Onunla hiç tanışmadı bile."

"Gerçekten çok şey kaçırıyor," diyorum.

"Öyle. Onu gerçekten sevdiğimi sanıyordum. Şu aptal lise aşkı. Yine de ben ne bilirim ki? Kendi ailem bile beni sevemezdi," diye kızgın bir nefes veriyor. "Hayatımın bana öğrettiği bir şey varsa, o da birini nasıl düzgün seveceğimdir. Bu da temelde onların yapmadığı her şeyi yapmaktır. O gerçek sevginin tanımıdır."

Mackenzie ile geçirdiğim her an onun ne dediğini çok iyi anlıyorum. O benim kızım değil ama ona karşı büyük bir zaafım var. Benim çatım altında yaşadığı sürece onu ne pahasına olursa olsun koruyacağımı söyleyebilir miyim? Zeki, esprili, çok komik ve konuşması kolay biri.

"Sana bir iyilik yaptı. Siktir et o adamı."

Macey güler. "Haklısın, bana bir iyilik yaptı. Eğer burada kalsaydı hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Mackenzie'nin nasıl olacağını." Başını sallıyor. "Son duyduğuma göre, liseden hemen sonra uyuşturucu ve alkolle çok kötü bir yola girmiş. Kimsenin ondan haber aldığından ya da nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

"Evet. İkinize de kesinlikle bir iyilik yaptı."

Şu anda bencil bir pislik olmak ve onun *bana* da bir iyilik yaptığını kabul etmek istiyorum. Eğer hayatlarından hiç çıkmasaydı, kız benim dairemde yaşıyor olmayacaktı. Hayatının tüm gidişatı onu o uçağa bindirmezdi ve yollarımız ilk etapta kesişmezdi.

Macey cevap vermeyince ben devam ediyorum: "Kahvaltayı bu kadar derin bir sohbele dönüştürmek istememiştim. Geçmişinden bahsederek bugün seni üzdüysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Sadece bugün gerçekten dikkatini dağıtmak istedim."

"Öyle mi?" Gülümsemesi geri geldi. "Sebebin bu muydu?"

Kucağımın yanındaki kabinden fotoğraf makinesini alıyorum. "Evet. Ve seni daha çok gülümserken görmek için." Kamerayı kaldırıp doğrudan ona doğru tutuyorum ve vücudu tepki vermeye fırsat bulamadan fotoğrafını çekiyorum. Ondan en samimi, en mükemmel gülümsemeyi yakalıyorum.

"Biliyor musun... Mackenzie senin kamerana kafayı takmış durumda. Sürekli ondan bahsediyor."

"Bir gün ona da bir tane almamız gerekecek."

Bir şey onu etkiliyor ve ne olduğundan emin değilim. Ama gülümsemesi biraz olsun azalıyor ve yerini isteksiz, neredeyse sahte bir gülümsemeye bırakıyor. Belki söylediklerimi ifade etme şeklimden, belki de böyle para harcamaktan bahsetmemden. Bilmiyorum ama şu anda bunu öğrenmeye de niyetim yok.

Macey sonunda simidinden son ısırığı almadan önce "Bir gün," diyor.

Bu günü tersine çevirmenin zamanı geldi.

"Söylediklerimde ciddiydim, Macey. Bugünden önce olan her şeyi unutmanı istiyorum. Benim dışımda tabii ki." Tekrar göz kırptıyorum. "Gerçekten büyük bir şey yapma yolunda ilerliyorsun. Seninle delicesine gurur duyuyorum."

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, bunu biliyor muydun?"

Sadece senin için söylemek istiyorum.

Kabinden kalkıyorum, sırt çantamı bir omzumun üzerinden geçiriyorum ve elimi tutması için kolumu uzatıyorum. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Macey'nin gözleri elimden gözlerime kayıyor, sanki bu konuda bana güvenmek isteyip istemediğini sorguluyor.

"Bana güvenmek mi?"

Kelimeleri söylemiyor ama eli benimkini kavırıyor ve kabinden kalkıyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca elini bırakmıyorum çünkü bu son zamanlarda arzuladığım fiziksel bir dokunuş. Onun elini elimde tutmak çok iyi hissettiriyor.

Rockefeller Center'ın yetmiş kat yukarısındaki asansöre binerken nereye gittiğimiz konusunda hâlâ hiçbir fikri yok. Dürüst olmak gerekirse, bu yer

Şehre yolu düşen herkesin ziyaret etmesi gereken bir yer.

Hatta ilk başladığımda *The Top of the Rock* hakkında blog yazmıştım. Mackenzie ile yaptığı küçük keşifte henüz buraya gelmediğini biliyorum çünkü şehre yeni gelen çoğu insan araştırmadan bilmiyor.

Asansörün kapıları şehrin panoramik manzarasına doğru açıldığında Macey dışarı adım atıyor, yavaşça daireler çizip görebildiği her şeyi içine çekerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Saçları serin esintide melek gibi dans ediyor ve bu onu buraya geldiğinden beri gördüğüm en özgür hali.

Sanki geleceğine adım atmış gibi.

Sırt çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıyorum ve bu anın birkaç fotoğrafını çekiyorum çünkü bunu hatırlamak istiyorum. Onun da hatırlamasını istiyorum.

Macey sonunda, "Bu inanılmaz," diyor.

"Öyle." Ama gözlerim ondan başka bir yere bakmıyor. Bakmama gerek yok. O mükemmel biri.

Çok güzel bir kız.

Hiç düşünmeden arkasına geçip bir kolumu boynuna doladım. Çenesini hemen dirseğimin kıvrımına dayıyor ve şehre bakarken sırtını önüme yaslayarak rahatlıyor. Elleri kolumu tutmak için yukarı kalkıyor ve rahat bir nefes alıp rahatlıyor.

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki yemin ederim duyabilir.

Kulağının kabuğuna fısıldamak için eğildim. "Artık kaya dipleri yok, yusufçuk. *Kayaların tepesine* hoş geldin. Bu sefer burada sonsuza dek kalacaksın."

Sessiz bir anlaşma gibi ön kolumu daha sıkı kavlıyor. Aynı şekilde kalbimi de yavaşça kavlıyor.

CHAPTER TWENTY-TWO

Macey

New York'un son zamanlarda bu kadar çok yağmur almasına alışkın değilim. Oliver yılın bu zamanı için alışılmadık bir durum olduğunu söylüyor ama kar yağmadığı için mutlu olduğunu belirtme fırsatını da hiç kaçırmıyor.

Her söylediğinde güldüğümüz gibi gülüyoruz.

Son zamanlarda hemen hemen her konuda çok daha fazla şey yapıyoruz.

Perşembe günü, işten hâlâ haber alamadığım gerçeğini başarılı bir şekilde aklımdan çıkardı. Beni Rockefeller Center'ın tepesine çıkardı ve geceler boyunca hayalini kurduğum şehrin en güzel manzarasını gösterdi.

Bu perspektiften bakmak içimde bir şeyleri değiştirdi. Zihniyetimi değiştirmeye ve geçici bir turist gibi davranmak yerine burayı gerçekten bir ev gibi hissetmeye başladım.

En rüya gibi gündü.

Simitlerden kayanın tepesine, Mackenzie'yi okuldan birlikte almaya ve ikisinin fotoğraf makinesi üzerinden bağ kurmasına kadar. Ben birkaç adım arkalarında yürüyüp onları dikkatle izlerken, eve dönüş yolunda en rastgele şeylerin fotoğraflarını çektiler.

Zırhımın onun etrafında giderek daha fazla kaydığını hissediyordum.

Bugün Cumartesi ve hala işle ilgili bir haber alamadım. Beynimi Pazartesi günü beni arayacaklarına, yönetimin hafta sonları dışarıda olduğuna ve hafta başında kesin bir cevap alacağıma inanmaya zorladım

Şu halime bak, kendi kendime konuşup endişemi gideriyorum.

Mackenzie'nin en sevdiği filmlerden birini milyonuncu kez izlediğimiz yatağından kalkıp alışkanlıktan telefonumu kontrol ediyorum. Uyandığımdan beri onun odasında'yım çünkü midesi bütün gece aralıklarla onu rahatsız ediyordu.

Sarılmak için çok yaşlı olabilir ama hasta olduğunda tam da ihtiyacı olan şey bu.

"Anne, iki saniyede bir telefonunu kontrol etmeyi bırak," diye azarlıyor beni. "İşi alacaksın. Sadece rahatla."

Elimde telefonumla yastığa gömülüyorum ve kızların grup sohbetinden gelen otuz mesajı okuyan bildirimi kaydırıyorum. Muhtemelen röportajdan bu yana her gün olduğu gibi güncelleme istiyorlar. Bu kızlarla kurduğum yeni dostluk ve verdikleri destek için çok müteşekkirim.

"Sadece gerginim bebeğim," diye itiraf ediyorum ona. "Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"Biliyorum. Ama bunu alacaksın. Bunu kesinlikle hak ediyorsun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." İnancıyla başını sallıyor. "Artık bazı şeyleri bilecek kadar büyüdüm. Burada çok daha mutlu görünüyorsun."

Mackenzie'nin bu ifadeyle ne demek istediğini merak ettiğim için midemde ağır bir çukur var. Ben sormadan devam etmesini umarak ona öylece bakıyorum.

"Büyükannem ve büyükbabamın sana nasıl davrandığını biliyorum. Bu beni gerçekten rahatsız etti ve çok incitti. Her şeyi içime attım çünkü kimseyle kavga etmek istemedim. Ama seni incinmiş görmekten nefret ediyordum anne."

Kaçan gözyaşını yakalamak için parmağımın tersini yanağımda gezdiriyorum. "Acı çektiğimi bilmeni istemedim."

"Anlayabiliyorum."

"Keşke bir şeyler söyleseydin Mackenzie. Daha erken ayrılırdık."

"Birkaç kez yapmak istedim." Başını iki yana sallıyor. "Daha iyiye gideceğini umuyordum. Ama olmadı."

Daha önce de söyledim ve yüzlerce kez daha söyleyeceğim, böylesine akıllı ve sezgileri güçlü bir kıza sahip olduğum için dünyanın en şanslı annesiyim. Bu gibi anlar bana hayatta bir şeyleri doğru yaptığımı hissettiriyor.

Bir kereliğine.

"O gün ayrılırken takındığım tavır için özür dilerim. Yorgun, huysuz ve açtım," diyor Mackenzie içtenlikle.

"Yani okulundan ve arkadaşlarından ayrıldığın için kızgın değil miydin?"

"Hayır." Başını sallayarak sırtıyor. "Onları özlüyorum. Ama o hayatı özlemiyorum."

"Tanrım, seni çok seviyorum bebeğim." Sarılmak için onu kendime çektim. "Kararımı desteklediğin ve benimle bu yolculuğa çıktığın için ve böyle şeyler hakkında konuşabilecek kadar bilge olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman, anne. Ben de seni seviyorum. Yıldızlara, aya ve Jüpiter'e kadar."

Yağmur camları döverken birbirimize daha sıkı sarıldığımızda ikimiz de buna gülüyoruz.

Birden telefonum yatağın kenarında agresif bir şekilde titriyor. Yerimden sıçıyorum ve kaydettiğim bir numara olmadığını, ama New York alan kodu olduğunu fark ediyorum.

"Alo?"

"Merhaba. Macey ile mi görüşüyorum?"

Kadın sesini duyduğumda keskin bir nefes alıyorum. "Evet."

"Sizi Cumartesi öğleden sonra aradığım için çok üzgünüm. Bütün hafta boyunca sizi aramak için bir dakikamı ayırabildiğim ilk fırsat bu oldu. Yeni aşçı pozisyonumuzun dolduğunu üzümlere bildirmek isterim."

Midem bulanıyor ve kalbim her kelimedede küçük parçalara ayrılıyor.

"Ama..." Duraklıyor ve ben de o bunaltıcı havaya rağmen dikkatle bekliyorum.

hayal kırıklığı. "Sana yardımcı şef olarak bir pozisyon teklif etmek istiyordum."

Tam bir şok içinde gözlerim açıldı. "Bana aşçı yardımcılığı pozisyonu mu teklif etmek istiyorsun?"

Tıpkı bunun gibi, çatlaman kalp kendini tekrar bir araya getiriyor ve her zamankinden daha hızlı atıyor. Giriş seviyesindeki pozisyonu doldurdular ama bana bir üst seviye pozisyon teklif etmek istiyorlar.

Aşçı yardımcısı olarak.

Vay canına. Kahretsin.

Mackenzie heyecanla yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamaya

başlar ve sonunda yatağın üzerine düşerek bacaklarını havaya kaldırır

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen heyecan içinde sessizce ciyaktı.

"Evet." Hattın diğer ucundaki kadın şöyle diyor. "Frank sizinle ve bizim için sergilediğiniz işle tanıştığımıza çok memnun oldu. Bu arada ben Mollie, Frank'in eşiyim." Kıkırdıyor. Muhtemelen bunu daha önce söylemeliydim. Her neyse, sana yardımcı şef pozisyonunu vermek hiç de zor olmadı."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Evet. Aman Tanrım, evet. Bu görevi kabul etmekten onur duyarım Mollie."

"Harika! Bu hafta içinde sizinle irtibata geçerek daha fazla bilgi alacağız ve daha detaylı menümüzü size göndereceğiz, böylece menüye aşina olabilirsiniz. Aşağı yukarı Mart ayının ilk hafta sonu gibi başlamanızı istiyoruz. Bu sizin için uygun mu?"

"Neye ihtiyacın varsa."

"Mükemmel. Tebrikler, Macey." Ben haberi tam olarak algılayamadan telefonu kapatıyor.

Telefonu bıraktım, Mackenzie orada oturmuş konuşmamı bekliyordu. "İşi aldın mı?"

"Ben yaptım." Durakladım, tamamen içine işlemesine izin verdim.

"Başardım. BAŞARDIM!"

Kollarıma atlıyor, uzun bacaklarını ortama doluyor ve beni şimdiye kadar sarıldığı en sıkı şekilde sıkıyor. "Senin adına çok mutluyum. Sonunda başardın."

Ben de onu aynı sertlikte sıkıyorum.

Tüm bunlar ona her şeyin mümkün olduğunu ve hayallerinizin peşinden gitmek için asla geç olmadığını göstermek istediğim için başladı. Onun burada olması ve buna ilk elden tanıklık edebilmesi kalbimi ısıtıyor.

Güneşin altındaki her duyguyla boğulmuş durumdayım. "Gidip Ollie'ye söylemelisin," diyerek beni serbest bıraktı.

Onu alından öpüyorum ve odadan çıkıyorum. Köşeyi hızla dönüyorum ve Oliver'ı mutfakta dikilirken buluyorum, gözlerim kanepenin yanında duran küçük bir valiz ve fotoğraf makinesi çantasına takılıyor.

Telefondaki bayan *size üzülerek haber veriyorum* dediğinde yaşadığım hayal kırıklığının aynısı beni de sardı desem yalan olmaz.

Ondan uzakta zaman geçirmek istemediğimi öğrendim. Özellikle de şu anda.

Ama böyle hissetmeye hakkım yok, bu onun işi. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bana söylemek zorunda değil. Ben sadece onun oda arkadaşım.

"Selam," diyerek odadaki varlığımı duyuruyorum.

Oliver başını kaldırır ve dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Hey, yusufçuk." Başımı ondan alıp salondaki bavula doğru zıplatmamı izlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Özür dilerim. Sana söylemeyi unuttum. Bir blogger konferansına katılmak için iki geceliğine ayrılmam gerekiyor."

"Bir konferans," diye tekrarlıyorum, az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

Belki de hayalimdeki işe yeni girdiğim gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramadığım içindir. Ya da belki de bu kez koyu renk yıkanmış kot pantolonunu uzun kollu bir Henley ile eşleştirdiği imza görünümüyle burada durduğu içindir. Kollarını, kordonlu ön kollarını ortaya çıkaracak kadar kıvrımış ve bu görüntü ağzımı sulandırıyor.

"Konuşma yapmam gerekiyor," diye düşüncelerimi böldü. "Bu, her yerde yeni başlayan ya da hesaplarını büyütme isteyen blog yazarları için bir eğitim gibi. Gerçekten yükselmek ve başarıya ulaşmak isteyen insanlar. Blogum çok başarılı olduğu için benden konuşma yapmam ve grupla bazı ipuçlarını paylaşmam istendi. Bu, bu sektörde hayat boyu elde edilebilecek bir fırsat."

Nefes alıyorum ve bir kez veriyorum. "Bu gerçekten harika." "İyi misin?" diye soruyor isteksizce.

Odanın diğer ucunda karşımda dururken elimde olmadan gülümsüyorum. "Az önce çok ilginç bir telefon aldım."

Telefonumu bir yarışma programının sunucusuymuşum gibi havaya kaldırıyorum, aynı anda o da adanın etrafından dolanıp bana doğru koşuyor.

"Öyle mi?"

"Görüştüğüm işi alamadım."

Gülümsemesi azalıyor ve çenesinin sertleşmesini izliyorum. Benim için neredeyse... kızgın görünüyor ve kıkırdamadan edemiyorum.

Heyecanımı vurgulamak için yumruklarımı sıkıp ağzıma götürüyorum. "Onun yerine bana şef yardımcılığı teklif ettiler!"

Yüz ifademi okuduğunda yüzü şaşkınlığa dönüşüyor. Sonra gözleri açılıyor ve az önce ağzımdan çıkan kelimelerle kafasının içinde dönen çarkları izliyorum. Onu bu küçük duygu sarmalına soktuğum için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Şaka yapıyorsun!" Oliver hâlâ beni okumaya çalışarak, "Şaka yapıyorsun!" diyor.

"Değilim," diye bağıyorum. "İşi aldım, Oliver. Lanet olası işi aldım!"

Beni havaya kaldırırken kolları belimi sıkıca sarıyor. Bacaklarım beline

dolanıyor ve beni tutan güçlü kollarının teması içimdeki her şeyi patlatmaya yetiyor.

Vücudum bir kıvılcım gibi hissediyor ve onun dokunuşu beni ateşliyor. Elimde olmadan kollarımı ona doluyorum ve o başını boynumun kıvrımlarına gömerken sıkıca sarılıyorum.

"Başardın amına koyayım," diye tenime doğru konuşuyor ve nefesinin sıcaklığının içimdeki ateşi artırdığını hissedebiliyorum.

Oliver isteksizce beni tutmayı bırakıyor ve iki ayağım da tekrar yere basıyor. Onun dokunuşu olmadan hemen üşüdüğümü hissediyorum, bu da bakışlarımı endişeyle ondan ellerime çevirmeme neden oluyor.

"Bunu sensiz yapamazdım." "Hepsi senin sayende oldu."

"Beni buraya sen getirdin." Tekrar ona bakıyorum, mavi gözleri içimi yakıyor. "En başta benimle bir görüşme yapmak için telefon ettin. Sana çok şey borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama..." diye çekiştiriyor. "Yapmayı sevdiğin o destansı yemeklerden birini asla geri çevirmem," diye bitiriyor ve bana göz kırpmıyor.

"Olmuş bilin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz havada bir şeyler değişiyor. Sanki bir pencere ardına kadar açılmış ve soğuk, yağmurlu bir esinti dairenin içine doğru yol alıyormuş gibi hissediyorum. Ya da belki de Oliver'ın hâlâ aynı yerde durması, benden uzaklaşmamasıdır. Yolculuğa çıkması gerektiği çok açıkken hiçbir yere gitmek için çaba sarf etmiyor.

"Demek gidiyorsun, ha?"

"Gerçekten istemiyorum," diye itiraf ediyor hiç düşünmeden.

"Neden istemiyorsun?"

"Orada olmayacaksın."

Bu kadar yeter.

Arzu damarlarımda dolaşıyor. Dağdaki barda ortaya çıktığı günden beri bu adamın bana hissettirdikleriyle savaşıyorum. Uçuşta bir şeyler hissettiğimi biliyordum, ama onu orada görmek benim için çok şeyi doğruladı.

O zamandan bu yana geçen her an şu anki ana kadar geldi.

Oliver'ın parmakları kulağımın kabuğuna ulaşana kadar yanağımın elmasını yavaşça tarıyor ve uçlarını boynumdaki nabız atışına kadar takip ediyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Herhangi bir şey." Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyor.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum." Oliver cevap vermem için birkaç nefes bekliyor ama yapabildiğim tek şey ona bakıp gülümsemek oluyor. "Bunun çizgiyi aşmak olduğunu biliyorum. Teknik olarak sadece oda arkadaşım olman gerektiğini ve şehre yerleşmeye çalıştığını biliyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum"- bana yaklaşıyor ve her nefes alışının hızlandığını hissediyorum-"ama lanet olsun, Macey. İstiyorum."

Ona cevap verecek tek bir kelime bile bulamıyorum. Gözlerim ona, onunkiler de ağzıma kilitlenip kalıyor. Ne yapacağımı ya da bu anı nasıl yöneteceğimi bilemiyorum çünkü en son başka bir erkeği öptüğümde on altı yaşındaydım.

Oliver'ın gözleri bebek mavisinden derin bir okyanus mavisine dönüşürken yanaklarımı kavıyor ve yüzümü kendisine yaklaştırıyor. Nefesindeki nane kokusu nabzımın fırlamasına neden oluyor.

"Siktir et."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve çarptığı anda bir patlama olduğunu hissediyorum. Beni ihtiyaçla öpüyor, sanki beni öpmek nefes almak için ihtiyaç duyduğu havaymış gibi. Eli başımın arkasından dolanıp saçlarıma dolanırken bedenim onunkinin içinde eriyor ve beni kendine çekerek aramızdaki her santimi kapatıyor.

Dili dudaklarımda geziniyor ve ben de daha iyi erişebilmek için ayak parmaklarımdan ucuna basarak ona açıyorum. Fark ettiği anda bir kolunu belime dolayarak beni kaldırıyor ve bacaklarım tekrar onun etrafına dolanıyor. Bacaklarımdan arasında kaslı karnını hissettiğimde göbeğim zonkluyor.

Oliver beni mutfak tezgahının üzerine yatırdığında ağzını benimkinden ayırmıyor, vücudunun benimkinden bir saniye bile ayrılmasına izin vermiyor.

Tam geri çekilmek üzereyken ellerim onu orada tutmak için yüzünün yanlarını kavıyor.

Bu anın daha uzun sürmesini istiyorum. Bunun onunla bitmesini istemiyorum.

Ancak ikimiz de bırakıyoruz, dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor, sonra bir tane daha dudaklarıma bastırıyor.

"O da neydi öyle?" diye soruyor nefes nefese.

Omuz silkerken yanaklarımda sıcaklık oluşuyor.

"Şimdi gitmek zorunda olduğum için kızgınlım çünkü seni öpmeye devam etmek istiyorum."

Neden bu kadar cesur olmak için bu zamanı seçtiğimi bilmiyorum ama

elimi onun karışık sarı saçlarına götürüp ellerimi saçlarında gezdiriyorum.
"Şimdi

Geri döndüğünüzde dört gözle bekleyeceğiniz bir şeyiniz olacak."

"Gittiğim süre boyunca bunu düşüneceğim." "Sanırım ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun, Macey." Oliver alnını alnıma bastırıyor, vücudu bacaklarımın arasındaki noktayı terk etmedi. "Bana her şeyi mahvetmediğimi ve döndüğümde burada olacağını söyle."

Henüz ayaklarımı buraya basmamışken bir ilişkiye dalmak istiyor muyum? Daha yeni işime bile başlamamışken?

Biriyle birlikte olmak ve bunu nasıl idare edeceğim hakkında ilk şeyi bilmiyorum. Bu şu anda cevaplayabileceğim bir soru değil.

"Burada olacağım," ona verebileceğim tek cevap.

Benden uzaklaşmadan önce alnıma hızlı bir öpücük daha konduruyor. "Mackenzie'ye veda edeceğim ve sonra yola çıkmam gerekiyor. Siz ikiniz iyi olacak mısınız? Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Sanırım kafamda düşünmeden edemediğim tek şey *sana ihtiyacım* var, ama şu anda buna karşı karar veriyorum.

"Sanırım bunu halledebiliriz. Git konuşmanı ez."

On dakika sonra Oliver beni bacaklarımın arasında sızlayan bir his ve ikimizin neler yapabileceğine dair zihnimde dönüp duran düşüncelerle baş başa bırakarak kapıdan çıktı.

CHAPTER TWENTY-THREE

Macey

Oliver beni öptüğünden beri bulutların üzerindeymişim gibi dairenin içinde süzülüyorum.

Üç saat oldu ve şimdiden geri dönmesi için sabırsızlanıyorum.

Kime dönüştüğümü ya da onun beni kime dönüştürdüğünü bilmiyorum.

O öpücükten beri kalp atış hızımı da düşüremedim. Hayatımda hiç bu kadar kötü incindikten sonra biriyle daha fazlasını isteyebileceğimi düşünmemiştim.

Mackenzie'ye odaklanmayı hayat misyonum haline getirdim. Hatta bir noktada kendi kendime, '*O üniversiteye falan gittiğinde birileriyle çıkmayı deneyeceğim*' bile dedim. Ama Oliver hayat planlarımı tamamen alt üst etti.

Mutfak tezgahında telefonum çalıyor ve Oliver'ın arayacağını düşünüyorum ama ekranda Flora'nın adı yanıp sönüyor.

"Hey, Flora," diye cevap veriyorum.

"Gideli bir aydan biraz fazla oldu ve *şimdi* telefona mutlu ve neşeli bir şekilde cevap vermeyi mi seçiyorsun?" diyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Senden haber almak da güzel. Orada işler nasıl gidiyor?"

"Oh, tatlılar. Hiçbir fikrin yok," diye alay ediyor.

Midem bulanıyor. Gittiğimde onun için her şeyi mahvettim mi?

"Sessizliğin çok gürültülü, Macey canım. İnan bana, bu *çok* iyi oldu."
Rahat bir nefes alıyorum. "Öyle mi?"

"Mümkün olan en iyi şekilde çok meşguldük. Arkadaşınızdan çok daha fazlası olduğu belli olan bu adam... bir blog yazısı yazdı ve Bar ve Izgaramız da bu yazıda yer aldı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Buraya geldiğimden beri *Oliver Ford'dan Notlar*'ı bir kez bile takip etmediğimi şimdi fark ettim. Belki de artık bu olağanüstü blog yazarıyla birlikte yaşadığım içindir? Emin değilim.

"Evet!" diyor ben kırık dizüstü bilgisayarına koşup ne demek istediğini anlamak için açarken. "Tüm kasabadaki en iyi duble pastırmalı çizburgerin bizde olduğunu, servisimizin seyahatleri boyunca gördüğü en iyi servis olduğunu ve kayak maceralarınız için kasabaya uğradığınızda mutlaka ziyaret etmeniz gereken bir restoran olduğunu söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Blogunu açmak için ekranımdaki pencerelere tıklıyorum. İşte orada. Roxbury, New York hakkındaki blog yazısının tamamı. Flora ve Samuels'in mülkünün arka bahçesinin öne çıkan bir görüntüsüyle birlikte.

Resmin altındaki yazıda 'Resim, *bölgenin en havalı kızı Kenzie tarafından çekildi*' ifadesi yer alıyor.

Bu fotoğrafı kızım çekti.

Ve bunu blogunda başlık görseli olarak kullandı.

"Kesinlikle öyle," diyor Flora, düşüncelerimi yarıda keserek. "Mackenzie'nin fotoğraf makinesiyle çektiği mükemmel kar sonrası gün batımı fotoğrafını da gördüm. Pamuk şekeri gökyüzünü o kadar mükemmel yakalamış ki. Bunu bastırıp çerçeveleterek oturma odamız için bir tuval haline getireceğim."

"Çok güzel," diyorum nefes nefese bir fısıltıyla, gözlerim görüntüye kilitlenmişken.

"Bu kadar iş yeter," diyor. "Kızım nasılmış bakalım?"

Sonraki on dakika boyunca Mackenzie'nin yeni okulunu ve yeni arkadaşlarını nasıl sevdiğini anlatıyorum. Buraya geldiğinden beri çok fazla arkadaş edindi ve notları hiç olmadığı kadar iyi.

O, doğru ortamda gelişebilmenin gerçek bir kanıtı.

Daha dağlardan ayrılmadan önce Oliver'a söylediklerinde haklıydı.

"Orada *çok başarılı* olacağız." Ve öyle.

"Peki ya sen, tatlım?"

"Şey..." Duraklıyorum, telefonda beni görememesine rağmen yüzüm en sevimsiz gülümsemeyeyle aydınlanıyor. "Bir iş buldum."

"Oh, canım," diye bağırır Flora. "Bu harika! Bana bunun bir aşçı pozisyonu olduğunu söyle."

"Özür dilerim, keşke yapabilseydim." Kıkırdıyorum. "Şehrin en iyi restoranlarından birinde yardımcı şef pozisyonu!"

Birkaç saniye boyunca telefonda sessizlik çınlıyor. Tam hala orada olup olmadığını soracakken, diğer uçtan burnunu çekme sesleri duyuyorum.

"Başardın bebeğim," diyor Flora sonunda kısık bir fısıltıyla. "Hayatım boyunca hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Gözlerim yaşıyor. Flora benim annem ya da büyükannem değil ama beni kanatları altına aldı ve kendi çocuğuymuşum gibi seviyor. Bu, her zaman hissetmek istediğim tüm duyguların su yüzüne çıkmasına neden oluyor.

Gözyaşlarımı kucağında duran dizüstü bilgisayara düşmeden yakalıyorum. "Seni seviyorum, Flora."

"Oh, tatlım. Seni çok seviyorum. Bunu duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Hayallerinin peşinden koşman, seni gördüğüm andan beri hep istediğim şeydi."

Yutkunuyorum. "Ben yaptım."

"Kesinlikle yaptın," diye haykırıyor. "Şimdi bana şu sarışın seksi kızdan bahset. Sana iyi davranıyor mu?"

Dudaklarım onu düşününce hemen bir gülümsemeye dönüşürken, gözlerim dağ caddesinde seyahat ederken hayal meyal hatırladığım başka bir evin arka güvertesinde paylaştığı bir selfie'de sabit kalıyor. Marc ve Avery'nin yeni evi olmalı.

"O iyilerden biri, Flora."

"Bilmem gereken tek şey bu canım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu kalbimi ısıtıyor.

"İşe dönmem gerekiyor ama yabancılık çekme," diye azarlıyor. "Beni işten haberdar et! Seni orada çalışırken görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim. Samuel'e selamımızı söyle!"

Bununla birlikte, nihayet bize akşam yemeği hazırlamak için telefonu kapattım.

Mackenzie'nin midesi hâlâ rahatsız olduğu için ona tavuklu şehriye çorbası ve kendime de bir sandviç yapmaya karar veriyorum. Biraz müzik açıyorum ve Mackenzie ağlayarak mutfağa girdiğinde kendimi yüzümde bir gülümsemeye mutfakta zıplarken buluyorum.

Tam bir histeri krizi geçiriyor, karnını sıkıyor ve acı içinde ılık atıyor. Ona doğru koştum. "Neyin var?"

"Bilmiyorum," diye daha yüksek sesle haykırıyor. "ok kötü acıyor.

Dayanamıyorum." "Bu sefer neren acıyor?"

"İşte. ncekiyle aynı." Sağ alt karnını tutuyor. "Ah. Anne.

Lütfen bana yardım edin."

Onun annesi olduğum süre boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Doğduğundan beri geçen sekiz yıl boyunca hiç hastaneye gitmek zorunda kalmadı ya da herhangi bir acil durum yaşamadı. Yaşadığımız en kötü şey öksürüğe dönüşen bazı alerjilerdi.

"Sence hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?"

"Evet. Lütfen. O kadar acıyor ki ayağa kalkamıyorum. Bu, bugünkünden çok daha kötü."

Kanepenin yanındaki masadan çantamı alıp onu gelin gibi kucaklayarak aşağıya taşımadan önce dışarıda bıraktığım öğle yemeği etini temizleme zahmetine bile girmiyorum. Hıkırıklar vücudunu daha sert sararken minik kolları boynuma dolanıyor.

Ben de ağlamak istiyorum çünkü bebeğinizi acı içinde görmekten daha kötü bir şey yok.

Asansör bizi birinci kata çıkarırken aklıma gelen ilk şey apandisitidydi.

Yırtıldı mı? Enfeksiyonu var mı?

Bir taksi çağırdık ve onu dört dakika uzaklıktaki en yakın acil servise götürdük.

Tanrı'ya şükür.

Ağrısı hiç dinmiyor ve bekleme alanına girer girmez her yere kusuyor. Ağrı küçük bedeni için o kadar yoğun ki, tüm gün yediği her şeyi dışarı atmaya zorluyor.

"Lütfen biri bana yardım etsin," diye haykırıyorum.

Bir hemşire koşarak yanımıza geliyor, onu tekerlekli sandalyeye atıyor ve hemen bir odaya götürüyor. Köşede durup hemşirelerin ve doktorların onu monitörlere bağlayıp hızlı bir değerlendirme yapmalarını izlerken gözlerim dolmuş bir şekilde görmekte zorlanıyorum.

Tekrar kusuyor ama bu sefer vücudu bir hayalet gibi bembeyaz oluyor, sanki bayılmak üzereymiş gibi.

"O iyi mi?" Hemşirelere sordum.

Biri kanını alırken ve diğeri hayati göstergelerini ölçerken kimse bana cevap vermiyor.

"Macey?" Bir sarışın koşarak yanıma geliyor ve sanki beni ezelden beri tanıyormuş gibi kollarını bana doluyor.

"Öyle mi?"

"Özür dilerim. İçeri girdiğinizi gördüm ve Mackenzie ile siz olduğunuzu sandım ama sadece mesajlaşarak tanıştığımız için emin olamadım. Ben Emiline."

"Aman Tanrım." Onu içime çekerken daha çok ağlıyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum. Mackenzie. O hasta. Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar hasta olmamıştı."

"Şşşt." Emiline başımın arkasını göğsüne bastırıyor ve gözyaşlarım onun önlüklerini lekeliyor. "Sorun yok. Neler olduğunu anlamak için doğru noktada."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama o benim bebeğim.

"Biraz daha benimle kalabilir misin? Yoksa hastalarınızın yanına dönmeniz mi gerekiyor?"

"Müdürüme sizinle biraz oturabilir miyim diye sordum çünkü siz ailedensiniz."

Aile.

Bu kızlarda bulduğum arkadaşlığı tarif etmenin tek yolu bu. Emiline ile sadece mesaj yoluyla konuşmama rağmen, o ve bu kızlar burada geçirdiğim kısa süre içinde benim için kendi ailemin onlarla yaşadığım onca yıl boyunca olduğundan daha fazla aile gibi oldular.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkardım.

Sonraki on dakika boyunca doktorlar ve hemşireler onu kontrol etmeye devam ediyor ve daha da fazla hayati bulguya bakıyorlar. Doktorun bir sonraki adımda ne yapmak istediğini görmek için beklerken ona daha rahat hissetmesine yardımcı olacak bir ağrı kesici ilaç verip veremeyeceklerini soruyorlar.

Emiline'e ne düşündüğünü sordum ve hemşirelik okulundan mezun olmak üzere olan ve bu konuda benden biraz daha fazla şey bilen biri olduğu için onun en iyi kararına göre hareket ettim.

Kapı çalınır ve kadın kendini kayıt memuru olarak tanıtır.

"İçeri girebilir

miyim?" "Tabii."

"Evraklarınızı dolduruyordum ve iki şeyin eksik olduğunu fark ettim. Sizin için sağlık sigortamız yok ve

acil durum irtibat kişisi."

"Benim... sağlık sigortam yok."

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Bunu daha sonraki bir tarihte halledebiliriz. Dosyaya koyabileceğim bir acil durum bağlantınız var mı?"

"Onlardan bende de yok."

"Aile olmak zorunda değil. Bir arkadaş da olabilir. Sadece birini yere bırakmam gerekiyor" diyor.

Bir an düşündüm ve Oliver'ın adını kullanmamın sorun olup olmayacağını merak ettim. Yani biz oda arkadaşız, o yüzden sorun edeceğini sanmıyorum. Bana bir şey olmadığı sürece onu arayacakları falan yok.

"Oda arkadaşım. Oliver Ford," diyorum sonunda kadına. Numarasını almak için çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve panik içinde kapıdan çıkarken tezgahın üzerinde bırakmış olduğumu fark ediyorum. "Elimde numarası yok. Telefonumu evde unutmuşum."

Emiline, kadın için not almadan önce "Buldum," diye duyuruyor. Tüm bilgileri aldıktan sonra bizi yalnız bırakıyor.

"Burada olduğunuzu biliyor mu?" Emiline soruyor. Başımı sallıyorum.

"Ona haber vermelisin. Endişeleneceğini biliyorum."

"İşte tam da bu yüzden yapmamalıyım," diye cevap veriyorum hemen. "Biz konuşurken o konferans için uçağa biniyor. Sunumu ve diğer blog yazarlarına yardım etme fırsatı bulacağı için çok heyecanlı. Eve döner dönmez ona bundan bahsedeceğim."

Cevap vermiyor ve sadece başını anlayışla sallıyor. Ben devam edemeden doktor odaya girdi.

"İyi akşamlar, Bayan Evans. Ben Dr. Stark, kızınızın bu geceki doktoruyum."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Değerlendirmesine ve laboratuvar sonuçlarına baktıktan sonra, apandisit yırtılması ihtimalini ortadan kaldırmak için onu karın tomografisine göndermek istiyorum. Kısa süre içinde tomografiyi çektiirmek için gelmelerini sağlayacağım, böylece teyit edebilir ve tedaviye oradan devam edebiliriz."

"Aman Tanrım." İnanamayarak gözlerimi kapatıyorum. Bunu söylediğinde aklıma ilk gelen ameliyat oldu. Fatura geldiğinde bunu karşılayabilmemin imkânı yok. Ama şu anda bunu düşünemem çünkü her şeyden önce önceliğim Mackenzie'nin iyi olduğundan emin olmak.

Gerekirse bunu 6demek için hayatımın sonuna kadar çalışacağım.

Acil servislerden ne kadar nefret ettiğimi çabucak 6đrendim.

Tek yapmak istediğim bebeğimle eve gidip duş almak. Çok ağladığım için y6z6m6n şiş ve kabarık olması da yardımcı olmuyor.

Sonuçları beklerken rahat etmesi için ona biraz daha ilaç verdiler. Bu gece Acil Servis'in ne kadar yoğun olduğuna rağmen onu şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde geri getirdiler ve sonuçları almamızın yaklaşık yirmi dakika kadar s6receğini s6ylediler.

Emiline bu gece vardiyada olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım 6nk6 kendimi hiç burada beklediğim kadar yalnız hissetmemiştim.

Yatağının yanında otururken Mackenzie'nin elini tutuyorum ve bir saniye bile bırakmayı reddediyorum. Sonunda nefes almak için kendime bir an izin veriyorum ve alnımı onun yanındaki yatağa koyuyorum. Keşke biraz kestirebilsem ama bir şeye ihtiyacı olur diye uyumak da istemiyorum.

Tam g6zlerimi kapatırken, g6l6 eller omuzlarımı kavırıyor.

İrkiliyorum, neredeyse koltuğumdan sıçrayarak kimin burada olduğunu merak ettiğimi g6rmek için başımı kaldırıyorum. şu anda uçakta olması gereken adam yanımda durduğunda tam bir şok yaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" şaşkınlıkla sordum.

Oliver sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Em beni aradı," diyor.

"O mu yaptı? Ama. Sen. İşte," diye geveliyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Yetişmen gereken bir uçak var. Sunumunu yapmalısın."

"İstiyorum." K66k bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Ama Mackenzie hasta, bu y6zden gidemem."

Oliver'ın itirafı d6nyamı alt 6st etti. Kaldı.

Uçağa binmedi. Mackenzie

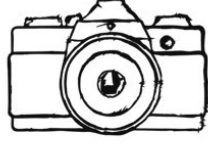
için.

"Konferansını atlayacak mısın? Onun için hayatının fırsatını kaçıracak mısın? Yapamazsın-"

Oliver sandalyemin yanına 6melmeden 6nce işaret parmağını dudaklarıma bastırarak s6z6m6 kesiyor. Aynı parmağıyla y6z6mdaki saçları 6zenle tarıyor ve t6ylerim diken diken oluyor.

Hala burada olduğuna
inanamıyorum. Gözümün
önünde.

"Kızım Macey Evans için önüme çıkan her fırsatı teperim."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Oliver

Geçtiğimiz iki hafta hayatımın en korkutucu dönemi olarak kayıtlara geçti.

Mackenzie'nin apandisiti patladığı için acil ameliyata alınması gerekti. Hastanenin koridorlarında saatlerce onun çıkmasını bekledim. Ne olacağını merak ediyor ve iyi olması için dua ediyordum.

Hissettiğim tek rahatlama kızların Macey için geldiğini görmek oldu. Peyton, Avery ve Kali onunla çok iyi arkadaş oldular ve onun grubumuzun bir parçası olduğunu görmek göğsüme sıcaklık yaydı.

Hepsi hastaneye gelip onunla birlikte oturdular ve ona buzlu bir kahve ile zaman geçirmesi için okuması için kitaplarından birini getirdiler. Kitap okuyacak durumda değildi ama kucağında açtığı kitapla arada bir göz göze geliyorduk.

Ben, denesem bile yerimde duramam.

Sonunda her şey mükemmel bir şekilde yoluna girdi. Mackenzie önlem olarak sadece bir gece daha hastanede kalmak zorunda kaldı. Taburcu edildiğinde, evine ve kendi yatağına döneceği için çok heyecanlıydı.

Yaşadığı bazı ağrılar dışında, onu eve götürmemiz için yüzde yüz izin verildi.

Mackenzie sayesinde çocukların dirençli olduğunu öğrendim. Aradan zaman geçtiği için sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sadece küçük bir yara iziyle kendisi gibi hissetmeye başladı.

Blogger konferansını kaçırdım ama bu noktada umurumda bile değil. Önemli olan şey için geri kaldım ve benim için önemli olan tek şey bu.

Diğer taraftan, Macey'le her etkileşimimde ona bir kadına duyabileceğimi düşündüğümünden daha fazla aşık oluyorum... ona sahip olmak için duyduğum bu ezici ihtiyaç, onu benim yapmak için duyduğum bu arzu.

Ne zaman uçurumun kenarına geldiğimi ve ona tamamen aşık olduğumu tam olarak kestiremiyorum.

Onu öpmem gerektiğine karar verdiğim zaman mıydı? Birkaç gün önce kahvaltı için yeni favori simitçisine gittiğimizde ve en aptalca şeylere gülmekten başka bir şey yapmadığımızda mıydı? Yoksa bu sabah onu ipek bir pijama şortu ve ona uygun bir atletle çırpılmış yumurta yaparken yakaladığımda mı?

Sanki bugünden çok önceydi, ama bu sabah ellerim parmak uçlarımı açıkta kalan her santim deride gezdirmek için kaşınıyordu.

Onu yutmak

istiyorum. Ona

tapmak istiyorum.

Ona her şeyi vermek istiyorum.

Sanki düşüncelerim onu bana getirmiş gibi, koridordan çıkıp oturma odasına giriyor ve beni boşluğa bakmaktan alıkoyuyor.

"Bir dahaki sefere, Peyton," diyor Macey telefonda. "Mackenzie'nin önümüzdeki Salı günü okuldan bir arkadaşıyla oyun randevusu olup olmadığına bakacağım ve sonra ben de gelebilirim."

"Neler oluyor?" Konuşmasını bölmek için koltuktan fırlıyorum.

Telefonun hoparlörünü kapatır. "Peyton kızlar gecesine gitmem için bana yalvarıyor."

"Git," dedim ona.

"Söz veriyorum. Bir dahaki sefere," diyor Peyton'a, beni tamamen görmezden gelerek.

Telefonu kulağıma götürdüğümde yaptığım gibi sırtarak telefonu elinden alıyorum.

"Peyton?"

"Selam Ollie," diyor diğer uçtaki. "O gidiyor. Seninle orada buluşacak."

Telefonu kapatmadan önce Peyton'ın heyecanla ciyakladığını duyuyorum. "Ne oluyor be?" Macey gülüyor.

"Burada gerçekten iyi arkadaşlar edinmişsin. Bence onlarla vakit geçirmelisin. Bence geçirdiğin son haftadan sonra onlarla vakit geçirmeyi *hak ediyorsun*."

"Ama... Mackenzie."

"Bu gece bir yere gitme planım yok." Kendimi kanepeye geri atıp ayaklarımı sedirin üzerine koyuyorum. "Zaten arkama yaslanıp film izlemeyi planlıyordum. O burada benimle iyi."

"Senden bebek bakıcılığı yapmanı isteyemem."

Alay ediyorum. "Bebek bakıcılığı mı? Bebek bakıcılığı olmayacak. O yetişkin bir kız, bebek değil."

"O sekiz yaşında," diye karşılık veriyor Macey.

"Anlambilim." Omuz silkiyorum. "Ne olursa olsun, o bir bebek değil. Ve eğer şimdiye kadar anlamadıysan, aslında onunla takılmayı seviyorum."

Macey'nin artık bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair bana geri dönecek bir şey bulamadığı bir zaman geçiyor.

"Kenzie," diye bağıriyorum.

"Ollie," diye bağıriyor kahkahaları arasında. Artık aramızda böyle bir şey var. "Benimle takılıp film izlemek ister misin?"

"Aynen öyle," diye bağırarak Çin dükkanına girmiş bir boğa gibi oturma odasına dalıyor. "Anneme küfrettiğim için özür dilerim."

Macey ona "Heck bir küfür değildir," diyor.

Annesini işaret ederek, "O ne dedi?" diye ekliyorum.

Macey bana yan gözle bakıyor ama yüzündeki gülümsemeyi saklamakta çok zorlanıyor.

Kızına döner. "Mackenzie, Peyton ve diğer kızlarla biraz yemeğe çıksam sorun olur mu? Eve çok geç gelmeyeceğim."

"Tabii ki anne. Bayan Peyton'a selamımı söyle!"

Macey'nin ağzı, Mackenzie'nin onun gitmesinin sorun olmadığını söylemesine şaşırması gibi hafifçe aralanır.

"Gördün mü?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi git üstünü değiştir. Sana bir Uber çağıracağım."

Salona doğru birkaç adım atarken gözleri kızı ve benim aramda gidip geliyor. Yaklaşık üç adım sonra başını sallayıp hazırlanmak için döndüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Hangi film olacak, Kenzie?"

"Satıcının seçimi."

"Az önce... satıcının seçimi mi dedin?" İçimden gelen kahkahaya engel olamıyorum. "Bu şekilde kullanılması gerektiğini sanmıyorum."

"Bir keresinde bir televizyon programında duymuştum ve komik olduğunu düşünmüştüm."

"Sen başka bir şeysin." Yumruk tokuşturmak için elimi uzattım ve o da beni bir yumruk ve bir patlamayla karşıladı. "*Prenses Günlükleri* bu gece mi?"

"İyy, hayır." Yüzünü buruşturuyor. "*Harry Potter*'a ne dersin?"

Ona etkilenmiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki, tamam. Bir film maratonu gecesine varım."

Tam akıllı televizyondaki uygulamalara tıklayıp filmi açmayı bitirmiştım ki arkamızdaki kanepede topuk sesleri duydum. Başımı ona doğru çeviriyorum ve az önce ölüp cennete gittiğimi düşünüyorum.

Macey'nin akşam için seçtiği kıyafet, şu anda ona karşı duyduğum cazibeye yardımcı olmuyor.

Kanepeden sıçırıyorum ve odaya daha fazla girmesini engellemek için onu yarı yolda karşılıyorum.

"Woah, woah orada," diyorum, onu izinde durdurarak. Vücudunu aşağı yukarı tararken sırtışım kontrol edilemez bir hal alıyor. Kalçalarının yarısına kadar inen deri bir etek giymiş ve göğsünün her kıvrımını bana gösteren siyah bir body takım giymiş. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Sahip olduğum tek şey bu."

"Lanet olsun Macey," diye nefes alıyorum, fısıltının biraz üstünde. "Bu işte beni öldürüyorsun."

Pembelik anında yanaklarına vuruyor. "İyi görünüyor mu?"

"İyiden de öte." Kulağına konuşmak için eğildim, dudaklarım oradaki teni zar zor sıyırdı. "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde de bu kıyafetle seni düşünüyor olma ihtimalim var."

Macey gülüyor, ceketini askılıktan almak için beni başından savıyor. Sanki yorumumla ne demek istediğimi anlamamış gibi.

"Ona göz kulak olduğunuz için tekrar teşekkür ederim." "Her zaman." Göz kırıyorum.

Kapıdan çıkışını izlerken yerimden kıpırdamıyorum. Şimdiden onun eve gelmesini bekleyemiyorum.

"Neredeyse unuttuyordum, sana bir şey aldım," diyorum Mackenzie'ye fırının zamanlayıcısının çalmasını beklerken.

İlk *Harry Potter* filmimiz bittikten sonra canı tatlı bir şeyler atıştırmak istedi. Çok fazla yapamıyorum ve nasıl yapacağımı da bilmiyorum ama Peyton bana bir süre önce çikolatalı kurabiye tarifini verdi.

Kilerimi araştırdıktan sonra, bunları yapmak için tüm malzemelere sahip olduğumu fark ettim ve benimle birlikte denemek için çok heyecanlıydı. Onun pişirme becerisi ve benim de fırını onun için çalıştırabilmem sayesinde, ikimizin yapabileceği en iyi kurabiyeleri yaptık.

Mutfak adasının etrafında döndüm ve geçen gün mağazadayken aldığım bir kutuyu elime aldım. "Al bakalım. Sana almak istediğim renk bu değildi ama ellerinde sadece bu vardı."

"Bana bir şey mi getirdin?"

"Açın ve kendiniz görün."

Mackenzie sanki Noel sabahıymış ve ağacın etrafında oturmuş hediyeler açıyormuşuz gibi kutuyu parçalara ayırıyor. Kutuyu açıp içinden adaçayı yeşili bir polaroid fotoğraf makinesi çıkana kadar ne olduğunu anlamıyor.

"Bana kamera mı aldın, Ollie?" O kadar büyük bir heyecanla parlıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Fotoğraf makinemi ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum ve bunun senin için mükemmel bir başlangıç fotoğraf makinesi olacağını düşündüm."

Mackenzie küçük cihazı kaldırıyor, her santimetrekaresini inceliyor ve nihayet çalıştırmadan önce düğmeleri test ediyor. Şipşak filmin nasıl yerleştirileceğini görmek için talimatları çıkarıyor.

Anladığında, doğrudan bana ateş ediyor ve ben de ona en iyi öpücük suratımı verip barış işareti yapıyorum. Süreci izlerken benim aptal suratıma cılgınca gülüyor.

"Bana gerçekten bir kamera mı aldın? Ne için?"

"Sırf bu yüzden. Şu ana kadar okulda gerçekten iyi gidiyorsun ve burada yaptığın geçişten ve bu kadar çok yeni arkadaş edinmenden gerçekten gurur duyuyorum."

Çünkü yüzünün şu anda olduğu gibi aydınlandığını görmek istedim.

Mackenzie, kurabiyelerin hazır olduğunu duyuran fırın saatiyle aynı anda bitip bitmediğini görmek için hazır filmi kaldırıyor. Ben kurabiyeleri çıkarırken üzerimde geziniyor ve tepsideki taze pişmiş ürünlerin fotoğrafını çekiyor.

"Kamera konusunda doğuştan yeteneklisin," diye gülüyorum. "En iyisinden öğrendim."

Bu yoruma kıkırdamaktan kendimi alamıyorum çünkü dağlarda kameramı tuttuğu o beş dakika içinde ona neredeyse hiçbir şey öğretemedim. Ama bunu ona bırakacağım.

Her birimize birkaç kurabiye veriyorum ve birlikte adaya oturuyoruz.

"Bu muhteşem tarifi nereden buldun?" Mackenzie kurabiyeden bir ısırık alırken takdirle mırıldanıyor.

"Peyton. Bunlar onun ailedeki en popüler tariflerinden biri."

Sanki aklından bir şey geçmiş gibi ısırığının ortasında duraklıyor. Bakışları kurabiyeyi bıraktığı tezgâha düşerken dikkatle izliyorum. Gülümsemesi çabucak yerini kaşlarını çatmaya bırakıyor.

Kahretsin, onu üzgün
görmekten nefret ediyorum.

Yanlış bir şey mi söyledim? "İyi
misin?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını kaldırmadan önce bir kez daha duraklıyor, yeşil gözleri bana bakarken parlıyor.

Lütfen, ağlama.

"Seni biraz kıskanıyorum Ollie."

Yutkunuyorum, bu kadar genç yaşta neyi kıskanabileceğini anlamaya çalışıyorum.

"Ailen. Erkek kardeşlerin, kız kardeşin ve diğer hanımlar. Herkes gerçekten çok havalı ve çok komik. Keşke... Keşke ben de böyle olsaydım. Keşke ailemde sizin gibi sevebileceğim daha çok insan olsaydı."

Kalbim çatlıyor.

Hayatımda ilk kez dilim tutuldu, Mackenzie'yi rahatlatacak ve kabul edildiğini hissettirecek doğru kelimeleri bulamadım. Ona her zaman ailemizin bir parçası olacağını, herkesin yanında yer alabileceğini söylemek istiyorum. Onlara teyze ve amca diyebilir, umurumda değil ama Macey sorun olmadığını söylemediği sürece bunu söylememem gerekiyor.

"Annemden hoşlanıyor musun?" Mackenzie, ilk itirafına cevap verme fırsatı bulamadan düşüncelerimi yarıda keserek soruyor.

Başımı salladım. "O gerçekten iyi bir insan."

"Öyle değil. *Ondan hoşlanıyor* musun? Yani, ona aşık mısın?"

Tamamen hazırlıksız yakalanmak hakkında konuşun.

Sanki bu kız zihnimi okuyabiliyor, sanki bu gece boş bir televizyon ekranına bakıp oda arkadaşımın daha fazla olduğunu düşünürken kafamın içindeymiş gibi.

Hayatımın ilk ilişkisinde olmak.

"Aramızda bir şey kalabilir mi?" "Öyle mi?" Gözleri şüpheyle kısıldı.

"Ondan hoşlanıyorum. Ama... bu benim için yeni bir duygu," diye itiraf ediyorum. "Nasıl yani?"

"Aslında hiç kimseyle çıkmadım," diyorum ve sekiz yaşında bir çocukla var olmayan ilişki geçmişim hakkında konuştuğumu fark ederek duraklıyorum. Ama yine de devam ediyorum çünkü belli ki yaşından büyük bir bilgeliği var. "Daha önce hiç ilişki yaşamadım ve o tip bir erkek olduğumdan emin değilim."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bence sen oldukça havalı bir adamsın." Dudağımın kenarı yarım bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu *biliyorum*."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, bu kız beni etkilemeye başladı. Sadece Macey'ye aşık olmakla kalmıyorum, Mackenzie'ye de hızla ilgi duyuyorum.

"Tüm bunları neden soruyorsunuz?"

Mackenzie kurabiyesinden bir ısırık daha alıyor ve derin düşüncelere dalıyor. "Annemi gerçekten mutlu görmek istiyorum."

Onunla ortak bir noktamız var. Kendimi sürekli Macey'i olabildiğince mutlu etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken buluyorum, özellikle de geçmişi ve Montana'da nasıl yaşadığı hakkında bu kadar çok şey öğrendikten sonra.

"Sana hiç büyükannem ve büyükbabamdan bahsetti mi?" Mackenzie, benim hâlâ bir şey söyleyemiyor olmama rağmen, "Sana hiç büyükannem ve büyükbabamdan bahsetti mi?" diye soruyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak, bilmediği bir şey söylerim korkusuyla ona çok fazla bilgi vermek istemiyorum.

"Ona hiç iyi davranmadılar." Gülümsemesi daha da azalıyor. "Her zaman benden saklamaya çalıştı çünkü incindiğini ya da onlarla kavga ettiğini bilmemi istemedi, anlıyor musun? Ama ben büyürken, görmem gerekenden çok daha fazlasını gördüm. Ben oldukça zeki bir çocuğum."

"Böyle bir şey görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Hâlâ genç olduğumu biliyorum ama aptal değilim. Her şeyi gördüm. Her şeyi duydum. Annemin tüm sorunlarının beni çok genç yaşta doğurmuş olmasından kaynaklandığını anlayabiliyorum."

Sersemledim.
Nutmum tutuldu.

Küçük bedenine göz kırpıyor.

"Düşünmüyorsun... Yani, kendini suçlu hissetmiyorsun, değil mi?"

"Eskiden hissederdim," diyor hiç duraksamadan. "Eskiden o küçük Büyükanne ve büyükbaba böyle derdi ama annemin beni dünyaya değiştirmeyeceğini biliyorum. Aynı şekilde ben de onun annem olmasını hiçbir şeye değiştirmem. Onu çok ama çok seviyorum."

İşte kalbim gidiyor.

"Biliyor musun... gerçekten de yaşına göre çok zekisin." Eğlenceli bir kahkaha attı. "Bana öyle söylendi."

Sonraki on beş dakika boyunca sessizce kurabiyeleri yedik, ortalığı topladık ve Macey'e döndüğünde yemesi için birkaç tane daha bıraktık.

Bu ikisinin yaşadığı onca şeyi ve bu kızlar için yapmak istediğim onca şeyi düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sadece Macey'i istemiyorum.

Mackenzie'nin de hayatımın bir parçası olmasını istiyorum.

İkisiyle birlikte gelen her şeyi istiyorum çünkü dünyada ne kadar param olursa olsun ya da kaç yere seyahat edersem edeyim, hiçbir şey tam burada, şu anda kızlarımla birlikte olmakla kıyaslanamaz.

"Hey, Kenzie?"

"Öyle mi?"

"Ben de annenin incindiğini görmek istemiyorum. Umarım bunu biliyorsundur." Bana gülümsüyor. "Anlayabiliyorum."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Macey

Oliver'ın isteksizliğime rağmen Mackenzie'ye bakmayı teklif etmesi başıma gelebilecek en iyi şeydi. Bu gece bu kızlarla birlikte olmak tam da kalbimin ihtiyacı olan şey.

Daha önce bir grup kızın yanında kendimi tamamen rahat hissettiğim tek bir an bile hatırlamıyorum. Montana'da arkadaşlarım vardı, ama bu kızları tanıdıkça, bunun hiçbir zaman gerçek ya da samimi olmadığını daha çok hissediyorum. Hayatımın çoğu gibi, öyle görünüyor.

Onlarla çok az zaman geçirdim, ancak tam olarak açıklayamadığım bir düzeyde bağlı hissediyorum. Belki de bütün gün, her gün mesajlaştığımız içindir. Ama onlarla tanıştığım ilk gecedan bugüne kadar beni kollarını açarak karşıladılar.

Sonra Emiline yoğun mesaisi sırasında benimle oturdu ve sanki sonsuza dek arkadaşmışız gibi elimi tuttu. Yanımda kalmasının ona hiçbir faydası yoktu ama yine de bunu yaptı çünkü beni önemsiyordu.

İnsanların bana ihtiyaçları kalmayana kadar beni kullanmalarına çok alışmıştım. Bu kızlar öyle değil.

"Sanırım Mackenzie'nin iyileşmesini, Emiline'in geçen haftaki büyük sınavını geçmesini, Macey'in

yeni bir iş ve beşimiz nihayet bir araya gelebiliyoruz!" Avery alkışlıyor.

Emiline, "Ben buna çok varım," diyor.

Kahretsin.

Kızların içki içmekten bahsettiklerini duyunca vücudumdaki her kas geriliyor. Nihayet sahip olduğum ve uzun zamandır özlemini çektiğim arkadaş grubunun beni içki içmediğim için yargılayacağından korkuyorum. Bugünden sonra beni etraflarında istemeyecekler mi diye merak ediyorum.

"Oh, benim için yok çocuklar." Ellerimi sallıyorum. "Ben aslında içki içmem."

"Gerçekten mi?" Peyton sorar. "Kahretsin, özür dilerim. Böyle yargılayıcı konuşmak istemezdin."

Omuzlarımı gevşetiyorum. "Alınmadım. Dürüst olmak gerekirse buna alışkınım."

"Nedenini sorabilir miyiz?" Em isteksizce soruyor.

"Montana'daki memleketimden çok sayıda insanın alkol söz konusu olduğunda kötü bir alışkanlığa kapıldığına şahit oldum. İnsanların hayatlarının bu yüzden değiştiğine şahit oldum. Bu yüzden Mackenzie doğduğunda, kendime alkolün beni kontrol etmesine asla izin vermeyeceğimi söyledim ve sadece olabileceğim en iyi anne olmaya odaklanmak istedim."

"Buna saygı duyabilirim," diyor Avery.

"Avery'ye katılıyorum," diyor Peyton. "Mackenzie nasıl hissediyor?"

Rahat bir nefes aldım. Bu kızların hayatımdaki diğer herkes gibi olmayacağını bilmeliydim.

"O çok daha iyi, sanki hiç olmamış gibi. Ama gerçekten hayatımın en korkutucu günlerinden biriydi."

Peyton başını sallar. "Sadece hayal edebiliyorum. Bir keresinde James'e dadılık yapıyordum ve çok hastalanmıştı. Kendimi çok çaresiz hissettim. Korkunçtu."

İfadesi kafamı karıştırdı. Onların dadısı olduğunu hiç bilmiyordum. Aslında James'in ona olan düşkünlüğünden ve onunla olan ilişkilerinden onun James'in annesi olduğunu düşünmüştüm.

"Dadı mı?" Ben soruyorum.

Kıkırdıyor. "Komik bir gerçek, Thomas'ın karısı olmadan önce onun için çalışıyordum."

Masadakiler bir kahkaha krizine giriyor. Herkesin neye güldüğünü ve bunun neden bu kadar komik olduğunu merak ederek masanın etrafına bakarken gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Kali önce, "Onun aşk kitaplarından birinden fırlamış gibiydi," diyor.

"Bekar baba seksi dadiya aşık olur," diyor Avery. "Beni her seferinde etkiliyor."

Gözlerim şaşkınlıkla masadaki her bir kızın üzerinde gezinmeye devam ediyor. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Özür dilerim Macey." Peyton'ın gülme krizi nihayet dinliyor. "Biz burada hevesli okuyucularız. Sen hiç okur musun?"

"Okumayı seviyorum." Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi herkes durdu. "Ne?"

"Okumayı sevdiğiniz halde nasıl olur da bu özel romantizm mecazını hiç duymazsınız?" Avery soruyor.

"Kinaye nedir?"

"Oh, bebeğim. Sana öğretecek çok şeyimiz var." Avery gülüyor.

Emiline eğilip kulağıma fısıldıyor, "Merak etme. Ben de pek anlamıyorum ama bazı kitapları fena değil."

Kali eğiliyor, dirseklerini masaya dayayıp ellerini birbirine kenetliyor. "Öncelikle ne tür kitaplar okuduğunuzu bilmemiz gerekiyor?"

"Çoğunlukla kütüphanede bulduğum aşçılık eğitimi kitapları."

"Esnemek." Avery kollarını havaya kaldırarak vurguluyor. "Kızım, hayatına biraz renk katmalısın."

"Yani... Ben bir aşçıyım. Yani bundan bende bolca var."

Kızlar gülüyor. Peyton, "Bu iyi bir şef şakasıydı ama kastettiğimiz bu değil," diyor.

"Yetişkin aşk kitapları," diyor Avery. "Baharatlı aşk kitaplarına ihtiyacınız var."

Bekle, bu kızlar içinde seks yapan insanların olduğu kitapları okumaktan mı bahsediyor? Bunları daha önce de duymuştum ama insanların gerçekten okuduğunu hiç bilmiyordum. Bırakın *okumayı*, hiç porno bile izlemediğim için bu benim anlayabileceğim bir şey değil.

"Woah, woah." Ellerimi kaldırdım. "Bütün bunlardan haberim yok. Bu biraz... garip değil mi?"

"Seks tamamen normal bir şey. Onu okumak sadece gerçek eylemi yüceltiyor."

Ne demek istediğimi anlıyorsanız sizi gerçekten harekete geçiriyor." Avery göz kırpmıyor.

"Baharatlı kitaplar okumak uyuşturucu gibidir," diye ekliyor Kali. "Bir kez başladığınızda, kelimenin tam anlamıyla duramazsınız."

"Onlara katılıyorum." Peyton başını sallar.

Tüm bu konuşma beni bu kitapların içinde ne olduğunu çok merak ettirdi. Burada oturup, bu kitapları izlemeyi düşündüğümü inkar *etmeye* çalışmayacağım.

nasıl yapıldığını görmek için bir ya da iki kez porno izledim. Ama ebeveynlerinle aynı evde izlemenin rahatsız edici bir yanı var.

Bu yüzden korkudan hiç teşebbüs bile etmedim. Çoğunlukla yakalanmak ve kızımın benden alınmasına neden olacak bir konuda onlara koz vermek istemedim.

Ama artık orada değilim.

Buradayım, zincirlerimden kurtulmuş bir şekilde hayallerimi gerçekleştirme yolundayım.

"Tamam," sandalyemde daha dik oturuyorum. "Beni meraklandırın. Bana bu kitaplardan birini verin, ben de bir deneyeyim."

"Evet!" Avery havayı yumrukluyor.

Kali telefonumu alıyor ve okuyabileceğim bir uygulama indiriyor. Soru bile sormadan beni sınırsız planına ekledi.

Birbirleri için her şeyi yapan bu kız grubuna bir kez daha gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sadece hayalini kurduğum bir kardeşlik.

"Tamam, oraya bir kovboy romanı koydum. Tüm zamanların en sevdiklerimizden biri."

"Hepiniz okudunuz mu?" Ben sordum.

"İki kez okudum," diyor Peyton, iki parmağını kaldırarak. "O kadar iyi. Baharat tertemiz."

"*Bana 'sürün'* dediğinde her seferinde ölüyorum." Kali gözlerini kırıştırarak vurguluyor.

Bana doğru sürünmek mi? Sanırım burada kendi alanımın çok dışındayım, ama garip bir şekilde, bu kızların ne kadar deneyimli olduklarına rağmen bir an için savunmasız olacak kadar da rahat hissediyorum.

"Artık hepimiz yeterince iyi arkadaşız gibi hissediyorum, değil mi?" Sinirden ellerimi birbirine vurarak soruyorum. Yargılanma korkusuyla kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Belli ki," diye gözlerini deviriyor Avery.

"Size bir şey itiraf etmem gerekiyor. Ama bunun için beni yargılamanızı istemiyorum."

"Seni asla yargılamayız," diyor Peyton sepatik bir şekilde. "Burası senin için her zaman yargılamadan uzak bir bölge, bebeğim."

Nefes alıp veriyorum ve birazdan yaşayacağım şoka hazırlanıyorum. "Yani benim bir kızım var-"

"Ne? Olamaz mı? Senin ikizin gibi görünen ama sarı saçlı olan o küçük kız bu mu?" Avery kıkırdar.

Kali onun koluna vurur. "Konuşmasına izin verir misin?"

Gergin bir kahkaha attım. "Yani kesinlikle bakire değilim. Ama bu konularda çok deneyimsizim. Bunları okuduğum için gerginim dediğimde ciddiym. Tek erkek..." Bir kez daha iç çekerken kafamı düşüncelerimden silkeliyorum. "Birlikte olduğum tek erkek beni hamile bırakan erkekti."

Masanın etrafına bakıyorum ve kızlar öylece oturuyor. Taş suratlılar ve sürekli göz kırpmıyorlar.

"Sen ciddi misin?" Önce Peyton konuştu. Ben inledim. "Yargılamak yok demiştin."

"Hayır. Kastettiğim bu değildi. Sadece"-gözleri beni bir aşağı bir yukarı takip ediyor-"çok güzelsin bebeğim. Seni ilk gördüğümde, erkeklerin senin için diz çöktüğünü hayal ettim."

"Tanrım, bir kadın için diz çöken erkeklere bayılıyoruz." Avery parmaklarını dudaklarına götürür ve bir şef öpücüğüyle serbest bırakmadan önce onları öper.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Avery, "Tabii ki var," diye haykırıyor.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye ekliyorum.

Avery sanki büyük bir sunum yapmaya hazırlanıyormuş gibi sandalyesinde doğruluyor. "Pekâlâ, aradan bu kadar uzun zaman geçtikten sonra, sana bir fırsat sunulduğunda, durumu adamın kontrol etmesine izin vermelisin. Bırak nereye gitmen ve ne yapman gerektiği konusunda seni yönlendirsin. Erkekler de kontrolün kendilerinde olmasını severler."

"Tamam." Tüm bunları değerlendirmek için aklıma gelen tek kelime bu.

"Aklında biri olduğu için mi soruyorsun?" Peyton arsız bir sırıtışla soruyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Hayır, hayır. Hiç de öyle bir şey değil."

"Belirli bir *oda arkadaşı* bile mi yok?" Kali aynı sırıtışla soruyor.

Emiline inliyor. "Çocuklar, lütfen. Size daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor... onlar benim kardeşlerim?"

Avery, "Buna zaten alışık değilmişsin gibi davranma," diye alay ediyor. "Peki." Emiline gözlerini devirir. "Devam et."

"Cidden, çocuklar." Şimdi gülüyorum. "Kesinlikle Oliver değil. Onunla o yoldan geçemem. Zaten bir kez öpüşmüş olmamız yeterince kötü."

"Yapmadın," diye bağırır Peyton.

Tekrar düşününce yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Beklenmedikti ama mükemmelin de ötesindeydi. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istedim.

"Size yalan söyleyip ona karşı bir şeyler hissetmediğimi söylemeyeceğim. Bir şeyler oluyor ama bunu nasıl yönlendireceğimi ya da bu konuda nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca düşünmem gereken bir de kızım var."

"Onunla arası çok iyi görünüyor," diyor Emiline.

"Gerçekten öyle," diye cevap veriyorum. "Şehirde yaşamayı, yeni okulunu ve onunla takılmayı çok seviyor."

"Eğer tüm bu deneyimsizlik meselesi," diyor Peyton parmağını havada oynatarak. "Seni onunla bir şeyler yapmaktan alıkoyan şey buysa, endişelenmene gerek yok. Oliver en az onlar kadar tecrübeli."

Bununla ne demek istiyor?

"Evet, uzun süre yerinde durmaz. Kardeşim daha önce hiç ilişkisi olmamış tipik bir playboydur," diye ekliyor Emiline.

Ne?

"Aslında düşündüm de," diye başlıyor Peyton. "Thomas geçen gece bana yazın başında Kaliforniya'ya yaptığı doğum günü gezisinden beri birlikte olduğu hiçbir kızdan bahsetmediğini söyledi."

Emiline, "Logan Çarşamba günleri de erkek gecelerine katılmadığını söyledi," diye ekliyor.

"Eminim bunu söylüyordur, ha?" Avery onun yorumuna kıs kıs güler. "Başlama yine," diye azarlıyor Emiline.

"Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?" Peyton birbirleriyle didişmelerini görmezden gelerek sorar.

"Temmuz ayında. Montana'dan buraya gelirken," diye cevap veriyorum.

"Evet, bu doğru." Peyton tersledi. "Thomas, Oliver'ın o uçakta tanıştığı bir kıza kafayı taktığını söyledi. O kız hakkında konuşmayı bırakmıyor ve onu tekrar bulabilmeyi diliyordu."

"Ve onu buldu." Avery kollarını *Vanna White* gibi bana doğru uzatıyor.

Emiline sırtarak, "Onu kesinlikle buldu," diye tekrarlıyor.

Gözlerim teker teker her kıza takılıyor. Her birinin yüzünde sanki Oliver'ın yapbozunun parçalarını az önce yerine oturtmuşlar gibi boktan bir sırtma var.

Beynim bu kadar kısa bir zaman diliminde aldığım tüm bilgileri düşünmeden edemiyor.

Oliver, bir playboy mu? Nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum çünkü taşındığımdan beri nadiren dışarı çıktı ve kesinlikle daireye bir kadın getirmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Ancak ifşaatlarından en göze batan düşünce, Montana'dan uçuşunda tanıştığı kızdır.

Benim.

Ben o kızım.

Uçuşumuzdan sonra beni düşünüp konuştu mu? Yani, bunun yarısı benim için de geçerli. O uçuştan sonra onu çok düşündüm.

O uçuşta kendimi huzurlu hissetmemi sağlayan adamdı. Her şeye rağmen bunun doğru bir karar olduğunu hissettirdi.

"Kader tuhaf bir şey, değil mi?" Avery düşüncelerimi böldü.

Evet... gerçekten öyle.

CHAPTER TWENTY-SIX

Macey

Daireme geri dönmek için hiç şu anki kadar endişelenmemiştim.

Şoför binaya yaklaşırken bacağım Uber'in içinde zıplıyor ve nemli avuç içlerimin açıkta kalan uyluğuma değdiğini hissedebiliyorum. Ne için bu kadar endişelendiğimi tam olarak kestiremiyorum.

Ama ilk defa, bunun kötü bir kaygı olmadığını biliyorum. Her şeyden çok heyecan verici. Eve dönüp Oliver'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Hala uyanık olması için dua ediyorum.

Asansörle yukarı çıkıp oturma odasına girdiğimde heyecanım hızla hayal kırıklığına dönüşüyor. Kanepenin yanında benim için açık bıraktığını tahmin ettiğim küçük bir lamba dışında her yer karanlık ve sanki herkes çoktan uyumuş gibi sessiz.

Aylar hatta yıllar öncesinden farklı bir yerde olsam da rutinim hala aynı. Eve geliyorum ve onu görmek ve iyi olduğundan emin olmak için doğrudan Mackenzie'nin odasına gidiyorum.

Her zaman uyuyor, ama beni duymasa bile ona iyi geceler demek bana huzur veriyor.

Odama gidip yatmaya hazırlanmadan önce, *belki* içeri girdiğimi duymuştur diye düşünerek oturma odasına bir kez daha uğramaya karar verdim.

gecenin nasıl geçtiğini görmek
istiyor.

Ancak, hala sessiz.

Buzdolabından bir şişe su alıyorum ve tam odama doğru ilerlerken, yatak odasından gelen yüksek sesli bir "*siktir*" sesi ve bir şey düşmüş gibi yüksek bir patlama duyuyorum.

İyi olduğundan emin olmak için yatak odasının kapısına koşuyorum ama diğer taraftan gelen inleme sesini duyunca donup kalıyorum. Bulduğum yerden bunun acı ya da zevk iniltisi olup olmadığını anlayamıyorum.

İlk düşüncem, Mackenzie yattıktan sonra birini mi davet etti?

Hayır. Yapmaz.

"Oliver?" Kapıdaki küçük aralıktan sesleniyorum ama cevap yok.

Kapı zaten hafifçe aralık olduğundan, durumu değerlendirmek için kafamı odaya sokabilmek amacıyla hafifçe iterek biraz daha açıyorum. Ama bunu yaptığım anda iniltieler daha da yükseliyor.

Yatak odasındaki tek ışık yan taraftaki en-suite banyodan geliyor ve odaya onun burada olmadığını anlayabileceğim kadar ışık veriyor.

Gitmeliyim.

Hemen geri dönmeliyim. Onun alanını işgal etmemeliyim.

Odada parmak uçlarımda ilerlerken devasa ana süite göz atıyorum. Koyu mavi perdeler, büyük boy yataktaki koyu renk nevresimlerle uyumlu. Odadaki az ışıktaki bile yatağın ortasındaki rastgele doldurulmuş ayıyı gözden kaçırmıyorum. Ayağının etrafında küçük bir bandaj bile var.

Sanki Oliver'ın pelüş bir hayvanda delik olsaydı ona yapacağı bir şeymiş gibi hissediyorum. Eğer onun odasını ve nasıl görüneceğini hayal etmem gerekseydi, kesinlikle bu olurdu. Ayı kesinlikle mekana onun kişiliğinden bir dokunuş katıyor.

Tam odayı tararken, içinden bir "*İsa Mesih*" sesi geldiğini duyuyorum. Bu sefer inlemesi daha acı verici, sanki gerçekten bir şeyler ters gidiyormuş gibi. Hâlâ bir kadın iniltisi duymuyorum, bu da belki de gerçekten yanında kimse olmadığını düşünmeme neden oluyor.

Ama ben ne bilirim ki?

Kapının aralığından parlayan ışığa doğru kararsız adımlarla ilerliyorum. Ancak kapıya birkaç santim kala sesi duyuyorum.

Benim adım.

Dudaklarından acı dolu bir inilti olarak döküldü.

O.. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kapının önünde olduğum yerde kalakalmış bir halde nefesimi tutamıyor ve ellerimle ağzımı kapatıyorum.

"Macey?" Adım şimdi sanki beni duymuş gibi bir soru olarak çıkıyor.

Kapıdaki aralıktan onu görüp göremeyeceğimi anlamak için başımı öne eğiyorum. Boğazımı temizliyorum, oluşan yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Evet. Benim."

Hiç mantıklı düşünmeden kapıyı biraz daha itiyorum ve Oliver'ın duşun dışında durduğunu, sanki içeri girmek üzereymiş gibi suyun aktığını görüyorum. Karşımda duran bronzlaşmış, kaslı adamı gördüğümde gözlerim açılıyor. Arkası tuğla gibi yapılı. Omuzlarından beline ve oradan da kışına kadar.

Çıplak ve açıkta.

Gözlerim aynadan onunkilerle buluşuyor.

"Evindesin," diyor, dudaklarında bir sırıtma oluşuyor.

Sadece başımı sallıyorum, şu anda baktığım şey yüzünden söyleyecek kelime bulamıyorum.

"Ben..." Oliver gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmadan önce benden aşağıya, ellerinin önünde durduğu yere bakıyor. "Sadece seni düşünüyordum. Sorun olur mu?"

Tekrar başımı sallamadan önce yutkunuyorum.

"Kapıyı sonuna kadar aç, Macey Evans. Seni görmeme izin ver."

Karnım sıkışıyor ve meme uçlarım sertleşiyor. Oliver'ın dudaklarında benim adım varken işini hallettiğine hiç şüphem yok ve hayatımda ilk kez buna tanık olmak istiyorum.

Ben de dediğini yaptım. Büyük banyoya doğru çekingen bir adım attım. Oliver gözlerini kapatırken başı geriye düşüyor. Sonra eli yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor ve kendini tekrar okşamaya başlıyor.

Vücudunu görmem için doğru açıda manevra yapıyor ve bu iş bitiyor.

Aşağıya bakıp onu kendini tatmin ederken gördüğümde gözlerimin açılmasına engel olamıyorum.

O... kocaman.

Çelik gibi sert ve sadece her tarafını kaplayan kaslardan bahsetmiyorum. Şaftından ucuna kadar kendini okşarken siki dimdik duruyor. Damarlar yanlardan çıkıntı yaparken, uç kısmı precum ile parlıyor.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken kalçalarım birbirine kenetleniyor. Oliver sezgileri güçlü biri olduğu için küçük hareketimi fark ediyor ve gözleri okyanusun en derin kısımlarının rengine bürünüyor.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum Macey. Bunu yaparken birçok kez seni düşündüm," diye itiraf ediyor alçak sesle, gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Ama seni burada, banyomda görmek... mükemmel bir fantezinin hayata geçmiş hali."

Bedenim beni bir adım ileri götürüyor. Nereye gitmek ya da ne yapmak istediğinden emin değilim ama şu anda merak kazanıyor. Bunun bir parçası olmayı istemekten, bunun bir parçası olmaya *ihtiyaç duymaya* geçtim.

"Yapacak mısın..." Kendimi durduruyorum. Olduğum kadar deneyimsiz görünmek istemiyorum.

"O cümleyi bitir."

"Geliyor musun?" Gergin bir şekilde soruyorum, fısıltının biraz üstünde.

Dudaklarında bir sırıtış oluşmadan önce vuruşları yavaşlıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "İzlemek ister misin?"

Birkaç saniye içinde kim olduğumu merak ederek hevesle başımı sallıyorum.

Oliver başını büyük banyo tezgahına doğru sallayarak, "Otur," diye emrediyor.

Yavaş adımlarla ilerliyorum, arzularım kan dolaşıma karışırken gözlerimi onunkilere sabitliyorum. Oturmak için biraz sıçıyorum ve oturur oturmaz bacak bacak üstüne atıyorum. Şu anda amım *zonkluyor* ve şiddetle ilgiye ihtiyaç duyuyor. Kendime dokunmayı hiç bu kadar istememiştim.

"Bacaklarını benim için aç, yusufçuk." demeden önce bakışları beni yakıyor.

Küçük bir inilti çıkardım ama dediğini yaptım.

"Aferin kızıma," diye övüyor. "Şimdi arkana yaslan. Seni görmeme izin ver."

Bacaklarım en az miktarda açılıyor. Deri eteğim genişlememe pek izin vermiyor ama tulumumdan ıslak noktayı görebileceğinden emin olmama yetiyor. Arkama yaslanıp onu izlerken ellerimi kendimi tutmak için kullanıyorum.

Garip bir şekilde, burada onun gözlerinin altında oturmak bana daha önce hiç hissetmediğim kadar seksi hissettiriyor. Ve ben izlemekten başka bir şey yapmıyorum bile.

"Siktir." Alt dudağını ısıyor. "O kadar mükemmelsin ki. Seni daha çok görmek istiyorum."

Sessiz kalıyorum. Başımı sallayıp onaylayacak kadar bile tutarlı düşünceler üretemiyorum.

İçimde bir güven kıvılcımı çakıyor ve gömleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine çekerek sorusuna cevap veriyorum. Tenime çarpan havayla sütyenimin altındaki meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum.

Oliver sikini okşamaya devam ederken, "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek için neler vermezdim, Macey. Sana tam olarak arzuladığın şeyi verene kadar kalçana öpücükler kondurmak için."

Elimi sanat eseri üzerinde gezdirirken elim mürekkeple kaplı kalçamı buluyor. Kır çiçekleri, güneş ışığı ve yağmur damllarından oluşan bir sahne sol kalçamı kaplıyor; bu bana bir kır çiçeği gibi yaşamamı, güneş ışığını aramamı ve yağmurdan sonra büyümemi hatırlatıyor.

Parmak uçlarım dizimin hemen üstündeki mürekkep boyunca kayarak eteğimin kenarına ulaşıyor. Ona açılmak için daha fazla erişim sağlamak amacıyla eteğimi çok az kaldırıyorum. Şu anda onu boşaltacak şeyin ben olduğumu bilmenin delicesine ateşli bir yanı var.

Başka bir kız değil.

Televizyondaki pornolardan değil.

Ama ben. Onun için burada oturuyorum.

"Resim. Mükemmel," diye homurdanıyor Oliver. "Beni boşaltacaksın ve ellerim sana dokunmadı bile."

Bir kez daha ellerimin üzerinde doğrulup bacaklarımı onun için açıyorum. Bunu yaparken, hızını artırdıkça midesindeki kasların kasıldığını görebiliyorum. Saniyeler içinde Oliver'ın nefes alış verişleri vahşileşip çılgınlaşırken, yoğun bakışları beni yakmaya devam ediyor.

Dölün ucundan ellerine akmasını şok içinde izliyorum. "Siktir, Macey," diye inliyor adımla, boşalırken.

Oliver nefes alış verişleri düzene girene kadar vuruşlarını yavaşlatıyor. Sonra sikini ellerinden bırakıyor ve başka bir şey söylemeden hemen sağımdaki lavaboda elini yüzünü yıkamak için yanıma geliyor.

Sanırım gördüğüm en ateşli şeydi. Ve dudaklarında benim adım vardı.

İşı biter bitmez bacaklarımın arasında durmaya başladı. Beni içine hapsederken tepeden tırnağı a çıplaktım. Yakınıma eğilirken nefesi yüzümde sıcaktı.

"Haddimi aşmadım, değil mi?" sesi acılı ve neredeyse pişmanlık dolu.

"Hiç de değil," diye boğuldum. "Bu... ateşliydi."

Birkaç kalp atışı geçmesine rağmen durduğu yerden kıpırdamıyor.

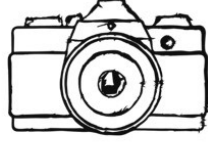
"Güzel," diyor sonunda. "Beni korkutuyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Nasıl yani?"

"Hayatımda hiçbir zaman işleri berbat etmekten korkmadım. Ama seninleyken tüm kontrolümü kaybediyorum. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum. Ben..." duraksıyor, sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi. "Gitmeni istemiyorum."

Ellerim içgüdüsel olarak yüzünün yan tarafını kavıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu beni ne kadar korkutsa da, denesem bile ayrılabilceğimi sanmıyorum. Oliver Ford, mümkün olduğunu düşünmediğim şeyleri istememi sağladı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Oliver

Bir hafta önce beni onunla ilgili fanteziler kurarken yakaladıktan sonra takıntı haline getirdiğim kadını neredeyse hiç görmedim.

Macey'nin tüm hafta boyunca yeni işe alım oryantasyonu ve eğitimiyle meşgul olmasının yardımı oldu. Erkenden çıkıyor ve güneş batana kadar eve gelmiyor. Bencil bir pislik olup günlerin neden bu kadar uzun olduğunu sorabilirdim ama o kapıdan yüzünde bir gülümsemeyle giriyor... ve ben daha fazlasını isteyemezdim. Sevdiği işi yapıyor ve onu bu şekilde görmek beni mutlu ediyor.

O gece banyomda bana ne oldu bilmiyorum ama onu o şekilde gördükten sonra suyun ısınmasını beklerken onu aklımdan çıkaramadım.

Sonra bildiğim tek şey, elim sikimin etrafına sarılmıştı ve o ortaya çıktığında boşalmak üzereydim. O orada oturmuş beni izlerken hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Her anlamda çok güzeldi ama onu banyo tezgâhımın üzerinde etek ve sütyeninden başka bir şey giymeden otururken görmek çok seksiydi.

Mackenzie bu hafta okulla meşguldü. Bunun da ötesinde, okuldan hemen sonra Peyton'ın kreşine gidiyordu. Kreş, okuluyla aynı sokakta olduğu için Peyton onu alıyor ve Mackenzie'yi onunla birlikte geri götürüyor.

Mackenzie kendisi de bir çocuk olmasına rağmen çocukları *seviyor*. 'Çalışma' ve Peyton'a küçükler konusunda yardım etme fikrini seviyor. Sanırım bunun içinde büyüdüğü koşullarla çok ilgisi var ve onlarla da çok iyi anlaşıyor. Çoğu yetişkinden daha sabırlı.

Söylemeye gerek yok, iki kızımı da çok az gördüm.

Macey hayatıma girdiğinden beri birçok seyahati geri çevirdim. Onlara gitmek istiyorum, inan bana. Ama onu ve Mackenzie'yi bırakma düşüncesinden nefret ediyorum. İkisinin de üzerimde delice bir etkisi var ve bu da hayatımda ilk kez olduğum yerde kalmak istememe neden oluyor.

Telefonum kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde vızıldıyor ve Logan'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görmek için elime alıyorum.

"Ne oldu?" Cevap veriyorum.

"Eww. Neyin var senin?" diye tersler. "Hayır, merhaba. Hayır, nasılsın? Neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Çok dramatiksin, bunu biliyor muydun?" "Elimde değil. Buradaki tüm arkadaşlarımı kaybediyorum."

"Bütün arkadaşlarını kaybetmiyorsun." Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum. "Beni özledin mi Logan?"

"Her neyse," diye alay ediyor. "Bu akşam ne yapıyorsun? Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak ister misin? Hayatımda ilk kez bir Cumartesi günü boşum."

Bir yanım gerçekten bu teklifi kabul etmesini istiyor. O buraya geldiğinden beri atladığım tek şey geziler değil. Çocuklarla son birkaç çarşambayı kaçırdım çünkü burada olmayı tercih ederdim.

"Bu gece olmaz. Macey'nin ilk çalışma gecesi."

"Ve?" diyor. "Orada olacak değil ya. Bütün gece kapının önünde onun eve gelmesini beklerken parmaklarını mı oynatacaksın?"

"Olabilir."

"Siz Ford kardeşlerle nasıl hala arkadaş olabiliyorum?"

"Çünkü birlikte çalıştığınız adamların dışında şehirde sahip olduğunuz tek kişi biziz."

İnliyor. "Çok sinir bozucusun. Eğer fikrini değiştirirsen. Ara beni."

Telefonu yüzüme kapattı ve ben sadece güldüm.

Tipik Logan.

Telefonu tekrar sehpanın üzerine koyduğum sırada Macey mutfığa girerken gözüme çarpıyor. Kaşlarım çatıldı ve fark ettim ki

İş için giyinmemiş. Eşofman altı, büyük boy bir tişört ve terlik giyiyor.

Başka bir şey düşünmeden koltuktan atladım. "Ne yapıyorsun?"

"Su mu içiyorsun?" Macey bardağını doldurduktan sonra kanepeye doğru ilerliyor ve oturuyor. Bacaklarını küçük gövdesinin altına sıkıştırıyor ve kumandayı kapıyor.

"Bu gece mutfakta ilk gecen değil mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve televizyonu açıyor. "Telefon etmem gerekiyor ama on dakika önce aradığımda kimse açmadı. O yüzden birazdan tekrar deneyeceğim."

"Ne? Neden?" İstediğimden daha sert bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

"Bu senin ilk gecen.

Seslenemezsiniz."

"Yapmak zorundayım. Peyton daha önce beni arayıp James'in mide mikrobi kaptığını ve Mackenzie'nin de kapma riskini almak istemediğini söyledi. Bunun için ona minnettarım."

Bekle... Kızına bakacak kimsesi olmadığı için mi işten ayrılıyor?

"Tamam mı?"

"Mackenzie'yi burada yalnız bırakıp işe gidemem."

"Yalnız kalmayacak. Ben buradayım," diye onu temin ederim.

"Oliver," diye nefes verir. "Senin bir hayatın var. Dışarı çıkmalı ve arkadaşlarınla takılmalısın."

Hay sikeyim. Logan'la telefonda konuştuklarımızı duymuş olmalı. Dışarı çıkmamamın sebebinin o ya da Mackenzie olduğu hakkında bir şey söylemedim. İstemediğim hiçbir şeyi yapmadığımı ona daha kaç kez söylemem gerek bilmiyorum.

Son zamanlarda tek istediğim

buydu. Onunla. Mackenzie.

Burada olmak.

"Beni telefonda duydun, ha?" Sırıtiyorum.

"Evet ve kendimi gerçekten suçlu hissediyorum. Senin sosyal hayatını ele geçiriyormuşuz gibi hissediyorum. Hiçbir şey yapmamanın sebebi olmaktan nefret ediyorum. Sanırım hayatını mahvediyorum."

Saçmaladığında ve gerçek duygularını gösterdiğinde çok tatlı oluyor.

Onun yanındaki kanepeye oturuyorum ve kolumu onun oturduğu kanepenin arkasına doluyorum.

"Tam olmak istediğim yerdeyim, yusufçuk."

Macey neredeyse sinirlenmiş bir halde kendini kanepeden aşağı atar. "Sen bir erkeksin Oliver. İhtiyaçların var. Dışarı çıkmalısın." Kollarını sağa sola sallayarak bir dakikada bir mil hızla konuşuyor.

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirip bileğimi uyluğuma yaslariken dudağımın kenarı daha da yukarı kalkıyor. "Geçen hafta ihtiyaçlarımı gayet iyi karşıladığıma tanık olduğuna eminim."

Bunun üzerine kızardı.

Bingo.

"Çünkü o anda ben de oradaydım."

"Hayır." Şimdi koltuktan kalkıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken kendimi doğrudan onun önüne getiriyorum. "Çünkü elim sikimin etrafındayken kurduğum her fantezinin merkezinde sen varsın Macey Evans."

Çenesini kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve gözleri neredeyse anında açılıyor.

Odamda yalnızken başka bir şey düşünemiyorum. Uyumadığım zaman aklıma gelen her şey o oluyor. Onun tarafından tüketiliyorum.

"Bununla birlikte." Bakışlarının benimkiyle kilitli kalmasını sağlamak için parmağımı çenesinin altına götürüyorum. "Mackenzie benimle kalacak. Soru sormak yok."

İç çekiyor. "Bunun sorun olmadığından kesinlikle emin misin?" "Gerçekten tekrar etmem gerekiyor mu?"

"Biliyorum, biliyorum." Mutfağa doğru ilerlerken bir bardak su almak için elimden kurtuluyor. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapma."

"Aferin kızım."

Söz ağzımdan çıkar çıkmaz fincan lavaboya yuvarlanıyor, sanki övgülerime hazırlıksız yakalanmış gibi. Beni banyoda bastığı gece, şüphesiz, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli fanteziydi.

Vücudunun bana verdiği tepkiden bunun alışık olduğu bir şey olmadığını anlayabiliyordum.

Ayrıca hiç düzgün bir şekilde övülmediğini de söyleyebilirim.

"Şimdi işe gitmek için hazırlan ve Mackenzie'ye bu akşam *Monopoly*'de canına okuyacağımı söyle." Gülüyorum. "Yani, kazanmasına izin vereceğim ama o kısmı benim için atlar mısın?"

Macey parmaklarını dudaklarında gezdiriyor, sanki fermuarla kapatacakmış gibi. "Dudaklarım mühürlü."

İşe hazırlanmak için odasına çekiliyor ve ben de hızlıca masa oyununu, iki kutu portakallı gazozu ve biraz cipsi çıkarıyorum. Mackenzie ile takılırken ekşi krema ve soğanlı cipsleri çok sevdiğini öğrendim, bu yüzden onun için her zaman biraz bulundurmaya özen gösteriyorum.

Her şeyi ayarlayıp oyunun kutusunu açar açmaz iki kız da koridordan çıkageliyor. Mackenzie bufalo ekoseli kareli pijamaları ve duştan yeni çıkmış saç örgüsüyle kendini kanepeye atıyor.

Macey her zamanki gibi mükemmel görünüyor.

Siyah mutfak pantolonu ve üzerinde restoranın logosu bulunan düğmeli şef gömleği giymiş, saçlarını arkada sıkı bir topuz yapmış.

Macey yanıma gelip küçük kollarını belime doladığında ve göğsüme doğru "Teşekkür ederim," diye fısıldadığında beni şaşırtıyor. "Bunun için sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Mutfaktaki en iyi ilk geceniz olsun şef." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

Macey kapıdan çıkmadan önce kızarır ve ona şöyle bir bakar.

Mackenzie kanepede yanımda otururken bir esneme sesi çıkarıyor. Geceleri benimleyken tam bir gece kuşuna dönüşüyor.

Monopoly bizim için uzun sürmedi çünkü onun kazanmasına izin verdim. İyi bir masa oyununu severim ama bu özel oyun için kimin zamanı ve sabrı var ki? Bu yüzden tüm büyük blokları almasına izin verdim ve ben iflas ettikten yaklaşık bir saat sonra tüm oyunu kazandı.

"Neden yatağa gitmiyorsun? Yorgun görünüyorsun," diyorum ona.

İnliyor ama kollarını başının üzerine uzatıyor. "Yatağa gitmek istemiyorum. Hazır değilim."

"Saat neredeyse 10 oldu."

"Ama seninle takılmayı seviyorum," diye itiraf ediyor.

Yetişkin bir adamın tüm duygularını hissettirmek hakkında konuşun. Çocuklar çok komiktir çünkü duygularını saklamazlar. Bir şey söylediklerinde, genellikle bunu kastederler ve tüm kalpleriyle söylerler. Mackenzie'nin bunu itiraf ettiğini duymak, zaten üzerimde olan hakimiyetini daha da sıkılaştırıyor.

"Ben de seninle takılmayı seviyorum Kenzie," diyorum omzuna hafifçe vurarak.

O da buna gülüyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, Ollie?"

"Ne zaman istersen. Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin."

"İnsanların bana Mackenzie'den başka bir şey demesinden *nefret ediyorum*."

O ne?

Cidden dağdan indiğimiz günden beri ona nefret ettiği bir isimle sesleniyorum ve onun bu lakaptan gerçekten nefret ettiğini şimdi mi öğreniyorum? Hay sikeyim.

"Neden bana söylemedin? İlk seferinde bir şeyler söylemeliydin.

Size tam adınızla hitap ederdim."

Mackenzie omuzlarını silkiyor. "Yapmanı istemedim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Çok havalısın," diye devam ediyor. "Ve bu lakabın kulağa bu kadar harika gelmesini sağlaman, beni böyle çağırmaya devam etmeni istememe neden oldu."

"Bence sen de oldukça havalısın," diyerek ona dürüstçe gerçeği söylüyorum. Gülümsüyor ama hemen ardından bir esneme daha geliyor.

"Bir anlaşma yapsak nasıl olur? On beş dakika daha bu şovu izledikten sonra yatma vakti. Senin için uygun mu?"

Mackenzie başını sallar. "Bu üzerinde çalışabileceğim bir anlaşma."

İçime yerleşiyor ve son birkaç ayda hayatımın nasıl büyük ölçüde değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Mümkün olan en iyi şekilde.

Şimdi anlıyorum. Anladım.

Thomas'ın oğlu için neden her şeyi bırakıp gittiğini. Thomas'ın Peyton'a neden bu kadar çabuk aşık olduğunu. Marc denese bile neden Avery'den uzak duramıyordu.

İşten eve dönerken uçakta tanıştığım kadın her şeyi değiştirdi. Macey'nin anne olduğunu duyduğumda ödümün koptuğunu itiraf etmekten çekinmiyorum. Her zaman ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmaya çalıştım çünkü bir ilişki için yaratılmadığımı biliyordum. Hiç kimseyle yeterince uzun süre birlikte olma planım olmadı ve bunu bir çocuğa yapamazdım.

Geçici yaşam tarzımın yanı sıra, hiçbir parçam babalık içgüdülerine sahip olduğumu hissetmedi. Babam için her şey çok doğaldı, iş ve aile hayatını dengeleyebilmek. Marc hep babam gibi olmak isteyerek büyüdü. Thomas biraz daha kariyer odaklı biriydi. Ama ben hiçbir zaman kısa bir

hafta sonu kaçamağından daha fazlasını yapacak kadar uzun kalmadım. Bir aile kurmamın mümkün olmadığını düşünüyordum.

Oryantasyonu başlayana kadar, Macey ile yeni küçük kahvaltı köşeleri bulmak düzenli bir olay haline geldi. Sırf birlikte daha fazla yemek deneyebilmek için birden fazla tabak sipariş etmeye ve her şeyi bölüşmeye başladık. Bu durum blogumda sadece NYC içeriğine adanmış yepyeni bir bölüm oluşturmamla sonuçlandı. Birkaç kez dışarı çıkıp blog için fotoğraf çekmem gerekti ve her iki kız da şehri biraz daha görmek için benimle birlikte geldi. Mackenzie bunu çok seviyor çünkü fotoğraf makinesini getiriyor ve fotoğrafları birlikte çekiyoruz.

Bu yeni normal bana kaçırdığım farkında olmadığım bir huzur hissi veriyor.

Bu hayatın gidişatı ve kızlarımla aynı yerde kalmak konusunda hiç bu kadar rahat olmamıştım. İkisinin de bu konuda ne hissettiğinden emin değilim ama benim için onlar bu.

Benim kızlarım.

Ne pahasına olursa olsun koruyacağım kişiler.

Bana ihtiyaçları olduğunda her şeyi bırakabileceğim kişiler.

Birkaç dakika bu düşünceler kafamda uçuşurken Mackenzie düşüncelerimi bölüyor.

"Hey, Ollie?"

"Öyle mi?"

"Tekrar söylemek istiyorum ki gerçekten harikasınız. Odam için gerçekten teşekkür ettim mi bilmiyorum. Gerçekten harika." Mackenzie yine esniyor. "Ve burası. Ve bizi buraya getirdiğin için."

Tam yanımda oturuyor, ama kendini daha da yaklaştırıyor ve bir kolunu belime doluyor, ben de onu kendime çekmek için bir kolumu omzuna doluyorum.

"Seni gerçekten seviyorum," diye itiraf ediyor Mackenzie. Ve işte gidiyor.

Kalbim. Gitti.

Dünyamı mümkün olan en iyi şekilde altüst eden küçük bir kız tarafından alındığım için tamamen kayboldum.

Beni tüm hayatı boyunca tanıyan James dışında hiçbir çocuk bana bunu söylemedi. Ailenizi sevmek, sağlıklı ilişkilerle çevrili olarak büyüdüğünüzde doğal olarak öğrendiğiniz bir şeydir. Bana ilk kez "*Seni seviyorum Ollie Amca*" dediğinde yüzüm gülmüştü ama bunu Mackenzie'den duymanın çok özel bir yanı var.

Bunu düşünmek için bir dakika ayırdıktan sonra omzunu daha sıkı sıkıyorum.

"Ben de seni seviyorum, Kenzie."

Ve ciddiğim. Gerçekten ciddiğim.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Macey

"Macey, bu gece mutfakta harikaydın!" Kevin yumruğunu bana doğru uzatarak yumruk tokuşturmamı istedi.

"Öyle mi?" Ona soruyorum. "Teşekkür ederim. Beklediğimden çok daha yoğun geçti."

Jan bir yığın tavayı bulaşık makinesine götürürken, "Kesinlikle en yoğun gecelerimizden biriydi," diyor.

Kevin burada benim doğrudan altında çalıştığım baş aşçı ve Jan da bizimle birlikte çalışan diğer aşçılardan biri. Kevin ellili yaşlarında olmalı ama olduğundan daha genç görüldüğünü söyleyebilirsiniz. Kır saçları kesinlikle yaşını daha çok ele veriyor. Jan da benim yaşlarımda görünüyor ve birlikte çalışacak yakın birilerinin olması çok güzel.

Hattın arkasındaki ilk gecem olduğu için, her bir kişinin işleri nasıl yaptığını dikkatle izlemek için biraz zaman ayırdım ve her birinin kusursuz bir ekip olarak birlikte çalıştığını öğrendim. İşimiz bittiğinde çoğu fazla konuşmuyor. Söylerlerse de bu tek bir kelime oluyor ve diğer herkes ne yapılması gerektiğini biliyor. Kevin "brokoli" diyor ve Jan tam olarak hangi tabağa brokoli gerektiğini biliyor. Aksi takdirde, koşturmalar arasında hafif bir sohbet olur.

Oldukça hızlı öğrenen biri olduğumu düşünmeyi seviyorum. Bazı şeyleri öğrendikten sonra kendimi hemen onların akışına kaptırdım.

"Mükemmel uyum sağladın." Jan temizliğe yardım etmek için geri dönerken gülümsüyor. Gurur her bir parçamı ele geçiriyor.

Ben yaptım.

İlk vardiyam.

Henüz genç bir kızken kendime koyduğum hedefin nihayet gerçekleşiyor olmasını hâlâ aklım almıyor.

"Karıştırdığım sipariş için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Kim tatlı patates yerine fırınlanmış patates sipariş eder ki?" Başımı sallıyorum.

"Eğer tek hatan buysa, o zaman buna en iyi gece diyebilirim." Kevin gülüyor.

"İnsanları mutsuz görmekten nefret ediyorum."

Jan, "Kolayca düzeltilebilecek bir patates karışıklığı yüzünden mutsuzlarsa, bu onların suçu, kızım," diyor.

Kevin tezgahı silmeyi bırakıp bana döndü. "Çoğu insan buradaki ilk vardiyasında başarısız olur. Tabii ki kovulmuyorlar. Ama ilk vardiyalar yeni çalışanlar için en zor olanlarıdır ve sen de yoğun bir hafta sonu vardiyasıyla bu işin içine atıldın."

"Ve az pişmiş isteyen birine iyi pişmiş bir biftek servis etmediniz. Bu tür bir hata yeni bir bifteğe mal olur. Patatesleri mahvettin. Bu bir şey değil." Jan ellerini sallıyor.

Hayalindeki iş. Kontrol et.

Destekleyici iş arkadaşları. İki kere kontrol et. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığınız için teşekkür ederim çocuklar."

"Bu dürüst bir gerçek. Jan'ı bilmem ama ben sizinle çalışmaktan onur duyuyorum."

"Buna katılıyorum." Jan başını sallar. "Şimdi buradan çıkın ve başarılı bir vardiyayı kutlamaya gidin."

"Hayır. Temizliğe yardım etmek için kalabilirim." Bir zamanlar içinde vardiyalar boyunca aklımdan çıkmayacak patateslerin bulunduğu boş kabı elime alıyorum.

"Hayır." Kevin elimden çöp kutusunu aldı. "Bunu bu gece alacağız."

Onlara teşekkür edip vedalaştıktan sonra hızlıca hareket ederek ceketimi gece için çalışan salonunda bana verdikleri küçük dolaba asıyorum. Daireme dönüp Oliver'a bu gecenin ne kadar muhteşem olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Mackenzie muhtemelen uyuyor çünkü uykusunu seven ve erken yatmayı seven birkaç çocuktan biri. Ama onu tanıyorsam, her şeyi duymak için beni sabahın köründe uyandıracaktır. O da aynı

Tüm bunlar için benim kadar heyecanlıydı ve gerçekten dünyada bundan daha iyi bir duygu olamazdı.

Bu hayalin peşinden gitmeye karar verdiğimde, bunun onu nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydim. Dünyadaki her şeyden çok sevdiğiniz kişinin sizi desteklemesi ve her şeyin olması gerektiği gibi gelişmesini izlemek için sizin kadar heyecanlı olmasından daha iyi bir duygu olmadığını çabucak öğrendim.

Eve dönüp apartmana adımımı attığımda gözlerim açılıyor. Burası cehennem gibi aydınlık. Sanki her bir ışık yanıyor ve eve geldiğim için bu kadar heyecanlandığım son zamandan farklı.

Gözlerim odayı taradıktan sonra Oliver'ı bulduğum mutfığa geliyor. Tezgâha yaslanmış, önünde duran kitabı okurken ellerini oraya sabitlemek için kullanıyor. Beyaz tozlarla kaplı siyah çerçeveli gözlükleri burnunun üzerinde duruyor. Üzerinde, her çıkardığında kıkırdamaktan kendimi alamadığım o saçma önlük var.

Gözlerim her yere saçılmış dağınıklığa takılıyor.

Un. Sos. Tavalar. Açık yemek kitapları. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığından emin olduğum rastgele mutfak aletleri.

Sonra fırından duman çıktığını fark ettim. "Ne... dünyada... şu anda neler oluyor?"

Sanki içeri girdiğimi duymamış gibi sesime atlıyor. "Oh iyi. Evdesin."

"Ne yapıyorsun?" Mutfığa adımımı atıp adanın etrafında dönerken her yerdeki kırıntıları ve felaketi fark ederek soruyorum. Sanki burayı bir kasırga yıkıp geçmiş gibi görünüyor. "Yoksa öldürmek mi?"

"Şey..." Gergin bir kıkırdama duyuldu. "Hiçbir fikrim yok." O... gergin mi?

Gözlerim ondan tezgahın üzerine kayıyor. Tüm bunların nasıl bir tarif olduğunu anlamak için yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışamıyorum bile.

Çok pahalı KitchenAid mikserin dışarıda olduğunu fark ettim ve güldüm. "Bu KitchenAid ile ne yapıyordun?"

Oliver başka bir tezgâhın üzerine koyduğu yemek kitabına doğru koşuyor. Ne aradığını tam olarak biliyormuş gibi sayfaları agresif bir şekilde çevirmeden önce parmağının ucunu yalıyor. "Çırpılmış patatesle ilgili bir şey."

Lanet olası patatesler. Bu gece onlardan kaçamam.

"Patatesi gerçekten çok severim," diye geveliyor. "Ve iyi bir patates neyle iyi gider biliyor musun?" Oliver kendini durdurur, parmağını dudağına götürür, sanki

Ne yaptığını hatırla.

Bu, Oliver'ı gördüğüm yepyeni bir ışık ve gerçekten yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Onu mutfakta dolaşırken ve bir şeyleri çözmeye çalışırken izlemek çok histerik. Bu kadar gergin görünmesi çok sevimli.

"Pastırma! Kahretsin." Fırına koşuyor. Kapağı açar açmaz dışarı dumanlar yükselir. "Pastırmayı yaktım," diye kestirip atar.

Şimdi kıvrılmış, ellerim dizlerimde, gülüyorum.

Bunu öyle ciddi bir yüz ifadesiyle söyledi ki, ne bir panik ne de bir duygu belirtisi vardı. "Gülmeyi kes. Pastırma yaktım, Macey! Bu destansı bir trajedi oranlarda."

Bu beni sadece daha çok güldürüyor. Oliver duman dedektörlerinin çalışmasını önlemek amacıyla odayı havalandırmak için hızla lavabonun üzerindeki pencereyi açıyor ve dumanı dışarı atmak için mutfakta kullanılmış bir bulaşık bezi sallıyor.

Koşarak yanımdan geçmeye çalıştığında iki elimle geniş göğsüne vurarak onu durduruyorum.

"Oliver!"

Duruyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Vücudunun önümde gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum.

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. "Bana burada neler olduğunu anlat."

Oliver uzun uzun iç çeker. "Kendime yemek yapmayı öğretmeye çalışıyordum."

"Neden benden sana öğretmemi istemedin?" "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Neden?" Tereddütle sordum.

"Çünkü..." Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Senin yapmayı en çok sevdiğin şeyi nasıl yapacağını öğrenmek istedim."

Bu adam son birkaç haftadır kalbimden parçalar koparıyor. Yavaş yavaş, kendimi hayatımda daha fazla acıdan korumak için inşa ettiğim her görünmez duvarı yıkıyor.

"Eğer şimdiye kadar anlamadıysan... Senden hoşlanıyorum, Macey Evans."

Sanırım Oliver az önce tüm kalbimi saklamak için aldı.

Sessizim çünkü cevap verecek kelimeleri bile bulamıyorum.

Bu karmaşa. Onun bu kadar telaşlı olması. Hepsi dünyadaki en sevdiğim şeyi nasıl yapacağını öğrenebilmesi içindi.

"Her şey sırayla." Boğazımı temizliyorum, yüzeye çıkmaya çalışan duygularımla savaşıyorum. "Şunu temizleyelim. Bir dahaki sefere beni bekle ve sana bilmen gereken her şeyi öğreteyim."

Oliver kendine özgü sırtışıyla ve başını sallayarak cevap verir.

Kullandığı bulaşıkları ve yapmaya çalıştığı tariflerin hiçbiri için ihtiyaç *duymadığı* aletleri temizlemek için sorunsuz bir şekilde birlikte hareket ediyoruz. Kurutma görevini devralmak üzere lavaboda yanıma yerleştiğinde telaşlı halinden başarıyla sıyrılmıştı.

"Mollie'deki ilk gecen nasıldı?"

Tavayı ovarken çılgınca gülümsüyorum. "İnanılmazdı Oliver. Tahmin bile edemezsin. Dramatik olmak gibi olmasın ama muhtemelen Mackenzie'yi doğurmaktan sonra hayatımın en güzel gecesi idi."

"Bu harika. Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Kurutmak için bir sonraki tabağı alırken omzuma vuruyor.

"Çok gururlanma." Gülüyorum. "Bu gece patatesleri berbat ettim." "Nasıl olur da patatesleri berbat edersin?"

Tavayı bırakıyorum, bir elimi kalçama koyuyorum, diğer elimle de hala adada duran mutfak aletini işaret ediyorum. "Bilmiyorum... Neden bana söylemiyorsun?" Sırıttıyorum.

Oliver elime doğru bakıyor ve başını sallıyor. "Touché"

"Ama bilmeniz gerekiyorsa, müşterinin istediği fırında patates yerine tatlı patates servis ettim."

"Dürüst bir hata. Bütün patatesler pişmemiş ve kesilmemiş haldeyken bana aynı görünür."

Birlikte kahkahalara boğulmadan önce ikimiz de bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünerek duraksıyoruz.

Bu adamın şehre onunla birlikte dönme teklifini kabul ederken ne kadar gergin olduğumu çok iyi hatırlıyorum ama bu yavaş yavaş verdiğim en iyi karara dönüşüyor. Her şeyi o kadar kolay ve kaygısız yapıyor ki. Bana geçmişteki hatalarımı unutturuyor ve kendimin daha iyi bir versiyonu olmak istememi sağlıyor.

Mutfak tertemiz olduğunda Oliver bulaşık bezini tezgâhın üzerine atar ve gözlüklerini çıkarıp lavabonun yanına oturarak kalçasını lavaboya dayar. "Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Daha önce her şeyin bir sırası var demiştin. Peki şimdi ne olacak?"

Oliver burada, mutfakta ne yaptığını itiraf ettiğinde söylediklerini hatırlayarak yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Yani... benden hoşlanıyorsun, ha?" Tam bir güvenle soruyorum.

"Biraz. Biraz. Belki." Omuz silkiyor.

"O zaman sanırım ikinci iş olarak beni tekrar öpmelisin. Biliyorsun işte harika bir gece geçirdim."

Mırıldanırken dudakları yukarı kıvrılıyor. "Seni tekrar öpmemi ister misin, yusufçuk?"

"Biraz. Biraz. Belki."

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce bir saniye bile kaybetmiyor. Hararetle.

Çılgınca.

Başımın arkasını kavrarken parmak uçları saçlarımin arasından kayıyor, ağzıma daha iyi erişebilmek için beni doğru şekilde eğiyor. Vücudumu ona doğru bastırırken ellerim pazılarını kavıyor. Vücudum daha da aydınlanıyor ve dili alt dudağımı okşarken ağzının içinde inliyorum.

Dillerimiz birlikte hevesle dans ederken ona anında açılıyorum. Ayak parmaklarıma kadar bastırıyorum, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum, ciğerlerindeki oksijenin beni hayata döndürmesini arzuluyorum.

Bunu yapar yapmaz Oliver beni yukarı kaldırıyor, sanki birbirimize yapışmışız gibi ağzımdan hiç ayrılmıyor. Bacaklarımin onun etrafına doluyorum ve anında sertliğinin içime doğru bastırdığını hissediyorum. Beni tezgâhın üzerine yerleştirmeden hemen önce içimden bir zevk iniltisi daha çıkarıyor.

"Böyle inleyemezsin," diyor nefes nefese öpüşmemizden kurtulurken. "Böyle devam edersen kendimi zaten kontrol ettiğimden daha fazla kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

Yüzünü kavrayarak ve dudaklarını tekrar kendime getirerek ona cevap veriyorum.

Öpüşürken kalçalarımin yavaşça ona doğru sallanmaya başlamasına engel olamıyorum. Boğazıma oturan iniltiyle savaşıyorum çünkü... lanet olsun, bu inanılmaz hissettiriyor. Benimle birlikte kontrolünü kaybetmesini *istiyorum*.

Klitorisim aramızda zonkluyor ve sürtünme vücudumda ondan daha fazlası için yalvarmamı sağlayan bir endorfin dalgası gönderiyor.

Oliver beni tekrar öpmeyi bıraktı.

"Macey," diye nefes alıyor. Elleri saçlarımdan kalçalarıma doğru ilerliyor ve onları öyle bir kuvvetle kavıyor ki, içindeki her şeyle kendini tuttuğunu anlıyorum.

Kollarını kavırıyorum ve yalvarırken avuçlarımın altındaki damarların çıktığını hissediyorum. "Dokun bana Oliver. Lütfen dokun bana."

"Nerene dokunmamı istiyorsun?"

Yeni kız arkadaşlarım dışında hiç kimseye deneyimsiz olduğumu itiraf etmedim. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, planım onların önderlik etmesine izin vermek ve buna uymaktı. Ama Oliver'a güveniyorum. Daha önce kimseye güvenmediğim kadar.

Eğer bunu yapacaksak, ona söylemeliyim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ama bana bir şeyler hissettirmene ihtiyacım var. Bana bunu nasıl yapacağımı göstermene ihtiyacım var. Ben hiç..." Gözleri devam etmem için beni zorlarken duraklıyorum. "Mackenzie'nin babasından başka kimseyle birlikte olmadım."

Aynı anda gözleri açılıyor ve şok içinde bir adım geri atıyor. Hayal kırıklığı beni sarıyor.

Ruh hali katilinden bahsediyoruz.

"Bana ne anlatıyorsun, Macey? Sana zarar verdi mi? Seni zorladı mı?"

Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Hayır, öyle bir şey değil. Gençtik. Sonradan öğrendim ki lisede onun için sadece 'eğlenceli bir zaman'mış. Bu yüzden fotoğrafta yok. İkimizle de hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Kelimeleri hızlıca tükürüyorum ve Tanrı'ya beni bunun için yargılamaması için dua ediyorum.

Mutfak adasında tünemiş otururken Oliver'ın bakışları gözlerimden vücuduma doğru ilerliyor. Kalp atışlarım göğsümde çarpıyor. Bir... iki... üç uzun atıştan sonra beni kaldırıyor ve ben kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. Aklımdan onun aklından neler geçtiğini merak ederken, ona sımsıkı sarılıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Bana cevap vermiyor ama yatak odasının kapısını öfkeyle tekmeleyerek açıyor ve kırım hızla büyük boy yatağına düşüyor.

Kapıyı kapatıp arkasından kilitlemek için arkasını döner.

Ayağa kalkıyorum. "Eğer beni buraya Mackenzie duymasın diye azarlamak için getirdiysen, kendine sakla. Hayatımın son sekiz yılında bunu yeterince yaşadım."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Kollarımı sallayarak odayı gösteriyorum. "Ne düşünmemi istiyorsun?"

Bana doğru yavaş ve akıcı adımlarla ilerliyor, yüzünde en ufak bir gülümseme ya da eğlence belirtisi yok.

"Seni buraya getirdim çünkü sana ve bu bedene daha önce hiç tapılmadığını bilmek beni tamamen öfkeliyor."

Keskin bir nefes alıp ciğerlerime hapsediyorum.

"Daha önce hiç *kimsenin* bu bedene doğru düzgün dokunmadığını." Oliver'ın parmak uçları elimden omzuma doğru tenimi okşuyor. "Daha önce kimsenin seni tatmadığını."

"I-" Parmağını dudaklarıma götürerek sözümü kesti.

"Seni buraya getirdim çünkü sana dokunmayı hak ettiğin şekilde dokunduğumda, bunun mutfak tezgahında olmasını istemiyorum. Çünkü sana dokunduğumda Macey Evans... Boşaldığında adımı haykıracağını biliyorum. Mackenzie'yi böyle bir gürültüyle uyandırmamalıyız, değil mi?" Oliver sırtıyor.

Tuttuğumu unuttuğum nefesimi bırakıyorum, ona herhangi bir kelimeyle ya da başımı onaylar şekilde hareket ettirerek cevap veremiyorum. Bana söylediği şekilde dokunması fikri tüylerimi diken diken ederken bedenim alev alev yanıyor.

Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

"Dokun bana Oliver," diye mutfakta yalvardığım sözleri tekrarlıyorum.

Gömleğimin en üst düğmesine uzanarak cevap veriyor. Yavaşça ve dikkatle, pantolonumdan çıkarmadan önce her birinin düğmelerini teker teker açıyor. Bunu yaparken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. İçimde bir beklenti oluşuyor ve bir sonraki adım için sabırsızlanıyorum.

Oliver gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve ben açık pembe dantelli sütyenim ve iş pantolonumdan başka bir şey giymeden orada, onun karşısında duruyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor gözleri göğsüme indiğinde. "Bunu kaç gece rüyamda gördüğümü biliyor musun?"

Elleri göğüslerimin kabarıklığının altındaki avuç içine doğru hareket ediyor ve bu benim için her şeyi yapıyor. Zevk duygusu her yerimde kontrolden çıkarken göğsüm avuçlarına doğru sarsılıyor. Bana başka bir yerde dokunmasıyla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum, çünkü bu vahşi hissettiriyor.

Oliver'ın başı boynuma dalıyor ve dudakları, hissettiğini bildiğim nabzıma baskı yapıyor. Boynumun her yerine öpücük üstüne öpücük konduruyor, açıkta kalan omzuma kadar iniyor ve arkamdan uzanıp sütyenimi açarak göğüslerimi onun için serbest bırakıyor.

Beni ilk kez bu ışıkta gören bu adam için sinirlerim gerilirken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Hiçbir zaman utangaç bir insan olmadım. Ama bebek sahibi olmak vücudunuzu değiştiriyor. Gğsleriniz artık eskisi kadar dolgun değil ve karnınız biraz daha gergin. Sevmeyi ve kucaklamayı öğrendiğim şeyler. Umarım o da aynı şekilde hissediyordur.

"Lanet olsun. Mükemmel," diyor Oliver, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "ok mkemmeldin."

Sözcük dudaklarından çıkar çıkmaz elleri göğüslerimi buluyor. Sertleşmiş meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayarak nefes alış verişimi neredeyse düzensiz hale getiriyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Oliver eğilip meme ularımdan birini ağzına alıyor ve içimden çıkan iniltiyle biraz utanıyorum. Ellerim onun sarı, karmakarışık saçlarına dalarken kalalarımla birbirine kenetleniyor. Sert emmeden önce dili ileri geri hareket ederken ben sa tellerini kavrıyorum.

"Siktir." Başım arkaya düştü.

"ok duyarlısın, bebeğim." Sözleriyle birlikte sıcak nefesi göğüs ucuma değiyordu. "Sana dokunduğumda nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum... burada." Diğer eli bacaklarımla arasına uzanıyor, pantolonumun dışından artık sırılsıklam olmuş amımı avuçluyor.

Bacaklarımla arasına kısa bir dokunuşla sıırıyorum. Daha fazlasını arzulayarak, başparmaklarımla bel bandının içine sokuyorum ve ağır bakışları yaptığım her harekette sabit kalırken pantolonumu yavaşça ve çekingen bir şekilde bacaklarımdan aşağı indirmeye başlıyorum.

Oliver ani bir hareket yapıyor ve gözlerim bacaklarının arasında büyüyen ereksiyonu avuladığına takılıyor, onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek dudaklarımla sırtıtmaya zorluyor.

Pantolonumu çıkardığımda, vücuduma değen tek kumaş parçası bu gece giymeye karar verdiğim siyah dantel klotum oluyor. şmem gerekirken, çıplak bedenimin her santimini sıyrıp geçen bakışlarının ağırlığı altında her yanımla alev alev yanıyor.

Uzanıp saımın arkasındaki tokayı çekiyor, sonra yana atıp saımın sırtımdan aşağı dağınık ve vahşi bir şekilde akmasına izin veriyorum.

Oliver beni kollarının arasına alıp sırtımı yatağının yumuşak yorganına yaslamadan önce gğşnn derinliklerinde bir yerden tanınmaz bir ses çıkartıyor.

Oliver dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurunca kıkırdamam kısa kesiliyor.

Ellerim sırtındaki kasları pençelerken vücudu benimkinin üzerine bastırıyor, bizi ayıran her bir boşluğu silmek için onu kendime doğru çekiyorum. Eşofmanının arkasındaki çıkıntıyı bacaklarımın arasında hissediyorum ve düşünmeden kalçalarım onunla buluşmak için kalkıyor.

"Macey." Dudaklarını benimkilerden ayırıyor, naneli nefesi dudaklarıma değiyor. "Yapma."

İnliyorum. Kısmen kızgınım çünkü bunu hissetmek istiyorum. Bunu *onunla* hissetmek istiyorum.

Oliver gülüyor. "Bana yalvarırken çok tatlı oluyorsun." Kulağımın kabuğunu öpüyor, pürüzsüz çene çizgisi yanağımı okşuyor. "Söz veriyorum sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim." Köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. "Şu anda içinde olmamak bana ne kadar acı verse de, bu bedenle zaman geçireceğim." Göğsümün kabarıklığına doğru bir öpücük bırakıyor. Ağzı meme ucumun etrafında kenetlenirken sırtım kavisleniyor. "Her santimini öğreneceğim ve keşfedeceğim." Oliver çizgili karnıma doğru ilerlemeye devam ediyor. Bu kadar yakından görmesinden en çok tedirgin olduğum bölge. Dantel külotumun çizgisine yaklaşırken dudakları her bir şeride dokunuyor. Tenime karşı hırslıyor. "Her bir santimini."

Tam bana dokunması için yalvarmak üzereyken, eli külotu aşağı çekmeye geliyor ve benim bile bilmediğim bir bölgeye erişmesine izin veriyor.

Vücudum sinir ve *ihitiyaç* karışımıyla titriyor. Hiçbir şeyi bundan daha fazla istememiştim.

Oliver onları bacaklarımdan çıkarıp yana atıyor ve çıplak amcığma bakıyor. Ne düşündüğünü anlamaya çalışmak için yüzündeki her özelliği izliyorum. Ama alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda ve aynı anda dudakları sırtacak şekilde kıvrıldığında tüm gerginliğim uçup gidiyor.

"Benim için damladığını bilmek için sana dokunmama gerek yok." Sesi arzuyla derindi. "Kukun dokunulmak için yalvarıyor, değil mi?"

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda hevesle başımı sallıyorum.

Oliver bacaklarımın arasına uzanıyor ve tek bir parmağını ıslak yarığımın arasında gezdiriyor. Ben zevkle inlerken, temasla birlikte sırtım yataktan tamamen kalkıyor.

"Çok. Lanet. Duyarlı."

Parmağı klitorisime ulaşıyor ve yemin ederim hayatımda hiç böyle bir duygu hissetmedim. Mümkün olan en iyi şekilde sarhoş edici ve ezici.

Kalçalarım Oliver'ın ellerine çarparken o da zonklayan sinir demetinin etrafında yavaş daireler çiziyor. Bana sahip olduğu her şeyi vermesini istiyorum.

"Siktir," diyorum nefes nefese bir iniltiyle.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, bir eli dövmeli kalçamı kavırıyor ve parmağı amımın içine dalıyor. Çığlık atıyorum. İçime yavaşça girip çıkarken mutluluktan çığlık atıyorum.

"Çok sıkısın, bebeğim. Parmağımın etrafındaki her bir kası hissedebiliyorum."

"Daha fazla," diye yalvarıyorum kesik kesik nefesler alarak. "Lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

Oliver parmağını benden çekip yerine iki parmağını koymadan önce "Sadece çok nazıkçe istediğin için," diyor ve başparmağı klitorisimi buluyor. Sadece şu anda vücudumu ele geçiren öforik hissi arttırıyor.

Gerçek bir orgazmın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse... Oliver'ın içime girip çıkarken amımı okşayan parmakları yüzünden yıldızları görmeye oldukça yakınım. Islak olduğumu biliyorum ama her hamlede bunu duyabiliyorum.

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, Macey. Ama senden bir şey istiyorum."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum ama tutarlı kelimeler oluşturamıyorum. Şu anda içimi aydınlatan duyguları yönetmeye çalışırken ağzım açık ve nefesim hızlı.

"Benim için boşalmanı istiyorum. Zevkinin son damlasına kadar yalayabilmem için parmaklarımı ıslatmanı istiyorum."

Bu kadar yeter.

Eliyle beni daha sert ve daha hızlı sikerken bacaklarım onun etrafında titriyor.

"Sanırım ben..." Nefes nefese kaldım.

"Evet. İşte bu," diye ısrar ediyor. "Benim için kendini uçurumun kenarına getir, bebeğim. Sadece benim için parçalandığını görmeme izin ver."

Ve yapıyorum. Orgazmım beni ele geçirirken onun etrafında titriyorum.

Ellerim etrafımdaki çarşafı kavrarken adını tekrar tekrar haykırıyorum. En güçlü his bedenimi ele geçiriyor ve onun dikkatli bakışları altında, elleri vücudumun en hassas bölgelerine dokunurken kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Az önce yaşadığım vahşi yükselişten inerken, Oliver parmaklarını içimden çıkarıyor. Kendimi iki dirseğimin üzerinde destekliyorum, göğsüm

Parmaklarını dudaklarının arasına götürmesini izlerken hızla yükselip alçalıyor. Onları emerek temizliyor.

"Şimdiye kadar tattığım en tatlı şey." Onaylayarak mırıldandı. "Tanrım. Tanrım," diye fısıldıyorum.

Oliver öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra en-suite banyoya doğru çekiliyor. Odaya geri döndüğünde elinde bir el bezi olduğunu fark ediyorum. Ama aynı zamanda eşofmanının arkasına saklamaya çalıştığı acı verici ereksiyonu da fark ediyorum. Bacaklarımın arasına uzanıp sıcak bezi bana bastırırken hiçbir şey söylemiyor.

Temas edince tıslıyorum ve gözleri açılıyor. "Sana zarar vermedim, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Söze ihtiyacım var, Macey. Sana çok sert davranmadığımı söyle."

"Hayır," diyorum çabucak. Bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmesini istemiyordum çünkü bunu ben de onun gibi istiyordum. "Bu... vay canına. İnanılmazdı."

Oliver avucunu terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdiriyor ve alnıma bir öpücük daha konduruyor.

Dudakları her temas ettiğinde beni uçuruyor.

O yataktan kalktığında ben de onu takip ediyorum ve yere saçılmış kıyafetlerimi alıyorum. Endişe tekrar içime çöküyor çünkü neden daha fazlasını istemiyordu? İyiliğine karşılık vermeme mi istiyordu? Bu yeni bölge beni bir sonraki adımda ne yapacağım konusunda kararsız bırakıyor.

Ve onunla işleri berbat etmek istemiyorum.

Külotumu ve sütyenimi giydim, pantolonumu kaydardım, onunla göz temasından kaçınmaya çalıştım.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Macey," diye düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Şu anda ne düşünüyorsun? Neden buradan aceleyle çıkıyorsun?"

"Değilim," diye karşılık verdim, niyetlendiğimden daha hızlı.

Bileğimi kavırıyor, gömleğimi geri giymemi engelliyor. Gözleriyle ona nasıl hissettiğimi anlatmam için sessizce yalvarıyor.

"Özür dilerim," diye itiraf ediyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu iyiliğe karşılık vermem gerektiğini hissediyorum."

Gülüyor. "Hiçbir şeyi iade etmene gerek yok. Bundan sonra ne olacaksa senin hızına bağlı ve nereye gitmesini istiyorsan oraya gider." Yanağımı okşuyor. "Sana bir kez söyledim ve tekrar söyleyeceğim. Beni geriyorsun ve seni korkutup kaçırarak bir şey yapmak istemiyorum."

Kalın bir hava gibi gelen yutkunmamın ardından başımı sallıyorum.

"Ama," diye başlıyor. Kalp atışlarım kelimelerle birlikte hızlanıyor, itiraf edeceği şeyin geri kalanını duymak için sabırsızlıkla bekliyorum. "Sen benim en yeni bağımlılığım olabilirsin, Macey Evans. Altımda parçalanışını izledikten sonra sana doyabileceğimden emin değilim. Aminin ne kadar tatlı olduğunu tattıktan sonra."

Oliver benden üç adım uzaklaşmadan önce dudaklarım bir solukta aralanıyor, yüzünde bir sırıtış beliriyor ve dönüp banyosuna doğru ilerliyor.

Duşun açıldığını duyduğumda, hala onun bıraktığı yerde olduğumu fark ettim.

Ben.

Düşünmeden edemiyorum, Oliver benim de yeni bağımlılığım oldu.

CHAPTER TWENTY-NINE

Macey

Bana ödünç verdiğin ilk kitabı bitirdim, Peyton.

PEYTON

Eee???

AVERY

Çok iyi, değil mi? Açık saçık konuşan kovboylara bayılırım.

EMILINE

BANA DETAY VERME. Henüz onu okuyacak zamanım olmadı.

AVERY

Kafanızı Logan'ın kasıklarından birkaç saatliğine ayırırsanız, okumak için zamanınız olabilir.

KALI

L M F A O

EMILINE

Kafamı orada tuttuğum konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunuzu anlamıyorum. Bilginiz olsun diye okul kitaplarına girdiler.

PEYTON

Onu rahat bırak, Ave. Her zaman söylüyorsun... bir kızın ihtiyaçları vardır.

AVERY

İnkâr etmeye çalışmasından bıktım.

EMILINE

Eğer bilmeniz gerekiyorsa... Bu ders kitapları yerine başımı
çarşafırlara gömüp kıcıımı havaya kaldırmayı tercih ederim.
Mutlu musun?

AVERY

İşte benim
kızım.

Burada hala yeni olduğumu biliyorum... ama bu Logan denen
adamla aranızdaki şeyleri kabul ettiğinizi varsayabilir miyiz?

EMILINE

Hiçbir şey olmuyor.

Kitabı beğendin mi, Macey?

KALI

Saptırma. Bayıldım buna.

Kitap çok ateşliydi. Siz bu şeyleri nasıl okuyorsunuz
bilmiyorum ama size söyleyeyim... Kesinlikle bağımlısıyım ve
bundan sonra bir tane daha istiyorum.

AVERY

En azından seni kızdırıp rahatsız ettiklerinde sana yardım
edecek süper seksi bir oda arkadaşın var ☐

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

PEYTON

Avery, nişanlının kardeşine seksi diyemezsin, bu çok garip.

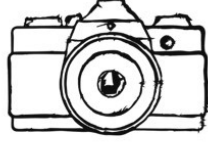
Ve Macey, bunun hiç de kötü bir fikir olduğunu
düşünmüyorum.

KALI

Peyton'a katılıyorum. Menfaatleri olan ev arkadaşlığında yanlış
bir şey yok.

EMILINE

Bu grup sohbetinden gerçekten bıktım.

CHAPTER THIRTY

Oliver

"Pekâlâ, Kenzie. Yatma vakti," diyorum ona.

"Hadi ama," diye karşılık verir. "Saat daha dokuz. Ve bugün Cuma gecesi."

Tekrar teslim oluyorum çünkü bu kıza hayır diyemiyorum. "Tamam. On dakika daha."

"Tamam," diye ciyaklıyor. "Fotoğraf makinenle oynayabilir miyiz? James'le bitirdiğim yapbozun polaroid fotoğrafını çektim ama seninki kadar iyi çıkmadı."

Gülüyorum. "Elbette," diyorum çantamdan fotoğraf makinemi almaya giderken.

Bunu yaparken, aklım bu hayatın eskiden yaşadığımdan ne kadar farklı olduğuna dair düşüncelere dalıyor. Hafta sonlarım çocuklarla dışarı çıkıp içmek içindi. Şimdi ise Mackenzie ya da çalışmıyorsa Macey ile geçiriyorum.

Ama ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey var.

Eski beni ve eskiden nasıl olduğumu zar zor hatırlayabiliyorum.

Sanki içimde bir ateş yaktilar ve bana daha fazla şey hayal ettirdiler.

Mesela... bir gün bir aileye sahip olmak gibi.

Odasına adımımızı attığımızda kamerayı ona uzattım. "Al bakalım."

Gözlerini kameraya diyor. "Bunun ne kadar havalı olduğunu hala anlayamıyorum. Yeterince büyüdüğümde bunlardan bir tane almak istiyorum."

"Biraz daha büyüdüğünde, bunu yapmanı sağlayacağım."

Kameraya bakarkenki şaşkınlığı çabucak kayboluyor, sanki söylediğim bir şey düşünmek istemediği duygularını açığa çıkarmış gibi. Mackenzie avuçlarının arasında oynattığı büyük, siyah kameraya kaşlarını çatarak bakıyor. Cihazı değerlendiriyor gibi görünüyor, ama muhtemelen kafasında bir şeyler işliyor.

Mackenzie başını kaldırıyor. "Yeterince büyüdüğümde hala buralarda olacak mısın?"

Lanet olsun. Bu acıttı.

Bazen Mackenzie'nin hayatında bir baba figürü olmadığını unutuyorum, bu da kimsenin yeterince uzun süre yanında kalmayacağına inanıp inanmadığını merak etmeme neden oluyor. Ayrıca babası hakkında ne kadar şey bildiğini ve bunun arkasındaki hikayeyi de sorguluyorum.

Mackenzie beni sevdiğini söyledikten ve Macey'nin ilk iş vardiyasından sonra o patlayıcı geceyi yaşadktan sonra, onların yanımda kalmasını istediğimi biliyordum. Bu kızları uzun vadede hayatımda istiyorum. Nasıl yaklaşacağımı bilmesem de bunu istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "İkiniz de bana izin verdiğiniz sürece burada kalmak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana gülümsüyor. "Sanırım annem de bundan hoşlanırdı." Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"İşteki ilk gününden beri çok daha mutlu. Artık çok daha fazla gülümsüyor. Ama sana söyleyeceklerimi ona söyleyemezsin," diye fısıldıyor, sanki evde başka biri varmış ve onu duyabilirmiş gibi.

Eğildim ve onun ses tonuna uydum, "Dudaklarım mühürlü."

"Geçen gece..." Mackenzie sesini alçaltarak fısıldar. "Onu mutfakta kahvaltı hazırlarken dans ederken yakaladım. *Dans* ediyordu, Ollie. Ne gibi?" Kıkırdıyor, ellerini genç bir kızın dedikodu yaparken hayal edebileceğim şekilde havada sallıyor.

Yine de haksız değil.

Ben de fark ettim.

Macey bu hafta çok daha fazla gülümsüyor. İzin günlerinde de şehri keşfetmek için evden dışarı çıkıyor. Her geçen gün ne kadar neşelendiğini kendi gözlerimle gördüm.

Sanki geçmişinin ağırlığı üzerinden kalkmış ve artık geleceğe bakıyor, sanki atmosferinde büyük bir değişim olmuş gibi.

İster ilk iş gecesinden sonra ona yaşattığım çılgın ateşli orgazm olsun, ister gerçekten çalışıyor olması.

Yılın ikinci yarısı için hayatımı organize etmem ve seyahatlerimi planlamam gerekirken, bir değişim olduğunu fark ettim.

Macey'den önce bunu yapmak beni heyecanlandırırdı. Şimdi, sadece ayrılmaktan korkuyorum.

"Bence yeni işi onu kesinlikle mutlu ediyor," diye yanıtlıyorum Mackenzie'yi.

Kamerayı kaldırıyor ve sağ üst köşedeki düğmeye dokunuyor. "Fotoğraf çekmek için bu düğmeye basıyorum, değil mi?"

"Evet. Tek tık."

Büyük fotoğraf makinesini küçük yüzüne doğru kaldırıyor ve James'le birlikte üzerinde çalıştıkları ve onu gerçekten gururlandıran yapbozun fotoğrafını çekiyor. Bunu onun için seviyorum. Çünkü böyle bir desteğe ihtiyacı var. Kendini iyi hissedeceği bir şeye.

Mackenzie tam kamerayı yüzünden çekip heyecanla aşağı yukarı zıplarken, kamera elinden kayıyor ve büyük bir gürültüyle yere yuvarlanıyor.

Eli yüzünü örtmek için yukarı kalkar ve taşa dönüşür.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye defalarca tekrarlıyor. Bu noktada yüzünün rengi soldu ve nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum. "Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Şşşt," diyorum, panikle aldığı nefesleri duyabildiğim için onu sakinleştirmeye çalışarak. Kamerayı elime alıyorum ve merceğin hafifçe büküldüğünü, yan tarafında yere çarptığı yerde bir çatlak olduğunu fark ediyorum. Kamera açıldığında merceğin içeri ve dışarı doğru çekilmesi gerekiyordu. Ama bu şekilde eğildiğinde bunu yapamıyor. Yani, kesinlikle kırılmış.

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, sakinleşmesini umarak ona gülümsüyorum. İşte o zaman kırılıyor.

Mackenzie kontrolsüzce ağlamaya başlar, vücudu hıçkırıklarla titrer.

"Kırdım. Çok üzgünüm Ollie. Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Shhhh." Küçük bedenini kendime çekip kollarımın arasında sıkıca sarıyorum. "Sorun yok."

Elimden kurtuluyor ve odasında volta atmaya başlıyor. "Hayır, değil! Onu ben kırdım. Her şeyi kırdığım gibi. Her şeyi mahvettiğim gibi!"

"Böyle şeyler söyleme."

Mackenzie bana "Her şeyi mahvediyorum" diye bağıyor. Yüzü kıpkırmızı, gözyaşları küçük yanaklarından süzülüyor ve öfkesi kanına karışıyor. "Kameranı mahvettim. Annemin hayatını mahvettim."

Onun hizasına çömelip bileklerini ellerimle kavıyorum. "Sakın bunu söylemeye cüret etme Mackenzie," diye azarlıyorum onu sıkılmış dişlerimin arasından, sesim giderek yükseliyor.

James'in büyümesini izlediğim için biliyorum ki çocuklar üzgün olduklarında ekstra duygusal olabiliyorlar. Ondan çok daha küçük olduğunu biliyorum ama farklı bir şey olduğunu düşünemiyorum.

Her iki elim de omuzlarını kavıyor ve vücudunu dokunuşum altında gevşemeye zorluyor. "Kes şunu, Kenzie. Her şeyi mahvetmiyorsun ve bu bozuk değil. Bu kolay bir tamir ve bende fazladan lens var. Sorun değil."

Mackenzie'ye her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye çalışmama rağmen daha çok hıçkırıyor.

Onu rahatlatmak için bir kez daha kollarımı ona doluyorum. Bu sefer, kendini çekemesin diye onu sıkıyorum.

"Lütfen ağlamayı kes. Kalbim şu anda bunu kaldıramaz."

Bunun üzerine vücudu gevşiyor, başını omzuma yaslıyor ve kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca kavıyor.

"Bunu telafi etmek için bir şey yapabilir miyim? Daireni senin için temizlememi ister misin?" Kendini benden kurtarıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Çöpü çıkarabilirim. Yerleri paspaslayabilirim. Ne istersen yaparım."

Ne oluyor lan?

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyorum. "Neden sana bunlardan herhangi birini yaptırayım ki?"

"Başım belaya girdiğinde yapmam gereken bu değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ama senin başın belada değil."

Tekrar ağlıyor, başını boynuma gömerken kollarını bana doluyor. "Çok özür dilerim."

Kalbim çatlıyor.

Böyle hissetmesinden nefret ediyorum.

Kolayca değiştirilebilecek bir şey için bu kadar suçlu hissetmesinden nefret ediyorum.

"Üzülecek bir şey yok. Kolayca değiştirilebilecek bir şey. Senin mutluluğun benim için bu kameradan daha önemli ve şu anda bunun için kendini hırpalamayı bırakmanı istiyorum."

Mackenzie yatağına tırmanıp battaniyeleriyle üzerini örterken başını sallıyor.

"Burada bekle. Bu gece uyumana yardımcı olacak bir şeyim var."

Odama ulaşana kadar koridorda ve oturma odasında koşuyorum. Mackenzie'nin bu geceyi geçirmesi için kırık bacaklı oyuncak ayıyı yatağımdan çekip alıyorum.

"Bu Bert," diye duyuruyorum oyuncak ayıyı havaya kaldırarak.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarının arasından kıkırdamasını sağlamayı başardım. "Bu komik bir isim."

"Hayatım boyunca ona sahip oldum ve onsuz asla uyumuyorum. Ancak ayağında bir delik var, bu yüzden dolgusu düşmesin diye kalıcı bir alçıya alındı."

"Onu bana verirsen onsuz nasıl uyuyacaksın?" Mackenzie soruyor.

"Sanırım... Hala dairede olduğunu ve tanıdığım en iyi küçük kız tarafından bakıldığını bilmek beni rahatlatacak." Göz kırıyorum.

Kolunun altına sıkıştırdığı Bert'le birlikte çarşaflarının altına geri sokulurken gülümsüyor.

"Seni seviyorum, Kenzie." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "İyi uykular."

Gözleri kapanmadan önce, "Ben de seni seviyorum Ollie," diye fısıldıyor.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve kanepedeki yerimden kıkırdamıyorum.

Son bir saattir boş bir televizyon ekranına bakıyor, Mackenzie'nin nasıl yatağına gittiğinden, kamera yüzünden nasıl bu kadar üzüldüğünden nefret ediyordum.

Ona kolayca değiştirilebileceğini söylediğimde hala bu kadar üzgün olması hoşuma gitmedi. Ama o kadar genç ki bunu henüz tam olarak anlayamıyor.

Macey mutfak tezgahının üzerine bir çanta koyarak, "Üzgünüm, geciktim," diye anons ediyor.

"Bu gece herkesin üzgün olmasının sebebi ne?" Koltuktan kalkarak homurdandım.

Mutfağına doğru ilerliyorum, Macey'nin karşısındaki adanın etrafında dolanırken onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Sonunda gözlerim ona takıldığında vücudum gevşiyor. Kahretsin, o kadar sıcak bir mutfakta çalıştıktan sonra bile çok güzel.

Gece. Zerre kadar makyaj yapmadan bile büyüleyici bir kadın.

"Olamaz," diye nefes veriyor. "Ne oldu?"

İki elimi tezgâhın üzerine koyuyorum, kaslarım ağırlığımın altında esniyor. "Sana söyleyeceğim ama bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

Başını sallamadan önce yutkunuyor.

"Mackenzie bu gece yatağa oldukça üzgün gitti."

Ben devam edemedim Macey hızla odasına giden koridora doğru ilerliyorum.

"Hayır, dur." Ona doğru koştum, iki omzundan tutarak onu durdurdum ve vücudunu benimkiyle yüzleşmeye zorladım. "Şu anda uyuyor ama kameramla oynamak ve James'le birlikte üzerinde çalıştıkları yeni yapbozun daha iyi bir resmini çekmek istedi. Yanlışlıkla düşürdü ve lens kırıldı."

Gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim."

Ellerini gözlerinden çekip, onunla aynı hizaya gelene kadar eğildim. Yeşil gözleri benimkilere dikildiğinde genişliyor. "Bunların hiçbirisi değil. *Hiç* üzgün ya da kızgın değilim. Değiştirilebilir. Olay olduğunda ben de yanındaydım. Sadece bir kazaydı."

"Ama bu senin işin!" Macey sözümü kesti. "Bu senin işin. Bu senin kameran. O şey olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

"Yine... değiştirilebilir." Onu durdurma sırası bende. "Bu saçmalıkların hiçbirisi umurumda değil. Ama onun bu kadar üzülmesi beni öldürdü. Ağladı, ağladı ve yüzü bembeyaz oldu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Vücudu sanki bir balonmuş ve biri ona iğne batırmış gibi söner.

Macey uzun uzun iç çeker. "Bana çok benziyor. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmaz."

"Açıkla."

Kanepeye oturmak için hareket ediyor. Söylemesi gereken bir sonraki şeyi nasıl söyleyeceğini bulmaya çalıştığından hiç şüphem yok. Yanına oturuyorum ve bacaklarını altına toplayıp bana dönük pozisyon alırken onu izliyorum.

"O doğduğundan beri herkesin yanıldığını kanıtlama baskısı var. Ailemin sert ve çıkarıcı olduğunu zaten biliyorsunuz. Çocukluğum

Gençlik yıllarım etrafımdaki herkesi mutlu etmeye çalışmakla geçti. *Yıllarımı* sadece diğer insanları memnun etmek için her şeyi yaparak geçirdim. Özellikle de ailemi. Bu da kendi mutluluğumu bir kenara bırakmak anlamına geliyordu."

"Asla böyle yaşamak zorunda kalmamalydın," diye takılıyorum.

"Haklısınız. Hiç kimse böyle yaşamak zorunda kalmamalı. Sonunda bunu fark ettiğim ve oradan kurtulduğum için mutluyum, ancak uğraşmamız ve çözmemiz gereken kalıcı sorunlardan nefret ediyorum. Mackenzie'nin bu alışkanlıkları edinecek kadar büyüdüğünü biliyorum, benim her zaman yapmak zorunda olduğum gibi herkesi memnun etmeye çalışıyor."

İçgüdüsel olarak iki elim de yüzünün yan tarafını kavırıyor ve bir nefes mesafeye gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum. "Seni dünyanın sonuna kadar sevmesi gereken iki insanın sana böyle hissettirmiş olmasından her şeyden çok nefret ediyorum. Ama artık bitti. Bitti amına koyayım. Beni duyuyor musun?"

Macey'nin gözleri açılıyor ve yemin ederim gözlerinin duyguyla parladığını görüyorum. Başını salladı.

"Sen tanıdığım en güçlü ve en dirençli insanlardan birisin. Sen gün ışığıydın, Macey Evans. Bu ışıltını bir daha asla başkaları için köreltme."

Başını sallıyor ve gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor. Gözyaşının düştüğü yere bir öpücük kondurmadan önce başparmağımla yanağından hızla sıyrıyorum.

"Şimdi..." Kanepeden kalkıp mutfağa doğru ilerliyorum. "Hadi yiyecek bir şeyler hazırlayalım. Açlıktan ölüyorum."

Beni mutfağa kadar takip ederken eğlenceli bir kahkaha atıyor.

Macey işten eve getirdiği çantayı açarken, "Aslında gitmeden önce bize yemek hazırlamıştım," diyor. "Sana patates pürelili bifttek yaptım."

Zevkle inliyorum. "Sikeyim. Sen bende kalabilir misin?" Macey kıkırdıyor ama cevap vermiyor.

Bir yanım evet demesini diliyor. Burada kalmayı kabul etmesini.

Mutfağımda dolaşırken aklım onun için sırada ne olduğuna takılıyor. Aslında onun için bir sonraki adımı hiç konuşmadık. Gerçekten burada sadece geçici olarak mı kalacak? Yeni işinden yeterince para kazandığında, kendi evine çıkmak için ayrılacak mı?

Hayatımda ilk kez midemin çukurunda bir korku var.

"Bir süredir iş seyahatine çıkmadığını fark ettim," diye kesiyor Macey yemeği tabağa koyarken dalgın zihnimi. "Blog hiç acı çekiyor mu?"

Ona bir sırıtış attım. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" "Kesinlikle hayır." Yanakları alev alev yanıyor.

Kahretsin, çok tatlı.

"Blog yazmanın en güzel yanı internetin her zaman sizin lehinize çalışması. Birisi yazdığım bir yeri aradığında yıllar önceki yazılarım hala ilk onda çıkıyor. Ayrıca sayfalara stratejik olarak reklamlar yerleştirdim, böylece bundan da para kazanabiliyorum."

Macey iki tabağı da mutfak tezgahının üzerine koyarken, "Vay canına, bu inanılmaz," diyor. "Tüm bunların nasıl çalıştığını duymak beni büyülüyor."

"Öyle mi?" Soru sormak için başımı eğiyorum.

"Evet," diye başını sallıyor. "Mutfak hakkında çok şey öğrendin ve benim de blogunu ve nasıl çalıştığını öğrenmem doğru olur."

Orada oturup yemek yerken midemde kelebekler uçuşuyor.

Sonraki yarım saat boyunca Macey bana işteki gecesini anlattı, ben de ona bugün e-postaları yanıtlamak ve marka işbirliklerini planlamak için nasıl çalıştığımı anlattım.

Yan yana oturuyoruz, sanki bir aileymişiz gibi yemek yiyoruz, birlikte yemek yerken birbirimizin günlerinden haberdar olan iki kişi.

Bunu uzun süreli istiyorum.

Bunu onunla istiyorum.

"Biliyor musun," diye başlar Macey. "Mackenzie ve benim için yaptıkların için sana yeterince teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Ve yapmaya *devam ettiğin* her şey için."

"Geçen hafta odamda adımları tekrar tekrar haykırırken bana yeterince teşekkür etmiştin," diye şaka yapıyorum.

"Oliver!" Macey koluma vuruyor.

"Sadece söylüyorum." Bir omzumu silkerek gülüyorum.

"Burada ciddiym." Bir kahkaha atarak kendisiyle çelişiyor. "Bunların hiçbiri sensiz mümkün olur muydu bilmiyorum."

"Burada başarabilirdin. Buna içimdeki her şeyle inanıyorum" diyerek ona gerçeği söyledim.

"Bana itici güç verdin. Bana güven verdin."

"Yusufçuk," diye nefes alıyorum ve Macey'ye ön kolundaki bana hâlâ **b a h s e t m e d i ğ i** dövmeyle hatırlatıyorum. "Sende her zaman

İçinizdeki güven. Sadece kendini ve kızını korumak için sakladığın zırh tarafından maskelenmişti."

"I..." Sözleri yetersiz kalıyor. Her şeyi anladığım için şaşkın ve suskun kaldı.

Macey şimdiye kadar onun hakkında her şeyi öğrenecek kadar hayatımı ele geçirdiğini bilmeliydi.

Onun iyi ve kötü günlerini öğrendim.

Hangi küçük şeylerin onu gülümsettiğini ve hangi şeylerin onu üzdüğünü öğrendim.

Yusufçuklar zorlukların üstesinden gelme yeteneğimizi sembolize eder. Kendi içsel gücünüz, cesaretiniz ve mutluluğunuzla bağlantı kurmak için zaman ayırmanız gerektiğini hatırlatırlar.

Belki de dövmeyi güzel olduğu için yaptırmıştır.

Ya da belki de her zaman ihtiyaç duyduğu bir hatırlatma olduğu için almıştır.

Ama hatırlatmak için gerekirse Macey'e her gün yusufçuk diyeceğim.

"Dinle," diye devam ediyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Emiline bugün erken saatlerde bana mesaj attı. Mackenzie'yi öğle yemeğine ve yarın kızlar gününe götürmek istiyor. James için de bir doğum günü hediyesi almak istiyorlar."

Macey'nin ağzı şokla açık kalır. "Öyle mi?" "Bu seni şaşırttı mı?"

"Ben... Yani. Bilmiyorum," diye kekeliyor. "Ben buna alışık değilim. Hayatında onunla *sırf öylesine* bir şeyler yapmak isteyen böyle insanlar yok. Samuel ve Flora dışında. Genellikle her zaman bir art niyet vardır."

"Buna alışsan iyi olur. Hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz."

Masadan kalkıyorum, ikimizin de tabaklarını alıp temizlemeye başlıyorum. "Ayrıca, Pazar günü izinli misin?"

"Öyleyim."

"Güzel. Doğum günü partisine benimle geliyorsun. Alışman gereken başka bir şey daha." Göz kırıyorum.

Macey yorumuma cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Pazar günü orada olacağını biliyorum.

"Biraz uyanık kalacak mısın?" diye soruyor sonunda.

Bir esnemeye karşı koymaya çalışıyorum, çünkü Macey ayakta kalmak istiyorsa ben de kalacağım.

memnuniyetle onunla kalırım.

Ama beni yakalıyor ve geri adım atmaya çalışıyor. "Çünkü çok yorgunum," diyor.

Bu bir yalan.

Koridora doğru dört dev adım atarak hızla gitmek için dönüyor. Benim yanımdayken bu kadar gergin olması gerçekten çok sevimli. Bunu hissediyorum çünkü onunla ilgili her şey beni geriyor. Özellikle de ona karşı hissettiğim bu yeni duygular.

"Hey, Macey. Yatmadan önce," diye sesleniyorum.

"Evet?" Arkasını döndü, saçları hızla bana döndüğü için arkasından savruluyordu.

Ona bakarken yanaklarım geniş bir sırtışıyla yarıldı. Yeşil gözleri soru sorarcasına bana bakıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece gülümsemeye devam ediyorum.

Eşleşmesini bekliyordum.

Ve yaptı da.

Dudaklarının köşesi yavaşça yukarı kıvrılıyor ve yatağa gitmeden önce yapmak istediğim şeyi başarıyla gerçekleştirmiş oluyorum - yüzüne bir gülümseme yerleştiriyorum.

"İyi geceler."

Bununla birlikte, dönüp odama doğru ilerliyorum ve geceyi yatağında yanımda, kollarıma sarılmış bir şekilde geçirmesini diliyorum.

CHAPTER THIRTY-ONE

Macey

Mackenzie bugün uyandığında kendinde değildi.

Güneş daha ufuk çizgisini geçip panjurların arasından görünmeden odama girmiş ve dün gece olan biten her şey için bana ağlıyordu.

Yaptığı şey için çok kötü hissediyor.

Onunla konuştum ve bunun sadece bir kaza olduğunu bilmesini sağladım, kazaların olabileceğini ve bunun sizi korkunç bir insan yapmayacağını anlamasını sağladım.

Oliver'ın bu konuda çok iyi olmasının yardımını oldu.

Oliver ve Mackenzie'nin geliştirdikleri ilişki çok özel. Oliver'ın mutlu ve rahat kişiliği Mackenzie'nin gardını indirmesine izin veriyor, tıpkı benim için olduğu gibi. Şehre giden ilk araba yolculuğunun çoğunu, aniden etrafında bir erkek olmasının onu gerip germeyeceği konusunda endişelenerek geçirdim. Ancak stres yapmama gerek olmadığı ortaya çıktı çünkü aralarında filizlenen arkadaşlığı izlemek inanılmazdı. Oliver'ın ilişkilerini büyütme ve besleme için çaba sarf ettiğini her gün görüyorum. Mackenzie onun neşeli ama sakın tavrını yansıtmaya başladı ama bence asıl olan, Mackenzie'nin sonunda mutlu bir çocuk olmaya izin vermesi.

Daha sonra mutfağı onun devralmasına izin verdim ve o da meşhur Fransız tostunu yaptı. Hatta Oliver dışarı çıktı ve özür dilemek için ona kocaman bir tabak yapmakta ısrar etti. Bunun tamamen gereksiz olduğunu, özür dilemesine gerek olmadığını tekrar tekrar söyledi ama Mackenzie'nin kalbi bedenine göre çok büyük ve bir süre bununla yaşayacağını biliyorum.

Kahvaltı sırasında sohbet Mackenzie'nin Samuel ve Flora hakkında anlattıklarına kayd. Dün onlarla telefonda konuşmuş ve durumlarının iyi olduğunu ve blog yazısından bu yana çok meşgul olduklarını söylemiş.

İşimiz bittiğinde, dün olanlardan sonra Mackenzie'nin Emiline ile gitmesine izin vermekte isteksizdim. Hâlâ içini kemirdiğini biliyorum ama onunla vakit geçirmek onu mutlu etti. James için bir doğum günü hediyesi seçmeye yardım ettiği için ekstra mutluydu.

Ben kimim ki bunu inkar edeyim?

O gittikten sonra, yağmur camları döverken bütün günü Peyton'dan ödünç aldığım başka bir kitaba sarılarak geçirdim. Eskiden eğitim kitaplarımı okumak için en sevdiğim zaman buydu, ancak kurgusal bir dünyada kaybolmak tamamen yeni bir rahatlama seviyesi.

Ama bu kitaplar... Tanrım.

Kirli ve ateşli hakkında konuşun. Şimdi bu türün neden bu kadar bağımlılık yaptığını ve kızların bunun hakkında konuşmayı bırakmadığını anlıyorum. Avery bir keresinde bana mesaj yoluyla, bir *kere içine girdin mi duramazsın* demişti. Haklıydı, tüm kitabı bir oturuşta okudum.

Yağmur sonunda durdu ve güneş battı, ben de yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa doğru ilerledim. Ev garip bir şekilde sessizdi, bu yüzden Oliver'ın bugünlük gittiğini düşündüm.

Yalan söylemeyeceğim, müstehcen aşk kitapları okumak onun hakkında hissettiklerime yardımcı olmuyor. Bana ilk orgazmımı yaşattığı geceye geri götürdü beni. Bunu düşünmeyi asla bırakacağımı sanmıyorum... sadece parmaklarını kullanırken vücudumun nasıl titrediğini, daha fazlasını nasıl istediğimi.

Ondan daha çok var.

Sanki onu ben var etmişim gibi, Oliver mutfağa girdi.

Az önce okuduğum kitaptan fırlamış gibi görünüyor. Koyu renk kot pantolon ve kaslarını nefis bir şekilde saran Henley tişört. Sarı saçları, sanki ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş ve bununla yetinmiş gibi dağınık.

O kitap beni çok heyecanlandırdı.

"İyi ki buradasın," diyerek transımı bozuyor. "Dışarı çıkıyoruz."

Kıyafetime bakıyorum. Bir çift büyük boy eşofman altı ve bir crop top giyiyorum. Saçlarım tam anlamıyla dağınık, başımın tepesinde topuz yapmışım.

Ciddi olamaz.

Saate bakıyorum ve saatin çoktan 9 olduğunu fark ediyorum.

"Şu anda dışarı çıkmak için giyinmiş değilim. Ve mekanlar yakında kapanmıyor mu?"

Kimsenin hayır diyemeyeceğini düşündüğüm o dayanılmaz gülümsemesini yüzüme vurdu. "Hiç uyumayan bir şehirde bir Cumartesi gecesi."

"Touché."

Oliver başını odama doğru sallamadan önce gülüyor. "Koş ve üstünü değiştir. İstemiyorsan giyinmek zorunda değilsin. Ama seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Dudaklarım ayrılıyor. "Sen... beni dışarı çıkarmak ister misin?" "İstiyorum."

"Ama neden?"

Gözlerini deviriyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim, Macey Evans."

Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam, kafamda tekrarlanıyor. Belli ki bu kavramı kavramakta zorlanıyorum. Ama elimde değil, büyüleyici biri. O etraftayken bana basit şeyleri unutturuyor.

"Tamam." Tezgahtan iniyorum.

"Tamamdır." Sırıttıyor. "Aferin kızıma."

Sikeyim. Kalçalarım birbirine yapıştı. Bu kadar övgü dolu bir kız olacağımı hiç bilmezdim. Belki okuduğum kitaplardan, belki de söyleyen o olduğu için. Bir kitaptaki kelimeleri okumak beni tamamen sıcak ve rahatsız ediyor ve şimdi bu dudaklardan duymak... oof.

"Ciddi bir not olarak," diye devam ediyor Oliver. "Seni gerçekten dışarı çıkarmak istiyorum. Sadece iş ve anne hayatına biraz ara vermeni ve biraz eğlenmeni istiyorum."

Mackenzie, Emiline'in evinde yatıya kalmaya karar verdi. Daha önce hiç bir gece ondan uzak kalmamıştım, bu yüzden benim için yeni bir duygu. Planım uyanık kalıp telefonuma bakarak eve gelmek için yalvarmasını beklemektir.

Ancak, onu seven tüm bu yeni insanlarla ne kadar mutlu olduğunu görünce bunun olacağını sanmıyorum.

"Peki, ne giymeliyim?"

Oliver göz kırparak, "Benim için hiçbir şey işe yaramaz," diyor. "Ama vücudunu kimseyle paylaşmak istemiyorum. Yani, gündelik mi? Kot pantolon iyi gider."

Buraya girdiğinden beri bacaklarımın arasında hissettiğim zonklama hissine gerçekten yardımcı olmuyor. Bir yanımda kalıp beni yiyip bitirmesine ve içimde biriken bu gerginliği hafifletmek için bana bir orgazm daha yaşatmasına izin vermek istiyor ama bir yanımda da gerçekten dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapmak istiyor.

"Peki o zaman... Gidip giyineyim, efendim."

Homurdanıyor. "Bir daha düşündüm de, belki de evde kalmalıyız." "Çok geç. Giyinmeye gidiyorum."

Oliver'ı bana attığı göz kırpmasıyla baş başa bırakıyorum. Bu gece ilginç olacak.

Oliver beni akşam yemeği için en sevdiği restorana götürdü. Burası küçük bir yer ama atmosferi gece geç saatlerde yemek yemek için mükemmel. Her yere stratejik olarak yerleştirilmiş ısıtıcıların bulunduğu çatı terasında bir yer ayarladı. Şubat ayının serin havasında dışarıda oturunmuşsunuz gibi hissetmiyorsunuz.

Gece gökyüzüne bakarken ona "Burası çok güzel," diyorum. Yağmur tamamen dindiği için yıldızlar uzakta parlıyor. Loş ışık buradan en iyi manzarayı görmemizi sağlıyor. En sevdiğim koku olan yağmurun yağdıktan sonraki taze kokusunu bize bırakıyor.

"Rahat, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, onun yanına sokulmayı umursamazdım.

Bu düşünce bana daha sonra kızlara bir süreliğine kitaplardan uzak durmam gerektiğine dair bir mesaj göndermem gerektiğini hatırlatıyor çünkü bu gece kimim ben? Neden böyle düşünmeyi bırakamıyorum?

Ben daha fazla düşünmeden garson gelip kendini tanıtıyor.

Oliver portakallı soda sipariş ediyor ve ben de portakallı sodayı diğer tüm sodalardan daha çok sevdiğini öğrendiğim o ilk uçustaki gibi gülüyorum.

Bir su sipariş ettikten sonra menülere bakmak için yanımdan ayrıldı.

"Dur tahmin edeyim," diye şaka yapıyorum. "Senin için double pastırmalı çizburger mi?"

Elindeki menü masaya düşüyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Sanki beni tanıyor gibisin."

"Pastırma gördüğümde, artık bunu alacağınızı varsayıyorum."

Oliver kahkahayı patlatmadan önce duraksıyor ve ben de ona katılmadan edemiyorum.

Yaptığı her şey bulaşıcı.

Gülümsemesi, kalbimin en karanlık kısımlarını aydınlatan ani bir güneş ışığı huzmesi gibi.

Evinde gibi hissediyor.

"Bunu yapmana bayılıyorum," diyor Oliver kahkahası azalırken. "Ne?

Sipariş vermeden önce ne sipariş edeceğini bilmek mi?"

"Hayır." Sırıtarak başını sallıyor. "Gülün."

Şimdi kahkahalarımın dinmesi için sıra bende ama gülümseme yüzümden gitmiyor.

Oliver'la geçirdiğim birkaç hafta boyunca hayatım boyunca güldüğümünden daha fazla güldüğüme gerçekten inanıyorum. Bunun abartı olmasını isterdim ama değil.

Sadece bu düşünce bile Montana'dan ayrılmanın verdiğim en iyi karar olduğunu doğruluyor.

"Ben... Ben mutluyum."

"Sana çok yakışıyor." Oliver'ın yanakları çukurlaşıyor ve boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

Siparişimizi verdikten sonra rahat bir sohbeta dalıyoruz. Yemeğimiz yirmi dakika sonra geliyor ve sanki uzun süreli bir ilişki içinde olan iki insanmışız da akşam yemeğinde birbirimize günlerimizi anlatıyormuşuz gibi konuşuyoruz.

"Sanırım burada, şehirde yeni bir dövme yaptırabilirim," diyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım öyle." Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Dövmelerimin bir anlamı olmasını isterim. Hayatımın geri kalanında onlarla yaşayacaksam, sahip olmaya değer bir şey olmasını istiyorum. Buradaki bu yeni başlangıç, hissettiğim mutluluk, bunu kutlamak için bir tane yaptırmak istememe neden oluyor."

Oliver bana cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor. "Bence ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın."

Grubun canlı müziği arka planda uğuldamaya başlıyor ve sohbetimizi bölüyor. Başımı grubun çalmaya başladığı yöne çeviriyorum ve insanların dans etmek için yerlerinden kalktıklarını görüyorum.

Oliver'a dönüp bakıyorum. "Benimle dans eder misin?"

Bir parmağını göğsüne vuruyor. "Ben mi?"

Sorabileceğim başka biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. "Evet, sen.

Benimle dans eder misin?"

Oliver bir süre duraksadıktan sonra uzattığım koluma bakıyor ve ben onu kurdukları derme çatma dans pistine doğru çekerken elini benimkine kenetliyor.

İçimde bir damla bile alkol yok ama Oliver'ın balonuna sarılmış olmak hayatımda ilk kez sarhoş hissetmeme neden oldu. Bu asla inmek istemediğim bir yükseklik.

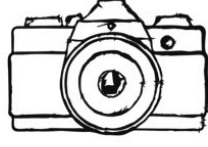
Kollarını belime doluyor ve etrafımızda çalan hareketli müzik eşliğinde sallanırken beni kendine çekiyor. Boy farkımıza rağmen vücudum onunkıyla mükemmel bir uyum içinde. Oliver bana bakıp mavi gözleri arzuyla griye dönene kadar müzik etrafımda boğulmaya başlıyor.

Sanki etrafımızdaki insanlar da yok oluyor. Bu kalabalık alanda sadece biz varmışız gibi geliyor.

Oliver da bunu hissetmiş gibi, vücudumun ön kısmı aradaki mesafeyi kapatmış olmasına rağmen beni daha sıkı kendine çekiyor. Aldığım her nefeste kalbim çarparken, bedenim onun dokunuşuyla güçsüz hissediyor.

"Daha fazla yaklaşıpam Oliver," diye takılıyorum.

Eğiliyor ve fısıldamadan önce çenesindeki kirli sakalın yanağıma değdiğini hissediyorum, "Asla yeterince yakın değilsin."

CHAPTER THIRTY-TWO

Oliver

Macey'nin vücudunun benimkine bastırılmış olduğunu hissetmek beni ona karşı tam bir mağara adamı olmaya hazır hale getirdi. Onu omzuma atmaya ve yatağımda sırt üstü yatana kadar gitmesine izin vermemeye hazırım.

Daha önce üstünü değiştirmesi için onu odasına gönderdiğimde, bu kadar çabuk hazır olmasını beklemiyordum. Ve kesinlikle dışarı çıkarken bu kadar seksi görünmesini de beklemiyordum.

Dizlerine kadar gelen botlarla eşleştirilmiş dar bir çift siyah dar kot pantolon giydi. Ve banyoda sikimi yumruklarken içeri girdiği gece hâlâ aklımdan çıkmayan aynı vücut kıyafetini giyyordu. O kadar dar ki sanki üzerine boyanmış gibi görünüyor, göğüslerinin kabarıklığını sadece benim için ortaya çıkarıyor.

Sırf ona bakmanın bile beni sertleştirdiğini anlamasın diye sikimi avuçlamak zorunda kaldım.

Peyton ve Avery ile yeterince uzun süre takıldığım için, kadınların bir gece için hazırlanmasının ışık yılları aldığına gerçekten inanıyorum. Ama Macey on beş dakika içinde dağınık bir topuzdan, sırtından aşağı özgürce sarkan gevşek buklelere geçmeyi başardı.

Şimdi burada, kalabalık bir restoranın ortasında kollarıma sarılmış haldeyim.

Bir an durup ona bakıyorum ve başını kaldırıp bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Kalın kirpikleri dalgalanırken, biz bir o yana bir bu yana sallanırken yüzünde kalıcı bir gülümseme beliriyor.

Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım şekilde ona ihtiyaç duyuyorum.

Eve, onun yanına dönmek beni seyahat etmek için uçağa atlamaktan daha çok heyecanlandırıyor.

Ve bu samimi bir şekilde olmaktan çok daha fazlası. Nefes almak için oksijene ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım var.

Asla yeterince yakın değil derken ciddiydim.

Kollarımda olduğunu fark ettiğimde boğazım düğümleniyor ve şampuanının narin kokusu tüm duyularımı sarıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" Diye soruyorum ama nedense kendi nefesimde boğuluyormuşum gibi geliyor.

"Beni eve götürmeye mi çalışıyorsun, Oliver Ford?" Macey bana arsız bir sırıtış fırlatıyor, şu anda onun için ne kadar gergin olduğumu fark etmiyor.

Tam adımı söylemesinden bahsetmiyorum bile. Ben tamamen yabaniyim On

u. "Seni kesinlikle eve götürmeye çalışıyorum, Macey."

Yanakları alev alev yanarken tepkisini nefesimi tutarak izliyorum.

"Buraya evim demeni seviyorum." Duraksıyor, yeşil gözleri parıldıyor Açık terasın üzerindeki gece gökyüzünü. "Evimdeymişim gibi hissettiriyorsun." İşte bu.

Macey'nin yüzünü avuçlarımla arasına alıp dudaklarını yakıcı bir öpücükle kendime getirdiğimde, gecenin geri kalanında hayatta kalmak için ihtiyacım olan, dudaklarımızın son kez birbirine değdiği andan beri çaresizce beklediğim bir öpücükle tüm kısıtlamalar pencereden dışarı çıkıyor.

Bu öpücük daha fazlası gibi geliyor.

Onunla istediğim her şeyi ateşleyen bir kıvılcım gibi geliyor. Macey'i benim yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, dili dudaklarımla arasından geçip benimkiyle dans ederken ciğerlerinden bana vermek istediği her havayı alıyorum. Onu kendime yakın tutarken başını daha yukarı kaldırarak bana daha iyi erişim sağlıyor. Aletim kotumun fermuarının arkasında kabarıyor.

"Gidelim" demeden önce göğsümün derinliklerinden elle tutulamayan bir ses yükseliyor.

Dışarıda tek bir gece ve Macey bulutların üzerinde süzülüyor.

Süzülmek derken, eve yürürken yaptığı şey tam olarak buydu. Kolunu benimkine doladı ve sanki bu gece hayatının en güzel gecesiymiş gibi güldü. Daha iyisini bilmesem, içinde birkaç içki olduğunu bile düşünebilirdim. Ama o soğukkanlı, ayık ve sadece... mutlu.

Daireye girdiğimizde "Bu gece çok eğlenceliydi," diye haykırıyor. Evet. Gerçekten de en iyi gece olduğunun teyidi.

Macey mutfakta bana döndüğünde gülmeyi bıraktı. Gülümsemesi birkaç saniye içinde yüzünden silindi. *Ne oluyor lan?*

"Bu gece sadece... mükemmeldi Oliver." Sanki daha sonra söylemek istediği kelimeleri düşünmeye çalışıyormuş gibi duraksıyor. "Senin etrafında olmak, bu şehirde olmak... Bana yaşadığımı hissettiriyor. Kendimi hiç bu geceki kadar iyi hissetmemiştim."

O yerinde sabit dururken ben ona doğru yavaş ve belirsiz adımlar atıyorum. Ona tekrar dokunmam için yalvarıyor.

Umarım, restoranda yaptığımız gibi onu tekrar öpmem için bana yalvarır.

Macey'ye yaklaştığımda, elleri tişörtümü bel hizasından kavırıyor ve bedenimi onunkine bastırmaya zorluyor.

"O gece," diye sığ bir fısıltıyla nefes alıyor. "Bana dokunduğun zaman."

"Sana tekrar dokunmamı ister misin?"

Agresif bir şekilde başını sallıyor.

"Ama..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama?"

"Sana dokunmak istiyorum Oliver."

Onun bu itirafı karşısında kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve sırtımdaki kaslar onun ellerinin vücudumun her yerinde olduğu düşüncesiyle geriliyor, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez bana dokunmasını hayal ettiğim eller.

Başparmağım ve parmağımla çenesini kavrayıp başını dik tutmaya zorluyorum. "Bana neye dokunmak istediğini söyle, Macey."

"Her şeyi."

Bunun üzerine sikim sarsılıyor, karnına bastırıyor ve bir nefes aldığını duyuyorum.

Çenesi hala parmaklarımın arasında dururken tırnakları gömleğimin üzerinden tenime batarken elleri göğsüme doğru iniyor. Yüzümü neredeyse dudaklarını sıyrana kadar aşağı indiriyorum. "Öyleyse dokun bana."

"Ben... Ben bunu daha önce hiç yapmadım."

Hay sikeyim. Geçen hafta Macey'nin bana hamile olduğunu öğrendiğinde onu terk eden adamdan başka kimseyle birlikte olmadığını söylediğini unutmuşum. O gece bunu düşünmekten uyuyamadım. Ne tür bir insan bunu yapar? Mackenzie bunu hak etmiyor, Macey de öyle.

Macey'nin omuzlarımdan pazılarıma doğru ilerleyen elleri az önce aklımdan geçenleri yutmama neden oluyor. Vücudunu içime doğru itiyor ve az önceki mesafeyi kapatıyor.

Keskin bir nefes çekiyor, şüphesiz bana ne yaptığını hissediyor.

Ellerim arkamdaki tezgâhın üzerine iniyor ve ellerini vücudumda özgürce gezdirmesine izin veriyorum. Durumu kontrol etmesine ve onun hızında hareket etmesine izin veriyorum. Sessiz bir davetle tırnaklarını göğsümde gezdiriyor ve kot pantolonumun bel bandında duruyor.

Başım geriye düşüyor ve onun bana dokunmasıyla inliyorum.

Fermuarı indirmeden önce düğmelerini açtığını hissedebiliyorum.

Şu anda kendimi bu kadar tutabildiğim için madalya almalıyım.

Ama sonra Macey'nin elleri artık üzerimde değil ve başımı eğdiğimde gözlerim onunkilere takılıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına almış ve yanakları kıpkırmızı parlıyor.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmadan önce saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyorum. Elini kot pantolonumun bel bandına götürürken elimi bileğine doluyorum. "Sikimi çıkar."

Macey keskin bir nefes alıyor ama kot pantolonumu yere itiyor ve boxer külotumun içine uzanıp sikimi kavırıyor. Yumuşak, narin elinin aletimin etrafına sarıldığını hissettiğimde zevkle inliyorum. Aslında şu anda sadece bu yüzden bile boşalabilirim.

Boxer külotumu kot pantolonumla birlikte yere iterek ona yardım ediyorum. Bana tam erişimine izin vermek için onlardan çıkıyorum. Macey'nin gözleri sikimden hiç ayrılmıyor. Gözlerini dikmiş öylece bakıyordu.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "Çok kalın."

Macey cevap vermeme fırsat vermiyor çünkü beni temkinli bir hızla aşağı yukarı okşamaya başlıyor. Gözlerini elinin çalıştığı yerde sabit tutarken beyninin her türlü düşünceyle döndüğünü görebiliyorum.

Aletim onun elinde şişerken göğsüm yükselip alçalıyor.

Macey ucundaki precum damlasını kaydırıyor ve kalçam istemsizce ona doğru itilirken inliyorum. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?"

"Dokunuşunun altında ne kadar sertleştiğimi hissediyor musun?"
Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Adımları hızlanırken onaylarcasına inliyor ve ben kulaklarımda kendi kanımın uğultusunu duyuyorum. "Bunu bana sen yapıyorsun. Sadece sen."

Ve bunu içimdeki her şeyle söylüyorum.

Macey'nin durduğu yerde kalçalarını oynatışını izliyorum. Amının şu anda ihtiyaçtan zonklıyor olması gerektiğini biliyorum. Beni podyumun en üst basamağına çıkarın ve kendimi tuttuğum için lanet olası altın madalyayı boynuma takın.

Göğsüm onun sikimi pompalamasıyla inip kalkıyor ve sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor.

Dizlerinin üzerine
çöküyor. "Siktir,
Macey," diye
inliyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu yüzden benimle konuşmana ihtiyacım var. Tamam mı?" Sorusunda kendinden emin ve beni ağzına almaya hevesli görünüyor.

Macey dilini aletimin dibine getirmeden önce cevap verecek kelimeleri bile bulamıyorum, sanki beni tadıyormuş gibi yavaşça ucuna kadar takip ediyor. Dilini sikimin başının etrafında döndürüyor.

Ağzının içinde kaybolmadan önce yumuşak pembe dudaklarının onu tamamen sarmasını izlerken artık nefes alamıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum.

Macey zonklayan uzunluğumun etrafında mırıldanıyor ve boğazının arkasına boşalmamak için her şeyimi harcıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Başını benim için aşağı yukarı sallla."

Dediğimi yapıyor, yukarı aşağı hareket ederken dudakları etrafıma sıkıca sarılıyor. Tepeye geldiğinde geçici olarak ucunu emiyor ve sonra boğazının arkasına ulaşana kadar tekrar aşağı dalıyor.

Boğazının etrafımda daraldığını hissedebiliyorum ve hafifçe tıkanıyor.

Macey bundan sonra hızlanıyor, akşam yemeği yemiş olmasına rağmen açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi bir aşağı bir yukarı sallanırken kendini kolanıma göre ayarlıyor.

"Benim için diz çökmüş haline bak," diye törpüledim. Gözleri benimkilerle buluşmak için çırpınıyor. Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülürken parlıyorlar. "Ağzın etrafımda dolanırken ve beni çok iyi alırken çok güzel görünüyorsun."

İnliyor, etrafımdaki titreşimi beni yanmaya hazır hale getiriyor.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen boğazından aşağı boşalacağım."

Macey'nin gözleri büyür ve agresif bir şekilde başını sallar. "İstediğin bu mu?"

Tekrar başını sallıyor.

Elim saçlarının arkasına gidiyor, kalçalarımı hafifçe ağzına sokup çıkarırken onu yerinde tutuyor. "Em bebeğim. Sikimin boğazının arkasına çarptığını hissetmek istiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Tekrar inliyor ve artık bırakılamayacak kadar iyi hissettiriyor. Onunla bir dakikaya daha ihtiyacım var.

"Boğazını benim için gevşet," diyorum nefes nefese bir iniltiyle. "Boşalacağım, bebeğim."

Macey, ucunu boğazının derinliklerinde hissedene kadar yavaşça aşağıya iniyor. Kendimi onun içine bırakırken midem sıkışıyor. İçeri ve dışarı pompalarken homurdanıyor, benim yanımda olduğu son birkaç hafta boyunca biriken her şeyi serbest bırakıyorum.

Elim onun ağzının hissiyle kıyaslanamaz bile. "Yüce Tanrım." Uzun bir nefes veriyorum.

Son damlasını da yutuyor ve işaret parmağının tersiyle ağzının kenarını silmeden önce bir patırtıyla sikimi ağzından çıkarıyor. Sonra temizlemek için ağzına götürüyor.

Macey ayağa kalkıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve Tanrım, o mükemmel.

Ağzını tekrar kendime almadan önce elimi şişmiş, kırmızı dudaklarında gezdiriyorum. Onu yeterince güçle öpüyorum ki benimle sikiştiğini *anlasın*. Ateşli bir öfkeyle kot pantolonunu indirirken dudaklarımı onunkilere gezdiriyorum. Dilimle onun tadını almaya hevesliydim.

"Ne yapıyorsun?" Macey'nin nefesi kesilir.

Sırıyorum, onu tezgâhın üzerine kaldırmadan önce kot pantolonunu kenara fırlatıyorum. Hiç vakit kaybetmeden lanet olası zıbınının düğmelerini açıp külotunu yırtıyorum. Bir elimi göğsüne bastırıp sırtını yüzeye yaslamaya zorluyorum ama o dirseklerinin üzerinde doğrulup ne yaptığımı izliyor. "Sen tatlıyı yedin, şimdi sıra benimkinde."

Başımı bacaklarının arasına daldırırken onun yanıtını beklemiyorum. Klitorisine ulaşana kadar dilimi zaten ıslak olan amının içinde gezdiriyorum, dilimle onun uyarılmışlığını okşarken dilimi aşağı yukarı oynatıyorum. Macey'nin sırtı tezgâhtan kalkıyor ve adımı haykırıyor.

Bacakları yüzümü kavrarken kalçalarında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Çılgınlıklarını ve inlemelerini bastırmak için elleriyle ağzını kapatırken sırt üstü düşüyor.

"Bırak içini, Macey. Sadece sen ve ben varız. O mükemmel dudaklarından çıkan her inilti ve her çılgılığı duymak istiyorum."

Macey dediğimi yapıyor, ben klitorisini sertçe emerken altımda kıvranıyor. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi tatmak istiyorum. Bir parmağım amını bulup içine girerken dilimi klitorisinin üzerinde tutuyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bunu yapmayı ne kadar sevdiğimi görebilmesi için gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Onu tatmaktan ne kadar zevk aldığımı.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye çırpınıyor Macey. "Lütfen durma."

"Dölün çenemden aşağı damlayana kadar durmaya niyetim yok."

"Nasıl edepsizce konuşulacağını gerçekten biliyorsun." Düzensiz nefes alıp verirken kıkırdıyor.

İkinci parmağımı niyetimden daha büyük bir güçle sokuyorum ve Macey'nin elime doğru eğilmesine neden oluyorum. Sırtı tekrar tezgâhtan kalkıyor ve dokunuşuma bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Şişmiş klitorisini emerken parmaklarımla onu sertçe beceriyorum. Amcığı etrafımda titreşiyor ve sınıra ulaşmaya yakın olduğunu hissedebiliyorum.

"Çok yakınsın, bebeğim. Benim için gelmene ihtiyacım var."

"Sanırım ben..." Bacakları etrafımda titremeye başladığında Macey'nin sözleri kısa düşüyor. Parmaklarımı çekiyorum ama ağzımı amının üzerinde tutuyorum ve boşalırken bana verdiği her şeyi emiyorum.

Ve sert geliyor.

"Aman Tanrım," diye bağırmaya devam ediyor orgazmı boyunca. Macey Evans'ın benim için boşalmasından daha ateşli bir şey olamaz.

Bu tepede öleceğim.

Serbest bırakıldıktan sonra başarıyla indiğini anladığımda, bacaklarının arasından kalkıyorum. Ellerin üzerinde durana kadar kendini yukarı kaldırıyor.

Dudaklarına yeterince yaklaşıp kadar öne doğru eğildim. "Tadın cennet gibi."

Macey "Bu... gerçek dışıydı" demeden önce coşkuyla sırtıtıyor. Düzenli nefes alma düzenini yeniden kazanmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor.

Bu geceyle ilgili her şey ona karşı hissettiklerimi doğruluyor.

O benim tercih ettiğim uyuşturucu
oldu. Bağımlılığım.
Benim zayıflığım.
Macey Evans benim her şeyim.

CHAPTER THIRTY-THREE

Macey

Oliver artık yatakta olmamasına rağmen yüzümde ısıl ısıl bir gülümsemeyle uyanıyorum.

Dün gece bana ne oldu bilmiyorum.

Bütün gün okuduğum kitap mı beni heyecanlandırdı?

Oliver'ın etrafında olmak mıydı?

O yakınımdayken göğsümdeki çarpıntıya, odaya girdiğinde dudaklarımda oluşan gülümsemeye, bana dokunduğunda bedenimi saran ürpertiye engel olamıyorum.

Elleri.

Kahretsin, ellerini iyi kullanıyor.

Oliver'ın bana dokunuşu ve beni yiyip bitirişi cidden kaçırdığım bir şeydi. Daha önce hiç seks ya da onun gibi bir şey arzulamamıştım ama bunu tekrar yapmak isterse şikayet etmem.

Ayrıca benim için kartlarda olduğunu düşünmediğim pek çok şeyi istememi sağlıyor.

Kızımı çok genç yaşta doğurduğum için dünya beni dışladığında, kaderimde hayatımın geri kalanında bekâr bir anne olmak olduğunu biliyordum. Çünkü kim bir başkasının hayatına atılmak ve başka bir adamın çocuğuyla birlikte gelen yükü kabul etmek ister ki?

Ama Oliver bana bunu onun da istediğini hissettiriyor.

Mutfakta olanlardan daha fazlasını konuşmadık ve ben konuşmak istiyorum ama bugün bu konuyu açmanın zamanı değil. James'in doğum günü partisi için hazırlanmalıyız.

Mackenzie'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Emiline'e mesaj attım.

Mackenzie nasıl? İyi uyudu mu?

EMILINE

Kaya gibi uyudu. LOL. Aslında birkaç dakika önce uyandı ve meşhur Fransız tostunu yapmasına izin vermemiz için bize yalvarıyor?

Bu onun en sevdiği yemek.

Bekle... Emiline...

EMILINE

Öyle mi?

"Biz" derken neyi kastediyorsun?

EMILINE

Ben ve köpek.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü köpekler muhtemelen Fransız tostunu yememeli ama her neyse.

Kendime bir fincan kahve yapmak için mutfaka doğru ilerliyorum. Oliver'ın üzerinde eşofman altından başka bir şey olmadan ocağın üzerinde durduğunu görünce adımlarım duraksıyor. Bronzlaşmış teni boyunca boyanmış her sert kasına hayranlıkla bakarken sırtı benim için tam teşhirde.

Sanki beni hissetmiş gibi yüzünü bana dönüyor ve yüzünde karşı konulmaz bir gülümseme beliriyor.

"Hey, sen." Kelimelerin söyleniş şekli, yemin ederim ki olduğum yerde eriyorum. "Gel otur. Sana kahvaltı hazırladım."

"Bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Yaptım. Mackenzie bana Fransız tostunun nasıl yapıldığını öğretti. En sevdiğin şeyin bu olduğunu söyledi ve ben de senin için yapmak istedim."

Bayıldım.

Oliver kızımın en sevdiği kahvaltılıkları yapmayı öğrendi, böylece benim için de yapabilecek.

Bar taburesine oturduğumda boğazım düğümleniyor.

Oliver önüme pudra şekeri serpilmiş bir tabak Fransız tostunu koyarken, "James için hediyemizi de bu sabah paketledim," diyor.

Bu adam sabahları gerçekten çok iyi değerlendiriyor. Saat sabahın dokuzu ve sanki bütün gün yapacağı işleri çoktan tamamlamış gibi görünüyor.

"Hediyemiz mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Ona çok seveceğini bildiğim bir sürü yapboz aldık. Umarım hediyenin ikimizden olduğunu söylememde bir sakınca yoktur."

"Bu..." Duraksıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. İyiden de öte. Kısa bir süre önce gözlerimi açtığımda aradığım ve hemen birlikte ne yaptığımızı merak ettiğim onay bu muydu? "Sorun değil," diye boğuluyorum.

"İyi misin?" Oliver bana gülüyor.

"Evet... Sanırım bu sabah aklım dün gece olanlar ve tüm bunların bizim için ne anlama geldiği konusunda biraz karışık."

Oliver'ın mutfaktaki hareketi durur. Sanki ağır çekimde oynatılan bir videodaymış gibi yavaşça arkasını dönüyor. Ağzında hınzır bir sırıtış belirliyor ve yanaklarının çukurlaşmasını izliyorum.

"*Sen* ne demek istiyorsan o anlama geliyor, Macey. İlişkiler, ne yapılacağı ya da nasıl yapılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama seninle bir şeyler yaşamak istediğimi inkar edemem. Bana vermek istediğin her şeyi. Her şeyi seninle çözmek istiyorum."

Üzerimdeki bakışlarının ağırlığı altında doğruluyorum ve kaslarım geriliyor.

Bunu istiyor muyum? Evet. Tanrım evet, istiyorum.

Ama verdiğim her kararda düşünmem gereken bir kişi daha var.

"Ama benim bir kızım var," diye ağzımdan kaçırdım.

"Dairemde yaşayan diğer kız bu mu?" Sırıttıyor. "Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu."

Bir kahkaha attım. Bir konuşmadaki tüm gerilimi alıp buharlaştırmak Oliver'a kalmış. Onun alaycılığıyla rahatlamadan edemiyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Aslında bilmiyorum."

"Bu benim bir *yüküm* olduğu anlamına geliyor Oliver. Buna bulaşmak istediğinden emin misin?"

Yüzüm ona dönük olana kadar bar taburemi çevirmeden önce mutfak adasının etrafında dönüyor. Oliver küçük bir dürtmeyle bacaklarımı açıyor ve aralarına giriyor. Çenemi parmaklarının arasında tutarak bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor.

"Şanslısın." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Seyahat etmeyi severim."

Sonra lavabodaki tavayı temizlemeye devam etmek için uzaklaştı ve beni olduğum yerde dondurdu. Sanki az önce bana her şeyimi istediğini söylememiş gibi ağzım açık kaldı.

Kırık ve çürük parçalar.

Arınmak için çok mücadele ettiğim geçmişim. Ve benim Mackenzie'm.

Hepsini istiyor.

"Birazdan yola çıkmamız gerekiyor," diyerek sessizliği bozuyor Oliver. "Thomas ve Peyton New Jersey'de yaşıyor, o yüzden biraz yolumuz var. Görünüşe göre tünelde de bir kaza olmuş, o yüzden uzun yoldan gitmemiz gerekebilir."

Tabağımı lavaboya götürürken, "Ben gidip hazırlanayım o zaman," diyorum. "Biliyor musun, Mackenzie'nin bu sabah Emiline ve köpeği için Fransız tostı yaptığını duydum."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Emiline'in köpeği yok." Bu... ilginç.

Trafik nedeniyle Peyton'ın evine varmamız fazladan yarım saat sürdü. Ama ben yolcu koltuğunda kontrolsüzce gülerken Oliver radyoda *Today's Top Hits*'i söylerken buraya varmamız hiç de uzun sürmedi.

Öğrendiğim bir şey varsa, sırf bu yüzden onun yanında olmayı seviyorum.

Biz geldiğimizde herkes çoktan gelmişti. Sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi kapıdan el ele girdik. Sanki herkes bizden bunu bekliyormuş gibi kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Şubat ayının sonu olmasına rağmen James'in partisi için hava mükemmeldi. Havada hafif bir esinti ile serin bir gündü ve arka bahçede istediği zıplama evine sahip olmasına izin verdi.

Mackenzie'nin beş yaşına bastığı zamanı hatırlıyorum ama onun partisi buna hiç benzemiyordu. Keşke ben de ona böyle bir şey verebilseydim ama ailem her şeyin daha şık olması konusunda kararlıydı.

Aradığım kelimenin bu olduğundan bile emin değilim ama sanki otuz yaşında bir kızın beş çeşit yemekle dolu ve istediği pastayı bile seçemediği bir partisiymiş gibi davrandılar.

Bu yüzden yaşımdan çok daha büyük davrandığına inanıyorum. Çocukluğundan zorla çıkarıldı.

Bu yüzden arka güvertede durup devasa arka bahçelerine bakarken Mackenzie'nin James ve arkadaşlarıyla birlikte zıplama evindeki çocuk gibi gülüşünü izlerken kendimi gözyaşlarının eşiğinde buluyorum.

Hayatının en güzel gününü geçiriyor.

Peyton yanımda, "James'le vakit geçirmeye bayılıyor," dedi. Geldiğini bile duymadım.

Duygularımdan sıyrılıyorum, yüzeye çıkmalarına izin vermiyorum. "Gerçekten seviyor. Çocukları çok seviyor. İleride öğretmen olursa hiç şaşırmam."

Peyton benimle birlikte çocuklara bakarken, "Ben de bakmazdım," diye onaylıyor. "Kreşte onlarla çok iyi anlaşıyor. Okuldan sonra bizimle takılmasını çok seviyoruz. Çocuklar bunu dört gözle bekliyor ve her gün ne zaman geleceğini merak ediyorlar."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Öyle mi?"

Peyton başını sallar. "Gerçekten zeki ve akıllı bir genç kız yetiştirmişsin Macey." İşte bu kadar. Duygularım kabarıyor ve kontrol edemiyorum. "Teşekkür ederim."

"Bugün öyle bir şey yok." Bir kolunu omzuma doluyor. "Bugün kutlama günü. Her şey için."

Ona meraklı bir bakış attım ve o da bana güldü.

"İçeri gel. Pastamız var."

Onu içeri kadar takip ediyorum ve neden James ile çocukları pasta yemeye çağırmadığımızı merak ediyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?" Thomas mutfaktan sesleniyor. "Hazırım," diye ciyaklayarak onun kollarına atlıyor.

Kızın kollarını adamın beline dolmasını ve adamın da kollarını kızın başına dolmasını dikkatle izliyorum. Gözlerinde büyük bir sevgiyle ona bakıyor ve ben yine ağlamaklı oluyorum. Onların aşkı çok özel bir şey. Bu insan grubu hayatıma girdiği ve onların aşkına tanıklık edebildiğim için çok müteşekkirim.

Gözlerim odayı tarıyor ve Marc'ın kolunu Avery'nin omzuna attığını, Avery'nin de kollarını onun beline yandan doladığını görüyorum. Yaz boyunca benim barımdayken aslında nasıl *numara yaptıklarına* dair hikâyeyi duymak çılgınca. Dışarıdan bakan biri olarak, birbirleriyle olan etkileşimlerinde sahte olan hiçbir şey yoktu.

"Çocukları çağırmamı ister misin?" Logan kanepeden soruyor.

Emiline'in onun hemen yanındaki kanepenin kolçağında oturduğunu fark ediyorum. Ona tam olarak dokunmuyor ama beynim bu ikisini düşünmeden edemiyor. Grup sohbetinde hep Emiline'in tarafındaydım. Aralarında bir şeyler olduğunu söyleyecekmiş gibi hissediyorum ama bu sabahki konuşmamızdan sonra merakım doruğa çıktı ve orada neler olduğunu daha da çok merak ediyorum.

"Onları yakında çağıracağız," diyor Peyton. "Son birkaç haftadır hepimizi bir araya getirmek neredeyse imkânsızdı. Biz de James'in şimşeklerini bir süreliğine üzerimize çekebileceğimizi düşündük."

Avery eliyle ağzını kapatırken nefesi kesiliyor. Bu düşündüğüm şey mi?

"Cinsiyet açıklamamıza hoş geldiniz," diye anons ediyor

Thomas. "Kapa çeneni!" Avery bağılıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle!"

Peyton başını sallarken kıkırdıyor ve eli birkaç hafta öncesine göre hiç de büyük görünmeyen karnına gidiyor. "Sürpriz! Hamileyiz!"

"Bekle..." Emiline kaşlarını çatarak şöyle diyor. "Ama birkaç hafta önce kızlar gecesinde tekila içmiştik."

"Siz tekila içtiniz," diye alay ediyor. "Kendimizi sohbete o kadar kaptırmıştık ki kimse benim aslında shot içmediğimi fark etmedi."

Emiline, Avery ve ben Peyton'a sarılıp onu tebrik etmeden önce birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

"Tebrikler, kardeşim!" Marc Thomas'a uzanır ve ona kardeşçe sarılır.

"Bu harika bir haber!" Oliver da onu takip eder ve aynısını yapar.

"Küçük sakızlı ayının ne olduğunu öğrenecek miyiz, öğrenmeyecek miyiz?" Logan duyurdu.

Hepimiz masanın etrafındaki yerimizi alıyoruz. Avery Marc'ın kollarında yerini alırken Logan ve Emiline dirseklerini tezgâha dayamış bir şekilde yan yana duruyorlar. Oliver yanımdaki bar taburesinde yerini alıyor, bacaklarını açıyor ve beni onların arasında durmam için hareket ettiriyor.

Arkadaşlarımızın önünde sergilediği bu küçük sevgi gösterisi karşısında kalp atışlarım hızlanıyor. Ne halt olduğumuzu saklamak isteyen hiçbir yanı yok ve sadece bu bile *beni* böyle istediği için mutluluktan ışınlanmama neden oluyor.

Peyton ve Thomas bıçağı ellerine alıp düğün günlerindeymiş gibi pastayı dilimliyor ve bir parçasını tabağa alıyorlar.

"Bu mavi!" Thomas bağılıyor. "Başka bir çocuk!"

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Peyton. "Kaderimde bir erkek annesi olmak olduğunu biliyordum!"

Onlar kendi mutluluklarını kucaklarken hepimiz heyecanla alkışlıyor ve çığlık atıyoruz.

"Ne zaman doğacaksın?" Avery soruyor

"Eylül'e kadar olmaz," diyor. "Muhtemelen Noel'de doğmuş bir bebek." "Tüm bu ayrıntılara gerçekten ihtiyacımız yok." Emiline burnunu kıvrıyor. "Kullandığımız pozisyonları bilmek istemiyor musunuz?" Peyton şaka yapıyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor. "Kardeşimin seks hayatını bir grup sohbeti aracılığıyla duymak zorunda olmam yeterince kötü."

Kızlar gülmeye başlıyor ve gözlerimden yaşlar dökülüyor çünkü artık aileme katılan insanlarla birlikte bu haberin bir parçası olmak, bu kadar kısa bir süre içinde en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelen biri için bu kadar mutlu olmak çok güzel.

"İyi misin?" Oliver kulağıma fısıldıyor.

"Bu çok güzel. Onlar adına gerçekten çok mutluyum."

Başını sallıyor. "Ben de," diyor yanağıma bir öpücük kondurmadan önce.

"Hazır iyi haber trenine binmişken." Avery yanımda boğazını temizliyor. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarının kıpırdayarak kalkışını izliyorum.

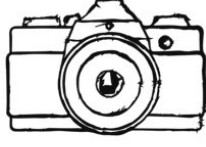
"Oh, burada haber yok." Kıkırdıyorum.

Oliver kollarını belime doluyor. "Henüz," diye ekliyor Oliver. "Macey'nin aslında bana sırılsıklam aşık olduğunu fark etmesini bekliyorum."

Dudaklarını omzumda hissettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Ama Oliver yanılıyor.

Şimdiden ona aşık oldum.

Sadece kalbimin beynime yetişmesi biraz zaman alıyor.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Oliver

"Nasıl oldu da Mart geldi?" Logan soruyor.

"Ben de aynı şeyi söyledim," diye ekliyor Thomas karşımdaki koltuktan. "Dinle, büyük bir kar fırtınası vurmadığı için mutluyum. Burada," diye ekliyorum.

Çocuklarla tipik Çarşamba gecemiz. Haftalardır buluşmuyorduk çünkü Logan fazla mesai yapıyordu ve cinsiyet açıklamasından önce Thomas Peyton'la ilgilenmek ve hamile olduğu gerçeğini bizden saklamakla meşguldü. Marc'a gelince, o da Avery ile kendi işlerini yapıyordu.

İşte bu yüzden bunun gecikmiş bir karar olduğu konusunda hemfikiridik.

"Kardan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum." Thomas gülüyor. "Ben de insanların nasıl sevdiğini anlamıyorum," diye takılıyorum.

"Hoşuma gitti." Logan omuz silkiyor. "İçeride oturup hiçbir şey yapmamak için güzel bir bahane."

"Bunu zaten yapıyorsun," diye tersliyor Thomas.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Viski bardağının ağzından Thomas'a bakarken kendini durduruyor.

Thomas gözlerini deviriyor. "Az önce bana attığın bakışla ilgilenmeyeceğim bile."

"Güzel." Logan boktan bir sırtışıla başını sallar.

"Her neyse," diye başlıyor Thomas. "Çıkacağın bir seyahat var mı Oliver? Bir süredir uzaklara gitmemişsin gibi hissediyorum."

"Çünkü yapmadım."

"Bunun özel bir nedeni var mı?" Logan bir kaşını kaldırır. "Sebebin siyah saçlı ve çocuklu olma ihtimali var mı?"

Dudaklarım bardağımın ağzına doğru kıvrılıyor. "Belki."

Logan elini ona uzatmadan önce bakışlarını Thomas'a çeviriyor. "Bana elli dolar borçlusun."

"Bunun üzerine sallamadım." Thomas onun elini itti.

"Durun bakalım. Bizim üzerimize bahse mi girdiniz?"

Thomas kendini, "Öyle yaptı," diye savunuyor. "Kardeşimin ruh eşi üzerine bahse girmeyeceğimi söyledim."

Logan burnunu kırıştırır. "Ben de ruh eşi kulağa şeytanın kahvesine koyduğu bir şey gibi geliyor dedim. Ama yaza kadar ona aşık olacağına dair bahse girdim."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "İkinize de katlanamıyorum. Ona ihtiyacım olduğunda Marc hangi cehennemde?"

Thomas, "Brooklyn'de Avery ile bir anlaşma yapıyor," dedi.

İnledim.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun," diye ekliyor Thomas.

İtiraf etmeden önce bir iç çekiyorum: "Ne yaptığımı bilmiyorum. Benim zihniyetim her zaman 'yerleşik düzene *geçme*' ve '*mutlu olmak için bir yere kök salmana gerek yok*' olmuştur. Bu yüzden her zaman yaşadığım şekilde yaşadım çünkü beni mutlu eden buydu. Sonra Macey hayatıma girdi ve bağlanmayacağıma yemin ettim. Ama bağlandım. Ona doyamıyorum ve kendimi hayatta daha fazlasını isterken buluyorum."

Thomas bakışlarını benimkilere kilitlerken kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Onu seviyorsun," diyor.

Aşk mı? Bunun aşk olmasına imkan yok.

Sevginin ne olduğunu bir dereceye kadar biliyorum. Kardeşlerimi, kız kardeşimi, annemi ve yeğenimi seviyorum. Logan ve kızlarla birlikte oluşturduğumuz arkadaş grubunu da seviyorum. Bu, hepimiz arasında asla kopmayacak bir bağ haline geldi.

Ama Macey'e aşık?

Bir nefes çektim. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Thomas gülüyor. "Peyton için de aynı şeyi söylediğimi çok net hatırlıyorum. Uzun süre hissettiklerimi inkar ettim. Çünkü o benim oğlumun dadısıydı. James için oradaydı. Asla bundan daha fazlası olmamalıydı."

"İkinizin tanıştığı yardım etkinliğindeki o ilk geceden sonra ona sırlıslıkam aşık olduğunu hepimiz biliyorduk." Ben de öyle dedim.

"Aynen öyle." Thomas başını sallıyor. "Marc'ın kendi adına konuşmak için burada olmadığını biliyorum ama ona ve Avery'ye baksana... O ikisi duygularıyla çok savaştı. Koyduğu o aptal kuralları hatırlıyor musun?" Tekrar gülüyor. "Üç tane vardı. En önemlisini Marc'ın çiğneyeceğini biliyorduk."

"İlk buluşmadan sonra ona aşık olduğunu da biliyorduk," diye ekliyorum. "Sahte olmasına rağmen, dışarıdan bakıldığında kesinlikle gerçektir."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Thomas bana cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor. "Ona karşı hissettiklerini istediğin kadar inkâr edebilirsin ama bunu nasıl yapacağın hakkında hiçbir fikrin olmasa bile bunu atlatmalı ve ikiniz arasında neler olacağını görmelisin. Şunu da eklemeliyim ki, hayatının yönünü değiştirmende bir sakınca *yok*. Eğer daha önce bir yuva kurmak istemediysen ve kendini şimdi bunu isterken bulduysan... bu da sorun değil."

Logan yanımda burnunu çekiyor ve gözündeki sahte yaş siliyor. "Tanrım, bu çok güzeldi."

Thomas ve ben hep bir ağızdan "Siktir git," dedik.

"Onunla işleri berbat etmek istemiyorum. Yanlış bir şey söylersem kaçıp gidecek diye kendimi gergin hissediyorum."

"Senin için doğru olanı bozamazsın." Thomas omuz silkiyor. Ben sessizce otururken sözleri kulağımda çınlıyor.

Benim için neyin doğru olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama şimdi Macey'e sahibim, bu benim için hep olması gereken şey miydi? Bilmiyorum... ama bildiğim bir şey var ki, onun yanındayken hissettiklerimi ya da onunla birlikte olmayı o kadar çok arzuladığımı inkâr edemem.

Ya da sadece ona değil, kızına da aşık olma şeklim. İkisinin de içinde olmadığı bir hayat düşünemiyorum.

"Madem tavsiye trenindeyiz..." Duraksadım. "Yaklaşan bir seyahatim var."

"Bu harika," diye haykırıyor Thomas.

"Macey'ye Mackenzie ile birlikte hafta sonu benimle gelmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum."

Logan içkisini tükürürken Thomas gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Ne?"

"Sadece..." Thomas başlıyor.

Logan onun yerine, "Asla başkalarıyla seyahat etmiyorsun," diye bitiriyor. "Ben de öyle."

"Bir kez söyle," diye karşı çıkıyor Logan.

Bunu düşünmek için durdum. İnsanlarla yolculuklara çıktım. Bundan hoşlanmıyorum ama başkalarıyla seyahat etmek zorunda kaldım. Bir keresinde Kaliforniya'ya gitmiştim... bekle, hayır. Bir otel zincirinin yeni bir yer açmasına yardım etmek için bir haftalığına Teksas'a gitmiştim. Logan geldi... Kahretsin... Hayır, gelmedi.

"Peki, tamam. Haklısın."

"Kaç kez peşime takılmayı istediğimi biliyor musun?" Logan diyor ki.

Ellerimi savunmak için havaya kaldırdım. "Tamam. Anladım. Bu grip, değil mi?"

Şimdi ona sormak için daha da gerginim."

"Soru sormaya korktuğunuzda benim yaptığımı yapın." Logan sandalyesinde doğruldu. "Mesaj at."

"Bunu yapamam. Bu çok kişiliksiz."

"Sadece yap," diye inliyor. "Bak bakalım ne diyecek ve eve gittiğinizde bu konu hakkında konuşmayı bitirirsiniz. Sonra da birlikte halledersiniz."

"Bu... hayır." Telefonumu çıkarmadan önce başımı sallıyorum.

Ona açık mesaj dizimi yazmaya başlıyorum ve gönder tuşuna basmadan önce onlara gösteriyorum.

"Neredeyiz biz, lisede mi?" Thomas gülüyor. "Aşık olduğun kişiye mesaj göndermeden önce başka birinin onu analiz etmesine mi ihtiyacın var?"

"Gönder gitsin." Logan gözlerini devirir.

Hey. Gelecek hafta sonu izin alabilir misin?

"Pürüzsüz," diye mırıldanıyor Logan.

Oflayarak sandalyeme geri oturuyorum. "Bu benim için çok fazla." "Oh, dur. Sen iyisin." Thomas gözlerini deviriyor.

"Ben ondan yanıt beklerken. İkinize de dövmelerinizi bu şehirde nerede yaptırdığınızı sormak istiyorum."

"Sonunda bir tane mi alıyorsun?" Logan kaşlarını kaldırıyor. "Hayır, bu Macey için."

Thomas telefonunu çıkarıp rehberinde gezinirken, "Sana adamımın iletişim bilgilerini mesaj atarım," diyor. "O en iyisidir. Logan onu kullanıyor."

"

Başımı salladım. "Harika, teşekkür ederim."

Telefonum masanın üzerinde çınlıyor ve bu konuşma başladığı gibi kesiliyor. Thomas'ın bana iletişim bilgilerini gönderdiğini düşünüyorum ama baktığımda Macey'den geldiğini görüyorum.

MACEY

Aslında zaten izinliyim. Birinin yerine bakmak için hafta içi birkaç ögle vardiyasında çalışıyorum. Bu yüzden hafta sonu bana izin verdiler.

Neden, ne oldu?

Cevabını okurken kelebekler midemde çılgınca dans ediyor. Onu ve Mackenzie'yi bir hafta sonu için alıp götürmekten daha çok istediğim bir şey yok. Macey'e hayatta istediği her şeyi vermekten daha çok istediğim bir şey yok. Hayallerinin işini buldu ve şimdi bunu kutlamak için küçük bir kaçamağı hak ediyor.

Gergin bir şekilde cevabımı yazıyorum ve kendimi sorgulamadan önce gönder tuşuna basıyorum.

Sen ve Mackenzie benimle bir hafta sonu gezisine çıkmak ister misiniz diye merak ediyordum.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Macey

OLIVER

Sen ve Mackenzie benimle bir hafta sonu gezisine çıkmak ister misiniz diye merak ediyordum.

Elimdeki telefona bakıp Oliver'dan gelen mesajı okurken midem bulanıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Beni bir yolculuğa çıkarmak istiyor. Onunla birlikte. Kızımınla birlikte.

"Hayalet görmüş gibisin." Peyton yanımda gülüyor.

Peyton ve Kali, Oliver erkekler gecesi düzenlerken, dairede doğaçlama bir kızlar gecesi yapmak için bu gece buradalar.

Başta onları ağırlamak konusunda isteksizdim çünkü burası benim evim değil. Oliver burada yokken insanları ağırlamak garip geliyor. Yine de gelmeleri için ısrar etti. Bu kızlar bana artık sadece arkadaş olmadıklarını tekrar tekrar hatırlatıyorlar.

Onlar Mackenzie ve beni kollarını açarak karşılayan bir aile.

Mackenzie odasında televizyonda *Harry Potter* maratonuna dalmış durumda ve kendini ondan alamıyor çünkü "gittikçe güzelleşiyor" diyor.

Son bir saatimizi çeşitli peynirlerle dolu bir şarküteri tabağı üzerinde okuduğumuz son kitap hakkında konuşarak geçirdik. Kali kitabın içine

Peyton için vegan seçenekler ve bu kızların birbirlerini kollamalarına bayılıyorum. "Oliver az önce onunla bir seyahate çıkmamızı istedi," diye cevap veriyorum sonunda.

"O ne?" Peyton neredeyse çığlık atacaktı.

Sanki bu gerçekten duymayı beklediği son şeymiş gibi verdiği tepki karşısında gözlerim doldu.

"Bu sadece... vay be," diyor, başını sallıyor ama aynı zamanda ağzında bir gülümseme var.

"Oliver kimseyle seyahat etmez. *Asla*," diyor Kali onun yerine. "Seyahat etmez mi? Neden?"

"Kim bilir?" Kali bir parça daha peynir ve kraker almaya giderken omuz silkiyor.

Peyton, "Bu bir tür onun olayı," diye ekliyor. "Yalnız seyahat etmeyi seviyor çünkü kendini huzurlu hissediyor ya da onun gibi bir şey. Ve diğer insanların ne yapmak istedikleri konusunda endişelenmeden bir şeyler yapabiliyor. Sadece kendi işini yapmayı seviyor."

Geriye beynimde dönüp duran bir soru kalıyor... Neden benden onunla bir yolculuğa çıkmamı istiyor? Ve sadece ben değil, Mackenzie de.

Bu düşünceyle, telefonuma bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bunu yaparken ne kadar çılgın görüldüğüm umurumda değil çünkü bu adam hayal ettiğimden çok daha fazla büyüdü. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Onunla ilgili bir şey var ve kalbime karşı bu kadar dikkatli olması evet diye *bağırarak* istememe neden oluyor.

Roxbury'den ayrılmak üzere Oliver'ın kamyonetine bindiğim andan şu ana kadar kendimde büyük bir değişim fark ettim. Artık kendimi gergin hissetmiyorum. Aslında, hiç olmadığım kadar kaygısız hissediyorum. Şu anda hayal ettiğim her şeye sahibim. Mackenzie mutlu. Başımızı sokacak bir evimiz var. Her zaman hayalini kurduğum işe sahibim. Ve...

Oliver.

Kendinizi tamamlanmış hissetmeniz için bir erkeğe ihtiyacınız olmadığını, değerinizi anlamanız için bir erkeğe ihtiyacınız olmadığını söylediklerini biliyorum. Ancak sizi hayatın her alanında daha iyi olmaya iten bir ortağa sahip olmak güzeldir.

Biz bu muyuz? Birlikte mi? Nerede durduğumuzu bilmiyorum. Ama Tanrı yardımcım olsun, her şeyi onunla istiyorum.

Sonunda kızlara "Sanırım evet diyeceğim," dedim.

Peyton kıkırdarak yanımdaki kanepede heyecanla ayaklarını tekmelerken Kali, "Bence kesinlikle yapmalısın," diye onaylıyor.

"Evet. Evet. Evet," diye bağıyor Peyton. "Bunu çok seviyorum. Yolculuğun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir sorayım."

Nereye doğru gidiyoruz?

OLIVER

Bunu ifade ediş şekliniz bende hemen eve dönme isteği uyandırdı.

Buna karşı çıkmazdım.

OLIVER

Beni kesinlikle öldürüyorsun.

Sorunuzu yanıtlamak için Wilmington, Kuzey Carolina'ya gidiyoruz.

"Wilmington, Kuzey Carolina dedi." Peyton'a söyledim.

"Aman Tanrım. Öncelikle, orası çok güzel bir yer. İkincisi, ne zaman olduğunu söyledi mi?"

"İlk mesajında gelecek hafta sonu demişti. Neden? Bir şey mi kaçıyorum?" Gözlerim ne olup bittiğinden habersiz kızların arasında geziniyor.

Peyton bir iniltiyle kendini kanepeye geri attı. "Tanrım, çok kıskandım. O hafta sonu oraya gitmeyi çok istiyordum. Avery de istiyordu ama programlarımız uyuşmadı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "O hafta sonu bir şey mi var?"

"Evet! Sadece gelmiş geçmiş en destansı romantizm okuyucuları geri çekiliyor!" Peyton öyle diyor. Ben gülüyorum. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sadece bir hafta sonu için bir araya gelmek ve kitaplarla ilgili her şeyi konuşmak.

Açıkça romantizm," diyor kesin bir ifadeyle. "Gitmeyi çok istiyorduk." "Ne kadar eğlenceli. Ama Oliver'ın bizi oraya götüreceğinden şüpheliyim."

"Orasının romantik olduğunu duydum." Kali göz kırpmıyor. "Öyle mi?"

"Bekle." Peyton bizi durdurdu. "Mackenzie'yi hafta sonu için bana bırakmalısın. Böylece ikiniz biraz baş başa vakit geçirebilirsiniz."

"Kesinlikle hayır." Başımı salladım. "Onu arkamda bırakıp bir seyahate çıkamam."

"Neden olmasın?" Peyton soruyor.

"Yapamam. Benden uzak kaldığı tek zaman geçen hafta sonu Emiline'lerde kaldığı zamandı. O bile benim için çok fazlaydı."

O gece onu reddetmek çok zordu. Mackenzie gitmek *istiyordu* çünkü bu insanların hayatında olmasını seviyordu. Ayrıca onunla aynı şehirdeydim. Onunla aynı sokaktaydık ve bana ihtiyacı olduğunda hala yakınında olduğumu bilmenin huzurunu yaşıyordum.

O geride kalırken bambaşka bir eyalete uçma düşüncesi bana onu terk ediyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bunu anlıyorum." Peyton'ın yumuşak sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Anne olmak dünyanın en zor şeyi. Neredeyse her gün değerimizi sorguluyorsunuz ve onları yetiştirirken doğru şeyi yapıp yapmadığınızı merak ediyorsunuz."

Başımı sallıyorum çünkü bu çok yerinde.

"Ama kendiniz için bir şeyler yapmanız sizi kötü bir anne yapmaz. Çocuklarınızdan ayrı zaman geçirmeye hakkınız var. Yetişkinlere özel zaman geçirmeye ve 7/24 ebeveyn olma rolünden çıkmaya hakkın var." Yanıma oturmak için ayağa kalkıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sen çok iyi bir annesin Macey. Seni o kadar çok örnek alıyorum ki... Gücünü ve birçok şeyin üstesinden nasıl geldiğini, buraya gelmek ve hayat boyu hayalini gerçekleştirmek için nasıl mücadele ettiğini. Bahse girerim Mackenzie de bunu görüyordur. O çok akıllı, *harika* bir kız. Tanıdığım tüm sekiz yaşındaki çocuklardan daha ileri seviyede. Ve tahmin et ne oldu... bunu *sen* yaptın. Senin sayende böyle biri oldu."

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

Bastırmak için çok mücadele ettiğim duygular sık sık içimde kabarıyor. Çok zorlandığım günlerde kızım yanımda oluyor.

Peyton haklı. Mackenzie harika bir kız ve ona benim diyebildiğim için çok şanslıyım.

"Haklısın," diye fısıldıyorum. "Her konuda. Onu çok seviyorum."

"Sevdiğinizi biliyoruz," diye araya giriyor Kali. "Biz de onu seviyoruz. Bir hafta sonu izin almaya karar vermeniz onu daha az sevdiğiniz anlamına gelmez."

Peyton, "Onu ağdılamayı gerçekten çok seviyorum," diye ekliyor. "O ve James gerçekten çok iyi anlaşıyorlar. Onu ailemizin bonus yeğeni olarak görmeyi seviyorum."

İtirafı benim için bunu yapıyor.

Bir elimi yanağımda gezdirerek kaçan gözyaşımı siliyorum. İnsanların Mackenzie'yi benim sevdiğim gibi sevmesi kadar kalbimi ısıtan başka bir şey yok. O böyle bir sevgiyi hak ediyor. Her çocuk hak eder. Ve nihayet bizi kollarını açarak karşılayan insanların koşulsuz sevgisine sahip.

Bunu ciddi ciddi düşünüyor muyum?

"Tamam." Başımı salladım. "Ona sormama ne dersin? Bakalım ne yapmak istiyor ve oradan devam edebiliriz."

"Bu harika bir fikir," diye katılıyor Peyton.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alarak odasına doğru ilerliyorum.

"Evet?" Mackenzie sesleniyor.

"Selam, bebeğim. Film maratonun nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," diyor gözlerini televizyondan ayırmadan. "Sana bir sorum var."

Televizyonu durdurur ve yatağında doğrulup oturur. "Evet?"

Yatağının kenarına oturmak için ona doğru ilerliyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

"Oliver bana mesaj attı ve onunla birlikte Kuzey Carolina'ya gitmek isteyip istemediğimizi sordu."

"Vay canına," diye araya giriyor Mackenzie ben daha fazlasını söyleyemedim.

"Biliyorum." Hafif bir kahkaha attım. "Peyton'a bundan bahsediyordum ve eğer istersen hafta sonu onunla takılabileceğini söyledi. İkimizi de davet etti ama kararı sana bırakmak istiyoruz. Geziye gitmek mi istiyorsun yoksa hafta sonu Peyton'la mı kalmak istiyorsun?"

Mackenzie bana hemen cevap vermiyor ve ne yapmak istediğiyle ilgili kararın zihninde dolaştığını söyleyebilirim.

"Peyton'la kalsam kızarmıydın?"

"Kesinlikle hayır, bebeğim. Kararı tamamen sana bırakıyorum. Ama ben gidersem iyi olacak mısın?"

"Evet." Başını sallıyor. "Seni çok özleyeceğim ama biraz tatile ihtiyacın var." "Oh, öyle mi?" Ona bir gülümseme sunuyorum.

Mackenzie kıkırdıyor. "Öyle. Her zaman çok fazla çalıştın. Ayrıca, Bayan Peyton ve James ile takılmayı seviyorum. Ve sadece bir hafta sonu olacak."

"Tamam." Başımı salladım. "O zaman anlaştık. İkimiz de eğlenceli bir hafta sonu geçireceğiz."

o."

"Anlaştık," diye kabul ediyor.

"Filmine geri dön," diyorum ayağa kalkıp odasından çıkarken.

"Selam anne," diye sesleniyor Mackenzie.

Arkamı dönüyorum, kapısının önünde duruyorum ve gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Aya, yıldızlara ve Jüpiter'e kadar."

Oturma odasına geri döndüğümde Peyton ve Kali'yi az önce konuştukları şey hakkında gülüşürken buluyorum. Yanlarındaki kanepeye oturdum.

"Mackenzie'nin seninle kalmasının sorun olmayacağından emin misin?"

"Yüzde yüz." Peyton genişçe gülümsüyor. "Bu hepiniz için çok iyi olacak."

Sinirlerim tüm vücudumda dans ediyor.

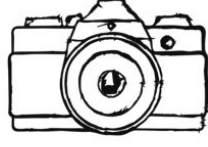
Oliver ile bir hafta sonu. Tek başıma.

Onunla baş başa kalmayı her şeyden çok istediğimi inkâr edemem. Şu anda olduğumuzdan daha fazla yakınlaşmamız için bir şans istiyorum, işin ve şehrin koşuşturmacasından bir kaçış.

Artık ona karşı hissettiklerimle savaşmayı bırakıp harekete geçme zamanı geldi.

Ona kısa bir mesaj göndermek için telefonumu çıkardım.

Yolculuğa sadece ikimizin çıkmasına ne dersin?

CHAPTER THIRTY-SIX

Oliver

MACY

Yolculuğa sadece ikimizin çıkmasına ne dersin?

Taksi beni eve geri götürürken metni tekrar tekrar okumaya devam ediyorum.

Bu geziye uçümüzün de gitmesini gerçekten çok istiyordum ama Macey'nin tamamen bana ait olması fikri, beni mümkün olan en iyi şekilde kendi derimden dışarı fırlamak istememe neden oluyor.

O benim ve onu her anlamda sahiplenmeye hazırım.

Tıpkı onun bilmeden beni sahiplendiği gibi.

Sonunda daireye vardığımda, onu görme ve mesajının ne anlama geldiğini sorma beklentisiyle bacağım asansörde zıplıyor. Düşündüğüm anlama gelmesi ve onun da her konuda benim gibi hissetmesi için dua ediyorum.

Sonunda daireye girdiğimde, açık olan tek ışık Macey'nin bulaşık yıkadığı mutfak lavabosunun üzerindeki küçük ışık.

Vahşi bir hayvanmışım gibi ona doğru yaklaşıyorum çünkü onu mutfağımda görmek uzun vadede buraya aitmiş gibi görünmesini sağlıyor. Her şey

Ona mesajı hakkında daha fazla soru sorma düşüncem yok oldu ve sadece onu kollarımın arasına almayı düşünebildim.

Macey tam arkasına geçip belini kavrayana ve kocaman gözleri benimkilerle buluşana kadar onu döndürene kadar beni duymuyor. Islak elleri pazularımı kavlıyor ve ben umursamayacak kadar gerginim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

O da beni aynı arzuyla öperken dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, dilim alt dudağında gezinirken bana daha iyi erişim sağlamak için başını doğru miktarda eğiyor. Benim için kolayca açılıyor ve vermek zorunda olduğu her şeyi tatmama izin veriyor.

Elleri başımın etrafında dönerken Macey'nin vücudunun benimkine doğru gevşediğini hissedince bedenim uğulduyor. Parmakları saçlarımı kavlıyor, hiç durmayacağımdan emin olmak için beni orada tutuyor.

İnan bana, denesem de duramazdım.

Ellerim yuvarlak kıcını buluyor ve sıkıca kavıyorum. Onu kollarıma alan Macey bacaklarını kolayca belime doluyor, onu yatak odama götürürken aramızdaki öpüşmeyi tek bir kelime konuşmak için bile kesmiyor.

İtiraz etmek için bile öpücüğü bırakmıyor.

Bunu o da benim gibi istiyor.

Kapımı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum, sonra onu çevirip kapının arkasına bastırıyorum ve aynı anda kilidi çeviriyorum.

Acı veren ereksiyonumu ona bastırdığımda bir nefesle öpücüğü bırakıyor. "Oliver," diye bağıyor Macey.

Cevap vermiyorum, sadece dudaklarımı tekrar onunkilere çarpıyorum. Elleri her yerde, saçlarımın arasında dolanıyor, boynumu tutuyor ve kendini bana bastırırken omuzlarımı pençeliyor. Biz sadece çok uzun zamandır bununla savaşıyor, tamamen dengesiz iki insanız.

"Bana ne istediğini söyle," diye boğuluyorum.

"Sen," diyor Macey hiç tereddüt etmeden.

Başımı geriye çekiyorum, vücudunu olabildiğince sıkı tutuyorum. Onu en ufak bir şekilde bile bırakırsam benden uzaklaşacağından korkuyorum.

"Bana sahipsin," diye fısıldıyorum ağzından. "İlk tanıştığımız andan beri bana sahipsin."

Her iki eli de yüzümün yan tarafını avuçluyor, yeşil gözleri içime bakarken başparmakları çenemdeki kirli sakalları okşuyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

ve ağzım Sahra ölü'nden daha kuru hissediyor. Aldığım her nefes ona bağılı.

"O zaman *beni* al, Oliver."

Onu yatağıma götürürken sıkı sıkı tutmaya devam ederek etrafımda dönüyorum. Onu olabildiğince nazikçe sırt üstü yatırırken, açıkta kalan teninin her yerine öpücükler konduruyorum. Onu isteksizce bırakıyorum ve o da kendini yatağına bırakıyor.

Pembe dudakları mükemmel bir şekilde şişmiş ve gözleri arzuyla haykırıyor

Ben.

Bir elimle başımın arkasına uzanıyorum ve gömleğimi üzerime çekiyorum.

tek bir akıcı hareketle. Macey gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tararken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Sonra büyük boy tişörtünün eteklerine uzanıyor ve başının üzerine çıkarıyor.

Bana tamamen açık olan diğer kısımlarını taramadan önce gözüm ilk olarak mürekkeple kaplı koluna takılıyor.

Kaşlarımı çattım. "Sütyen yok mu?"

"Normalde yatarken sütyen giymem."

"Fuuuck," diye inliyorum kendimi tekrar onun üzerine getirirken. Ellerini etrafımda dolaştırırken ağzım onunkinden sadece bir nefes uzakta. Dokunuşu vücuduma ürperti gönderiyor ve kan doğrudan kasıklarına akıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Macey. Ama şu anda sana daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var."

Macey kalçalarını azıcık kaldırıyor, dudakları sırtarak bükülürken kendini ereksiyonuma bastırıyor.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye nefes veriyor.

Sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezinmeden önce boynuna dalıp nabzının attığı yere öpücükler konduruyorum. Gözlerimi kaldırıyorum ve onun beni dikkatle izlediğini, bir sonraki hamlemi beklediğini görüyorum.

Bir göğsümü avucumun içine alıyorum ve meme ucunu ağzıma alıyorum. İkimiz de birlikte inliyoruz. Çıkardığı sesler beni hem onun içinde olmak için acele ettiriyor, hem de zaman ayırmaya ve bunun her saniyesini yaşamaya heveslendiriyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diyor keskin bir nefesle.

"Biliyorum." Ona sırtıyorum, elimi aramıza sokuyorum ve uyku şortunun üzerinden amını avuçluyorum. "Ama içimde çok daha iyi hissettirecek bir şey bildiğime dair bir his var."

Macey'nin sırtı yataktan kalkıyor ve bacaklarının arasında beni hissedince gözleri kapanıyor.

Onun her çıplak santimini hissetme ihtiyacım yoğunlaşıyor. Bir parmağımı şortunun bel bandına sokmadan önce kendimi yukarı çekiyorum ve hızlı bir hareketle onları çıkarıyorum. Benim için orada uzanırken kendini iki dirseğinin üzerinde destekliyor.

Macey bacaklarını benim için yavaşça açarken gözlerini benimkilerle sabit tutuyor. Bakışlarımı onun çıplak amcığına yöneltiyorum ve loş odada parlıyor.

"Benim için çoktan ısladın mı bebeğim?" Dilim alt dudağımda gezinirken alay ediyorum.

Macey'nin yanakları alev alev yanıyor ve elini bacaklarının arasına götürdüğünü gördüğümde vücudum hareketsiz kalıyor. Parmaklarını benim için kaldırmadan önce parmağının klitorisine temas etmesiyle vücudu sarsılıyor. "Sen söyle." Sırıttıyor.

Macey'nin bu yepyeni yönünü görmek, onun canlanmasını izlemek gibi bir his.

Sanki kendi inşa ettiği duvarların içine hapsolmuş da sonunda onları yıkıyormuş gibi.

Benim için.

Öne doğru eğilip elimle bileğini kavriyorum ve işaret parmağını ağzıma götürüp leziz tadını emiyorum. Gözlerim yuvalarından fırlıyor çünkü Macey'nin tadı en tatlı günah gibi.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var." Kendimi yatağın kenarına indiriyorum, daha iyi erişim için onu benimle birlikte aşağı çekerken kalçalarını kavriyorum. Kendimi ondan bir nefes uzağa götürürken bacaklarını benim için daha geniş açmaya zorluyorum. "Aslında, yüzüme boşalmanı istiyorum."

"Ama..." Başını kaldırıyor, parlak gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kıkırdıyorum. "Merak etme. Bu gece tek gelişin bu olmayacak."

Macey keskin bir nefes alıyor ve dilim onun üzerinde. Onu tahrik ederken ıslaklığının içinde geziniyorum. Klitorisile temas kuruyorum ve kalçaları yüzüme çarpıyor. Sinir demetini her emişimde nefes alışının daha da düzensizleştiğini duyabiliyorum.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum," diye inliyor Macey.

Zihnim kısa bir an için onun buna alışık olmadığını hatırlıyor. Hiç kimse onu benim tattığım gibi tatmamıştı. Hiç kimse ona şu anda sahip olduğum gibi sahip olmamıştı. Hiç kimse bu bedene benim şu anda yaptığım gibi tapmak için zaman ayırmamıştı.

İçimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Bir adrenalin parlaması ve ona bakma ve bunu onun için iyi hale getirme ihtiyacı. Ona nasıl davranılmayı hak ettiğini göstermek için.

Dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ederken bir parmağımı Macey'nin amına sokuyorum. O altımda kıvranırken ben içine girip çıkıyorum. Çok yaklaştı. Duvarlarının etrafımda nabız gibi atmasından anlayabiliyorum.

Onun parçalandığını görmek istiyorum. Sadece benim için.

Hızımı artırırken ikinci bir parmak daha sokuyorum. Onu elimle beceriyorum, avucumdan aşağı damladığını hissedene kadar uyarılmasının parmaklarımı kapladığını hissediyorum.

Fuuuck.

"Yaklaştım. Sanırım yapacağım..."

"Benim için gel, Macey," diyorum amına karşı.

Ve öyle de yapıyor. Orgazmı vücudunu ele geçirirken bacakları başımın her iki yanında sallanıyor. Parmaklarımı içinden çıkarıp ağzımı ona götürüyorum ve bana vermesi gereken her son damlayı yalıyorum.

Macey başarılı bir şekilde indiğinde, kendimi onun üzerine getiriyorum ve acı verici derecede sert ereksiyonumu ona bastırıyorum. Bu noktada pantolonumun fermuarının henüz yırtılmamış olmasına şaşıyorum.

"Daha önce söylemediysem diye söylüyorum - dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum - "Boşaldığında kesinlikle büyüleyici oluyorsun."

Macey altımda kıkırdıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzünü boynuma gömerken bedenimi onunkinin üzerine yatmaya zorluyor. Ön kollarım yüzünü çevreliyor ve parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Daha fazlası için ona baskı yapmak istemiyorum, ben o tür bir adam değilim. Hazır olduğunda bana söyleyecek ama sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi kalçaları içime doğru sallanıyor.

Kendimi yukarı çekip onun muhteşem gözlerine bakarken gözlerim açılıyor.

Be "Bu gece sadece o zaman gelmeyeceğimi söylemiştin," diye hatırlatıyor.
n.

"Yaptım, değil mi?" Ona sırtıyorum.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Dudaklarım kulağının kabuğunu bulduğunda homurdanıyorum. "Benim sikimi mi arzuluyorsun, bebek?"

O da karşılık olarak kalçalarını yukarı kaldırıyor ve kendini sikime sürtüyor. Sıcak, nefes nefese nefesini boynumda hissediyorum.

"Seni istiyorum Oliver," diye itiraf ediyor Macey, yüzümü geri çekip ona bakmamı sağlayarak. "Ne istediğimden emin değildim. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir bu duygularla savaşıyorum. Ama eğer haklıysam..."

Duraksıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Bence sen de hissediyorsun."

"İstiyorum amına koyayım," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden. "O zaman neden ikimize de bir iyilik yapmıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neymiş o?" "Beni senin yap."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Macey

Bundan daha fazla bir şey istediğimi sanmıyorum.

Az önce bana yaşattığı orgazm yüzünden başım dönüyor ama hiçbir beyin sisi onunla bunu istememe engel olamıyor. Hayatında bir kez seks yapmış biri olarak, bu gerçek gibi geliyor.

Samimi.

Bu, son birkaç haftadır bu adam hakkında hissettiğim her şeyi doğruluyor gibi geliyor.

"Bana sorduğun şeyden emin misin?" Oliver bana bakarken soruyor. "Hazır olmadığın bir şeyi sana asla yaptırmam."

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. "Ben hazırım."

Kendini üzerimden kaldırıyor ve çekmecedен bir prezervatif almak için şifonyerine doğru ilerliyor. Tekrar önümde durup kot pantolonunun fermuarını açarak yere doğru iterken her hareketini dikkatle izliyorum. Bebek mavisi gözleri şimdi koyu bir okyanus mavisi ve bakışlarıyla bedenimi yeniden ateşliyor.

Oliver parmağını lacivert boxer külotunun içine sokup kot pantolonuyla birlikte yere iterken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Gözlerim hazır olda duran sikine takılınca kendimi tutamıyorum. Oliver eliyle ambalajı yırtıp açmadan önce kendine iki yavaş vuruş yapıyor.

Dişlerini sıkıyor, kalın boyunun üzerinde yuvarlamadan önce yere atıyor.

Hiç düşünmeden gözlerim büyüdü. Daha önce görmüştüm. Ağzıma almıştım. Belki de sadece *o* canavar penisin nasıl sığacağını merak ediyordum-

"Uyacak." Oliver sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Ağırdan alacağım. Tamam mı?"

Yanıt olarak başımı sallıyorum, vücudum her an yanacakmış gibi hissediyor.

Kendini üstüme bırakıyor ve parmaklarıyla dokunarak bacaklarımı açıyor. Onları açıyorum, bunu aramızda hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlerimi elinin sikini kavradığı yere sabitliyorum. Oliver başını hassas klitorisime bastırmadan önce tabandan uca doğru okşuyor. Keskin bir nefes alıyorum, ıslaklığımdan yavaşça içeri girerken beklentim uğulduyor.

"Kahretsin, benim için hâlâ çok ıslaksın," diye inliyor.

Aletin ucu tam girişime oturuyor ve sadece bunu hissetmek bile beni patlamaya hazır hale getiriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Çok heveslisin," diye mırıldanıyor. "Ama şöyle bir şey var... Daha önce hiç doğru düzgün sikilmediğini biliyorum. Kimse bu tatlı amcığınınla vakit geçirmedir." Kendini yavaşça içime itiyor. Tamamen değil, ama etrafımda gerildiğimi hissetmeme yetecek kadar. İçimden acı ve zevk karışımı bir inilti çıkıyor. "Ve bundan sonra, benden başka hiç kimse bu amcığa sahip olamayacak."

Sözleri havada çınlarken, Oliver içime daha da fazla bastırıyor.

"Tanrım," diye seslendi. "Çok sıkısın."

"Aman Tanrım, Oliver," diye haykırıyorum neredeyse. "Bu bir his. Vay canına."

Fısıldamadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor, "Daha tam girmedim bebeğim. Kollarını başının üzerine koy," diye emrediyor. "Yatak başlığının parmaklıklarını kavra ve sakın bırakma."

Dediğini yapıyorum. Her yerimin sıcak olduğunu hissediyorum ama ihtiyaçtan, arzudan titriyorum.

Hissettiğim hızlı acı, Oliver kendini tamamen içime bıraktığında zevke dönüşüyor ve ben onun adını haykırıyorum. Sırtım yataktan kalkıyor, parmak eklemlerim tutunduğum için bembeyaz oluyor. Kendimi tamamen dolu hissediyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet," diye onu temin ederim. "Çok fazla, evet."

Oliver yavaşça geri çekilirken gülüyor, kendini tekrar içime itmeden önce ucu içeride kalacak kadar. Varlığından bile haberdar olmadığım bir noktaya çarpıyor çünkü keskin bir nefes daha çekiyorum.

"Sen bir rüyasın Macey," diye homurdanıyor Oliver aynı belirsiz hareketleri tekrarlar. İyi olduğumdan emin olmak için bana zaman ayırdığı belli. "Kukun benim için yaratılmış."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Çünkü çok nazıkçe sordun." Oliver geri çekiliyor ve içime giriyor. Bana doğru eğilirken hızını artırıyor ve alt dudakımı alaycı bir ısırıkla dişlerinin arasına alıyor.

Başlıktaki tutuşumu bırakıyorum ve tam çekilmek üzereyken başının yanlarını avuçluyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bana vermek istediği her şeyi ve her şeyi alıyor. İçime girip çıkarken dilim dudaklarının arasından geçiyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum titrek bir nefesle.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen hazır olmadan boşalacağım," diye tıslıyor. "Ve ben seninle işimin bitmesine hazır değilim."

Gözleri parlıyor. Mavilikler kayboluyor ve Oliver'ın yepyeni bir yüzünü görmek üzereyim ki beni çekip nefes almamdan daha hızlı bir şekilde yüzüstü çeviriyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kıcımı onun için havaya kaldırırken ön kollarıma yaslanıyorum.

"Benim için ne kadar iyi bir kız," diye övüyor Oliver, güçlü, nasırlı elleri kıcımı sıkarken, giriş yerime doğru hizalanıp gidebildiği kadar içeri dalmadan önce.

Elimde olmadan soluk soluğa kaldım. Bu his o kadar yoğun ki nefes alamıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Bu yeni pozisyon, hızlı hareketlerle tekrar tekrar içime girerken var olduğunu bile bilmediğim noktalara vurmasını sağlıyor.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, hareketleri yavaşlıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu ve sanki benim için kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi başını geriye attığını görüyorum. Kontrolünü kaybeden bir erkekten daha seksi bir şey olmadığını fark ettim. Ve benimle birlikte kontrolünü kaybetmesini izlemek, beni sınıra yaklaştırdı.

"Oliver," diye haykırıyorum. "Yaklaştım. Hareket etmen gerek."

"Bir dakikaya ihtiyacım var, bebeğim." Sesi yumuşak. Kalçalarımı sıkıca tutarken avuçlarının altındaki enerjiyi hissedebiliyorum. Sanki gitmesine izin verirse

kayıp gidiyor. "Sen her şeyimsin Macey," diye fısıldıyor nefesinin altından. "İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey." Kelimeleri o kadar yumuşak söylüyor ki, eğer dikkat etmeseydim onları kaçırabilirdim.

Ona doğru geri itiyorum, kendimi ona karşı zıplatırken aleti tatlı noktaya çarpıyor. Adrenalin seli bir uyuşturucu gibi içime akıyor ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Tanrım," diye geveliyor. "Boşalacağım bebeğim. Sana yanımda ihtiyacım var."

"Oradayım," diye bağıriyorum.

Oliver sanki kendi kararlılığından sıyrılmış gibi içime daha sert ve daha hızlı giriyor.

Orgazmım beni bir roket gibi vuruyor. Yıldızlar görüş alanımda dans ederken uzaya doğru havalanıyorum. Oliver'ın adı dudaklarımdan tekrar tekrar geçerken tüm vücudum titriyor. Başım çığlıklarımı maskelemek için çarşafı gömülüyor ve düşünebildiğim tek şey onunla bu duyguya asla doyamayacağım.

Vücudum gerçekliğe dönmeye karar verdiğinde Oliver içimden çıkıyor ve ben yatağa düşüyorum. Vücudum az önce meydana gelen patlamadan dolayı gergin ve jöle gibi hissediyor. Başımı çevirip onu izliyorum, kullanılmış prezervatifi çöpe atıp bana doğru ilerlerken kaslarla dolu çıplak kıkını bana gösteriyor.

Yatağa yanıma tırmanıyor, kollarını belime doluyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklarken sırtımı kendine çekiyor.

"Seni incitmedim, değil mi?" Oliver omzumu öperken soruyor.

Yatakta onunla yüzleşmek için döndüğümde yumuşak bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Hiç de değil. Bu... Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

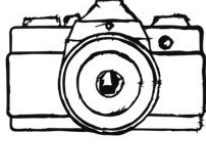
Yüz hatlarını bir şey kaplıyor ve gülümseme yüzümden düşüyor. "Sana karşı dürüst olacağım... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce Hiç kimseyle seninle olduğum gibi olmadım," diyor Oliver yüzümden bir tutam saçı çekerken. "Bu konuda konuşmanın beni bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum ama ben yuva kuracak tipte bir adam değildim."

"Hepimizin geçmişi var Oliver." Elim kolunun üzerine koyuyorum. "Benimle seninkiler hakkında konuşmak zorunda değilsin. Ama eğer konuşursan, benden herhangi bir yargılama görmeyeceksin. Ayrıca, bana geçmişi ve tüm bunlardan önce olan her şeyi unutmamı söyleyen sen değil miydin?" Sırtarak soruyorum.

Oliver beni kendine çekerken gülüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Yüzünü saçlarıma yasladığında sanki o da bu anın tadını çıkarıyormuş gibi nefes aldığını duyabiliyorum.

Bu asla unutmak istemediğim bir an.

"Söylediklerimde ciddiym, biliyorsun..." Duraklıyor, bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. "Sen benim her şeyimsin, Macey. Ve gitmene izin vermeyi planlamıyorum."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Oliver

Bugün seyahatimiz için yola çıkıyoruz ve Macey bir buçuk haftadır her gece benim yatağında uyuyor. Bütün gece kalmıyor ama nedenini anlıyorum. Mackenzie bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyor ve Mackenzie uyanırsa onun yatağında olmak istiyor.

Çocuklarla bardan eve geldiğim gece bir şeyler değişti.

Macey için zaman içinde hissettiğim her şey onu kollarıma aldığımda doğrulandı.

Bu sadece akıllara durgunluk veren seksle ilgili değil. Bundan çok daha fazlası. Onunla ilk tanıştığım andan beri bir bağ hissettim ve sonra çalıştığı bara gidip onu tekrar gördüğümde bunu tekrar hissettim.

Kısmet deyin. Ne derseniz deyin. Evren ikimizi birden fazla kez aynı anda aynı yerde buluşturdu ve ne kadar kaçınmayı planlasam da bu inkâr edilmesi zor bir şey.

Kahvaltılıkların kokusu içime işliyor ve yataktan kalkıyorum. Yani, hadi ama... Ben tam bir yemek meraklısıyım. Ve bilirsiniz, kahvaltı kokusu eşittir pastırma kokusu.

Ellerimi saçlarımda birkaç kez gezdirdikten sonra mutfağa gidiyorum ve Macey'i ocağın başında buluyorum. Arkasından hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tanrım, nefes kesici.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ona bakmak, ona dokunmak, onu öpmek, onu düşünmek... hepsi ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Macey sabahın sekizinde bile güzellik saçıyor. Uyku şortundan sarkan büyük boy tişörtü ve muhtemelen henüz taranmamış gibi görünen dağınık saçlarıyla orada duruyor. Ama yine de mükemmel.

Beni fark ettiğinde "Günaydın," diye cıvıldıyor.

"Sana da günaydın bebeğim," diye cevap veriyorum yanında durmak için ilerlerken. Ona dokunmaktan kaçınmak çok zor çünkü Mackenzie'nin bizi basmasını istemiyorum. Gerçek bir çift olmamız ve Mackenzie'nin yanında nasıl davranmamız gerektiği hakkında daha fazla soru sormaktan kaçındım. Ama yakında bu konuyu açmayı planlıyorum çünkü nasıl hissettiğimi saklamaya çalışmaktan bıktım.

"Burada bir orduyu doyuracak kadar yemek yapmışsın," diyorum Fransız tost, krep ve pastırma çeşitlerine göz atarken.

Macey güler. "Sen ordusun, koca adam. Yemek yemeyi sevdiğini biliyorum."

"Eminim öyledir." Ona göz kırpyorum. "Ama son zamanlarda en sevdiğim yemek bu değil."

Gülmeye devam ederken bulaşık beziyle bana vuruyor. "Sen adam olmazsın."

"Sadece senin için." Eğiliyorum ve gözlüklerinin kenarının hemen üzerinden alına hızlı bir öpücük konduruyorum. Yanaklarının pembeleşmesini ve sağ yanağında sevdiğim küçük gamzenin oluşmasını kaçırmıyorum.

"Ye," diye ısrar ediyor Macey. "Yolculuk için hazırlanmalıyız."

Bugün onunla baş başa bir yolculuğa çıkacağımızı hatırlayınca içimi bir ürperti kaplıyor. İlk başta Mackenzie'nin gelmeyeceği için hayal kırıklığına uğradım çünkü onun etrafımda olmasını gerçekten seviyorum ve her zaman paylaşacak komik bir şeyleri oluyor. Ayrıca, masa oyunlarına hükmediyor.

Ama Macey ile geçirebileceğim bu zaman için heyecanlıyım. Teknik olarak gidiyoruz çünkü gerçekten hoş genç bir çift, blogumda tanıtmama yardımcı olmak için bana yeni kiralık mülklerinde ücretsiz bir hafta sonu konaklama teklif etti.

Tatil amaçlı kiralama sektörüne yeni başlıyorlar ve insanların kendi işlerini yapmalarına yardımcı olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Bu yüzden eğer sevdiğim ve keyif aldığım bir yerse, girişimlerini başlatmaları için tanıtımlarına yardımcı olmayı planlıyorum.

"Üç günlüğüne gideceğimiz için üç haftalık valiz hazırlayanlardan

mısın?" Ben soruyorum.

"Montana'dan hiç ayrılmadım." Macey omuzlarını silkiyor ve yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Bu yüzden ne tür bir paketleyici olduğumdan emin değilim. Ama kendimi tanıyorsam, minimal bir tip olacağımı zaten biliyorum. Kim birkaç günlüğüne uçakta o kadar yük taşımak ister ki?"

"Doğru mu? Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye katılıyorum.

Kahvaltının geri kalanını yolculuk için planladıklarımız hakkında konuşarak geçiriyoruz. Ona kalacağımız yer, bölgede yapabileceğimiz şeyler ve eğer yapmak istediği buysa dışarıda yemek yiyebileceğimiz yerler hakkında her şeyi anlatıyorum.

Bu gezi benim işim için olsa da, Macey'nin dizginleri ele almasını istiyorum. Ne yapmak istediğini bana söylemesini istiyorum. Özellikle de daha önce hiç kendi başına bir seyahate çıkmadığını öğrendikten sonra.

"Bekle, Mackenzie nerede?" Tabağımı lavaboya götürürken hala uyanmadığını fark ederek soruyorum.

"Peyton onu erkenden almaya geldi. Kasabasında bir Aziz Patrick Günü geçit töreni varmış ve Mackenzie'yi de yanlarında götürmek istemiş."

"Ve bana söylemek için şimdi bekliyorsun," diye homurdanıyorum kollarımı beline doladığımda ve yüzüm boynuna daldığında. Dokunuşumun altında kıkırdıyor ama kollarını başıma doluyor. "Dudaklarımı seninkilere değdirememekten ölüyordum."

"Peki, ne bekliyorsun?"

Hareketlerimi yavaşlatıyorum çünkü bunu iliklerime kadar hissetmek istiyorum. Ellerimi yüzünün yan tarafına götürüp başını kaldırarak doğrudan bana bakmasını sağladığımda Macey'nin elleri belime doğru hareket ediyor.

Kalın kirpikleri dalgalanıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Eğilip dudaklarına yapışmadan önce gömleğimin eteklerini avuçladığını hissediyorum, tıpkı geçen hafta sıkça yaptığım gibi.

Ama bu sefer öncekinden daha iyi hissediyorum.

Onunla hep böyle oluyor. Her öpücük bir öncekinden daha iyi. Her dokunuş bir öncekinden daha elektrikli hissettiriyor. Her seksimiz bir öncekinden daha güçlü.

Vücudunun her parçası bir dövme gibi beynime kazındı.

Vücudumu ona doğru bastırıyorum ve Macey başını doğru miktarda eğerek ağzını keşfetmem için bana daha iyi erişim sağlıyor. Ve yapıyorum. Bana vermek istediği her şeyin tadına bakıyorum.

Hayatım boyunca öpeceğim son kadının bu olacağından hiç şüphem yok.

CHAPTER THIRTY-NINE

Macey

PEYTON

İyi uçuşlar!

AVERY

Yalnız geçirdiğin zamanın tadını çıkar.

KALI

Her bir detayı duymak için sabırsızlanıyoruz.

EMILINE

Yani... her detaya ihtiyacımız yok.

AVERY

Evet, var.

Teşekkür ederiz! Az önce uçağa bindik! Umarım Mackenzie sizin için iyidir.

PEYTON

O bir melek! Her zamanki gibi.

AVERY

Bu hafta sonu senin aksine.

Bu uçuş ilkinden çok daha farklı hissettiriyor.

New York'a gelmek benim ilk uçuşumdu. Ama bu sefer Oliver'*la birlikte* seyahat edeceğimi ve eğlenmeye gideceğimizi bilmek beni ilk seferden çok daha az endişelendiriyor.

Oliver uçağa bindiğimizden beri elimi bırakmadı. Sürpriz bir şekilde, birinci sınıfta uçuyoruz.

Uçağın ön tarafı yepyeni bir dünya gibi geliyor. Yolculuk sırasında bana nadiren birinci sınıf uçuşunu, çünkü bunun *para* anlamına geldiğini söyledi. Parası var ama içten içe bundan nefret ediyor.

Bu onda hayranlık duyduğum ama aynı zamanda daha fazla anlamak istediğim bir şey. O, parasıyla gösteriş yapan ve bunu birilerinin yüzüne vuran tutucu insanlardan biri değil, bu yüzden neden bu konuda böyle hissettiğini merak ediyorum.

Ona bu seyahat için neden birinci sınıf uçmaya karar verdiğini sorduğumda, şımartılmayı hak ettiğim için olduğunu söyledi.

Yalan söylemeyeceğim... kalbim yerinden çıkacaktı.

Her zaman kırıldığımı biliyordum. Geçmişim beni kırdı. Ailem beni kırdı. Kimsenin beni düzeltmesine ihtiyacım olmadığına inanmak için kendimi zorladım. Hâlâ da inanmıyorum. Kimsenin benim yükümü taşımasını istemiyorum.

Ancak Oliver, ne zaman kendimi kötü hissetsem beni ayağa kaldırması açısından hayatımda destekleyici bir unsur haline geldi ve bir kızın hayal edebileceği her şey oldu.

Onun parasını istemiyorum. Onun parasına ihtiyacım *olduğunu düşünmesini* istemiyorum. Kendime bağımsız olmayı öğrettim. Sonuçta bekar bir anne olmak bunu gerektirir.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Oliver yanımda soruyor. "Gözlerinde on millik bir bakış var."

Başımı salladım. "Yok bir şey. Sadece geçen yaz benzer bir durumda olduğumuzu düşünüyordum."

"Uçaktaki en güzel kadının yanındaki koltuğa oturduğum zamanı mı kastediyorsun?"

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Sözlerinden ürpermekten kendimi alamıyorum. Dokunuşunun bedenimde yarattığı etkinin aynısını onlar da yaratıyor. "Sanırım fazla yorulmuş olmalısın, çünkü bu benim en iyi anım değildi."

Avucunu kalçama koyup sıkmadan önce dönüp bana bakıyor. "Seninle geçirdiğim her an en güzel andır."

Bayıldım.

Bu adam söz konusu olduğunda kalbimin etrafındaki duvarlar kim bilir ne kadar zamandır yıkılmış durumda. Elimden geldiğince mücadele ettim. *Belli* ki yeterince uğraşmamışım çünkü artık tamamen içinde.

Bana sahip. Her parçam.

Vücudumdaki dövmeler gibi, silinip gitmesi mümkün değil.

Hayatımın büyük bir bölümünü o her şeyi tüketen sevgiye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek geçirdim. Gerçek bir aileye sahip olmanın. Hayat yolculuğunda bir ortağa sahip olmak. Bu kadar yalnız hissetmemek için. Mackenzie dışında aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Ama tahmin etmem gerekirse... bu o olurdu.

Çoğu zaman Oliver evde yokken onu özlerken buluyorum kendimi. Eve doğru yola çıktığında, kapıdan içeri girmesi için sabırsızlanıyorum. İsteyken eve gidip onu ve Mackenzie'yi görmek için sabırsızlanıyorum.

Dünyamın merkezi olan iki insan.

Uçuş görevlisi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve déjà vu gibi hissediyorum ama yeni bir kadınla. Gözleri koltuğundaki Oliver'ı taramak için zaman ayırıyor, gözleriyle utanmazca flört ediyor. Vücudumdaki her kas geriliyor.

"Günaydın efendim," diye mırıldanıyor. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Önce bayanlar," diyor gözleri benimkilere takıldığında. Bulaşıcı yumuşak gülümsemesi az önce hissettiğim gerginliği hafifletti.

"Ben bir soda alayım. Teşekkür ederim."

Oliver kadına bakar. "Ben de portakallı soda alayım."

Uçağın arka tarafına çekilmeden önce başını sallayıp ona göz kırptırıyor. "Bazı şeyler asla değişmez." Gülüyorum.

Bana baktığında Oliver'ın dudaklarındaki sırıtış hiç değişmiyor. Elimi tutup avuçlarının arasında sıkıyor. Dokunuşunun altında ne kadar nemli olduklarını hissedebildiğinden eminim.

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımın üst kısmına narin bir öpücük konduruyor. "Bazı şeyler de öyle."

Kalbim göğsümde davul gibi çarpıyor çünkü tam olarak ne demek istediğini anlıyorum.

"En son bu noktaya geldiğimizde," diye devam ediyor Oliver. "Sen benim için bir yabancıydın. Delicesine ilgimi çeken biri olduğunu da eklemeliyim. Yıldızlar benim için nasıl aynı hizaya geldi bilmiyorum. Onları hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Seni tekrar hayatıma soktuğum için minnettarım ama bazı şeyler daha iyi yönde değiştiği için her zaman minnettar olacağım."

Boğazımda oluşan kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. "Ben de bunu hak ettiğimden pek emin değilim."

"Bir gün senin bu zihniyetini değiştireceğim." Bir kahkaha attı.

Başımı soru sorar gibi yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu hak etmediğini söylediğinde. Çünkü Macey Evans" -uzun bir iç çekişten sonra- "sen tüm evreni hak ediyorsun. Dünyadaki herhangi birinin seni hak etmediğine inandırdığını düşündükçe kıpkırmızı oluyorum. Seni gerçekte olduğundan daha az hissettiren herhangi birini düşündüğümde öfkeden kudurasım geliyor."

Gözlerimi kırpmadan ona bakarken gözyaşlarım dökülme tehlikesi geçiriyor ve sonunda "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

"Ne için?"

"Bana kendimi hiç eksik hissettirmedin. Kendimi hiç kırılmış hissettirmedin."

"Çünkü değilsin, bebeğim."

Bebek kelimesi dudaklarından kolayca dökülüyor ve tesadüfen aynı anda uçuş görevlisi içeceklerimizle geri dönüyor. Bu sefer üniforma gömleğinin önü biraz daha açılmıştı ve ona göğsünü gösterecekti. Ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, adamın bana bebeğim dediğini duymuş ve şansını kaybettiğini anlamış.

Bize sahte bir gülümsemeyle içkilerimizi uzatıyor ve tek kelime etmeden koşarak uzaklaşıyor.

"Kesinlikle seni kesiyordu." Güldüm. "Bakıyor muydu?"

Gözlerim büyüdü. "Bunu nasıl gözden kaçırmış olabileceğinizi anlamıyorum."

Gömleğinin fermuarı bile fazladan açılmıştı."

Oliver ellerini yüzünde gezdiriyor ve bir iniltinin serbest kalmasına izin veriyor. "Tanrım, bu çok ateşli."

Bundan önce ağzından dökülen onca kelimeye rağmen midem bulanıyor. Her şeyi yanlış mı okuyorum diye düşünmeden edemiyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir endişe tekrar hücum ediyor.

Onun sözlerini hissetmek içime saplanan bir bıçak gibi ve uzak tuttuğum gözyaşlarım şimdi gözlerimde birikiyor, bakışlarımı pencereden dışarı çevirmeye zorluyor.

Oliver çenemi kavrayarak başımı ona doğru çeviriyor. Gözlerimdeki kıskançlığı görmemesini umarak hızla gözlerimi kırıştıyorum.

"Sen, Macey. Bana olan sahipleniciliğin ve kıskançlığın." Sırıttıyor. "Seksi olan da *bu*."

"Bu... düşündüğüm şey değildi," diye yalan söyledim.

"Seni izleyerek çok uzun zaman geçirdiğimi unutuyorsun. Yaptığın her hareket beni büyülüyor. Sen söylemeden bile ne düşündüğünü anlayacak hale geldim."

"Tamam." Çenemi kaldırdım. "Biraz kıskandım."

Oliver'ın sırıtışı daha da büyür. "Buna hiç gerek yok." Yana doğru eğilip başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. Sanki benim her zaman yaptığım gibi o da her anın tadını çıkarıyormuş gibi nefes aldığını duyabiliyorum. "Benim sadece senin için gözlerim var."

Eriyorum. Fiziksel olarak vücudum onun yanında rahatlıyor.

Oliver hayatıma geri döndüğünde, böyle bir adamın benim gibi bitkin bir bekar anneye bir şeyler yapmak istemesine imkan olmadığını düşündüğümü çok net hatırlıyorum.

Her adımda yanıldığımı kanıtladı.

Boğazımı temizliyorum ve kendimi koltuğa göre ayarlıyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu da erken bir dil sürçmesi ve yüksek sesle söylemeye hazır olmadığım üç kelimeyi telaffuz etmek olmaz.

Bunları duyma noktasına gelip gelmediğinden bile emin değilim. Eğer o da bunları söylemeye hazır değilse, bunun canımı yakacağını bilecek kadar kendimi tanıyorum.

"Peki indiğimizde gündemde ne var?" Sormaya karar verdim.

"Önce kalacağımız küçük eve yerleşeceğiz. Yerleşmeden önce yapmam gereken tek şey evin birkaç fotoğrafını çekmek, çünkü bu yazı ev sahipleri tarafından destekleniyor ve planımız insanları burayı ziyaret etmeye ve burada kalmaya ikna etmek."

Başımı salladım. "Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor."

Oliver eğilip dudaklarını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor. "Eğlenceli olan başka şeyler de düşünebilirim. Bunların her biri senin çıplak olmanı içeriyor."

Burada şimşek fırtınasına mı yakalandık? Yemin ederim az önce çarpıldım çünkü bu küçük alanda her şey sıcak geliyor. Söylediği her şey kalçalarımın arasına yerleşiyor.

"Oliver," diye nefes nefese kaldım.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diye fısıldıyor uzaklaşmadan önce. "Ondan sonra kasabayı keşfedebiliriz. Ne yapmak istersen."

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakmadan önce gülümsemem

onunkiyle eşleşiyor.

Gökyüzü bulutlarla dolu ve şu anda Oliver'la birlikte bu uçakta olmasaydım bile, kendimi şu anda hissettiğim gibi bulutların üzerinde hissederdim.

Elim onun elinde, dünyanın tepesinde.

"Bu ilk uçuşumuzdan çok daha farklı, değil mi?" Gözlerimi gökyüzünden ayırmadan ona söylüyorum.

"Çok farklısın, yusufçuk."

CHAPTER FORTY

Macey

Artık resmileşti. Bu küçük kasabaya kafayı taktım.

New York'tan önce Montana'nın dışına hiç çıkmadığım için daha önce böyle bir sahil kasabası görmemiştim. Sadece internette görmüştüm ve bu da bana hep gerçek dışı gelmişti. Hayatım boyunca dağlarda yaşadım ve nefes aldım ve kendimi itiraf etmek istediğimden daha fazla kez tuzlu su havasını emerken buldum.

Wilmington çok rahat.

Mackenzie'den ayrılacağım için ne kadar gergin olsam da, annelik hayatından ferahlatıcı bir mola oldu. Peyton bütün gün bana güncellemeleri mesaj attı ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar. Maalesef orada yağmur yağıyor, bu yüzden James ile bir film maratonu başlattılar ve hatta oturma odasında devasa battaniye kaleleri inşa ettiler.

Oliver check-in yaptığımızda, yerleşmeden hemen önce ihtiyacı olan tüm fotoğrafları çekti. Uçakta yaptığımız sohbetten sonra üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

Bütün gün bacaklarımın arasında bir ağrı vardı ve bunun kaynağı yüzde yüz o.

Öğleden sonrayı şehir merkezindeki birkaç dükkânı ziyaret ederek geçirdik ve Oliver kasabanın pek çok harika fotoğrafını çekti. Bu kasabanın resmini yapacağını biliyorum.

bir kaçamak için mükemmel bir yer olarak tanımlıyor çünkü gerçekten de öyle. Kendisini bir süredir siteden takip ettiğim için bu şehrin hak ettiği değeri vereceğini biliyorum.

Bir saat önce döndüğümüzden beri ayaklarım beni öldürüyor, bu yüzden gecenin geri kalanı için planların ne olduğunu görmek için beklerken bir kitapla kanepeye kıvrılmaya karar verdim.

"Bir sorum var," diyor Oliver, üzerinde kot pantolondan başka bir şey olmadan oturma odasına girerken.

Hiçbir şey.

Ama bir kot pantolon.

Beline *çok* az oturuyor ve kotun altından aşağıya doğru uzanan V şeklindeki kıvrımı ortaya çıkarıyor.

Bu gece bir ara ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim bir eğri.

Kime dönüştüm ben böyle? Sanırım bu kitaplar beni mahvediyor.

"Öyle mi?" Boğuk bir sesle söyledim. Sesim kısık çıkıyor çünkü hâlâ onun karnına bakıyorum.

"Gözler burada, yusufçuk."

Ve... Yakalandım. "Bakmamak çok zor."

Kapının çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bir bacağını diğerinin üzerine atarken dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Tanrım, bu çok ateşli. Gözlerimi tekrar vücuduna dikmeme neden oluyor.

"Bana o 'sık beni' gözleriyle bakmaya devam edersen sorumu geri almak zorunda kalabilirim bebeğim. Bir insanın kendini ne kadar dizginleyebileceğini bilmiyorum."

Şimdi gülümseme sırası bende. "Sorunuz nedir?"

Hâlâ baktığımı ya da duvardan uzaklaştığını fark etmiyorum, ta ki önümde çömelip gözlerimin hizasına gelene kadar. "Bu gece benimle çıkmak ister misin?"

"Benimle çıkmak ister misin?" diye sordum.

"Seninle pek çok şey yapmak istiyorum ama bu iyi bir başlangıç." Oliver omuz silkti.

Koltuktan kalkıyorum ve kollarımı çıplak beline doladığımda o da benimle birlikte ayağa kalkıyor ve vücudum bu temasla ısınıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümseme yüzümden hiç gitmiyor. "Seninle çıkmayı çok isterim Oliver Ford."

Oliver'ın vücudu benimkine doğru gevşerken hava ciğerlerini terk ediyor ve nefesinin altından bir inilti duyuyorum. "*Lütfen* adımı böyle söyleme."

"Akşam yemeğinde ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışacağım."

"Lütfen," diye vurguluyor Oliver eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce. Daha önce yaptığımız gibi içinde kaybolabileceğimiz bir öpücük değil bu, ama vücudumun her yerinde hissedebileceğim kadar uzun süre orada kalıyor. "Dudaklarının dudaklarımda gezinmesine asla doyamıyorum" demeden önce çekiliyor.

"Aynı."

Oliver bir adım geri çekiliyor ve ben bu duygudan ne kadar nefret ettiğimi fark ediyorum. Ama biraz daha yakın durursam, onun da istediğini düşündüğüm şekilde yemeği atlamak isteyeceğimi biliyorum.

Beynim daha fazla kirli düşünceye yol açamadan beni döndürüyor ve kıcıma küçük bir şaplak atıyor. "Git giyin. Saat altıda rezervasyonumuz var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet diyeceğimi biliyordun, değil mi?"

"Ben hedef odaklı biriyim. Benimle çıkmanı sağlayacak bir yol bulacağımı biliyordum." Topuklarının üzerinde yatak odasına doğru dönerken göz kırpmıyor.

O uzaklaşırken arkasına bakıyorum ve duşa girip akşam yemeği için hazırlanmadan önce kaslarının sırtının her tarafını nasıl kıvırdığına bakıyorum.

Şimdiden eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Bu Oliver'ın beni yemeğe çıkardığı ilk sefer değil ama bu seferki daha samimi geldi.

Peyton'ın yanımda getirmem gerektiğini söylediği, kalçamın ortasına kadar uzanan ince askılı ipek bir elbise giymeyi tercih ettim. Henüz giymediğini ve benim için yapıldığını söyledi. Mart ayında hava çok sıcak değil, ama Oliver Ford'un dikkatli bakışları altında otururken terden sıırılsıklam olduğumu hissediyorum.

Belki yer yüzünden, belki de beni en son dışarı çıkardığından beri işlerin ne kadar kızıştığından. Her halükarda şikayetçi değilim. Oliver buraya geldiğimizde tam bir beyefendiydi ve ikimiz için de akşam yemeği sipariş etti. Sörf ve çim aldı ve ona deniz ürünleri fra diavolo'nun ne kadar harika görüldüğünü söyledikten sonra benim için onu sipariş etti.

Akşam yemeğini günümüzü ve onun çektiği fotoğrafların nasıl çıktığını görmek için nasıl sabırsızlandığımızı düşünerek geçirdik.

"Harikaydı," diyorum yemeğimden dolayı ağzımın kenarlarını sıvazlayarak. "Ve burası çok güzel."

Oliver'ın gözleri bu gece milyonuncu kez bedenimi tarıyor. "Bu gece nasıl görüldüğünün yanında hiç kalır."

İltifatı karşısında yanaklarım kızardı. "Çok pürüzsüzdü."

"Böyle görüldüğünde çok kolay."

Bir perde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. Acaba o yanımdayken kontrolsüzce gülümsemediğim bir zaman olacak mı? Muhtemelen olmayacak.

"Sana bir sorum var," diyorum dirseklerimi masaya getirip çenemin altına dayarken.

"Ateş et."

"Bana Mackenzie'nin anlata anlata bitiremediği şu ayıdan bahseder misin? Adı Bert mi?" Hafifçe gülüyorum.

"O eski şeyi seviyor, ha?"

Başımı salladım. "Hafta sonu için Peyton'a götürmekte ısrar etti ve onsuz uyuyamadığını söyledi."

Oliver boğazını temizliyor ve suyundan bir yudum almadan önce koltuğunda kendini ayarlıyor. Ona bunu sorduğuma hemen pişman oluyorum çünkü bu konuda konuşmak için gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Sen-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Sana kendimle ilgili her şeyi anlatmak istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve aniden benim de midem sinirden çalkalanıyor. Korku tüm duyularımı ele geçiriyor çünkü her şey bizim için çok iyi gidiyordu. Bana söyleyeceği bir şeyin bunu değiştireceğinden korkuyorum.

"Bu ayıyı ben çocukken babamdan almıştım," diye başlıyor. "Sanırım sana onun öldüğünü söylemiştim."

Tanıştığımızda uçakta yaptığımız konuşmayı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Onun rehberliği ve bana öğrettiği her şey sayesinde bugün olduğum adamım. Ama onun ayak izlerini takip etmek istemedim. O büyük

bir yatırımcıydı ve bunun onu yavaş yavaş öldürmesini izledim. Onu öldüren şey stres ve iş değildi, ancak altında yatan tüm stres, onu alan zatürreden kurtulmasına yardımcı olmadı." Oliver bir yudum su daha almak için duraklıyor. "Hastane odasında yaptığımız son konuşma bana '*Hayatı dolu dolu yaşa*' demesiydi. *Parayı ve önemli olmayan diğer her şeyi boş ver. Sen*

ver. Sen

önemli olan budur. Dünyayı gezin ve asla yetinmeyin." Ve ben buna göre yaşadım. Her gün. Paranın babama ne yaptığını görmek, banka hesabıma dayanmamamın nedenidir."

"Kendine harika bir hayat kurmuşsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Cevap vermiyorum çünkü bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Bilmek *istediğimden* de tam olarak emin değilim. Su bardağımı elime alıyorum ve gergin bir şekilde kendi bardağımdan bir yudum alıyorum.

"Sana karşı açık sözlü olmak istiyorum Macey," diye başlıyor. "Geçmişimle pek gurur duymuyorum."

Gözlerimi ona kilitlemiş, topun düşmesini bekliyorum.

"Çünkü bir sürü kadınla yattım. Çoğunu ertesi gün hiç aramadım." Kendisiyle alay ediyor ve ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bu bir yalan. Ertesi gün kimseyi aramadım. Kadınlara harcanabilirmiş ve umurunda değilmiş gibi davrandım. Doğruyu söylemek gerekirse, onların da umurunda değildi."

Uzun uzun iç çektim çünkü bunu zaten biliyordum. Kızlar bana Oliver'ın geçmişte bir tür playboy olduğunu söylediler. Ben ortaya çıktığımdan beri kimseyle birlikte olmadığını duyunca şok olmuşlardı.

"Ama sen farklısın," diyor.

"Oliver," diyorum o devam edemeden. "Bunların hiçbirini bana açıklamak zorunda değilsin. Kendinden bir parçayı benimle paylaştığın, geçmişini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Umarım bunun seni nasıl gördüğümü değiştirmediyini biliyorsundur."

"Öyle değil mi?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Benimki daha iyi değilken seni geçmişin için yargılayacağımı mı sanıyorsun? Benimkinde sadece biraz daha az kadın var." Göz kırpiyorum.

Oliver buna güler ve gülümsemesi daha da büyür.

Küçük masaya uzanıp ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Sen iyi bir adamsın, Oliver Ford."

Kendisinde olan ellerimi kaldırıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Demek bu yüzden ayıyı saklıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayatı dolu dolu yaşamak için her gece bir hatırlatma olarak sakladım. Pişmanlık duymadan yaşamak için. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok aptalca geliyor."

"Kesinlikle aptalca değil. Bence çok tatlı."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden garson sözümü kesti. "İkinize tatlı getireyim mi?"

Oliver sunucuya "Bu gece olmaz," diye cevap veriyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş, her saniye daha da kararıyor. "Sanırım evde biraz daha tatlı bir şeyimiz var."

CHAPTER FORTY-ONE

Macey

Oliver restorandan ayrıldığıımızdan beri ellerini üzerimden çekmedi.

Küçük eve olan yolculuğumuz sadece on dakika sürdü ancak olabildiğince hızlı geri dönmek istediğimiz için beklenti ve gergin enerjiyle doluydu.

Araba durduğunda beni neredeyse dışarı çekecekti. Tuş takımındaki birkaç düğmeye basarak kapının kilidini açarken elim onunkini kavırıyor. Beni içeri sokuyor ve ağzı benimkini almadan önce ayağıyla kapıyı kapatıyor.

Şimdi *bu* öpücük ihtiyaçla dolu.

Sanki bütün gece dudakları dudaklarıma değmeden nefes alamamış gibi.

Ağzlarımız birbirine kaynaşıyor. Öpücük sert. Talepkar.

Sırtım bir gümbürtüyle kapıya yaslanıyor ve Oliver sert vücudunu benimkine bastırıyor. Ağzıma daha derin bir erişim sağlamak için başımı doğru şekilde eğerken eli başımın arkasındaki saçlara dolanıyor. Dili alt dudağıma sürtünüyor ve ben de ona kolayca açılıyorum.

Öpücük tüm vücudumu titretiyor.

Kalçalarım bacağına bastırıyor çünkü şu anda bundan çok daha fazlasını arzuluyorum.

Bunu yaptığım anda Oliver beni kollarına almak için kendini yere bırakıyor. Bacaklarım kendiliğinden beline dolanıyor ve ağzı benimkini hiç bırakmıyor. Pantolonunun arkasındaki çıkıntının merkezime doğru bastırıldığını hissettiğimde, tüm hava ciğerlerimi muhtaç bir iniltiyle terk ediyor.

Geri çekiliyor. "Siktir, bebeğim"

Yüzünü kavriyorum ve ona yakıcı bir öpücük veriyorum. Kalçalarım ona doğru hareket ediyor. Şimdiden burada, kapının önünde yanmak istediğimi hissediyorum. Kalçalarımı sıkıca kavriyor ve amımı ereksiyonuna sürtmeme izin veriyor.

Dudaklarına karşı zevkle inliyorum.

"Burada olmaz," diye homurdanıyor. "Seni bu kapıya karşı becermeyeceğim." "Beni yatak odasına götür o zaman," diye yalvarıyorum.

Oliver gitmeme izin vermiyor. Yatak odasına doğru yürürken bacaklarım ayak bileklerimden kilitli kalıyor. Beni bırakırsa ölecekmişim gibi hissediyorum.

Bunu hiç şu an istediğim gibi istememiştim.

Birkaç uzun adımda, kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden yatak odasına dalıyor çünkü ilk kez bunu etrafta kimse yokken yapıyoruz.

Bu gece çok daha fazlasına açım.

Oliver isteksizce ayaklarımı yere koyuyor ve ben de onun beyaz düğmeli gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. Hızlı hareketlerim yavaşlıyor ve onun ağır bakışları üzerimdeyken dünya dönmeyi bırakıyor. Birkaç saniye içinde, birbirimizi becermeye aç olmaktan, havada büyük bir şeyin değişmesine geçtik.

Sevgiler.

İçten içe bunun onunla ilgili olduğunu biliyorum.

Çözdüğüm her düğmeyle birlikte gözlerimiz birbirimize sabitlenirken elleri yana düşüyor ve yavaş, anlamlı hareketlerle kontrolü ele almama izin veriyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldıyor Oliver, az önceki dağınık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken.

Karşılık vermiyorum ama gömleğini omuzlarından iterken dudaklarım kendi kendine kıvrılıyor. Önümde yükselip alçalan geniş göğsüne bakmaktan kendimi alamıyorum, sonra gözlerim mükemmel yontulmuş kaslarla oyulmuş sert karnına iniyor.

Ellerim omuzlarına doğru ilerliyor, sonra ön tarafına ve her bir çıkıntının üzerinden geçerek kot pantolonunun eteklerinde duruyor.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diye fısıldıyorum.

Duraksıyorum, bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Kontrolün bende olmasına alışık değilim, ama Oliver'ın tarafındaki aciliyet eksikliği bana burada kontrolü ele alacak kişinin ben olmamı *istediğini* söylüyor.

Bana her şeyini veriyor. Bana tüm güvenini veriyor.

Sanki sessizce geri alıp almamam gerektiğini sorguladığımı hissetmiş gibi başını sallıyor.

Ellerim hızla çalışarak kemerini çözüyor ve ilmiklerinden çıkarıp yana atıyorum. Sonra pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Parmağım bel bandına takıldığı anda keskin bir nefes alıyor ve başını geriye atıyor. Bunu pantolonunu yere kadar itmek için bir işaret olarak alıyorum.

Bu adam gerçekten çok güzel.

Kendimi bir adım geri atmaya ve çıplak etin her santimini incelemeye zorluyorum. Bu adam... benim.

Oliver boxer'ının arkasındaki ereksiyona baktığımı hissetmiş olmalı ki sözleri araya girdi. "Sikimi çıkar bebeğim. Ellerini üzerimde istiyorum."

Kaşlarımı gökyüzüne doğru kaldırıyorum. "Sadece ellerim mi?"

"Bu da bir başlangıç." Bir kahkaha attı. "Ağzının sikimde olmasını, amının beni sıkmasını istiyorum. Gecenin sonuna kadar döllerinin yanlarımdan aşağı damlamasını istiyorum."

Bir ürperti vücudumu sararken ağzım kuruyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, boxer külotunun içine uzanıyorum ve elimle uzunluğunu kavriyorum. İnliyorum. Sadece dokunarak bile inliyorum. Ne kadar büyük olduğuna alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Kelimenin her anlamıyla.

Boyu, vücudu, aleti. Hepsi.

Oliver bel bandına uzanıyor ve pantolonundan çıkarken onu yere itiyor. Elim zonklayan ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ediyor. Başparmağım ucun üzerinde yuvarlandığında, daha hızlı hareket ettiğimde precum'un parmağımı kapladığını hissedebiliyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor. "Senin içinde olmak istiyorum."

Kendimi onun önünde dizlerimin üzerine çöktürürken başımı sallıyorum. Hâlâ elbisemin içindeyim ve ona zevk vermeye hevesliyim.

"Sahip değilsin-"

Dudaklarımı sikinin etrafına doladığımda onun sözünü kesiyorum. Yavaşça sikini ağzımın izin verdiği kadar derine itiyorum.

"*Siktir*," diye tıslıyor.

Yeterince geri çekiliyorum ve dilimi başının etrafında döndürüyorum, geri itmeden önce biriken döl damlasını yalıyorum. Onu ilk seferinde yaptığımdan daha derine götürüyorum.

Gözlerim ona bakıyor ve onun gözleri de ağzımın içinde kaybolduğu yere sabitleniyor. Gözlerinin içindeki ateş, ona daha fazlasını vermek için içimdeki enerjiyi ateşliyor. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu her seferinde daha derine çekerken hızımı artırıyorum.

Oliver eli başımın arkasını bulmadan önce, "Benim için diz çökmüş haline bak bebeğim," diyor. Bu temas onun etrafında inlememe neden oluyor. Boğazımı açıp her santimini içime almadan önce başım ritmik bir şekilde hareket ediyor. Yumuşak bir tıkaç beni terk ediyor ama vazgeçmiyorum. "Aferin kızıma. Beni çok iyi alıyorsun."

Sözleri doğrudan klitorisime iniyor ve ben serbest kalmak için can atıyorum. Sürtünmeyi ve ellerimi üzerimde gezdirmesini arzuluyorum.

"Yaklaştım," diye nefes veriyor. "Boğazından aşağı boşalmak istemiyorum."

Ellerim kendime dokunmak için kaşınıyor, ama bunun yerine onu olduğu yerde tutmak için kıcını tutuyorum. Çünkü bunu istiyorum. Oliver'ın kontrolünü kaybetmesini ve boşalmasını izlemek istiyorum. Bana vereceği her son damlanın tadına bakmak istiyorum.

"Macey," diye uyarıyor.

Hızlı hareketlerle aşağı yukarı sallanıyorum. Her hareketinde boğazıma dokunduğunda gözlerim yaşıyor. Kalçalarının içimde sarsıldığını hissediyorum ve bu o kadar sıcak ki, dokunulmadan bile boşalabileceğimi düşünüyorum.

Saçlarımı sıkıca kavriyor, karın kasları kasılıyor ve başardığımı anlıyorum. "Geliyorum bebeğim. Siktir."

Duraklıyorum, o boğazımdan aşağı boşalırken dudaklarımı onun etrafında emiyorum.

O tavana bakarken, benim adım onun dilinde lanet olası bir ilahi gibi. İçimdeki her şeyi serbest bırakır bırakmaz beni yerden çekiyor.

Oliver elleriyle her iki yanımı kavrayarak yüzümü bir nefes uzağına getiriyor. "Kontrol mü istiyorsun, bebeğim?" Başparmağını şişmiş dudağımın üzerinde gezdiriyor. Ona cevap vermiyorum ama o biliyor. Bana her zaman verdiği zevki ona verme sırası bende. "Sana istediğin her şeyi vereceğimi zaten biliyor olmalısın. Kontrol istiyorsan, senin için seve seve dizlerimin üzerine çökerim. Sen benim zayıf noktamsın, Macey."

Yatağa doğru yürürken beni orada öylece bırakıyor. Bacaklarımın arasında zonklayan bir ihtiyaçla gözümü kırpmadan orada duruyorum. Derin bir nefes alıyorum

Ben arkamı dönüp ona bakmadan önce. Yatağın kenarına oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, iki eliyle arkasından tutuyor ve siki her geçen saniye daha da sertleşiyor.

Sandaletlerimi yavaşça kenara itiyorum. Oliver'ın gözleri her hareketimi izlerken beni delip geçiyor. Elbisemin eteklerine uzanıyorum ve başımın üzerinden kaldırıp onu da kenara atıyorum.

Dudaklarında bir sırıtma büyür. "Yani bunca zamandır seninle yemekte oturduğumu ve elbisenin altında *hiçbir şey olmadığını* mı söylüyorsun?"

Omuzlarımı gayet gerçekçi bir şekilde silkiyorum. "İç çamaşırı ipekten görünüyordu ve bununla giymek için askısız bir sütyenim yoktu."

Oliver inliyor ve nefesinin altında bir tür küfür fısıldarken başını geriye atıyor. Bu fırsatı değerlendirip ona doğru yürüyorum, geniş bacaklarının arasına giriyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Kalçalarımı uzanırken başını tekrar kaldırıp gözlerimle buluşuyor. Göğüslerimin kabarıklığının altına ulaşana kadar parmak uçlarıyla yanlarımı sıyırmadan önce onları sıkıca kavırıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum. Beni aşağı yukarı tarıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Dokun bana, Oliver." Muhtaç bir yalvarış gibi geliyor.

"Nerene dokunmamı istiyorsun?" diye soruyor derin ve hışırtılı bir ses tonuyla. Göğüslerimi işaret ediyorum. "Burası."

Elleri üzerlerinde gezinirken yukarı doğru hareket ediyor. Parmağının ucuyla nazikçe uyarırken dikkatli hareketlerle meme ucumun etrafındaki bölgeyle dalga geçiyor. Parmaklarının arasına sıkıştırmadan önce okşuyor. Hareketler karşısında vücudum titriyor ve inlemekten kendimi alamıyorum.

Oliver öne doğru eğiliyor ve bir tanesini ağzına almadan önce göğsümden aşağıya doğru öpücükler konduruyor. Ağzının içine çekmeden önce dilini birkaç kez üzerinde gezdiriyor.

"Oliver," diye inliyorum. Diğer göğsüne geçtiğinde vücudumu yoğun bir his ele geçirmeye başlıyor. Zaten bütün gece patlamanın eşiğindeydim ve bu beni daha da yaklaşıyor.

Kendime dokunmak için aramıza uzanıyorum ama Oliver hareketi hissediyor ve elimi uzaklaştırıyor. "Başka nerene dokunmamı istediğini söyle."

Bacaklarımın arasındaki noktayı işaret ettiğimde hiç tereddüt etmiyorum.

"İşte."

Bir ağzı göğsümden, eli bacaklarımın arasına uzanıyor ve amımı avuçluyor. Daha sert emerken göğsüme doğru inliyor, amımı serbest bırakıyor.

meme ucunu patlattı. "Bana sırılsıklam olduğunu söylememiştin Macey."

Cevap veremiyorum. Cevap *veremiyorum* çünkü Oliver parmağını içimde gezdirerek klitorisime temas ettiriyor ve bu vücudumdaki tüm sinir uçlarının hızla ateşlenmesine neden oluyor. Vücudum ısınıyor, parmağıyla yavaş ve narin daireler çizerken göğsüm daha hızlı ve düzensiz hareketlerle inip kalkıyor. Omuzlarını pençeliyorum, burada daha fazla duramıyorum bile.

Tam olarak yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi için tek kelimelik bir yalvarışla adını boğuk bir şekilde söylüyorum. Böyle bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim. Ama Oliver vücudumda nasıl hareket edeceğini biliyor ve içimdeki zevkin her zerresini çıkarma yeteneğine sahip.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, orgazma her zamankinden daha yakın hissediyorum.

Dışarı kayıyor ve bağlantının kopmasından hemen nefret ediyorum, ama iki parmağını tekrar içime sokmadan önce somurtmam için bana bir saniye bile vermiyor.

Zevk yoğunlaştıkça ağzım sonuna kadar açılıyor. Tek bacağıma yatağın kenarına, kalçasının yanına gelecek şekilde kalkıyor ve dudaklarının yukarı kıvrılıp daha kolay erişim sağladığımı için bana teşekkür edişini izliyorum.

Kalçalarım kendi kendine ona sürtünüyor, yüksekliğin peşinden koşuyor. "İşte bu, bebeğim. Çok ıslak hissediyorsun. Çok sıkı," diyor dişlerini gıcırdatarak, bir parmağını içime sokup beni çıldırttığını bildiği o tatlı noktaya vururken. "Boşalmanı istiyorum ki tatlı inlemelerini duyabileyim."

Avucunu tam klitorisimin üzerine gelecek şekilde ayarlamadan önce bir kez daha çekiyor. Vücudum kendi kendine hareket ediyor, yıldızlar görüşümde dans edene kadar elini daha hızlı ve daha hızlı sürüyor.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum.

"Bana istediğimi veren ne kadar iyi bir kız," diye övüyor.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Her şey bulanıklaştı ve vücudum onun ellerinde eridi. Kelimenin tam anlamıyla orgazmım tüm gücüyle beni vurdu. Dizlerimin bağı çözülmesine rağmen, kendimi hiç onun kollarında hissettiğim kadar canlı hissetmemiştim.

Oliver boynumun çıplak tenine öpücükler kondururken, "Seni uçuruma sürükleyen bu olacağını biliyordum," diyor. "Vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyorum."

Zirveden inerken, ellerini bacaklarımın arasından çekip çıkarıyor. Sırılsıklam parmaklarını aramıza sokarken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Parmaklarını dudaklarına götürüyor, iki parmağı da ağzının içinde kaybolmadan önce alt dudağının kenarından tahrik olduğumu okşuyor. Dudaklarım şehvetle ayrılıyor ve

Oliver'ın tadımı sevmesi kadar beni tahrik eden başka bir şey olmadığını öğrendim.

Gözleri başının arkasında yuvarlanıyor ve onları çıkarmadan önce inliyor. "Çok tatlısın."

Yanaklarını kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, kendimi onun dilinde tadıyorum. Orgazmın beni ne kadar sert vurduğuna rağmen, ondan daha fazlasını istiyorum. Aslında, ona *doyabileceğimi* sanmıyorum.

"Senin içinde olmalıyım," diyor sığ bir fısıltıyla, ayağa kalkıp odanın bir köşesinde duran valizlerimizin olduğu yere doğru yürümeden önce. Hareket ederken mükemmel kıcına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Şu an başka biri gibi hissediyorum.

Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama kendimi güçlü ve kuvvetli hissetmemi sağlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sana söyledim, içinde olmak istiyorum." Bavulları karıştırmak için dizlerinin üzerine otururken sanki zaten bilmem gerekiyormuş gibi gülüyor. "Prezervatife ihtiyacım var."

"Hayır," diyorum hemen.

Fermuara uzanmadan hemen önce durdu. Arkasını dönüp sorularla dolu bakışlarını bana çevirdiğinde hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

"Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum. Regl dönemlerimi kontrol altına almak için hap kullanıyorum," diye devam ediyorum o bir şey sormadan.

"Emin misin? Ocak ayında test yaptırdığımda testlerim negatif çıktı ve o zamandan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım."

Onun itirafı kulaklarımda kan çanağı gibi yankılanıyor. Oliver gerçekten de benden sonra kimseyle birlikte olmadı. Öyle bir düşüncesi bile yoktu çünkü artık hiç dışarı çıkmıyor ve her zaman evde benimle ya da Mackenzie ile birlikte oluyor.

Ama bunu söylediğini duymak vücudumda bir ürperti yaratıyor.

Sadece şu anda ne kadar güçlü hissettiğimi arttırıyor.

Hâlâ valizlerin yanında dizlerinin üzerinde oturduğunu fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Henüz yanıma gelmek için bir santim bile kıpırdamadı.

"Benim için seve seve diz çökeceğin konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?" "Senin için her şeyi yaparım bebeğim." Hâlâ hareket etmiyor.

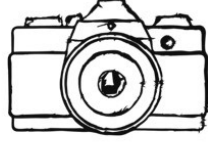
Yatağın kenarına oturuyorum, sadece onun gözleri üzerimdeyken kendimi seksi hissediyorum. Bana istendiğimi hissettiriyor. Beni seksi

hissettiriyor. Sevildiğimi hissettiriyor.

Bacaklarımı onun için birazcık açıyorum, ona en iyi '*gel ve beni al*' sırtışıımı verirken bir kolumla kendimi yatakta tutuyorum.

Oliver'ın gözleri çıplak amıma takılıyor, dili alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce bir kez geziniyor. Diğer ellerimi kullanarak parmağımın kıvrımıyla onu kendime çağırıyorum.

"Gel," dedim ona.

CHAPTER FORTY-TWO

Oliver

"Gel," diyor alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle.

Kimse beni Macey Evans gibi dize getiremez. Sesinin tonuyla sikim zonkluyor.

Macey'i sevmemin pek çok yolu var - mutfağımdayken, kanepemde battaniyelere sarılmış kitap okurken, gülerken. Ama hiçbir şey güçlü ve kendinden emin Macey ile kıyaslanamaz.

Bir saniye bile kaybetmedim çünkü söylediklerimde ciddiydim, onun içinde olmalıydım. Özellikle de onu elimle sikheme nasıl tepki verdiğini gördükten sonra. *Aman Tanrım*. Bunu da Macey'den hoşlandığımı birçok şeyin listesine ekle.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve o beni durduruyor.

Gözleri muziplikle parıldarken, "Bana doğru sürün," diyor.

Memnuniyetle.

İki elimi birden bırakırken yüzümde bir sırıtma belirliyor. Gözlerimi Macey'nin gözlerinden ayırmıyorum ve bu gözlerle beni tamamen çözebilecek güce sahip olduğundan eminim. Vücudum yerde hareket etmeye başladığı anda dudakları aralanıyor ve her hareketimi izlerken keskin bir nefes alışını kaçırmıyorum.

Ayaklarına ulaştığımda, bir dizimin üzerine yükselirken bir ayağını omzuma oturması için kaldırıyorum. Ayak bileğindeki hassas noktaya bir öpücük kondururken gözlerinin hâlâ benimkilere takılı kalmasını sağlamak için başımı çok az çeviriyorum ve uyluğunun ortasına ulaşana kadar durmuyorum.

"İstediğin bu muydu, yusufçuk? Senin için diz çökmem mi?" Bacaklarının arasında, kalçasındaki yumuşak noktaya bir öpücük daha konduruyorum. "Sana bir kraliçe gibi tapınmak mı?"

Macey titrek bir nefes verirken, birkaç dakika önce onu ne kadar sert boşalttığım için hâlâ sıırıslıklam olan amına son bir öpücük konduruyorum.

"Evet. Tanrım, evet." Ellerini arkamda birleştirerek kendini yukarı kaldırırken başını geriye atıyor. Ağzımı en hassas noktasında hissettiğinde meme uçları dikleşiyor. Her ne kadar şu anda onu dilimle yutmak istesem de, onun içinde olmaya ihtiyacım var. Ona başka bir seviyede bağlı hissetmeye ihtiyacım var.

Dizlerimden kalkıp vücudunun üzerinde duruyorum ve sırtını yatağa düşmeye zorluyorum. Dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum ve hayatımın geri kalanında her gün bu ağzı ağzıma almazsam gerçekten öleceğimi hemen fark ediyorum.

Bu farkındalıkla birlikte içimdeki her şey değişiyor.

Onun üzerindeki hareketlerim yavaş çünkü sadece Macey Evans'ı becermek istemiyorum.

Onunla her şeyi istiyorum. Onunla bir hayat. Onunla bir gelecek.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Senin içinde olmak için ölüyorum. Ama yapamam..." Kendi kelimelerimde boğuluyorum. Çünkü ona söylemek istediğim daha çok şey var. "Yavaş olmasını istiyorum."

Macey'nin gözleri bir, iki, üç kalp atışı boyunca benimkiler arasında gidip geliyor, aramızda bu sefer daha fazlasını istediğime dair sessiz bir anlaşma var. Şimdiye kadar olduğu gibi sert ve zorlayıcı olmasını istemiyorum.

Uzanıp beni tekrar öpüyor. Yumuşak ve tatlı. Bunda talepkâr bir şey yok. Onun da bunu hissettiğine dair bir onay.

Ben dirseklerimin üzerinde dinlenirken kollarım başının yan tarafını sarıyor ve Macey bir koluyla boynuma sarılıyor, diğeriyle de aramıza giriyor. Elinin sikimin etrafındaki teması elinin içine doğru eğilmeme neden oluyor. Sikimi kaygan girişine doğru yönlendiriyor ve beni çıplak bir şekilde kapladığını hissederek inliyorum.

Beni bırakıyor ve şimdi her iki kolunu da boynuma dolamış durumda. Hazır olduğunu söylemek için bana küçük bir baş selamı veriyor. Acele etmiyorum.

içine itiyorum. İçeri girmeden önce her santimde geri çekiliyor, her itişte ona daha fazlasını veriyorum.

"Kahretsin, amın sikimin etrafına sarılmış çok iyi hissettiriyor."

"Oliver," diye inliyor altımda ve son bir hamleyle tamamen içine giriyorum. Bir solukla sırtı yataktan kalkıyor ve kalçaları kalçalarımı kavırıyor. "Bu... Aman Tanrım."

Hızımı artırıyorum, kalçalarımı küçük itişlerle sarsıyorum ve etrafımda nabzının attığını hissetmem sadece birkaç dakika sürüyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve ellerimizi kaldırıyorum, momentumu ona girip çıkmak için kullanıyorum. Hareketlerim her itişte hızlanıyor çünkü dünyadaki hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

"Kukun benim için yaratılmış, Macey. Bana bunun tamamen benim olduğunu söyle."

"Hepsi senin," diye bağıyor, sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi sırtımı tırmalıyor. "Tamamen seninim, Oliver."

"Adımı tekrar söyle bebeğim," diye yalvarıyorum.

"Oliver. Aman Tanrım, Oliver," diye defalarca tekrarlıyor Macey.

Dudaklarındaki ismim beni daha hızlı hareket ettiriyor. Kendimi dirseklerimin üzerine geri getiriyorum ve boynuna dalıyorum, elleri saçlarımı kavrarken boynundaki nabız atışına bir öpücük konduruyorum.

"Bebeğim, ben-"

Seni seviyorum.

Söylemek istiyorum ama şimdi söylersem, o anın heyecanıyla söylediğimi düşünebilir. Gerçekten ciddi olduğumu bilmesini istiyorum.

"Biliyorum Oliver," diye daha yüksek sesle inliyor.

Bu, nasıl hissettiğimi zaten bildiği anlamına mı geliyor yoksa şu anda aramızdaki yoğunluğu hissedebiliyor mu bilmiyorum. Ama her iki durumda da, onun da bunu hissedebileceğini *biliyorum*.

Beni göğsünden itiyor ve hareketlerimi yavaşlatıp içinden çıkmaya zorluyor.

"Ne?" Başlıyorum ama o çoktan beni sırtüstü çevirmek için harekete geçmiş bile. Üstüme tırmanıyor, iki bacağını da kalçalarımdaya dayayarak kendini tekrar hizaya sokuyor. Az önce benim yaptığım kadar yavaş hareket ediyor ve şaftımın üzerine gittikçe daha fazla batıyor.

"Fuuuck." Uzunluğumun onun içinde kaybolmasını izlerken eriyorum.

"Kontrolü ele almana bayılıyorum."

Macey sikime sürtünmeye başlamadan önce gülüyor. Göğsümü kavrayan elleri saçlarına doğru uçuyor. Bana nasıl bindiğini izliyorum

Bir çeşit boğa binme ringinde rodeo şampiyonu.

Gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama şu anda yaptığı şey bu gibi görünüyor. Hızını artırırken dağınık saçları ellerinde. Kendi zevki için hareket ediyor ve ben de bunu ona memnuniyetle veriyorum.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedim ona.

"Öyle mi?" diye soruyor nefes nefese bir iniltiyle.

"Seni duymam gerek." Kalçalarımı ona doğru ittim. "Lanet olası çığlık." "Ahh!" Macey bunun üzerine çığlık atıyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Hareketlerini değiştirip sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplarken elleri yine göğsümü buluyor. Her hareketinde göğüslerinin zıplaması beni onun içinde patlamaya hazır hale getiriyor.

"İşte bu, bebeğim. Yaklaştın mı? Çünkü böyle devam edersen geleceğim."

Yavaşlamıyor, ama aramıza uzanıyor ve parmakları klitorisini yavaş daireler çizerek ovmaya başlıyor. Bu benim için yeterli. Kalçalarını kavriyorum ve ona vururken kalçalarımı daha sert ve daha hızlı itiyorum.

Macey'nin nefesi kesiliyor ve dudakları bir O şekli alıyor, çıkardığı en sevdiğim küçük sesler dudaklarından dökülmeye başlıyor.

"Amin beni sıkıyor. Oradasın. Hissedebiliyorum."

"Ben..." diye bağıyor. "Oradayım. Geliyorum."

Girip çıkıyorum. Daha sert. Daha hızlı. Islak teni birbirine çarpıyor ve duvarları titremeye başladığında duyduğum tek ses çığlıkları oluyor.

"Bu iyi bir kız," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Sikimi ıslat."

"Benimle gel," diye pantolonunu indirdi. "Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum."

"Bebeğim, seninle kontrolü çoktan kaybettim. Bana sahipsin." Bir kez daha ittim. "Bana sahipsin." Tekrar ittim ama durdum ve sikimi içine gömülü tuttum. "Sen benimsin."

Benimkiyle aynı anda onun orgazmı da içine çöküyor. Ben boşalırken homurdanırken ve o çığlık atarken sahip olduğum her şeyi onun içine akıtıyorum. Hayatımda başka bir kadınla hiç bu kadar güçlü bir bağ hissetmemiştim.

Benim için o kadar. Bundan sonra bunu bilmeli.

Macey'nin vücudu üstümde gevşedi. Üstüme düşerken saçları etrafımıza dökülüyor. İki elimle yüzünü kavriyorum ve onu öpüyorum. Kafamdaki anlaşılmayı mühürlüyor ve bana sahip olduğunu bildiğinden emin oluyorum.

İyilik için.

Kendini öpücükten kurtarıyor, bedenlerimiz hala birbirine bağlı çünkü ben ondan çekilmeyi reddediyorum, aynı şekilde o da benden çekilmeyi reddediyor.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve Macey'nin tamamen sikilmiş ve doygun görünmesine bayılıyorum.

"Kahretsin, bu çok zor," diye nefes veriyorum.

Az önceki yumuşak gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. Boğazını temizleyip bizi ayırmaya çalışmadan önce yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Anlıyorum."

"Hayır." Kalçalarını kavrayarak onu durduruyorum. Gözleri belirsizlikle açılıyor. "Bu çok zor çünkü sensiz nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum. Sana o kadar aşık oluyorum ki sensiz bir hayatı düşünmek beni hasta ediyor."

"I..." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken duraksıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Ona gülümsüyorum çünkü elimde değil.

"Hadi seni temizleyelim," diyorum onu yanımdan kaldırırken. Yataktan kalkıyorum ve onu kollarımın arasına alıp itfaiyeci gibi taşıyorum. Macey kollarını boynuma dolamadan önce kıkırdıyor. "O zaman tekrar gidiyoruz çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Başını boynuma gömmeden önce kolları boynuma dolanıyor.

Macey Evans'a tamamen aşığım.

CHAPTER FORTY-THREE

Macey

Kuş cıvıltıları ve penceredeki aralıktan gelen hafif bir esintiyle uyanıyorum. Oliver'ın çıplak vücudunun benimkine dolanmış sıcaklığını hissediyorum ve dışarıda neredeyse hiç ışık yok, bu da bana saatin sabah altıdan geç olmadığını söylüyor.

En huzurlu haliyle ona bakarken gözlerim tamamen açılıyor. Ağzını hafifçe aralamış uyuyor, bir eli geniş göğsünün üzerinde duruyor, diğeri boynumun altına uzanıyor.

Aldığı her nefeste göğsünün yavaşça inip kalkışını izliyorum. O çok güzel.

Bu boydaki bir adama güzel demenin garip olduğunu biliyorum ama o böyle biri.

öyle.

Oliver sanki baktığımı hissetmiş gibi irkiliyor ve yavaşça gözlerini açıyor.

"Günaydın güzelim," diyor halsiz bir sesle, kendini yastığın üzerinde yukarı kaldırırken. "Daha erken. Nasıl uyudun?"

"Mükemmel," diyorum ona, kollarına tekrar sokulmadan önce çıplak göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Isıtılmış bir battaniyeyle uyumak gibisin."

Kıkırdarken göğsü titriyor. Parmakları bileğimden omzuma kadar kollarımı gıdıklıyor. Mackenzie daha küçükken yaptığım hareketin aynısı.

ve ona sarılırdım. Hafif dokunuşu tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Kollarınızdaki sanat eserlerini görmeye bayılıyorum," diyor.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Kolun muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en sevdiğim dövme."

Sanki hayatımın her günü görmüyormuşum gibi kollarımı kaplayan mürekkebe bakıyorum. Ön kolumun üzerine bir yusufçuk çizilmiş ve omzumun hemen altına kadar uzanan üst kolum boyunca bir kiraz çiçeği serpiştirilmiş.

"Bunu iki yıl önce yaptırdım," diye başlıyorum çenemi karşı koluma dayayıp ona bakarken. "İşler gerçekten kötüydü. Hayatımın en dip noktasındaydım ve kendimi neden hala burada olduğumu sorgularken buldum, ailem olabileceğimi bildiğim anne olmama izin vermeyecekse ilerlemenin ne anlamı olduğunu sorguladım."

Oliver sessizliğini koruyor ama elleri tenimdeki mürekkebin izini sürmeyi hiç bırakmıyor. Yüzü bana daha fazlasını anlatmam için yalvardığını söylüyor.

"Hiç arkadaşım yoktu. Konuşacak kimsem yoktu ve dengesiz sayılma korkusuyla aklımdan geçen karanlık düşünceleri kimseye itiraf etmekten korkuyordum. Üç gün boyunca aralıksız uyuduktan sonra," diye nefes alıyorum, midem çalkalanıyor. "Bir değişiklik yapmam gerektiğini fark ettim. Daha güçlü olmam gerekiyordu. Kendim için olmasa da Mackenzie için."

Gözlerimi hızla kırptırıyorum, tüm güçlü duygularımı bastırıyorum çünkü bunlar için henüz çok erken.

"Bir gün tatil için alışveriş yapmak üzere şehirde dolaşırken küçük bir dövme dükkanına rastladım. Binanın dışındaki logoya o kadar uzun süre baktım ki eminim yanımdan geçen insanlar tuhaf olduğumu düşündü." Buna güldüm. "İçeri girdim ve vücuduma devam etmemi hatırlatacak bir şey yaptırmak istediğimi söyledim." Oliver'ın yüzünde küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim ama tam olarak anlayamıyorum. "Adamın adı Chuck'tı. Asla unutmayacağım bir isim çünkü o gün hayatımı değiştirdi. Bu dövmeyi yapan o olduğu için değil, benimle gerçek bir insanmışım gibi konuştuğu için. Mackenzie'yi doğurmadan önce kimseyle böyle konuşmamıştım. Sanki terapistimmiş gibi birkaç saat boyunca ona tüm hayatımı anlattım. Ben ağladım. O da ağladı." Bu anıya gülümsüyorum. "O gün kiraz çiçeğinin doğduğu gündü."

"Bu ne anlama geliyor?" Oliver sorar.

"Japonlar güzel ama geçici bahar çiçeğini yaşam için bir metafor olarak

aldılar. Kaçınılmaz solgunluk her zaman ölüme doğru düşüşü takip eder.

tam çiçeklenme. Yani bu dövme yaptırmak her günü son gününüzmüş gibi yaşamaya hazır olduğunuzu gösteriyor. Yusufçuk, zorlukların üstesinden gelme yeteneğini sembolize etmek için son anda eklendi."

"Bu da beni sanatınıza hem aşık hem de ondan nefret eder hale getiriyor."

Küçük bir kahkaha attım.

"Yaşadıklarından nefret ediyorum ama seni o uçuşa götürdüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu seni ayrılmaya getirdi ve bizi aynı yola soktu."

Duygularımı bastırıyorum. "Ben de öyleyim."

"Sana söylediğim her şeyde ciddiym, Macey. Bana vermek istediğin her şeyi seninle istiyorum. Gerekirse sen hazır olana kadar beklerim. Ama ben seninleyim."

Bu adam bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Aylar önce uçakta bana *koltuktaki karım* diyen komik adama aşık olacağımı ve onun ortaya çıkıp bana şehirde yaşayacak bir yer teklif edeceğini söyleseydiniz... Yüzünüze gülerdim.

"Bunu ben de istiyorum.

Seninle birlikte." "Öyle mi?"

"Bunu inkâr etmek gittikçe zorlaşıyor. Mackenzie ile her şeyi konuşmam gerekiyor. Bu onun için yeni bir durum. Seni sevdiğini ve şimdiye kadar yanında olmana alıştığını biliyorum. Ama bu tamamen yeni bir seviye olacak."

"Tabii ki." Oliver yüzümü ellerinin arasına almadan önce yatakta kendini ayarlıyor. "Ama onu sevdiğimi bilmelisin."

Gözyaşlarımı tutmak için çok uğraştım ama şimdi onun itirafı karşısında tutamıyorum. Daha fazla insanın kızımı benim sevdiğim gibi sevmesinden başka bir şey istemiyorum.

"Öyle mi?"

"Gerçekten öyle, bebeğim. Sana daha önce de söyledim ama unuttuysan diye söylüyorum" -bana gülümsüyor- "o senin bir parçan. Sevilmeyecek ne var?"

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyor ve onları çabucak siliyor. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Dilimin ucunda *seni seviyorum* var.

Ona söylemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyız çünkü karnım guruldadığında tekrar uyanıyorum.

Komodinin üzerindeki küçük saate bakıyorum ve saatin sabahın dokuzu olduğunu görüyorum. Ayaklarımı ağımdan yavaşça çözüp yataktan sıvışıyorum ve kahvaltıya başlıyorum.

Oliver dün gece yatak odasında beni şımarttı. Birçok kez. Sonra daha güneş doğmadan benim duygusallaşmamı dinledi. Şimdi onu en iyi bildiğim şekilde şımartma sırası bende; yatakta kahvaltıyla.

Ayaklarım yere basar basmaz, dün gecedan kalan acıyı her yerimde hissediyorum.

Kollarım, bacaklarım, vajinam... her yerim olabilecek en iyi şekilde ağrıyor.

Ama şimdiden daha fazlasını istiyorum. Oliver beni başarılı bir şekilde seks delisi bir şeytana dönüştürdü. Ama sadece onun için.

Kıyafetlerimi bulmak için yeri tarıyorum ama her şey etrafa saçılmış. İlk fark ettiğim şey dün akşam yemeğinde giydiği beyaz düğmeli gömleği oluyor ve bunu giydiğime karar veriyorum.

Boyu benden çok daha uzun olduğu için üzerinde bir elbise gibi duruyor. Ben.

Küçük mutfığa girdiğimde, telefonumun vızıltısını duyabiliyorum. karşı. Oliver'dan kaynaklanan sersemliğimin ortasında, evde bana ihtiyacı olabilecek bir çocuğum olduğunu bir anlığına unuttum.

Mackenzie'nin aradığını görünce telefonumu bu kadar dikkatsiz kullandığım için midem bulanıyor.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyorum hemen. "Günaydın anne!" Işıl ışıl parlıyor.

Onun coşkusuna kıkırdıyorum. "Sen nasılsın? Peyton'la eğleniyor musun?"

"Aman Tanrım, çok eğlenceliydi anne. Dün bütün gün yağmur yağdı, biz de oturma odasında battaniyeden kaleler yaptık! Çok büyüktü. James ve ben altında patlamış mısır yedik ve sonra akşam yemeği için pizza sipariş ettik. Hayatımın en güzel zamanıydı."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyorum kahvaltı için bir şeyler bulmak üzere mutfakta dolaşırken. Oliver dün biz yokken, kısa süreli kalışımızı idare edebilmemiz için birkaç yiyecek getirmişti.

"Yolculuğun nasıl geçti?" diye soruyor.

"Bu iyi bir şey. Oliver işini bitirdi ve biz de bugün dönüş uçağımızdan önce dinlenmeyi planlıyoruz."

"Bana bir hatıra getirebilir misin?"

"Dün şehri keşfederken sana bir şeyler aldım bile."

"Sen en iyisisin!" Mackenzie çığlık atıyor.

Çırpılmış yumurta yapmak için dolaptan bir tava çıkarıyorum, ancak üstündeki tava düşüyor ve büyük bir gürültüye neden oluyor.

"O da neydi?" Mackenzie kulağıma soruyor.

"Özür dilerim. Bu sabah bize yumurta yapmak için tavayı çıkarıyordum ve bir tane daha düştü."

Yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve Oliver'ın çıktığını görmek için dönüyorum. Uykulu gözlerle bakıyordu ve üzerinde bir çift boxer külottan başka bir şey yoktu.

"Dinle, bebeğim. Bize kahvaltı hazırlayacağım. Gürültülü patırtım Oliver'ı uyandırdı." Gülüyorum. "Ayıya biraz yiyecek getirsem iyi olacak," diye şaka yapıyorum.

"Ollie'ye selamımı ve onu özlediğimi söyle."

Onu bu kadar özlemesine bayılıyorum. Eminim evde olsaydım ve o burada yalnız olsaydı, ben de şu anda onun gibi hissederdim.

"Mackenzie seni özlediğini söylüyor," diyorum Oliver hâlâ telefondayken.

Gülümsüyor ve ona vermem için elini uzatıyor. Veriyorum ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, hatta kahvaltıya başlamak için hareket bile edemiyorum. Bundan sonra olacaklara kilitlenmiş durumdayım.

"Hey, Kenzie," diyor derin ve yorgun bir sesle.

Hoparlörde olmadığı için ne dediğini duyamıyorum ama Oliver'ın başını her sallayışında, ki bunun onun dakikada bir mil hızla konuşması olduğunu varsayıyorum, kalbim kaburgalarımnda çılgınca atıyor.

"Eğlenceli bir güne benziyor," diyor ona. Onu dinlerken bir kez daha duraklar. "Ben de seni özledim. O sarılma için sana söz veriyorum. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü olsa iyi olur." Kız ne cevap verirse versin gülümsüyor.

Bana bakmıyor bile ve birdenbire aralarındaki özel bir konuşmayı işgal ediyormuşum gibi hissediyorum.

Uzun bir duraklama daha oluyor ve Oliver'ın gözleri yerden benimkilere kayıyor. Bakışları içimde bir delik açıyor.

"Seni daha çok seviyorum Kenzie," diyor ona ama gözleri benim üzerimde.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. *Bu kelimeler.* Onu seviyor. Bu sabah bana sevdiğini söylediğini biliyorum ama bunu ondan duymak çok farklı.

Arkamı dönüp kendimi meşgul ederken başımı hafifçe sallayarak kendimi toparlamak zorunda kalıyorum. Burada ne yaptığımı bile tamamen unutuyorum çünkü beni çok hazırlıksız yakaladı.

"Tamam. Seni sonra ararız," diyor Oliver ve telefonun tekrar tezgâhın üzerine konulduğunu duyuyorum.

Duygusallaşma. Ağlama. Sorun değil.

Arkamda durduğunu hissetmeden önce hareket ettiğini duyuyorum. İri bedeni soluduğum havayı kaplıyor ve her şey ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

"Gömleğim sana çok yakışıyor," diyor kulağıma usulca.

Parmaklarının arkası boynumdan aşağıya, omzumdan sırtımın alt kıvrımına doğru iniyor. Dokunuşunun altında titriyorum ve dün gecedan kalan her şey geri geliyor, bacaklarımın arasındaki hassas noktaya bir arzu dalgası gönderiyor.

"Yerdeki dağınıklığın içinde bulabildiğim tek şey buydu," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Nefesinin altından bir kıkırdama çıkardığını duyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Ona bakmak için arkamı dönmeden önce derin bir nefes alıyorum. Nasıl hissettiğimden emin değilim, özellikle de kızımı ne kadar çok sevdiğini öğrendikten ve yaşadığımız gecedan sonra.

"Mükemmel." Sabit bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Ağrın yok mu? Seni incitmedim, değil mi?"

Ellerim boynuna dolanırken kaslarım nihayet gevşiyor ve onu öpmek için ayak parmaklarıma kadar bastırıyorum. Oliver'ın geniş kolları belimi sararak beni kendine çekiyor. Onunla bu anı yaşamak istiyorum. Onun kollarında olmaktan ve bir şekilde ona bağlanmaktan asla vazgeçmek istemiyorum.

Öpücükten geri çekiliyorum. "Biraz ağrım var ama beni incitmedin. Beni asla incitemezsin." Son cümle ilk ikisinden daha yumuşak çıkıyor.

"Bunu bilmene sevindim." Oliver hızlı bir öpücük için daha eğilir. "Çünkü hiç niyetim yok. Günlerimin geri kalanını sana taparak geçirmek istiyorum. Ama lanet olsun... vücudun. Benimle birlikte hareket edişin. Vücudunun benimkine tepki verme şekli. Kontrolü ele alış şeklin. Yardım edemem ama seninle o ana kapılıyorum. Eğer çok sertleşirsem, bana söylemelisin."

"Ve bunu seviyorum." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bunların hiçbirini yapmayı bırakma."

"Macey, ben..." Kendini durduruyor, bir şey söylemek istiyormuş ama vazgeçmiş gibi başını sallıyor.

Buna hazır olduğumdan emin değilim. Mackenzie ile konuşana kadar olmaz.

Ayrıca, birine onu sevdiğini nasıl söylediğini duydum ve bu mutfak zemininde macun haline geleceğim.

"Hadi kahvaltı yapalım. Her ne kadar benim için mahvetmiş olsan da."

Oliver bir adım geri atıyor ve göğsünü işaret ederek kakhaha atıyor. "Ben mi mahvettim?"

Koluna mutfak beziyle vuruyorum ve kakhahalarım onunkiyle eşleşiyor. "Evet, her şeyi mahvettin. Sana yatakta kahvaltı hazırlamayı planlıyordum ama şimdi buradasın" -elimle vücudunda aşağı yukarı hareketler yapıyorum- "çırılçıplaksın ve çok fazla tenin var. Aman Tanrım, ne kadar çok ten."

Göbeğim yine zonkluyor. Sadece orada durarak bile beni tahrik ediyor. "Giyinmemi ister misin, Macey Bethany Evans?"

"Bir yanlış tahmin daha." Gülüyorum. "Ve lütfen yapma. Daha önce hiç mutfakta ateşli ve çıplak bir adamla yemek pişirmemiştim. Belki de en iyi işlerimden biri olacak."

Oliver elimdeki tavaya bakıyor.

"Yumurta mı?" "Evet."

"Yumurtaları en iyi çalışmalarınızdan biri mi yapacaksınız?"

"Sen sus." Kakhahalarla kıvrılıyorum, bu sefer daha yüksek sesle ve özgürce.

Ama onu duymuyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve kesinlikle benimle birlikte gülmüyor. Bir şey onu ayıltıyor, ama yüzünde hala küçük bir gülümseme var.

"Bunu yapmana bayılıyorum,"

diyor. "Neyi yapınca?"

"Gülümseyin. Gülün. Nefes alın. Her şey. Aklıma gelen birkaçını sayayım."

"Oliver," diye fısıldıyorum.

Ona söylemeliyim. Şu aptal yara bandını yırtıp atmalı ve ona sırılsıklam aşık olduğumu söylediğimde vereceği tepki konusunda endişelenmemeliyim. En azından bilecek ve hazır olduğunda bana özgürce söyleyebilecek.

Oliver karşılık vermiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Hadi kahvaltı yapalım."

"Biliyor musun... Yumurtadan daha iyi bir şey düşünebilirim. Ayrıca bu senin en iyi işlerinden biri olabilir."

"Ne gibi?"

Bana doğru yaklaşıyor ve yine alanımı daraltıyor. "Sen."

CHAPTER FORTY-FOUR

Macey

Bu ſimdiye kadar çalıştığım en yoğun ögle vardiyası olmalı.

Düpedüz yorgun olmamın ve bugünün sadece Salı olmasının da bir faydası yok.

Pazar gecesi Wilmington'dan ayrılmamız gerekiyordu ancak uçuşumuz büyük ölçüde ertelendi. Kıyıya bir poyraz çıktı ve geçene kadar saatlerce orada mahsur kaldık.

Mackenzie için çok endişeliydim ama Peyton bana güvende ve iyi olduklarına dair güvence verdi. Görünüşe göre bu tür şeylere alışıklar. Poyraz kelimesi beni çok korkuttu ama Oliver bunun aslında sadece şiddetli yağmur ve rüzgâr olduğunu söyledi.

Söylemeye gerek yok ama dün sabaha kadar gelemedik. Mackenzie'yi almaya hevesliydim, bu yüzden Oliver bizi Peyton'ın şehrin hemen dışında yaşadığı yere götürdü. *Tabii ki* trafiğe takıldık çünkü başka ne ters gidebilir ki?

Sonunda çatı katına döndüğümüzde Mackenzie saatlerce bizimle konuştu. Sanırım eve döndüğümüz için o da en az bizim kadar heyecanlıydı.

Ondan ilk kez ayrı kaldığım için nedenini anlayabiliyorum.

Mackenzie'nin rastgele bir günü olduğu için üçümüz fırtına sonrası kasvetli havada kanepeye uzandık ve bütün gün film izledik

öğretmenlere hizmet içi eğitim için. Hatta Avery'nin gezi için ödünç verdiği ama bitiremediğim kitabın bir kısmını da okudum.

Çok güzeldi ve gözlerim ne kadar ağırlaşırsa da elimden bırakamadım. Bu lanet kovboy romanları beni boğuyor ve bu da beni bu vardiya için ölü gibi yorgun bırakıyor.

"İyi misin?" Kevin soruyor.

Bir esnemeyi ısırarak geri çekiyorum. "Evet, hafta sonu yüzünden hâlâ çok yorgunum." "Yolculuk nasıldı bu arada?" Jan soruyor.

Birlikte çok yakın çalıştığımızdan beri bu ikisiyle yakınlaştım. Birlikte çalıştığınız insanların konuşması kolay olması ve çalışmayı gerçekten keyifli hale getirmesi güzel. Drama yok, iş dışındaki hayatımı önemsiyorlar ve harika bir ekip olarak çalışıyoruz.

Sorusunu yanıtlamadan önce hafta sonunu düşünerek gülümsüyorum. Oradayken neredeyse hiç uyumadık. Cumartesi gecesi yatağa girdikten sonra yataktan çıktığımızı hiç sanmıyorum. Beni tamamen yıpratmış ve doyurmuştu.

"Ah, kızım," der Jan. "Buna cevap bile verme. Gülüşün bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Sadece güzel, rahatlatıcı bir zaman geçirdim."

"Eminim sen de bol bol kardiyo yapmışsındır." Göz kırıyor.

"Kes şunu." Pişmiş bir makarna şehriyesini ona fırlatırken gülüyorum.

"Biz yapmadık."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bu tür şeyler için keskin bir hissim var.

Ve sen" -şimdi bana bir makarna eriştesi fırlatıyor- "parlıyorsun."

Ona bir şeyler söylemek, mutfak ışıklarının parıltısından ve ne kadar parlak olduklarından kaynaklandığını söylemek istiyorum. Ama parlıyormuşum gibi *hissettiğimi* de inkar edemiyorum.

Sadece hafta sonu yaptığımız akıllara durgunluk veren seks yüzünden değil, son birkaç aydır olan her şey yüzünden.

Kızımı hiç olmadığı kadar mutlu görmek ve sonunda çocuk olabilmek. Küçüklüğümden beri kurduğum hayalin sonunda gerçek olması. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlardan bazılarını bulmak, bana tereddüt etmeden baktılar ve burayı evim gibi hissettirdiler.

Oliver ve onunla geçirdiğim her gün beklediğimden çok daha fazlasına dönüştü.

"Burada gerçekten mutluyum," diyorum sonunda. "Oh, bunu söyleyebiliriz," diye şaka yapıyor Kevin.

Jan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sana çok yakıştı, kızım."

"Neden erken çıkmıyorsun?" diyor Kevin. "Yorgun görünüyorsun. Öğle yemeği telaşı bitti ve sadece iki masa kaldı, ikisine de servis yaptık. Ayrıca, akşam yemeği ekibi de yakında burada olur."

"Bunu size yapamam çocuklar."

"Evet, yapabilirsin." Kevin başını sallar. "Zaten erken çıkma sırası sende. Her zaman en son sen geliyorsun ve tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun." "Defol git buradan." Jan arka kapıya doğru başını sallar.

"Teşekkürler, çocuklar."

Önlüğümü asıyorum ve mutfak ayakkabılarımı değiştiriyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve *kız çetesi* grup sohbetinde birden fazla mesaj olduğunu görüyorum ama Uber'imi aldıktan sonra onları okuyacağıma karar veriyorum. Birkaç dakika geçiyor ve ben hâlâ köşede durmuş arabayı beklerken telefonum çalıyor.

"Hey, Ave."

"Selam kızım. Mesajlarımı aldın mı? Em ve ben Taco Salı için Old Jose'ye gidiyoruz. Var mısın?"

"İşten yeni çıktım. Oliver'la konuşmam ve Mackenzie'nin iyi olup olmadığına bakmam gerekiyor."

Arka planda boğuk sesler duyuyorum. Belki bir el mikrofonu kapatıyordur? Sanki beni cebine falan koymuş gibi geliyor. Sonra birinin "Tamamdır." dediğini duyuyorum.

"Alo?" Dedim.

"Evet, buradayım. Gidebilirsin. Em az önce Oliver ve Mackenzie ile FaceTime görüşmesi yapıyordu zaten," diyor Avery.

Kalbim.

Kızımı kendi kızları gibi seven en iyi arkadaşlara sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim? Emiline aslında Mackenzie'yi hafta sonu Peyton'ın evine uğradığında gördü ama hala ona doyamıyor. Mackenzie'nin bu özelliğini seviyorum.

"Tamam. Sizinle orada buluşurum. Ama uzun süre kalmayacağım çünkü çok yorgunum."

Restorana girdiğimde Avery ve Emiline'in çoktan oturmuş olduklarını görüyorum. Avery beni gördükten sonra Em'e "İçkiler senden," diyor. Yanıt olarak gözlerini deviriyor. "Peki."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Oliver'la randevunuzdan sonra buraya geldiğinizde ne kadar parlayacağınıza dair bahse girdik." Avery göz kırpmıyor.

Otururken yanaklarım pembeleşti. "O kadar belli, ha?"

"Evet. Şimdi dökül bakalım." Avery iki dirseğinin üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini çenesinin altında birleştirir.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, birden utanıyorum çünkü bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum. "Gerçekten güzel bir kaçamaktı. Zaten biliyor gibisin, seks yaptık. Hem de çok fazla."

Avery'nin gülümsemesi daha da büyür.

"Ve pek çok şey hissediyorum... çok şey gibi," diye devam ediyorum. "Açıkla," diye cesaretlendiriyor Avery.

"Ona karşı hislerim kavrayamadığım bir hızla büyüyor. Benim için her yönden yepyeni şeyler hissediyorum. Daha önce hiç bir erkeği sevmemiştim ya da bu ölçüde bir çekim yaşamamıştım. Bu beni çok korkutuyor çünkü çok yoğun." Düşüncelerimi toparlamak için duraklıyorum, bakışlarım iki kız arasında gidip geliyor. "Ve eğer işler yolunda gitmezse, kendimi ve Mackenzie'yi büyük bir kalp kırıklığına hazırlıyorum."

Masaya sessizlik çöktü. Avery'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme, Emiline'in yüzünde ise sanki benden bunu beklemiyormuş gibi tam bir şok ifadesi var.

"Sana Marc ve benim hikayemi anlatmış mıydım?" Avery öyle diyor.

Başımı sallıyorum ve Em'in alaycı bir ses çıkardığını duyuyorum. "Bu iyi bir tane."

İçini çekiyor. "Marc ve ben birbirimizi Thomas ve Peyton aracılığıyla tanıyorduk. Katılmak zorunda olduğu tatil galası için sahte kavalyesi olacak birine ihtiyacı vardı. Ben de bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşündüm ve aptal bir nişanlı rolü oynamayı kabul ettim. O gece işler... ilginçleşti." Avery bunu düşününce kızarıyor. Ne demek istediğini anlamam için söylemesine bile gerek yok. "O sırada onun asistanı olduğumu da hatırlatayım. Kalçasını kırdığı için anneme yardım etmek üzere işten izin almıştım. Geri döndüğümde Marc bana patronunu etkilemek için bütün yaz boyunca rol yapmamız gerektiğini söyledi."

"Vay canına." Gözlerim genişledi.

"Evet." Gülüyor. "Bunu yapmak istemedim çünkü hiç ilişkim olmamıştı. Babamla ilgili bazı sorunlar yüzünden tüm erkeklere tövbe ettim, bu başka bir günün hikayesi, ama asıl mesele şu ki, ben de benzer bir durumdaydım ve Marc'tan önce hiçbir erkeğe karşı bir şey hissetmediğim

için aklımı kaçıracak kadar korkmuştum. Benim için çok korkutucuydu."

"Bunu itiraf etmesi çok fazla," diye ekliyor Emiline. "Avery'nin duyguları yoktur." Avery parmağını havaya kaldırarak, "Gerçekler," diye haykırıyor.

"Yine de dağda karşılaştığımızda birbirinize çok aşık görünüyordunuz."

Avery başını sallar. "Bu göstermelikti. Ama o noktada işler zaten hızla tırmanıyordu. Ona karşı hissettiklerimle savaşmaya çalışıyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Nasıl üstesinden geldin?" Ben sordum.

Yüzük parmağındaki pırlantayı göstermek için elini kaldırıyor. "Yine de düştüm. Beni yakalamasına izin verdim."

Bu çok sevimli.

"Sonunda o üç kelimeyi ona söylemek büyük bir riskti. Ama bu, onunla birlikte almak istediğim bir riskti çünkü o noktada kalbimle ona tamamen güveniyordum," diyor Avery.

"Ağabeyimi tanıyorum," diye ekliyor Emiline, "o da senin yalnız düşmene izin vermeyecektir."

İçim titriyor. Oliver'a hayatım pahasına güveniyorum. Beni asla yalnız bırakmayacağını aklımda tek bir şüphe olmadan biliyorum. Ayrıca aramızdaki ilişkinin tek taraflı olamayacağını da hissediyorum. Onun tarafında daha fazlası olmalı.

Yolculuk sırasında, içime girmeden hemen önce vücudumun üzerinde belirttiğinde gözlerindeki bakışı çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. *Seni seviyorum* diye bağırان bir bakıştı, ya da daha iyisi *seninle sevişmek istiyorum* diyen bir bakış.

"Sanırım kadınlarla olan geçmişini duyduktan sonra biraz gerginim. Onun kadar deneyimli değilim, bu yüzden tüm bunları nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Ya benden sıkılırsa? Ya bir ay içinde fikrini değiştirirse? Erkek aklı nasıl çalışır bilmiyorum."

"Böyle şeyler hakkında sana asla yalan söylemem," diyor Emiline. "Oliver uzun zamandır bir playboy gibiydi. Hayatını hep kaygısız ve her günü son günüymüş gibi yaşadı. Ama tesadüfe bakın ki, geçen yılki doğum günü gezisinden beri kardeşlerimle bu konular hakkında hiç konuşmadı."

"Kardeşleriyle ne konuştuğunu nereden biliyorsun?" Avery kaşlarını kaldırdı. "Marc seninle böyle şeyler hakkında konuşmadığını söylüyor."

"Yani..." Kızardı. "Sadece varsayıyorum."

"Tahmin mi ediyorsun? Yoksa Logan sana Çarşamba geceleri dışarı çıktıklarında barda yaptıkları konuşmalardan mı bahsediyor?" Avery suçlayıcı bir tonla söylüyor.

Emiline'in pembe yanakları az önce suçüstü yakalanmış gibi bembeyaz kesilir.

Avery, "Oliver hakkında Macey'ye söylediklerine devam ettikten sonra bu yeni ifşaata geri dönmeyi planlıyorum," diyor. "Çünkü ikinizin aranızdaki ilişkiyi bizim arkamızdan saklamanızdan bıktım usandım."

"Orada-" diye başlıyor Emiline ama dudakları sıkı bir mühürle kapanınca hemen duraklıyor. "Tamam. Size her şeyi anlatacağım ama kardeşlerime ulaştığını öğrenirsem hepiniz ölürsünüz."

Avery, "İyi, devam et," diye onu cesaretlendirir.

"Dediğim gibi. Oliver doğum günü gezisinden sonra yolunu değiştirdi. Seninle tanıştığından beri kimseyle birlikte olmadı. Sadece seni çalıştığın barda tekrar gördüğü zamandan bahsetmiyorum. Montana'dan New York'a yaptığınız o ilk uçuştan bahsediyorum."

Bana söylediği her şeyi algıladığımda düşüncelerim durma noktasına geliyor ve midem tam bir takla atıyor.

Verebileceğim her şeyi istediğine ve her şeyi benimle yapmak istediğine dair şeyler söylediğini biliyorum, ama bir kez birinin beni sevdiğini düşünerek yandım. Ama öyle olmadığını öğrendim.

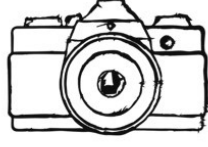
Ama bu Oliver'la çok daha farklı hissettiriyor. Çok daha gerçek.

"Sanırım ona gerçekten aşık oluyorum," diye iç geçiriyorum.

"Oh, bebeğim." Avery kıkırdar.

"Sen uzun zaman önce düştün," diye bitiriyor Emiline. Sanırım haklı. İkisi de haklı.

Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama o ilk uçuştan beri düşünüyorum.

CHAPTER FORTY-FIVE

Oliver

"Bu akşam yemek için ne düşünüyorsun?" Mackenzie'ye sordum. Macey akşam vardiyasında çalışıyor, bu yüzden bu gece sadece ikimiz varız.

Seyahatimizden döneli tam bir hafta oldu. Macey'nin benimle yatakta uyumasının nasıl bir şey olduğunu tattığımdan beri, tek başıma normal bir insan gibi uyumak için mücadele ediyorum.

Burada kalabilir ama Mackenzie'yle bu konuyu konuşma fırsatımız olmadı. Yapmak istediğim son şey Macey'i aceleye getirmek. Bu ikisi için de büyük bir adım ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

"Şimdiye kadarki en iyi fikrim var," diye açıklıyor. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Bu yüzden anneme hayalindeki işi bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu gösterme şansım olmadı. Ve sadece bir çocuk olduğum için" - gözlerini deviriyor- "ona hiçbir şey alamadım."

"Bana söylemeliydin," diyorum ona. "Biliyorsun, seni istediğin yere götürürdüm ve ne istersen seçerdim."

"Yapar mıydın?"

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Evet. Sana her zaman ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Mackenzie bir ergen gibi, "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmıyorsun," diyor ve bu çok sevimli. "Bu gerçekten çok hoş Ollie. Ben bile düşünmemiştim

Çünkü ben..." Kasvetli görünüyor ve gülümsemesi kaybolurken kalbim katlanıyor. "Gerçekten soracak kimsem hiç olmadı."

Hay sikeyim. Ne zaman geçmişinden bahsetse, göğsüme bir bıçak daha saplanıyor. Keşke zamanda geri gidip bu ikisini daha erken bulmanın bir yolunu bulabilseydim.

Ancak, bu ikisiyle evren tanışmamız için hazır olduğunda tanıştım.

Mackenzie hayatında istikrarı hak ediyor ve ben de ona bunu vermek istiyorum. Macey bana bu ayrıcalığı tanırsa, ona babam kadar iyi davranmak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum, geçmişi düşünürken hissettiğim duyguları yutuyorum. "Onun için ne yapmayı düşünüyordun?"

"Annem ev yapımı hediyeleri çok sever. Bir keresinde Montana'da okuldayken ona Noel için okulda yaptığımız bir s s eşyası vermiştim. Elimin kilden bir kalıbıydı ve ağlamıştı. Bu onun en sevdiği hediye idi."

"Ben  yle kurnaz değilim." G l yorum.

"Ben kil süslerden bahsetmiyordum. Noel'de bile değiliz, aptal." Kıkırdıyor. "Evde pişirilmiş bir yemekten bahsediyorum. Sanırım bu yüzden yemek yapmayı seviyor. Yemek kalbe giden yoldur, falan filan. Sanırım işten çıktığında ona nefis bir şeyler yapmama yardım etmeni istiyorum."

"Bitti," diyorum koltuktan fırlarken.

"Gerçekten mi?"

"Beni sorgulamayı bırak, Kenzie. Annen için ne yapmak istersen yaparım. Aklında ne yapmak var?"

"Buraya taşınmadan önce bir gün bana Fransız tostı yapmayı öğretmesini istedim. Böylece bazı sabahlar ona sevgimden bir şeyler hazırlayabilecektim. Ama bundan bıktım artık."

"Bu yüzden mi yapıyorsun?"

"Nasıl yapıldığını bildiğim tek şey bu." Omuz silkiyor.

Mackenzie çok geç ama yaşına göre çok olgun ve bana her bir şey açıkladığında beni şaşırtıyor. Bunun da ötesinde, gezegendeki en büyük kalbe sahip. Annesine onu sevdiğini göstermek için küçük bir jest olarak Fransız tostı yapmayı öğrendiğini bilmek kalbimin göğsümde g m g m atmasına neden oluyor.

Yemek kalbe giden yoldur.

Bu yüzden Macey yemek yapmayı çok seviyor.

"Kahvaltı dışında başka nelerden hoşlanır?" Ben soruyorum. "İtalyan olan her şeyi sever."

Mutfağa doğru yürüyorum ve Mackenzie de beni takip ediyor. Kilere uzanıp saçma sapan önlüğümü ve Mackenzie için geçenlerde aldığım küçük bir önlüğü çıkarıyorum.

"Basit tutmaya ne dersiniz, çünkü ben de yemek yapamıyorum," diyorum ve ikimiz de kahkahayı basıyoruz.

Önlüğü elimden kaptı. "Bu benim için mi?"

"Evet. Beğendin mi?"

Mackenzie pembe ve mor denizkızı derisi önlüğü inceliyor ve ağzı duyguyla doluyor. "Bayıldım buna. Annem buna bayılacak. Gelmiş geçmiş en iyi yardımcı olduğumu düşünecek."

"İkimiz de öyle olduğunu zaten

biliyoruz." Başımı sallıyor ve giyiyor.

"Spagetti ve köfte yapmaya ne dersin? O kadar zor olamaz." "Oh! İnternette bir tarif bulabilirim."

"Hadi yapalım."

O çekerken ben de biraz kıyma ve köfte olabileceğini düşündüğüm çeşitli şeyler alıyorum. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tatları harika ama hiç pişirmedim.

"Beni neyin çıldırttığını biliyor musun?" Mackenzie soruyor. "Ne?"

"İnternette bir yemek tarifine baktığınızda, tariftten önce kişinin hayatından ve köftenin neden bu kadar havalı olduğundan bahseden paragraflar görürsünüz. Tarife neyin ilham verdiğini ya da İtalya seyahatinizi bilmeme gerek yok. Bana sadece lanet tarifi ver."

Olduğum yerde donup kalıyorum, ağzımı hafifçe aralayarak gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"Oops. Küfür etmek istememiştim." Bana kocaman gözlerle baktı. "Özür dilerim, Ollie."

"Hayır. Yani, evet. Yani, hayır." Ellerim dizlerime düşmeden önce tam bir şok içinde kekeliyorum ve o kadar çok gülüyorum ki yanlarım fiziksel olarak ağrıyor.

"Bu" -aslında o kadar gülüyorum ki ağlıyorum- "duyduğum en gerçekçi şey bu, Kenzie. Sanırım okuma becerilerinden ve sekiz yaşındayken İtalya'ya yaptıkları geziyle ilgili olduğunu bilmenden daha çok etkilendim."

"Okuma konusunda sınıfımdan bir buçuk sınıf ilerideyim Ollie. Tariftten önce bu karmaşadan daha zor kitaplar okudum. Sadece kaç bardak kavanoz sosa ihtiyacım olduğunu söyle."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Annen kavanoz sosu kullandığımızı öğrenirse çıldırır."

"Şşş. Bu sevgiden." Mackenzie sözlerimi elleriyle savuşturdu.

İkimiz de gülmeden duramıyoruz ve bu kızı ne kadar çok sevdiğimi fark ediyorum. Çok güldüğüm için mi yoksa hem Macey hem de Mackenzie'ye olan hislerimin kalbimi nasıl ele geçirdiğini bilemiyorum ama göğsümün açıklayamadığım bir hisle sıkıştığını hissediyorum.

İkisini de bu dünyada hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve gerçekten onlarsız bir hayat düşünemiyorum.

Mackenzie düşüncelerimi yarıp geçerek, "Sen benim lanetlediğimi söylemezsen ben de anneme lanetlediğini söylemem," diyor.

"Anlaştık. Şimdi şu bulduğun tarife geri dönelim."

Bir saat sonra, mutfak tam bir felaket.

Bulaşıklar lavaboya yığılmış, her yere kırmızı sos sıçramış ama gerçekten de yemek yaparken en iyi zamanımızı geçirdik. Spagetti tenceresini karıştıran Mackenzie'ye bakıyorum. Tencere çok büyük olduğu için daha iyi bir aç yalayabilsin diye ona bir tabure çıkardım.

"Seni orada gülümseten ne?" Yüzündeki kocaman sırıtışa dikkat ederek ona soruyorum.

"Top düştüğünde Yeni Yıl'da tuttuğum dileği düşünüyordum."

"Bir dilek mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet. Bir dilek tutman gerekiyor. Kuralları ben koymuyorum."

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Sen ne dersen de. Gerçekleşti mi?"

"Gerçekleşti." Mackenzie başını sallıyor. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Birinin annemi gerçekten ama gerçekten mutlu etmesini diledim." Bana bakmak için başını çevirdi.

Bakışlarını bana kilitlediğinde göğsüm sıkışıyor. Gözlerindeki bakıştan beni kastettiğini anlıyorum. Daha fazlasını söylemek istiyorum. Ona annesinin beni ne kadar mutlu ettiğini söylemek istiyorum.

Mackenzie'ye beni ne kadar mutlu ettiğini söylemek istiyorum.

Macey eve gelmeden önce daha fazla bir şey söyleyemeden konuyu değiştiriyorum. "Annen her an eve gelebilir."

"Evet!"

"Bence mutfağı yakmadığımız gerçeği bir kutlama gerektiriyor, sence de öyle değil mi?"

Heyecanla başını sallıyor.

"Mutfaktaki sisteme "Alexa, Taylor Swift'in Wonderland şarkısını çal" diyorum.

Müzik başladığında neredeyse avazı çıktığı kadar "En sevdiğim" diye bağıyor.

Yemin ederim tüm şehir onun heyecanını duyabilir.

Şarkı hoparlörlerden yükselirken ikimiz de mutfakta zıplıyoruz. Mackenzie sanki bu şarkıyı aylardır tekrar ediyormuş gibi her kelimesini söylüyor. Tüm zamanların en iyi köprüsü çalmaya başladığında ikimiz de birer kaşık alıp mikrofonmuş gibi davranıyoruz.

Sonra onu kaldırıp adanın üstüne koyuyorum ve sahneye çıkmasına izin veriyorum.

Işık düşmesine gidip konser ışıkları gibi yanıp sönmeye başladığımda ikimiz de kontrolsüzce gülüyoruz. Mackenzie histeri krizlerimiz yüzünden sözleri bile söyleyemiyor ama bir boğaz temizleme sesi ikimizi de aniden durduruyor.

Macey mutfağın hemen dışında durmuş, şok içinde bize bakıyor. Ama gülümsüyor.

"Anne!" Mackenzie tezgahtan fırlayıp annesinin kollarına atlıyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor.

Mackenzie ona "Sana yemek yaptık," diyor.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve kaşları çatılıyor. "Şimdi mi yaptın?" Macey bir bok pişiremediğimi çok iyi biliyor.

Ona uzanıp kollarına çekmemek ve onu açık havada öpmemek için kendimle savaşıyorum.

Bunun yerine, mutfak masasının etrafına oturduk ve kavanoz sosu kullanmamıza rağmen şimdiye kadar yediğimiz en iyi spagetti ve köfteleri yedik -Macey'nin sözleri, benim değil.

Ve ona inanıyorum çünkü çok büyük bir sevgiyle yapılmışlar.

CHAPTER FORTY-SIX

Macey

"Bu gece ne oluyor?" Mutfakta yorulmak bilmeden çalışırken Kevin ve Jan'a soruyorum.

"Nisan ayındayız." Jan gülüyor.

"Çok çılgınca," diye ekliyor Kevin. "Takvim Nisan ayına döner dönmez herkes her yerden şehre gelmeye başlıyor. Sanırım pek çok çocuk da Nisan ayının ilk haftasında bahar tatiline giriyor. Bu bizim yoğun sezonumuzun başlangıcı aslında."

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bir sonraki siparişe başlamak için yazıcıdan fişi çekiyorum. İki sipariş sörf ve çim, menüdeki en pahalı yemeğimiz.

Bu yemeği diğer kaliteli restoranlardan biraz daha farklı yapıyoruz. Üzerine sarımsaklı krema sosu gezdiriyoruz ve söylemeliyim ki bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli sos. Fileto ile de mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Bir söylenti duydum." Kevin sırtıyor. "Benim hakkımda mı?"

Başını salladı. "Biliyor musun bilmiyorum ama Frank birkaç hafta içinde diğer restoranı açıyor."

"Başlamadan önce bir şeyler söylediğini duydum ama çok fazla değil." "Oradaki baş aşçı pozisyonu için aday olduğunu duydum."

Ben ona bakarken elimdeki tabak tezgâha düşüyor.
Bana şaka yapıyor olmalı. Kevin bununla tanınır.

"Bu benim şakalarımından biri değil." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi gülüyor. "Ne? Ben mi?"

"Evet, *sen*." Kevin gözlerini devirdi. "Bunu ona öneren bendim."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Kesinlikle hayır." Başını sallıyor. "Ama sen potansiyel baş aşçısın. Geçen ay burada ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum. Eksik olduğumuzda hep vardiyaları sen alıyorsun. Çoğu gün benden daha çok şey biliyorsun. Çoğu gün düşündüğünden daha fazlasını yapmana izin veriyorum."

Bir restoranda baş aşçı olma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu hep istediğim bir şeydi. Ama bunun gerçekleşme ihtimali beni çok korkutuyor.

Kendimden duyduğum her türlü şüphe zihnime hücum ediyor. Hiç aşçılık okuluna gitmedim ve lise diploması dışında bir eğitimim yok.

Neden ben?

Oliver'ı, yeni en iyi arkadaşlarımı, iş arkadaşlarımı düşündüğümde düşüncelerimi durduruyorum.

Kızım hakkında.

Bu noktaya kadar bana inanan herkes.

Çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum ve Kevin'e bir gülümseme sunuyorum çünkü tüm hayatım boyunca yapamayacağıma inandırılmış olmama rağmen, gerçekten yapabilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda boğazımı temizlerken. "Teşekküre gerek yok."

Kevin başını sallıyor.

"Bunu gerçekten hak ediyorsun," diye araya giriyor Jan. "Bizimle birlikte çalışmanı gerçekten çok sevdim."

Masaya gönderilmek üzere iki yemek tabağını kaldırıyorum ve bir servis görevlisi hızlıca kapıp getiriyor. Gurur duygusu her yanıma kaplıyor. Ne zaman bir tabak göndersem bu olur. Yemeklerimi aceleyle getirmem, ancak her zaman zamanında mükemmel bir şekilde yapıldığından emin olurum.

Sonraki yarım saat boyunca, akşam yemeğinin yoğun koşturması içinde en aptalca şeylere gülmeye devam ediyoruz. Jan bize köpeğinin geçen gün arka bahçesinde bir sincabı kovaladığını ve onu yakalamak için çitin altından gizlice geçmeye çalıştığını, ancak tasmaşının bağlantılara takıldığını anlatan bir fıkra anlatıyor.

Dünyanın en komik hikayesi değildi ama anlatış şekli sizi her zaman gülmekten kırıp geçiriyor.

"Affedersiniz," diyor bir garson mutfağa girerken. "Evet?" Kevin ve ben aynı anda söyledik.

"Dışarıdaki bir masa şefe iltifatlarını sunmak istiyor." "Hangi masa?" Kevin sorar.

"Masa dokuz."

"Hepsi o." Kevin başını bana doğru salladı. "Bu senin yaptığın sörf ve çim."

Gülümsemem genişliyor.

Birisi şefe iltifat mı etmek istiyor? Bana mı?

"Hemen geliyorum," dedim ona.

"Gördün mü... Baş şef potansiyeli." Kevin sırtıyor.

Önlüğümü çıkarıyorum ve yemek alanına çıkmadan önce ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüyorum. Derin bir nefes alıyorum, gülümsemem ağzımdan hiç çıkmıyor.

Yemek odasına adımımı atar atmaz gergin bir enerji bedenimi ele geçiriyor. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve aniden bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Çoğu göz üzerimde şef üniforması olduğu ve siyah garson üniforması giymediğim için bana takılıyor ama çoğu hızla yemeklerine dönüyor.

Dokuzuncu masayı gördüğümde etrafımdaki her şeyin kaybolması dışında.

Masada oturan annem ve babamla göz göze geldiğimde o gergin enerjinin tüm gücüyle geri geldiğini hissettim.

Beni nerede bulacaklarını bilemezlerdi.

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiriyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve onlara doğru yürüyorum.

Annem, vücudumu tiksintiyle aşağı yukarı tararken parmaklarını çenesinin altına sokarak, "Bu da bir manzara değil mi?" diyor.

"Anne," dedim açıkça.

"Neredeyse bir yıldır görmediğin anneni böyle mi selamlıyorsun?" diyor.

"Dokuz ay," diye düzeltiyorum.

"Anlambilim, canım." Soğuk bir şekilde gülüyor. "Seni bir noktada bulacağımızı ve Mackenzie ile seni eve getireceğimizi biliyordum."

"Beni nasıl buldun?"

"Bill'i tanıyorsun. Özel dedektifimiz," diyor arsız bir sırıtışla.

Bakışlarım orada sessizce oturmuş, çok pahalı bir viski olduğunu tahmin ettiğim bir kadehi yudumlayan babama kayıyor.

"Baba," diye nefes alıyorum. Yardım etmesi için ona yalvarıyorum.

"Üzgünüm canım. Bence bu fare istilasına uğramış şehirde bu küçük oyunları oynamayı bırakıp Montana'ya, evine dönmenin zamanı geldi."

Kazanmalarına izin vermeyeceğim. Kazanmalarına izin vermeyeceğim.

"Üzgünüm, yapamam." Başımı salladım.

"Sakın bana bu aptal geçici iş yüzünden yapamayacağını söyleme," diye alay ediyor annem. "Ayrıca ben şefe iltifat etmek istedim, bulaşıkçıya değil."

Sözleri zehir gibi akıyor. Ona bu kadar uzun süre nasıl katlandım bilmiyorum. Ayrılmanın en iyisi olduğunu zaten biliyordum, ancak tüm bu etkileşim, bunun gerçekten başıma gelen en iyi şey olduğunu gösteriyor.

Kalırsam hayatımın nasıl olacağına dair aklıma gelen düşünceleri bastırıyorum.

Mackenzie perişan olurdu.

Oliver'la hiç tanışmamış

olurdum. Ben de burada

olmazdım.

"Affedersiniz," diye sesleniyor annem ben konuşmadan servis elemanına. "Şefle konuşmak istemiştin, bulaşıkçıyla değil."

Sunucu bana bakarken gözleri açılıyor, korku yüz hatlarını ele geçiriyor.

"Sorun değil, ona cevap vermek zorunda değilsin." Anneme dönüp bakmadan önce bir elimi omzuna koyuyorum ve yüzümü düz bir gülümsemeye zorluyorum. "Şefe bakıyorsun *anne*."

"Burada başarılı olabileceğinizi düşünmeniz çok hoş," diye ekliyor.

"*Yapamayacağımı* düşünmen çok şirin," diye karşılık veriyorum. "Eve dönmeyeceğim. Ben yetişkin bir insanım ve olmak istediğim yer burası."

"Annene karşı ses tonuna dikkat et," diye tıslıyor babam.

"Ses tonuma dikkat mi edeyim?" Elimde olmadan bir kahkaha attım. Onunla göz hizasına gelmek için masanın üzerinden eğildim. "O hayatla işim bitti."

"Ne hayatı? Sana isteyebileceğin her şeyi verdiğimiz hayat mı? Sen küçük bir sürtük olmak ve on altı yaşında hamile kalmak zorunda olduğun için kızını büyüttüğümüz hayat mı?" Annemin ağzı sanki bu argümanla kazanmış gibi buruşuyor.

Sesimi alçaltıyorum ve restoranda olay çıkarmamak için kendimi ona daha da yaklaştırıyorum. "Beni olduğumdan daha az hissettirdiğin hayat. Sadece benim hayatımı değil, kızıminkini de kontrol ettiğin hayat. Neden bunu anlayamıyor gibisin? Neden bizi kendi halimize bırakıp hiç olmadığımız kadar mutlu olduğumuzu anlayamıyorsun?"

Annem alay ediyor ve abartılı ölçüler için bir göz devirmesi ekliyor. "Ciddi olamazsın. Seni mutlu eden şey beton ormanı mı? Mackenzie'nin o hayatı istemesine imkân yok. Eminim buradan nefret ediyordur. Muhtemelen okulda bile gerilemiştir. Zavallı kız. İleri seviye derslerinde çok başarılıydı."

"Günde birkaç kez bana ne kadar mutlu olduğunu söylemesi bana aksini söylüyor." Omuz silkiyorum.

Annem orada sessizce oturuyor ama yüzündeki ifadeden hala bu tartışmayı kazandığını düşündüğünü anlıyorum.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum *anne* ama her zamankinden daha iyi durumdayız. Hayalimdeki işe senin yardımın olmadan girdim. Senin yardımın olmadan kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Senin yardımın *olmadan* kızımı hak ettiği şekilde yetiştiriyorum. Okulunu çok seviyor ve verdiğiniz bilgiler sayesinde harika işler yapıyor. Montana'dan ayrılmanın, bana söyledikten sonra kızımı tutmanın yanında verdiğim en iyi karar olduğunu söylediğimde beni iyi dinleyin... ve alıntı yapıyorum... ondan kurtulun."

"On altı yaşındaydın," diye feveran ediyor.

"Hangi hataları yaptığım ya da kaç yaşında olduğum önemli değil. Önemli olan onun ne kadar sevildiği ve ona ne kadar değer verildiği. Ne kadar mutlu olduğu önemli. Önemli olan *onun benim* çocuğum olması ve ne kadar uğraşırsan uğraş benden asla alamayacağın bir şey bu."

Dudakları şokla aralanıyor ve sonra sıkıca kapanıyor.

"Bilmiyorum canım." diyor babama. "Sence de eve gelmeleri gerekmiyor mu? Oynadığı bu küçük oyun çok saçma."

Babamın cevap vermesini beklemedim. "Olmaz."

Başını çevirip bana bakıyor. "Öyle. Senin için yaptığım her şey
-"

"Bundan zaten bahsetmiştin," diye sözünü kestim.

"Bana borçlusun," diye tıslıyor dişlerinin arasından. "Kızını yetiştirdiğim için
düzgün bir şekilde."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim!" Sesim beklediğimden daha yüksek çıkıyor ve birkaç masa bize bakmak için dönüyor.

Aramızda sessizlik uzanıyor.

"Bu kadar bilgi olduğunu nereden çıkardın?" diye soruyor babam viski bardağının ağzından.

Başımı onunkine çeviriyorum. "Ben her zaman akıllıydım. Siz ikiniz sadece hatalarımı fark etmekle meşguldünüz." Dik duruyorum ve çok çalışarak kazandığım şef ceketimi düzeltiyorum. "Şimdi izin verirseniz mutfağa dönüp yemeklerini bekleyen diğer misafirler için yemek pişirmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemiyorlar.

Tam dönecekken annem konuştu: "Sen asla anne olmaya uygun biri olmadın. Ait olduğu yere, eve dönmesini sağlayacağım."

Adımlarım donuyor ve yavaşça dönüp onlara bakıyorum. Yumruklarım vücudumun iki yanında kenetlenirken öfke vücudumun her yerini ele geçiriyor. Onunla burun buruna geldiğimde kendime engel olamıyorum.

"Denemen için sana meydan okuyorum. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta onu benden alamayacaksın."

O daha bir şey söyleyemeden, topuklarımın üzerinde döndüm. Mutfaka girmeden önce hostesten onları restorandan çıkarmasını rica ediyorum. Kapılar arkamdan kapandığı anda sırtımı kapıya dayıyorum ve göğsümün hızla inip kalktığını hissediyorum. Aylardır hissetmediğim kaygı tüm gücüyle geri geliyor.

Yere çökerken gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Bir... iki... üç...

"Macey, iyi misin?" Jan koşarak yanıma geldi. "Ailem"-nefes alışım hızlandı-"ailem."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kevin nefesinin altında.

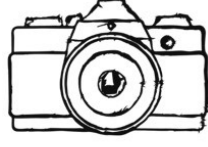
Tüm hikayemi, buraya nasıl geldiğimi ve Montana'yı neden terk ettiğimi biliyorlar. Onlara ailemin ne kadar kindar ve narsist olduğuna dair hikayeler anlattım. Yani bu iki kelime dudaklarımdan çıktığı anda bana ne olduğunu tam olarak biliyorlar.

Jan yüzümü ellerinin arasına aldı. İçime küçük bir teselli dalgası gönderiyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor.

Bir... iki... üç...

Önlüğümünden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum çünkü doğru düzgün göremiyorum bile.

"Oliver'a ihtiyacım var," diyorum hıçkırıklar tüm bedenimi kaplamadan hemen önce.

CHAPTER FORTY-SEVEN

Oliver

"Bu akşam sanat ve el işi yapmak ister misin?" Mackenzie'ye sordum. Bana kaşlarını kaldırıyor. "Becerikli olmadığını söylemiştin." "Söylediğim her şeyi hatırlamak zorunda mısın?"

Başının yan tarafına vuruyor. "Hepsini burada saklıyorum."

Mağazadan aldığım bir kutu boya kalemi, keçeli kalem ve el işi kâğıdını çıkardım. Onunla takılmayı seviyorum ve James'le yapmaktan en çok hoşlandığım şeylerden biri olduğu için, her ne kadar onun boyaması sadece sayfanın her yerini karalamak olsa da, onunla da denemek istedim.

"Bak, bunların hepsini geçen gün mağazadan senin için aldım." "Bunları benim için mi aldın?" Mackenzie soruyor.

Alaycı bir tavırla mutfak masasının altına bakarak odaya göz gezdiriyorum. "Odada başka dokuz yaşında bir çocuk göremiyorum."

"Dokuz yaşında değilim... henüz." Kıkırdıyor.

"Yakın. Zaten öyleymişsin gibi davranıyorsun. Ayrıca, sadece iki ay kaldı ve resmen dokuz yaşında olacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," diye haykırıyor.

"Tamam, gel benimle çiz." Onu masaya doğru salladım.

Mackenzie yanıma yerleşiyor ve renkli kalemleri ve boş eskiz defterini çıkarıyor. Çiçekler ve bir manzara resmi çizmeye başladı. O

Yaşına göre *iyi*. Sanat konusunda benim serçe parmağımdan daha iyi bir görüşe sahip.

"Bana bir şey çizmeni istiyorum," diyorum ona.

"Ne gibi?"

"Bana bir çiçek çizebilir misin? En sevdiğin türden."

"Oh, evet! Bunu senin için kesinlikle yapabilirim" diyor ve üç farklı renk çıkararak elinden gelen en iyi çiçeği çizmeye koyuluyor.

Karşımızdaki tezgahta telefonum çalıyor.

Yerimden sıçrayıp telefonu aldım ve arayanın

Macey olduğunu fark ettim.

"Alo?"

"Merhaba, Oliver?" Hoparlörlerimden Macey'e ait olmayan bir ses geliyor.

Ona bir şey olduğu düşüncesiyle midem alt üst oluyor ve bacaklarım birdenbire güçsüzleşiyor.

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bu o."

"Merhaba, ben Jan. Macey ile çalışıyorum..." Duraklıyor. "İş yerinde bir durum ortaya çıktı."

"Ne tür bir durum?" Mutfakta bir ileri bir geri volta atmaya başlarken hızlıca soruyorum.

"Macey sana söylerse daha iyi olur. Lütfen gelip onu alır mısınız? Durumu iyi değil-"

"Hemen geliyorum," diye kestim sözünü ve telefonu kapattım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Gözlerim, göz çukurlarından düşecek kadar irileşmiş olan Mackenzie'ye takılıyor. "Özür dilerim. Küfür etmek istememiştim. Anneni işten almam gerekiyor."

Çabucak ayağa kalkıyor. "O iyi mi?"

"O... o iyi. Sadece onu almam gerekiyor."

Telefonumu tutarken ellerim titriyor ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Neyin içine girmek üzere olduğumu bilmiyorum ve Mackenzie'yi yanımda götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Bana en yakın oturan kişiyi arıyorum. İlk

çalışta "Alo?" diye cevap veriyor.

"Emiline. Sana ihtiyacım var."

"Oliver. Neler oluyor? Neye ihtiyacın var?"

"Mackenzie'yi seninle bırakabilir miyim? Macey'i işten almam gerekiyor."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor ve onun keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Kız kardeşim Macey ve Mackenzie'ye çok değer veriyor ve ben

Eminim o da orada oturmuş benim şu anda yaptığının aynısını yapıyordur - kafasında en kötü senaryoyu kuruyordur.

"Evet, evet. Evet. Elbette," diyor sonunda.

"Beş dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattım.

Mackenzie ile göz hizasına çömeliyorum ve konuşmadan önce yutkunuyorum. "Seni bir süreliğine Emiline'lere bırakacağım. Neler olduğunu bilmiyorum ama anneni işten almam gerekiyor."

Ağlamaya başladı ve ben de hemen bu durumu idare etmekte iyi bir iş çıkarmadığımı düşündüm.

"Sorun yok bebeğim," diyorum onu göğsüme çekerken ve kollarımı onu incitmeden sarabildiğim kadar sıkı sararken. "Onun iyi olduğundan emin olacağım. Söz veriyorum."

Mackenzie başını sallar. "Yapacağını biliyorum."

Eşyalarımızı aldık ve bir dakikadan kısa bir sürede kapıdan çıktık. Emiline'in dairesine giden kısa yol boyunca bacağım zıpladı. Mackenzie ve ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz. Küçük bacakları benimkilere ayak uyduruyor çünkü annesine ulaşmam için o da en az benim kadar hevesli.

Ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Logan, Emiline'in olması gereken yerde duruyor. Mackenzie içeri giriyor ve ben küçük kız kardeşimin dairesinde en iyi arkadaşşıma bakarak bir süre daha öylece duruyorum.

"Oliver," diye inliyor sonunda yakalanmış gibi.

"Acelem olduğu için şanslısın. Bunu sonra konuşuruz," diye çıktım. "Küçük kız kardeşime elini sürme."

Logan ben dönüp geldiğim yoldan geri koşmadan önce ellerini havaya kaldırarak beni savunuyor.

Beynim ne olduğunu ve Logan'ın neden kız kardeşimin evinde olduğunu anlamaya çalışıyor. Endişem öfkeye dönüşüyor ama beynim elimdeki konuya geri dönüyor.

Macey. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol, Mollie'ye giderken kendi kendime tekrarlıyorum.

Ceza alıp almayacağımı umursamadan çalışanların otoparkına park ediyorum. Arka kapıda siyah saçlı küçük bir kadın beni karşılıyor.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Ailesi geldi," diyor.

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor ve başım dönüyor. Ailesiyle hiç tanışmadım ve tanışmadığım her gün için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü yumruğum suratlarında olurdu.

Onun için kim oldukları umurumda değil. Macey'nin kırılmış hissetmesine neden oldular ve bunun için burunlarını kırmak isterdim.

Kızımdan bir iz var mı diye mutfağı tarayarak yanından hızla geçiyorum.

"Şurada," diyor sıranın arkasındaki adam, yan taraftaki küçük bir kapıyı işaret ederek.

Kapıyı açıyorum ve Macey'yi malzeme odasının köşesinde top gibi yatarken buluyorum. Ellerinin içine ağlarken vücudu titriyordu. Onun ne kadar incindiğini görünce kalbim milyonlarca parçaya bölünüyor. O pisliklerin buna sebep olmak için ona neler söylediklerini ancak hayal edebilirim.

Onu kollarıma alırken hiçbir şey söylemiyorum.

Macey benim olduğumu fark edince nefesi kesildi. Sonra kollarını boynuma doluyor, sonra başını boynuma sokuyor ve daha önce olduğundan daha çok ağlıyor

"Şşt, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Ben buradayım. Seni tutuyorum." "Oliver," diye haykırıyor. "Ailem geldi."

"Biliyorum. Biliyorum." Onu kucağıma oturtuyorum ve bana olan bağlılığını bırakmıyor. İleri geri sallanarak ona şu anda ihtiyaç duyduğu her türlü rahatlığı veriyorum. Onunla birlikte ben de kırıldığımı hissedebiliyorum. Hissettiği her şey bana aktarılıyormuş gibi geliyor ve gözlerim dolmaya başladığında kendimi tutamıyorum.

Ben ağlamam.

Ben hariç. Onunla olduğum şu anda, gözyaşlarımı serbest bıraktım. Gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissedebiliyorum ve onu böyle görmek kalbimi kırıyor.

"Bebeğim," diye boğuluyorum. "Nefes almanı istiyorum. Benim için nefes al."

Macey uzun ve titrek bir nefes vermeden önce onun titrek bir nefes aldığıını hissediyorum. Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor. Bana sanki gerçek değilmişim gibi, sanki burada olmamı beklemiyormuş gibi bakıyor.

"Sen geldin." Sesi o kadar kısık ki kucağımda oturmasaydı duymayacaktım.

"Sen aradın," diye zayıf bir gülümseme sunuyorum ona. "Yani iş arkadaşın beni aradı ama domates, tom-ah-toe."

Ve bununla birlikte, gülüyor.

Kızım usulca gülüyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ne oldu ya da ailesi ona buna neden olacak ne söyledi bilmiyorum ama tek bildiğim şu anda güldüğü.

Bu dünyadaki hiçbir şey o sesle kıyaslanamaz. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim ona.

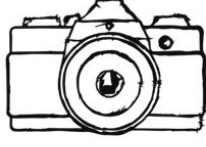
"Eve gitmek istiyorum."

Onu kollarıma almadan önce duymam gereken tek şey bu.

Küçük dolaptan çıkarken, mutfak sırasının arkasındaki adama bakıyorum ve ona bir bakış atıyorum, onu yanımda getirdiğimi ve hangi yöne gitmem gerektiğini merak ettiğimi belirten sessiz bir emir veriyorum.

İkimiz de konuşmak zorunda değiliz, belki de sadece erkek şifresi ya da her neyse, ama arka kapıya doğru başını sallayarak buradan o şekilde çıkmamızı işaret ediyor.

Kızımı eve götürüyorum.

CHAPTER FORTY-EIGHT

Oliver

Eve dönerken Mackenzie'yi almak için Emiline'e uğradık. Kapıyı açtığımda Logan'ı görmediğime şükrettim ama bir yerlerde saklanıp saklanmadığını öğrenmek için fazla oyalanmadım.

Onunla birlikte arabaya döndüğümde Macey yolcu koltuğunda bacaklarını göğsüne çekmiş baygın yatıyordu. O kadar çok ağladığı için bu kadar bitkin olmasını bekliyordum.

Neyse ki Mackenzie soru sormuyor. Ona büyükanne ve büyükbabasının ortaya çıkıp annesini bu derece incittiğini söyleyen kişi olmak istediğimden pek emin değilim. Bu onu mahvedecek ve o çok şey yaşadı.

Ayrıca, ne söylendiğini bile bilmiyorum. En iyisi Macey'nin ona söylemesi. Bununla birlikte, tartışma gerçekleştiğinde orada olmayı planlıyorum. Meraklı olduğum için değil, kızlarımın her ikisi de yanlarında birilerini hak ettikleri için.

Mackenzie'yi yatağına yatırıp alnından kısa bir öpücük veriyorum. Bu artık bana doğal gelen bir şey. Öyle bir noktaya geldi ki, yatmadan önce ona iyi geceler demezsem, bok gibi uyuyorum.

"Annem iyi olacak mı?" diye soruyor, ben elektrik düğmesine basmadan hemen önce.
Kapalı.

"Annen senden sonra tanıdığım en güçlü insanlardan biri, Kenzie," diyorum ona dürüstçe.

Mackenzie başını sallıyor. "Bu gece onun iyi olduğundan emin olacaktım?"

Telefonu aldığımdan beri boğazıma takılan yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve ona güven verici bir baş selamı veriyorum.

"Güzel." Kendini yatağa geri atıyor, yorganı başının üzerine çekiyor ve Bert'i biraz daha sıkı kavıyor.

Bunu yaptığında çok sevimli oluyor çünkü tamamen benim gibi uyuyor. Yan yatıyor, bacaklarının arasında bir yastık var ve battaniyesi yüzünün yarısını örtüyor.

"Sana sahip olduğumuz için çok mutluyum, Ollie." "Seni seviyorum, Kenzie."

Esniyor. "Ben de seni seviyorum."

Kapısını kapatıyorum. Elim hâlâ kapının tokmağında, sırtımı kapıya yaslıyorum ve başımı geriye atıp birkaç derin nefes alıyorum. Kendimi bu işi halletmeye hazır hissettiğimde, Macey'ye doğru ilerliyorum, umarım henüz uykuya dalmamıştır da onunla bu gece olanlar hakkında konuşabilirim.

Eğer isterse, tabii ki.

Köşeyi döner dönmez onu kanepenin kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini yüzüne götürmüş halde buluyorum. Sanki odada olduğumu hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve oturduğum yere doğru bakıyor.

Bu çok uzun sürmüyor çünkü ellerim ona dokunmak için kaşınıyor.

Yanına gidip kollarımı ona doluyorum ve onu kanepenin kenarına, yanıma çekiyorum. "Neye ihtiyacın var? Aç mısın? Konuşmak ister misin? Dondurma?" Soruları gergin bir şekilde sıralıyorum.

Tanrım, sadece bunu onun için ortadan kaldırmak istiyorum.

"I..." Macey bana göz kırpmıyor. "Odanızda gerçekten güzel ve süslü bir küvet var." Bu bir soru değil, bir ifade olarak ortaya çıktı. Banyoma tam olarak girdiği tek zaman, onunla ilgili fanteziler kurarken beni yakaladığı zamandı.

"Tamamdır."

Eğer Macey küvette saatlerce beklemek istiyorsa, o zaman bunu yapacaktır.

Elini kendi elimle kavıyorum ve banyoma ulaşana kadar bırakmıyorum. Dolaptan onun için pelüş bir havlu ve taşındığı hafta satın aldığım köpükleri çıkarıyorum.

Bunu yaptım çünkü onun banyosunda küvet yoktu ve eğer rahatlamak için banyo yapmak isterse bunu kullanabilirdi. Suyu açıp her şeyi yerleştirdikten sonra arkamı döndüğümde Macey'yi aynada kendine bakarken buldum.

Kırılmış gibi görünüyor.

Kendine bakarken aklından geçen olumsuz düşünceleri engellemek için bedenimi onun önünde duracak şekilde hareket ettiriyorum.

Macey'nin şef ceketinin altına giydiği atletin eteklerine uzanıyorum. Gözlerimiz bunu yapmamda bir sakınca olmadığına dair bir anlaşmayla kilitleniyor. Onunla ilgilenen ve ona ihtiyacı olanı veren kişi ben olmak istiyorum.

Sütyenini açmak için arkasına uzanmadan önce başının üzerinden çekip yere atıyorum. Parmaklarımı iş pantolonunun bel bandına geçirmeden önce gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve külotuna da aynısını yapmadan önce yere itiyorum.

İlk defa bir kadını seks dışında bir şey için soyuyorum.

Macey'e her zamankinden daha çok bağlandığımı ve ona her zamankinden daha çok aşık olduğumu hissettim.

Ama şimdi bunu ona söylemenin zamanı değil.

Onu nazıkçe kucağıma alıp büyük boy küvete yerleştiriyorum. Macey'nin başı geriye düşüyor ve gözleri kapanıyor. Suyun sıcaklığında erirken köpüklerin vücudunun üzerinden akıp gitmesine izin veriyor.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Beni bu kadar etkilemelerine izin vermekten nefret ediyorum."

"Duygularında haklısın, Macey."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Bence daha çok acı veriyor çünkü onlar beni koşulsuz sevmesi gereken iki insan. Doğduğumda beni gördükleri anda sevmeleri ve asla vazgeçmemeleri gerekiyordu. Benim için cehenneme gidip gelmeleri gerekiyordu. Bunu söyleyebiliyorum çünkü ben bir anneyim. Bu duyguları biliyorum ve Mackenzie'ye bunu yapmayı hayal bile edemiyorum. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

Her şeyi anlatmasına izin verdim. Küvetin kenarına diz çöküp el bezini alırken ve sırtını ovmak için lavanta sabunu sürerken bana anlatmak istediği her şeyi.

"Bana dedi ki, *"Sen asla anne olmaya uygun değilsin. Ait olduğu yere, eve dönmesini sağlayacağım."* Bu iki cümlemin kafamda tekrar tekrar çalmasına engel olamıyorum. Çok iyi gidiyordum." Macey gözyaşlarını siliyor

yanagına düşüyor. "Ve gelip beni bulmaları, işyerimde beni taciz etmeleri ve kızımı benden almakla tehdit etmeleri gerekiyordu."

"Kimse onu senden almayacak," diye çıktım. "Benim cesedimi çiğnemedi kimse Mackenzie'yi alamaz." Çenesini parmaklarımla kavıyorum, öfke yüzeye çıkarken onu bana bakmaya zorluyorum. "Anlıyor musun?"

Macey'nin dudakları ses tonumun sertliği karşısında şokla aralandı.

"Siktir." Küvetin kenarından kalkıp banyoda volta atmaya başladım. Ellerimi birkaç kez saçlarımda gezdirdim ve açıkçası saçlarımı çekmeye hazırdım. "Özür dilerim. Seninle böyle konuşmak istememiştim. Ama bilmeni isterim ki, sana ya da Mackenzie'ye bir şey olmadan önce ölürüm."

Macey banyoda doğruluyor, elleri kenarda duruyor ve bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

"Oliver," diye nefes alıyor.

"Bebeğim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırmadan önce tekrar yanına diz çökmeden önce iç çektim. "Bu gece bunun başına gelmesinden nefret ediyorum ama o sabah simitçide sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Senden daha dirençli biriyle hiç tanışmadım."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Hâlâ onlar tarafından kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum." "Onlardan kurtuluş, sadece *senin* elinde olduğunu fark ettiğinde gelecek.

Hayatın karşınıza çıkardığı her engeli aşma gücüne sahipsiniz. Kendine bir baksana, bu şehirdesin. Kendi başına bir hayat kurmuşsun. Mackenzie onunla tanıştığım günden beri yepyeni bir çocuk oldu. Bu *senin sayende* oldu."

"Hayır," diye beni durduruyor Macey. "*Senin* yüzünden."

Başımı sallıyorum. "Anlamıyor musun bebeğim? O uçağa binmeye ve ikiniz için yeni bir hayat kurmaya karar veren sendin. Paket servis ve Pop-Tarts ile geçinen tamamen yabancı biriyle arabaya binmeye karar veren sensin." Buna gülüyor. "Bunu gerçekleştirebilmek için benim dairemde yaşayacak kadar bana güvenen *sensin*. Macey. Bebeğim. Hepsi *senin*."

"I..." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken kendini durdurur.

Sen de hissettiğini söyle.

Macey, "Teşekkür ederim," demekle yetindi. "Sensiz ne yapardık bilmiyorum ve bunu öğrenmek istediğimi de sanmıyorum."

"Benim bununla bir ilgim olup olmadığını asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın." Eğildim ve onu öptüm.

Söylenmemiş her bir kelimeyi dudaklarımızla mühürlemek.

CHAPTER FORTY-NINE

Macey

Yatakta yuvarlanırken inliyorum ama farklı hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve hemen kendi odamda değil, Oliver'ın odasında olduğumu fark ediyorum. Panik içinde doğrulmuyorum. Bunun yerine kendimi onun yastığına biraz daha sokulmuş buluyorum. Kokusunu bulmaya çalışıyorum ama tek kokladığım dün gece üzerimde kullandığı lavantalı vücut yıkama suyu ve şampuan.

Bir gece öncesine ait düşünceler beynimin önüne hücum ediyor ve ailemin sözlerinin acısıyla midem tekrar ağrıyor.

Bana söyledikleri onca şey arasında bu iki cümleyi aklımdan çıkaramıyorum.

Sen asla anne olmaya uygun olmadın. Ait olduğu yere, eve dönmesini sağlayacağım.

Eski ben, bir süredir görmediğim karanlık bir yere sarmal olurdu.

Eski ben muhtemelen karanlık düşüncelere katılır ve onların haklı olduğunu söylerdi.

Ama söyledikleri gerçeklerden çok uzaktı ve Oliver'ın dün geceki sözleriyle gerçeğe sözlü bir tokat atması yetti. Onu kızgın gördüğüm tek bir an bile hatırlamıyorum. Bir daha görmek istediğimi sanmıyorum ama kendim hakkında çok daha fazla şey anlamamı sağladı.

Boğazım çok kuru hissediyor ve muhtemelen dün gece o kadar çok ağladığım için vücudumun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her türlü sıvıyı tükettiğim için öksürürken boğulmaktan kendimi alamıyorum.

Tam yataktan kalkacakken kapı açıldı ve Oliver elinde uzun bir bardak suyla karşımda durdu. Uzun bir bardak su gibi *görünüyordu*. Eşofman altı beline kadar iniyor ve üzerinde ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim çılgın kaslarını örtecek bir tişört yok.

Sakin ol, Macey.

"Günaydın," diyor Oliver, sesi derin ve uyku. "Özür dilerim, seni uyandırdım mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Kanepede uzanmış uyanmanı bekliyordum."

Daha uzun otururken kaşlarım çatıldı. "Kanepede mi uyudun?"

Başını sallıyor. "Mackenzie erken uyanırsa ikimizin de burada olmasını istemedim. Bir şey düşünmesini istemedim."

Doğru. İşte bu.

Oliver'la karanlıkta kalmaktan bıktım. Bizi aydınlığa çıkarmak istiyorum. Bunu Mackenzie ile paylaşmak ve nasıl hissettiğini görmek istiyorum. Ne olabileceğimizi görmek istiyorum.

"Bugün onunla konuşmak istiyorum. Eğer senin için de uygunsa." "Dün gece senin için endişelendi," diyor Oliver.

Muhtemelen dün gece beni duygusal olarak tükenmiş gördüğünü ve ona büyükanne ve büyükbabasının geldiğini söylemediğimi fark ederek göğsüm sıkışıyor. Ona bunu da söylemem gerektiğini biliyorum.

"Onunla bu konuyu konuşacağım. "Ve"-duraklıyorum, yüz hatlarını değerlendiriyorum

-"Biz."

Oliver yatağının kenarına oturmadan önce yavaşça odanın içinde yürüyor. Elini yorganın üzerinden bacağıma koyuyor ve bu temas bile ihtiyacım olan her şeyi hissettiriyor.

"Ne zaman hazır olursanız. Bugün, yarın ya da gelecek yıl. Hiçbir yere gitmiyorum, Macey." Oturma odasına geri dönmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Onu her şeyimle seviyorum.

Mackenzie odasına giden koridordan çıkageldiğinde son krep de tabağıma yerleştiriyordum. Uykulu gözlerini ovuşturuyor ve içimden kıkırdamaktan kendimi alamıyorum çünkü buraya ilk taşındığımızda tam bir sabah kuşuydu.

Şimdi ise tam bir gece kuşuna dönüştü.

Ben kahvaltı hazırlarken, Oliver bana onu Emiline'e bıraktıktan sonra arabada uyuyakaldığım sırada onu alacağını söyledi. Beni işten aldığı anda zihnim ve bedenim fiziksel olarak o kadar yorgun düşmüştü ki, o sırada farkına bile varmamıştım.

"Günaydın bebeğim." Mackenzie'ye söyledim.

"Günaydın anne. Dün gece Ollie'nin odasında iyi uyudun mu?" diye soruyor.

"Ben, uh-"

"Sabah üç sularında kötü bir rüya görerek uyandı," diye araya giriyor Oliver. "Onu duydum ve yatağına geri yatırdım. O Harry Potter şeylerini çok fazla izliyor." Gülüyor.

"Yok," diye alay ediyor.

Kızımın yanında olamadığım için göğsüm yeniden acıyla daralıyor. Oliver'ın odası bu kocaman apartman dairesinde duyamayacağım kadar uzakta. Sık sık kötü rüya görmez, ama gördüğünde de izlediği diziden kaynaklanır.

"Orada olamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Kötü bir gece geçirdiğini biliyorum."

"Bu konuda..." Ocağın üstünü kapatıyorum ve krep yığınının mutfak masasına getiriyorum.

Oliver üç bardak portakal suyu doldurdu ve masanın ortasında duran pastırmanın pişmesine yardım etti. Mackenzie yanıma oturdu, otururken küçük bacağına poposunun altına sıkıştırdı.

"Kesinlikle en iyi gece değildi," diye bitiriyorum.

İki krep ve iki parça domuz pastırması alıp devam etmemi bekliyor.

"Büyükbabam ve büyükbabam dün gece iş yerime geldiler." Mackenzie durdu ve başını bana doğru çevirdi.

"Ve bana karşı pek nazik değillerdi."

"Onlar..." Duraklıyor, küçük yüz hatlarında korkuya benzer bir şey belirliyor ve omuzlarının kaskatı kesildiğini fark ediyorum. "Bizi eve götürmeye çalışmayacaklar, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama ben bir şey söyleyemedim Oliver araya giriyor. "Cesedimi çiğnemelisin, Kenzie."

Bakışları onun üzerinde. "Yani burada kalabilir miyiz? Gitmek zorunda değil miyiz? Bizi zorlamayacaklar mı? Ya denerlerse?" Dönüp tekrar bana bakıyor. "İstemiyorum anne. Gerçekten istemiyorum. Lütfen, burada kalabilir miyim?"

Yutkunuyorum. Vücudumdaki her kas gerginlik ve acıyla dolu. Mackenzie ses tonunda büyük bir endişeyle her soruyu sıralıyor ve bu kadar küçük bir kız için böyle şeyler hakkında bu kadar endişeli olmasından nefret ediyorum.

Ama o ne istediğini bilecek yaşta ve ben de ne istediğimi bilecek kadar büyüdüm.

Elimi onunkini örtmek için uzattım. "Hiçbir yere gitmiyoruz." Ben onu rahatlatırken Mackenzie'nin omuzları gevşiyor ama o sessizliğini koruyor.

Aklından neler geçtiğini ve geçmişinin ona ne kadar zarar verdiğini ancak hayal edebiliyorum. Keşke o daha küçükken onu terk edecek kadar akıllı olsaydım. Ama yaşadığımız her şey ikimizi de bugün olduğumuz kişi yaptı.

Daha güçlü olduğumu *biliyorum*. Onun daha güçlü olacağını biliyorum.

"Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye devam ediyorum. Mackenzie soru sormak için küçük bir kaşını kaldırıyor. "Oliver hayatımızda kalsa nasıl hissederdin?"

Bana dönmeden önce kısa bir süre ona bakıyor. "Planın bu olduğunu sanıyordum."

Oliver ve ben gülmekten kendimizi alamıyoruz.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Mackenzie. Bizim için bir arkadaştan daha fazlası." "Ona aşık mısın? Onunla çıkmak mı istiyorsun?"

Cevap olarak başımı salladım.

Ben nefesimi tutup yanıt beklerken birkaç kalp atışı geçiyor. Ağzı ısıltılı bir gülümsemeyle kıvrılırken yumruklarını sıkıyor ve sanki... heyecanlıymış gibi sallıyor.

"Sonunda," diye bağırıyor.

Oliver'a bakarken gözlerim açılıyor. Onun yüzü de benimkiyle aynı şaşkınlık içindeydi. "Ne?"

"Birbirinizden hoşlandığınızı biliyordum. Hem *de çok*. Yani, hoşlanmayacak ne var ki?" Mackenzie sanki *Çarkıfelek*'te yardımcı sunucuymuş gibi elini Oliver'a doğru uzatıyor. "Çok komik biri."

"Yani birbirimizle çıkmamızda bir sorun yok mu?" Oliver

soruyor. "Bence birbirinizle evlenmelisiniz!"

Neredeyse meyve suyumu tüküreceğim ama Oliver benim verdiğim tepkiyi vermiyor. Gözleri içimde bir delik açıyor ve bulaşıcı gülümsemesi boynumun ısınmasına neden oluyor. Evliliği düşünmemin imkânı bile yoktu.

Ama onunla bir hayat görüyorum. Onunla bir gelecek görüyorum. "Bir gün," diye cevap veriyor Oliver.

Çok fazla güce sahip iki basit kelime. Sadece beni değil, kızımı da sevecek ve hayatına kabul edecek birini bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Bekar bir anneyi sevmek için özel bir insan olmak gerekir. Sadece ona aşık olmuyorsunuz, onun dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği birine aşık oluyorsunuz. Bu, birinin kabul etmeyi *seçtiği* bir paket anlaşmadır.

Sırf anneyi sevdikleri için kendilerini küçük insanı sevmeye zorlamıyorlar. Bu doğal olarak gelen bir şeydir.

Oliver, bir anne olarak aşkı asla bulamayacağıma dair bildiğimi sandığım her şeyi başarıyla yerle bir etti.

"Dileklerin gerçekleşmesine bayılıyorum." Kreplerine dalarken ısıldıyor.

"Ha?"

"Yılbaşı gecesi, anne. Birinin seni gerçekten mutlu etmesini diledim çünkü artık seni üzgün görmek istemiyordum."

Barajlar açılıyor ve gözlerimden yaşlar dökülüyor.

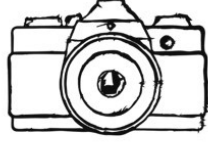
Onu yıllar önce sevdiğimi sanmıştım. Onu dün sevdiğimi sanıyordum. Ama her gün onu düşündüğümünden daha çok seviyorum.

"Seni seviyorum, Mackenzie."

"En çok seni seviyorum," diye ısıldıyor. "Ve erkek arkadaşını da gerçekten seviyorum."

Üçümüz birden kahkahalara boğulduk.

Son yirmi dört saat içinde olan her şeye rağmen, Mackenzie'nin Oliver'ı hayatımıza kabul ettiğini ve onu benim kadar sevdiğini bilmek beni hiç bu kadar özgür hissettirmemişti.

CHAPTER FIFTY

Oliver

Dünyada hiçbir şey kız arkadaşımın kollarımda olması, kanepeme sokulup değersiz reality televizyonu izlemesi kadar iyi hissettiremez.

Bana bir yıl önce hayatımın şu anda böyle olacağını söyleseydiniz, size yalancı derdim ve Logan'la birlikte kendimizi nasıl bir eğlenceye sokabileceğimizi görmek için kendimi bara götürürdüm.

Babamın bana asla yetinmemem konusunda söylediklerini düşündüm. Macey ve benim birlikteliğimiz kadar güçlü bir şeyi kastetmiş olmasına imkân yok. Olması gerektiği gibi hissettiğimde bunun yerleşmek olacağına bir an bile inanmıyorum.

Ayrıca bir ilişki içinde olmanın aptalca olduğuna inanacak kadar da saftım. Kardeşlerim ne kadar mutlu görünürlerse görünsünler, ben her zaman bunun benim için söz konusu olmadığını hissederdim *çünkü* hayatı umursamadan yaşıyordum.

Şimdi Macey ve Mackenzie ile kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hiss ediyorum çünkü sadece bir kızım olmadı. İki tane aldım.

Dünyamı mümkün olan en iyi şekilde alt üst eden iki kız.

Macey omuzlarına örttüğüm kolumun altından geçerek doğruluyor ve esnmeden önce bir esneme sesi çıkarıyor.

"Çok yorgunum. Sanırım yatmaya gidiyorum."

Yanıt beklemeden eğiliyor ve yatak odasına gitmeden önce beni
ö p ü y o r .

"Nereye gidiyorsun?" Çabucak ayağa kalktım ve ona sordum.

Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Ben yatmaya gidiyorum.

Çok yorgunum."

Sırıtmaktan kendimi alamıyorum çünkü bir daha o odada
uyuyabileceğini düşünmesi çok tatlı.

Başparmağını omzumun üzerinden geçirme sırası bende. "Bu
tarafın." "Eşyalarım bu tarafta."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için uzun adımlar atarken ona "Bu yarın
halledebileceğimiz bir sorun" diyorum. "Öngörülebilir bir gelecek için seni
yatağında istiyorum."

"Bunun çok hızlı ilerlediğini düşünmüyor musun Oliver?"

"Çok hızlı hareket etme olayını geride bıraktık." Gülüyorum. "Ayrıca,
öyle olsa bile, neyin hızlı neyin yavaş olduğu umurunda değil. Ne
istediğimi biliyorum ve o da senin yatağında olman. Kollarımın sana
sarılmasına ihtiyacım var. Çarşafılarımı kokunla doldurmana ve her gün
bağımlısı olduğum o gülümsemeyle uyanmaya ihtiyacım var."

Macey'nin yanakları hafif bir pembe tonuna dönerken dudakları
kıvrılıyor.

"İşte orada," diyorum yüzünü yüzüme getirmeden önce. O daha bir şey
söyleyemeden dudaklarım onunkilerin üzerindeydi.

Onu kollarıma alıyorum, odama taşırken öpüşmemize ara vermeyi
reddediyorum.

Bizim odamız.

Macey'i yavaşça yatağa yatırıp vücudunun üzerinde gezinirken, bu
seferin diğerlerinden farklı olacağını biliyorum. Bu, henüz kelimeleri
söylemeye cesaret edemeden ona onu ne kadar sevdiğimi göstereceğim.

Bu ona her parçamı nasıl sahiplendiğini gösteriyorum.

"Oliver," diye bağılıyor dudaklarımdan uzaklaşırken, çılgınca eşofman
altımı bacaklarımdan aşağı itmeye çalışıyor.

"Şışt," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Hareketleri sabit ve ben ruhumun en derin yerlerine kazınmış yeşil
gözlerine bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, onu tekrar öpmeden önce
gözlerimin ona ne söylemem gerektiğini anlatmasına izin veriyorum.

Aceleye gerek yok.

Sadece biz ve birbirimize bağlandığımızda aramızda akan şiddetli
elektrik.

Onu yavaşça kaldırdım, uyku tişörtünün eteklerine uzandım ve başının üzerinden çektim. Gözleri benimkilere dikilmiş, yumuşak ve nazik. Boynumun arkasına uzanıp gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve bu birkaç saniye bile gözlerimi ondan ayırmak için çok uzun.

Macey yatağın kenarından kalkıyor ve benim için tekrar oturmadan önce şortunu yere itiyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum avucumla yanağını okşayarak. Baş sanki tenimde bir mıknatıs gibi bana doğru eğiliyor. "Keşke hayatta seni hak edecek kadar doğru ne yaptığımı bilseydim Macey. Hayatımın geri kalanını bizi aynı anda aynı noktada buluşturduğu için evrene teşekkür ederek geçireceğim."

Sırtı çarşafı aynı hizaya gelene kadar vücudumun ağırlığını kullanarak onu aşağı doğru bastırıyorum. Kolları sanki hiçbir yere gitmemi istemiyormuş gibi boynuma sarılıyor. Elimi aramıza sokuyorum, parmağım en hassas noktasına ulaşmadan önce bacaklarının arasındaki yumuşak ıslak tenine dokunuyor.

Bildiğim nokta onu çıldırtıyor.

"Oliver," diye nefes alıyor Macey, sırtını bana yaslayarak.

Yavaş daireler çizerek ovmaya devam ederken dudaklarına "Seni yakaladım bebeğim," diye fısıldıyorum.

Aramızda acele ve çılgınlık yok. Her şeyden önce başımın bacaklarının arasında ya da ağzının sikimin üzerinde olmasını çok isterdim. Ama şu anda ona her zamankinden daha fazla bağlı hissetmeye ihtiyacım var.

"Sana ihtiyacım var." Yüzümü kendi yüzüne doğru çekiyor, dudaklarımızı birleştiriyor ve ben sinir yumağına biraz daha baskı yapıyorum. Onu henüz boşaltmadığımı umuyorum çünkü bu gece ilk kez benimle boşalacak.

"Ve sana hayatta kalmak için ihtiyacım olan oksijen gibi ihtiyacım var," diyorum dürüst bir gerçeğe.

"Bana sahipsin," diye inliyor dokunuştan. "Her parçam sende Oliver."

"Siktir," diye inliyorum rahatlayarak. Ondan bu sözleri duymak ihtiyacım olan her şeydi. Eşofman altımı yere itmek için bir saniyeliğine ayağa kalkıyorum. Onun girişiyle aynı hizaya gelmeden önce sikimi iki kez yumrukluyorum. "Daha önce prezervatifsiz yaptığımızı biliyorum ama prezervatif getirmemi ister misin?"

"Aramızda bir şey olmasını istemiyorum," diyor Macey çabucak.

Başım geriye düşüyor ve sikim elimde daha da şişiyor.

Bir hamlede içine girdim ama hareket etmiyorum. Hareket *edemiyorum*. Bu çok fazla geliyor. Vücudumun her parçasını ele geçiren his, omurgamdan aşağıya doğru ürpertiyor ve beynim güneşin altındaki her duyguyla dönüyor.

Bir gün bunu kaybedebileceğim korkusu.

Beni dizlerimin üzerine çöktürebilen tek kadına olan sevgim.

Ama aynı zamanda kendimi güvende hissediyorum.

Bu çok garip bir duygu çünkü hayatımda hiçbir şeyden korkmadım. Ama buradaki his, onun kollarında kendimi güvende hissediyorum. Koruyacağını bildiğim için ona her parçamı verirken kendimi güvende hissediyorum.

"Bu..." Kelimeler dilimden dökülüyor.

Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Çünkü sevişmek böyle bir şey. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Macey kalçaları yavaşça aşağıdan içime doğru sallanırken. "Biliyorum."

Yavaşça içine girip çıkarken gözlerimi onunkilerden hiç ayırmıyorum, onunla yaşadığım bu duygunun her anının tadını çıkarıyorum.

"Nasıl bilmiyorum ama çoktan yaklaştım," diye inliyor.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Henüz değil. Benimle gelmen gerekiyor."

Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdıkça hareketlerim hızlanıyor ve adım, kesik kesik nefesleri arasında tatlı nağmeler halinde dudaklarından dökülüyor.

"Oliver."

"Adımı tekrar söyle," diye yalvarıyorum.

"Oliver," diye inliyor Macey yüksek sesle. "Çok iyi hissettiriyor."

İnliyorum ve yüzüm boynuna dalıyor ve ona daha sert ve daha sert itiyorum. Nabızı dudaklarıma çarpıyor. "Adımı söyleme şekline bayılıyorum bebeğim. Cennet gibi hissediyorsun."

"Kendimi tutamıyorum," diye pantolonunu indirdi. "Boşalacağım."

İkimiz de birbirimizin içine patlamadan önce ona üç kez daha giriyorum. İçimdeki son damlaya kadar beni sağarken sikimin etrafında sarsıldığını hissediyorum. Orgazmı boyunca adımı haykırıyor ve onu doldururken dudaklarının benimkinde olduğunu iddia ediyorum.

İkimiz de kendimizden geçene kadar onu öpmeyi bırakmıyorum. "Tanrım." Macey öpücükten kurtuldu. "Bu..."

"Bu mükemmeldi." Onun için bitiriyorum.

Ve öyleydi.

Ona tam burada ve şu anda onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama doğru zaman gibi gelmiyor. Az önce ne kadar güçlü hissettirdiği için söylüyormuşum gibi hissediyorum.

Macey bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Ve bunu bildiğinden emin olacağım.

CHAPTER FIFTY-ONE

Macey

Haftanın üçüncü vardiyasındayım ve tabii ki en yoğun olanı da bu.

Sanırım evren ne zaman yorulduğunuzu anlıyor. İşte o zaman sizi gerçekten test etmek için yüzünüze bir bok gösterisi yapmaya karar verir.

Jan'a göre, ailem iki gün sonra tekrar gelmiş. Neyse ki ben burada değildim. Neden burada kaldıklarını anlamıyorum. Mackenzie'yi bu kadar çok istiyorlarsa neden *buraya* geldiklerini de anlamıyorum.

Jan bana tekrar ortaya çıktıklarını söylediğinden beri Oliver, Mackenzie ile markete giderken ya da bir şey yaparken daha dikkatli davranıyor. Gafil avlanmamak için onlara ait bir fotoğraf göstermemi istemişti.

Onları gördüğümünden bu yana tam bir hafta geçti ve hayatımda ilk kez, her zaman düştüğüm çukura geri düşmediğim için kendimle gurur duyuyorum. O gece sorunlarımı içime atmama izin verdim ve ertesi gün kendimi toparlayıp her zamankinden daha dik durdum.

New York'ta yaşıyor olmasaydım ve nihayet hayattan memnun olmasaydım, sonucun aynı olacağından emin değilim. Bu hafta, şehir dışındayken beni bulsalar ne olacağını merak ettiğim kısa bir düşünce vardı.

Bu kadar güçlü olabilir miydim? Şu anda Montana'ya dönmüş olur muydum?

Bu düşünceleri çabucak kafamdan atmak zorundaydım çünkü böyle bir şey olmadı ve olamazdı. Artık böyle bir ihtimal yokken bu düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermenin bir anlamı yoktu çünkü ben buradaydım.

"Macey," diye sesleniyor bir garson pencereden. "Çok üzgünüm ama geri döndüler."

İnledim.

Garip bir şekilde, artık panik ya da korku hissetmiyorum. Eğer dün gelip bunu söyleseydi, daha farklı hissedebilirdim. Şu anda umursamayacak kadar yorgunum.

Masaya patates püresi hazırlamaya geri döndüğümde ona tek söylediğim "Teşekkür ederim" oluyor.

Patatesler hala aklımdan çıkmıyor ve servis etmeden önce mutlaka üç kez kontrol ediyorum. Buradaki ilk gecemden bu yana bir daha berbat etmediğimi duyurmaktan mutluluk duyuyorum.

"İyi misin?" Kevin yanımdan sordu.

Başımı sallıyorum. "İyiyim."

"Biliyorsun, Jan ve ben senin arkadayız. Onların kışına tekmeyi basmamı istiyorsan, ben yanıdayım."

Jan, "Ve patateslerine kontakt lens solüsyonu koymamı isterseniz, sizi anlarım" diye ekliyor.

Mutluluğumu tehlikeye atan insanlara yönelik tehditleri karşısında vücudumun her parçası ısınıyor.

Böyle şeyler söyleyen ilk insanlar da onlar değil. Kızlara olanları anlattıktan sonra verdikleri cevaplar beni hem güldürdü hem de ailemin hayatı için endişelendirdi.

PEYTON

Şaka yapıyor olmalısın.

AVERY

Büyük silahları çekmeme gerek var mı? Nerede kaldıklarını öğrenip otel odalarına tahtakuruları koyabilirim.

EMILINE

Bu şeytani bir şey ve bunu okumak bile tüylerimi diken diken ediyor.

AVERY

Hak ettiklerini alıyorlar, Em.

PEYTON

Onları odaya koymak için onlarla temas etmeniz bile cildimi kaşıntıdırıyor.

AVERY

Kızım, bunu yazarken bile cildim kaşınıyor. Ama onları Macey'den uzaklaştıracaksa, ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

PEYTON

Oteli aramayı ve sahte masraflar nedeniyle onları kovmalarını sağlamayı ve ardından şehirdeki tüm otellerle iletişime geçip onları yasaklamayı düşünüyordum. Sonra da havayolu şirketini arayıp yanlışlıkla bagajlarını yanlış yere koymalarını sağlamayı. Ama gerçekten yakarlar.

AVERY

Gerçek bir milyarder eşi gibi konuştun.

PEYTON

Kapa çeneni.

EMILINE

Ya da Logan'ın onun için yasaklama emri çıkartmasını sağlayabiliriz?

AVERY

Logan'ı her konuşmaya dahil etmenin bir yolunu bulurdun.

PEYTON

Katılıyorum. Ama bu da kötü bir fikir değil.

Kızlar, iş arkadaşlarım, Oliver, kardeşleri ve tabii ki kızım arasında hayatta isteyebileceğim her şeye sahibim. Güçlüyüm. Mutluyum.

Nihayet bunca zamandır içimde olduğunu bildiğim kişi oldum.

Oliver'a kısa bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarıyorum ki ekran koruyucum beni durduruyor. Oliver'ın beni Kayalığın Tepesi'ne ilk götürdüğünde şehre bakarken gönderdiği bir fotoğraf.

Ben ona bakarken sözleri kulağımda çınlıyor.

'Artık kaya dipleri yok, yusufluk. Kayaların tepesine hoş geldin. Bu sefer burada sonsuza dek kalacaksın.

Gülümsüyorum ve Oliver'a mesajı gönderiyorum.

Yine ortaya çıktılar. Ama burada her şey yolunda.

OLIVER

İşte benim kızım. Sana hep söylediğim şeyi unutma. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, bebeğim.

Ayrıca, belki yemeklerine tükürsün.

Telefonumu cebime koymadan önce verdiği cevaba gülümsüyorum.

"İsterlerse bütün gece orada oturup bekleyebilirler." Omuz silkiyorum, sonunda onlara cevap veriyorum ve işime geri dönüyorum. "Benden istediklerini asla alamayacaklar."

"İşte benim kızım," diye bağıyor Jan.

Kevin başını sallayarak, "Dostum, seninle çalışmayı özleyeceğim," diyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni ne kadar zorlamak isterlerse istesinler." Gülüyorum.

"Hayır, yeni restoranın en belalı baş aşçısı olduğun zamanı kastediyorum," diyor Kevin soğukkanlılıkla.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz.

"Açıklamana ihtiyacım var," diyorum ona.

"Frank bunu sana benim söylememi istedi," diye söze başlıyor, sonra ağzı boktan bir sırıtişa dönüşüyor. "Ama ikinci lokasyonlarında yeni baş şef sen olacaksın."

Sözleri beni yolumda durdurdu. Bir an için mutfak sırasının arkasında durduğumu ve birinin yemeğini hazırladığımı unutuyorum.

Az önce ne yapıyordum? Az önce bana bir sonraki baş aşçı olacağımı mı söyledi?

"Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Onu gayet iyi duydun, kızım." Jan gülüyor.

"Kardeş lokasyon olduğu için menü çoğunlukla aynı olacak, ancak Frank ve Mollie aynı zamanda benzersiz olmasını da istiyor. İnsanların birini ya da diğerini seçmesini istemiyorlar. İnsanların her iki mekânı da farklı nedenlerle ziyaret etmesini istiyorlar. İsterseniz menüye kendi yorumunuzu katmanızı istiyorlar," diye açıklıyor Kevin.

"Bu..." Bu haber için ne diyeceğimi bilemiyorum. "Vay canına. Burayı kendine ait bir yer yapma fikirlerine bayıldım."

Vay canına. Kahretsin.

Şehirde şef olmak istediğimi söylediğimde bu asla hayallerimin bir parçası değildi. Şu anda bulunduğum yer benim için yeterli. Yerleştiğim için değil, sadece beni delicesine mutlu eden şey bu. Sevdiğim işi yapmak ve tanıdığım en iyi şeflerden birinin yanında çalışmak.

Nasıl Kevin kadar iyi olabilirim ki?

"Bilmiyorum. Bunu kabullenmek çok zor. Buna hazır mıyım bilmiyorum. Baş aşçı olmaya mı? Senin gibi mi?" Kevin'a söyledim.

"Bunu yapmamın imkanı yok."

bunun için yeterince nitelikli. Üniversiteye bile gitmedim." Alay ediyor. "Sence ben okudum mu?"

Bekle. Ne?

"Tüm bunların zaman kaybı olduğuna ikna oldum. İster inan ister inanma, ben de seninle aynı şekilde başladım. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz."

"Yani genç yaşta hamile kalmış ve kendi hayallerini bir kenara bırakıp hayatından vazgeçmek zorunda kalmış bir baba mısın?" Şaka yapıyorum.

"Onun gibi bir şey. Hamile kalacak olanın *ben* olmam dışında tabii," diye şakayı bana geri çeviriyor.

Burada çalışmaya başladığım ilk günden beri, Kevin'i birden fazla yönden örnek aldım. Mutfakta zahmetsizce hareket etmesi ve gönderdiği her bir yemeği kesinlikle mükemmel hale getirmek için gösterdiği konsantrasyon. Burası onun sayesinde bu kadar sorunsuz çalışıyor.

"Anlamıyorum."

"Karım on sekiz yaşındayken hamile kaldı. Açıkçası o zaman evli değildik. Senin bundan biraz daha genç olduğunu biliyorum ama ikimiz de büyümek zorunda kaldık. İkimiz de birbirimize sahip olmamıza rağmen üniversiteye gitme hayallerimizden vazgeçtik. Bu imkansızdı." Bu anı karşısında başını sallıyor. "Şehirde komi olarak işe girdim. Üç yıl boyunca bulaşık yıkadım ve oğluma bakmadığım zamanlarda, bilgimi artırmak için gecenin her saatinde yemek pişirmekle ilgili kitaplar okuyordum. Kendime sürekli Scotty büyüdüğünde nihayet ü ç ü m ü z için bir hayat kuracağımı söylüyordum."

"Birbirimize gerçekten çok benziyoruz." Başımı salladım. "Ben de aynı şeyi yaptım ama barmen olarak işe girdim."

"Gördün mü? İkimizin de sektöre girmek için benzer fikirleri vardı. Sahip olduğun azimle bir baş aşçı rolünü hak ediyorsun. Bana on yıl önceki halimi hatırlatıyorsun."

Elimde olmadan başımı sallıyorum. "Bunu kabul etmek çok zor. Bilmiyorum."

"Pekala, içeri alın." Jan ışınlanıyor. "Bir sonraki baş aşçı sensin!"

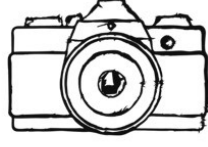
"Oh ve sana daha fazla baskı yapmak istemem... ama restoran için de bir isim seçmelisin." Kevin gülüyor. "Frank ve karısı hiçbir konuda anlaşıyorlar, o yüzden bu işi sana bırakıyorlar."

Yüce İsa. Bu gece ne oluyor?

Tam hayallerimin nihayet gerçekleştiğini düşündüğümde, hayat bana daha fazlasını hak ettiğimi söylüyor.

İşte o zaman bir karar veriyorum.

Havlumu yere atıyorum ve aileme tam olarak bunu söylemek için mutfak kapısından içeri giriyorum.

CHAPTER FIFTY-TWO

Oliver

Macey bana ailesinin tekrar restorana geldiğini mesajla bildirdikten sonra vücudum öfkeyle doldu. Oraya gidip, annesinin onunla bu şekilde konuşmasına izin verdiği için babasının suratını dağıtma dürtüsüyle savaştım.

Ne yapılabileceğine dair bir fikir edinmek için Logan'ı aramaya çalıştım ama tabii ki telefonunu açmadı. Muhtemelen son zamanlarda bir şeye ihtiyacınız olduğunda iletişime geçebileceğiniz en kötü kişi.

Mackenzie yaklaşık bir saat önce yattı ve ben de elimde telefonumla oturma odasında volta atıp *birinin benimle* iletişime geçmesini bekliyordum.

Macey, eğer bana ihtiyacı olursa. İş arkadaşı, eğer başka bir sinir krizi geçirirse.

Logan geri arayacak.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir kutu dondurma çıkarıyordum ki telefonum tezgâhın üzerinde vızıldadı. Telefona o kadar hızlı uzanıyorum ki, bu hızlı hareket göğsümde bugün erken saatlerde aldığım randevudan kalan bandajı çekip çıkarıyor.

"Siktir. Alo?" Cevap veriyorum.

"Sen iyi misin? Sesin ayak parmağını duvarın köşesine vurmuşsun gibi geliyor. Bunlar gözünüze çarpar, biliyor musunuz?" Logan şaka yapıyor.

"Histeriksin," diye kestirip atıyorum.

"Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Bugün randevun nasıl geçti?" "Çok kötüydü ama bu yüzden aramadım. Yardımına ihtiyacım var. bir şey."

"Direkt konuya gir. Ateş et."

İçimi çektim. "Geçen hafta Macey'nin ailesi iş yerine geldi. Onu taciz ediyorlardı, korkunç şeyler söylediler ve Mackenzie'yi ondan almakla tehdit ettiler."

"Kahretsin," diyor neredeyse nefesinin altında.

"Evet. Bunun olmasına izin veremem. O zamandan beri, bu hafta başında o yokken ortaya çıktılar ve sonra bu gece tekrar geldiler. Bana iyi olduğuna dair mesaj attı ama onlarla konuştu mu yoksa onları bırakmaya mı karar verdi bilmiyorum. Endişelenmeden edemiyorum. Bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Uzaklaştırma emri için başvuruda bulunabilirsiniz. Şehirde yaşamadıkları için en iyi seçenek onları şehir dışına sürmek. Çok fazla nüfuzları yok çünkü Macey istikrarlı bir anne, uyuşturucu kullanmıyor, içki içmiyor, kızına bakıyor, falan filan," diyor Logan.

"Tamam. Tamam," diye tekrarlıyorum mutfakta volta atmaya başlarken. Göğsüm yanıyor ve bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Mecbur kalmadıkça aşırı önlemler almak istemiyorum ama onları korumak ve güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Ne olursa olsun, ben olsam endişelenmezdim," diye beni rahatlatıyor. "Macey çok iyi bir anne. İkimiz de bunu biliyoruz. Tanrı korusun, denerlerse arkanı kollayacağımı biliyorsun. Eminim kızlar, Thomas ve Marc da öyle. İkiniz de bu işte yalnız değilsiniz. Biz varız. Aile bir arada kalır."

Aile bir arada kalır.

Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşlere sahip olduğum için her zaman çok şanslıydım. Peyton, Avery ve Kali hayatımıza girdiğinde daha da şanslı oldum. Şimdi ise Macey ve Mackenzie'ye deliler gibi aşık olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu da onları kaybetme korkusunu beraberinde getiriyor.

Bu düşünemeyeceğim bir şey. Ailesini ve tüm bunlarla ne kadar kindar olabileceklerini bilmiyorum. Kızlarımı benden alsalardı, hayatta kalamazdım.

Kimin benim için orada olduğu önemli değil.

Duygularımı dizginlemek için boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

Dairenin kapısı açılıyor ve Macey'nin elinde paket servis kaplarıyla içeri girdiğini görüyorum. Geldiği için minnettarım çünkü bir süredir

zorla yedireceğim dondurma dışında hiçbir şey yiyemeyecektim. Telefonu kapatmadan önce Logan'a, "Macey az önce içeri girdi," diyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor. Ve ben olduğum yerde eriyorum. Yüzündeki o ifadeyi görmek, gece boyunca hissettiğim tüm gerginliğin buhar olup uçmasına neden oluyor.

"Merhaba," diye sırtarak karşılık veriyorum.

"Eve akşam yemeği ve fazladan birkaç cannoli getirdim," diyor adaya doğru ilerleyip paketleri açmaya başlarken.

Arkasından yaklaşip ellerimi beline doluyorum. Onu bedenime doğru çekerken avuç içim karnına doğru düzleşiyor. Burada, kollarımda olduğu için rahat bir nefes alıyorum.

Nefesim boynunu gıdıklıyor ve kollarımda bir kıkırdama çıkarıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor.

"İyi olduğun için mutluyum," diyorum ona.

Macey dönüp bana bakıyor, ellerim belinde dolanırken iki kolunu da boynuma doluyor. Ama şimdi ellerim sırtının alt kısmında, onu kendime doğru çekiyorum çünkü gitmesine izin veremem. Onu asla bırakmak istemiyorum.

Gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor. "Aslında her zamankinden daha iyiyim." Kaşlarını çatıldı. "Öyle mi?"

"İşte ilginç bir haber aldım. Sen paniğe kapılmadan önce," diyor Macey, şimdi pazularımı tutarak. "Ailemle ilgili her şey olduğu gibi. İlk başta oraya gidip onlara bu tatmini yaşatmayacaktım. Ama görünüşe göre hayat bana daha fazlasını hak ettiğimi söyleyip duruyor, ben de oraya fırladım ve onlarla uzun bir konuşma yaptım. Beni bir kez bile tehdit etmediler ve beni gerçekten dinlediler. Annemin yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz." Gülüyor. "Gidiyorlar Oliver. Temelli olarak."

Başımı sallıyorum ve tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Daha iyi bir not olarak, Kevin'in bana bazı haberleri var." Tepkimi bekliyor ama ben sessiz kalıyorum, o da konuşmaya devam ediyor. "Frank ve Mollie'nin yeni yerinde baş aşçı olacağım."

"Sen ne?" Neredeyse bağıracaktım ama Mackenzie'yi uyandırmak istemediğim için hemen elimi ağızıma kapattım. "Terfi mi aldın?"

Macey o kadar geniş sırtıyor ki dişlerinin beyazını görebiliyorum. "Ben yaptım."

"Vay anasını." Yüzünü kendime çekip dudaklarımı hızlı bir öpücük için onunkilere yaklaştırıyorum. "Bu inanılmaz."

Beni bırakıyor ve ikimiz için de akşam yemeğini hazırlamaya koyuluyor. "Çok mutluyum ama aynı zamanda çok gerginim. Menüde benim de söz hakkım var. Onlar yapmak istiyorlar

Birbirine benziyor ama insanlar her ikisini de ziyaret etmek isteyecekleri şekilde kendi benzersiz yorumumla." diyor Macey mutfakta dolaşırken. "En çılgın hayallerimde bile bunun olacağını düşünmemiştim. Yardımcı şef pozisyonumdan memnundum. Gerçekten öyleydim."

"Bunu hak ediyorsun."

"Ve ismi benim seçmemi istiyorlar, Oliver!"

Heyecanı o kadar bulaşıcı ki yüzümdeki sırıtışı silemiyorum.

Dünyada hiç kimse hayattaki tüm iyi şeyleri onun kadar hak etmiyor.

"Benim kızım bir baş aşçı!" İşliyorum.

Macey sanki daha önce ona kızım dediğimi hiç duymamış gibi duraksıyor. Ama duyduğumu biliyorum. Şehre geldiğinden beri benim kızım.

Bu yüzden günü göğsümün üzerine mühürleyerek geçirdim.

Tabağı bırakıyor ve bana ulaşana kadar üç uzun adım atıyor. Kollarını boynuma doluyor ve vücudunu benimkine atıyor. Temas karşısında irkiliyorum ama bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Ne yazık ki, pek iyi değildim.

"İyi misin?" Macey benden bir adım uzaklaşırken nefes nefese kalıyor. "Ben iyiyim." Bandajın bulunduğu hassas noktayı ovuyorum.

Gömleğimin eteklerine uzanıyor ve bana bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu anlamak için gömleğimi üzerimden çekiyor. Sol göğsümün üzerindeki bantla kaplanmış beyaz gazlı bezi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım," diyor, her zamankinden daha endişeli. "Bunu sana kim yaptı?"

Bir kahkaha attım. "Peyton'dan çok fazla aşk kitabı okuyorsun."

"Bu hiç komik değil. Sen iyi misin? Ne oldu?"

Bir adım geri atıyorum ve sağ üst köşedeki bandı yavaşça açıyorum. Bebek göğsümdeki kılların bir kısmını çekiyor ve tamamen üzerimden çıkana kadar tıslıyorum, tüm günümü harcadığım sanat çalışmasını ortaya çıkarıyor.

Sadece bir saat sürmesi gerekiyordu ama iğnelerin arkadaşım olmadığını öğrendim. Neredeyse üç saat boyunca sandalyede oturdum.

Elleriyle ağzını kapatıyor ve öylece bakıyor.

Gözleri içimde bir delik açıyor ve vücudum ısınıyor. Şu anda ne düşündüğünü bile bilmiyorum.

"Dövme yaptırmışsın." Keskin bir nefes çekti. "Ama zeytin ağacı değil."

Bu kız her şeyi hatırlıyor.

Başımı salladım. "Değil ama bu benim için bir zeytin ağacından daha anlamlı. Geriye dönüp baktığımda, benim için bundan daha iyi bir ilk dövme olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, son dövmem de olabilir çünkü iğnelerle aram çok iyidir," diye şaka yapıyorum.

"Bu..." Macey'nin parmak uçları göğsüme kadar uzanıyor. Tüy gibi bir dokunuş, kabarık hatların üzerinde geziniyor. "Çarpıcı. Bu ne anlama geliyor?"

"Kiraz çiçeği senin için." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, gözleri benimkilerle buluşmak için fırladı. Yanakları alev alev yanıyor ve gözleri duyguyla parlamaya başlıyor. "Mackenzie'ye bir kâğıda en sevdiği çiçeği çizdirdim. Sanatçı onun çizimini aynen alıp kiraz çiçeğiyle birleştirdi ve ikisini tek bir çiçek gibi iç içe geçirdi. Arka planda soluklaşan pusula benim için. Tüm seyahatlerimin beni ait olduğum yere, eve götürdüğünün bir hatırlatıcısı."

"Bizim için bir dövmen var mı?"

Elimi arkasına uzatıp avucumla ensesini kavrarken diğer elimi de yukarı kaldırarak gözünden kaçan yaşı parmak eklemimin tersiyle temizliyorum. "Ben yaptım."

"Ama neden?"

"Görmüyor musun? Sen benim her şeyimsin. Hayatımın geri kalanında seni bedenimde mürekkeplemek için bunun çok hızlı görünmesi umurumda değil. Seni asla bırakmak istemiyorum."

"Beni tutmak mı istiyorsun? Bizi tutmak mı istiyorsun?" "Ben istiyorum."

Ve bunu içimdeki her şeyle söylüyorum.

Kelimeler dilimin ucunda ama ona ilk söyleyeceğim an için planlarım var çünkü bunun hayatının en özel anı olmasını istiyorum.

Bunun evlenme teklifleri için ayrıldığını biliyorum ama Macey bu sözleri söylediğim ilk kadın olacak ve içimdeki her şeyle yemin ederim ki sonuncusu da o olacak.

CHAPTER FIFTY-THREE

Macey

Şehre taşındığım ilk birkaç günün çılgınca olduğunu düşündüysem, bu tam bir kaos. Son iki hafta şimdiye kadar yaşadığım en çılgın yolculuktu.

Geçen hafta Mackenzie bahar tatili için izinliydi ve sürekli bir şeyler yapma halindeydik - yapamadığımız daha fazla gezi ve ayrıca erken bir Paskalya yemeği için herkesle birlikte Peyton'ın evinde şehir dışında tam bir gün geçirdik.

Oliver'la sevdiğimiz herkese açık olduğumuz için kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. Mackenzie'den saklamaktan nefret ediyordum ama onun da Oliver'ı en az benim kadar seviyor olması bunu çok kolaylaştırdı.

Ailem sözlerine sadık kaldı ve ben onlara artık yeter dedikten sonra şehri terk etti.

Son konuşmamız şaşırtıcı derecede medeniydi. Belki de onları yasaklama emriyle tehdit ettiğim içindi, böylece ikimize yaklaşırlarsa hapse gireceklerdi.

Bunu söylemekten nefret ederdim. Günün sonunda onlar hâlâ benim ailem ama kan bağı sizi akraba yapar, aile yapmaz.

Kendi huzurum için onlarla olan bağlarımı koparmak zorundaydım.

Umarım bir gün beni anlayabilir, destekleyebilir ve bana insan gibi davranabilirler. Ama o zamana kadar, yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor ve en kolay şeydi.

Yeni keşfettiğim gücüm kendim için ayağa kalkmama yardımcı oldu, ki bu kolaydı, ama Mackenzie için kalbim kırıldı çünkü onlar onun büyükanne ve büyükbabaları - onun tek büyükanne ve büyükbabası, bu da onu çok zorlaştırdı.

Karmaşaya ek olarak, bütün hafta yeni restorandaydım.

Bunu Kevin'den ilk duyduğumda, bu kadar çabuk harekete geçmelerini beklemiyordum. Görünüşe göre işler çoktan yoluna girmiş.

Yer satın alındı ve kullanıma hazır bir şekilde boş duruyordu. Bir ekibin burayı umduğum vizyona dönüştürmesi bir hafta sürdü. Mollie's'in tam tersi, böylece insanlar her ikisine de uğramak isteyecek.

Ardından, bu haftayı mutfağı hazırlayarak, yeni personele menüde neler yapmayı planladığımızı göstererek ve bu gece için her şeyin mükemmel olduğundan emin olarak geçirdim.

Ollie's'in açılış gecesi.

Frank diğer restorana karısının adını vermişti ve bana da bu restorana istediğim ismi verme özgürlüğünü tanıdı. Hedeflediğimiz atmosfer aydınlık ve eğlenceli bir zamandı. Mollie's lüks ve kaliteli bir yemek deneyimi sunuyor. Bunu aldım ve Ollie's'i hoparlörlerden hafifçe çalan neşeli müzik ve her yerde parlak renklerle insanların unutamayacağı bir gece yapmak için değiştirdim.

Tıpkı beni her zaman olabileceğimi bildiğim kişi olmaya iten adam gibi.

Bir gün buraya gelebileceğimi biliyorum. Oliver, yolda kalmak için ihtiyacım olan dürtme, destek sistemi ve bulaşıcı gülümsemeydi. Onun benim yanımda olması, hayal ettiğimden çok daha fazlasını mümkün kıldı.

Onu her şeyimle seviyorum.

Ona söylemek için neden bu kadar uzun süre beklediğimi bilmiyorum, ama şimdi gece sakinleştiğine göre, temizlendikten sonra eve koşmayı, kollarına atlamayı ve ona bu üç küçük kelimeyi söylemeyi, bunun gerçekten hayatımın en iyi gecesi olduğu gerçeğini sağlamlaştırmayı planlıyorum.

"Bu şimdiye kadarki en iyi geceydi!" diye bağırıyor yeni şef yardımcım Victoria.

"Gerçekten öyleydi," diye katılıyorum. "Tek bir hata bile yapmadığımıza inanamıyorum. Siparişlerde hiçbir gecikme olmadı ve sanki yıllardır bu işi yapıyormuşuz gibi çalıştık."

Aşçım Trisha, "Çünkü sihirli gerçekleştiren en belalı baş aşçımız var," diye ekliyor.

"Biz bir takımız. Bu gece buradaki herkes sayesinde mümkün oldu. Biliyorum ki servisin ve yemeklerin ne kadar harika olduğu duyulacak ve sonunda çok beğenileceğiz."

"Bu gece kaç tane ıspanaklı ve ricotta raviolis yaptığımı size anlatamam bile." Trisha gülüyor. "İçimden bir ses bunun Ollie'nin imza yemeğİ olacağını söylüyor. Bence sadece bu bile bizi meşgul edecek."

Öyle olacağını hissetmişim.

Menüyü çoğunlukla aynı tuttum, garnitürlerde ve tatlılarda birkaç küçük değışiklik yaptım ve menüye birkaç makarna yemeğİ ekledim - ilki ıspanaklı ve ricotta raviolis. Buraya ilk taşındığımda yapmak için çok uğraştığım ve Oliver'ın mükemmelleştirmeme yardım etmek için geldiğİ yemek. İmza yemeğimiz. Bu *bizim imza yemeğimiz*.

"Hadi bakalım," diye tezahürat yapıyor Victoria.

"Hadi burayı temizleyelim ve eve gidelim, böylece hepimiz kutlama yapabiliriz," diyorum.

"Woop woop." Trisha dans ediyor.

Sonraki birkaç dakikayı elimizden geldiğince temizlik yaparak geçiriyoruz ama birkaç başıboş sipariş alıyoruz. Burası o kadar küçük ki, diğİerleri temizliğİ devam ederken sadece bir kişinin toparlaması yeterli oluyor.

Aksi takdirde, temizliğİ başlamak için ön kapıların gerçekten kilitlenmesini bekleyseydik bütün gece burada olurduk.

"Macey," diye sesleniyor genç garson mutfak kapısından. "Birisi şefle konuşmak istiyor."

"Ah, Tanrı aşkına," diye inliyorum hayal kırıklığıyla ama bu sınırlarımın yüzeye çıkmasını engellemiyor.

Bitirdiğimizi sanıyordum. Anladıklarını sanmışım. Eğer söyleyecek daha fazla şeyle geri geliyorlarsa, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Benim için en güzel geceyi mahvetmesini de istemiyorum.

Oliver'a bir mesaj gönderdim.

Sanırım ailem burada. Birisi yine şefle konuşmak istiyor ve yine onlarsa bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Sana ihtiyacım olabilir.

OLIVER

Neye ihtiyacın olursa. Ben buradayım.

Bu mutfağın dışında ne olduğı önemli değıl, çünkü ne olursa olsun Oliver benim arkamı kollar. O her zaman benim kayam oldu ve

ona ihtiyacım olduğunda. Bu onun için de farklı olmayacaktı.

Az önce birinin benimle konuşmak istediğini söyleyen sunucunun yanından geçiyorum ve adamın yüzünde bir sırıtma var.

Tamam mı?

Belki de düşündüğüm kadar kötü değildir. Ya da belki de yeni olduğu için kıcıma tekmeyi yemek üzere olduğumun farkında değildir.

Kapıları açtığımda, gözlerim aydınlık, parke zemine takılınca olduğum yerde durmak zorunda kalıyorum. Her yere dağılmış ve bir iz gibi dizilmiş kiraz çiçeği yaprakları var.

"Sanırım onları takip etmen gerekiyor," diye fısıldıyor sunucu kulağıma. Yavaş ve belirsiz adımlarla izleri takip ederken ona cevap vermiyorum. Gözlerim yemek salonunu tarıyor ve belki de iki masa kaldığını görüyorum.

insanlar yemek yiyor ve hepsinin gözleri bana sabitlenmiş.

Yapraklar köşeyi dönüyor ve arkadaki çift kapıda durduklarını fark ediyorum. Burası yoğun Cuma ve Cumartesi geceleri için taşan masalar için ayırdığımız ya da etkinlikler için kiralayabileceğimiz oda.

Diğer iki garson yanımdan koşarak geçiyor, sanki İngiltere Kraliçesi'ymişim gibi her biri odanın bir kapısını açıyor.

Gözlerim odanın ortasında duran, dünyamı alt üst eden adama takılıyor. Oliver sadece *benim* restoranımda durmakla kalmıyor, aynı zamanda saçları mükemmel bir şekilde yana yatırılmış ve açık yeşil kravatlı, keskin, açık gri bir takım elbise giyiyor.

Takım elbisesinin renginin tesadüf olmasına imkan yok. Gri takım elbiseli adamların benim zayıf noktam olduğunu unutmamalı.

"Ne?" -durup odayı tarıyorum- "Bu da ne?"

"Bana mesaj attığında burada olduğumu söylemiştim." Omuz silkiyor.

Aman Tanrım. Bunu gönderirken bunu kastettiğini düşünmemiştim.

"Ama neden?" Tam önünde durmak için hareket ettiğimde soruyorum. Bu kadar yakınen, daha önce onda hiç duymadığım bir koku olan kolonyası beni çarpıyor ama *tanrım*, sarhoş edici.

"Yeni işini kutlamak için ilk gecende burada olmak istedim." İki elimi de avuçlarının içine alıp dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerinin üst kısımlarına hızlı bir öpücük konduruyor. Vücudum ateşleniyor. "Ve bunu kutlamak için sana birkaç sürprizim var."

Oliver başını sağa doğru sallıyor ve Flora ile Samuel yan tarafta duruyorlar. Çenem düşüyor ama bir yandan da gülümsüyorum. Bakışlarım

Oliver ve onlar arasında gidip geldim ve tamamen nutkum tutuldu.

"Flora! Samuel! Şehirde ne işiniz var?" Onlara doğru koştum ve ikisini de kucakladım.

"Baş aşçı olarak ilk geceni kaçıracağımızı düşünmedin, değil mi?" Flora elini göğsüne götürerek alay ediyor. "Mackenzie beni arayıp Oliver'ın planını anlattığında hemen evet dedik."

"Ve akşam yemeği çok lezzetliydi," diye ekliyor Samuel. "Raviolis'e on yıldız veriyorum." "Bunu söylemek zorunda olduğun için söylüyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Hayır. Bunu söylüyorum çünkü ciddiym." Elini omzuma koydu. "Hayatım boyunca hiç kimseyle bu kadar gurur duymamıştım. İş aramak için barıma geldiğin günden beri, bir gün büyük işler başaracağını biliyordum."

Gözlerim doluyor ve aşırı duygusallaşmamak için gözlerimi kırptırmak zorunda kalıyorum.

"Anne," diye bağıyor Mackenzie. Küçük bedeni etrafıma sarılmadan ve ağaçlardaki bir koala gibi bana yapışmadan önce tepki verecek zamanım yok.

"Buradasın." Ona olabildiğince sıkı sarılıyorum ve gözyaşlarımı tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Uğruna savaştığım her şey. Uğruna çok çalıştığım her şey. Her şey onun içindi.

"İlk gecen nasıldı? Patates yaptın mı? Ekmek ve tereyağı çok lezzetliydi ve yaptığın tereyağlı makarna da" -iki parmağını havaya kaldırmadan önce öpüyor- "şefin öpücüğü."

O yemeğin bir çocuk için olduğunu bilmeliydim. Sadece benim çocuğum olacağını bilmiyordum.

"Yavaş ol, katil. Her şey harika gitti. Gece mükemmeldi."

Mackenzie bana tutunmayı bıraktı ve ben de onu yere yatırdım. Dünyanın en önemli insanların bazıları burada başarıyı kutluyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Dışarı çıkma sırası bizde mi? Burada ölüyor muyum?" Avery'nin sesi köşeden geliyor.

Başım odanın yan tarafındaki, etkinliklerimiz olduğunda mutfığa açılan kapıyı kapatmak için yapılmış küçük ahşap oda bölmesine doğru kayıyor. Avery gülerken kafasını yan taraftan çıkarıyor.

"Bu çılgınlık," diyorum.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz tüm kızlar, Thomas ve Marc duvarın arkasından fırlıyor ve beni büyük bir grup kucaklamasıyla bombardımana tutuyorlar. Şu anda bu odadaki tüm sevgiyi içime çekerken göğsüm ağırlaşıyor. Herkes kollarını bana dolamış, göz ucuyla Oliver'ı görüyorum, elleri cebinde ve mutlu görünüyor.

"Burada olduğunuza inanamıyorum."

"Bu büyük geceyi hiçbir şey için kaçırmazdık." Peyton alkışlıyor.

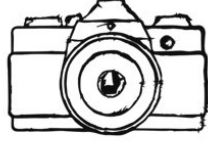
Kali, "Em burada olmayı çok isterdi ama son anda vardiyasından çıkamadı," diyor.

"Aman Tanrım, hiç sorun değil. Buna inanamıyorum." İnanamayarak başımı salladım.

Thomas başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Bu adam her şeyi bir araya getirdi."

Oliver'a bir gülümseme sunuyorum ve bakışlarımı yeni arkadaşlarıma çeviriyorum. Yeni *aileme*, küçük bir kasabadan büyük bir şehre geçişi daha az stresli hale getiren insanlara.

Halkımı buldum.

CHAPTER FIFTY-FOUR

Oliver

Macey'nin yüzünün şu anda olduğu gibi aydınlandığını görmek tam da bu yüzden bunu onun için hazırladım.

İlk başta, bunun ona gerçekten ne hissettiğimi söylediğim an olmasını istedim, şimdiye kadar bir fikri olduğunu düşünsem de. İki haftadır benim odama taşındı ve bunu değiştirmek gibi bir planım yok.

Ama bu onun için büyük bir gece ve bencilce davranıp bunu kendime saklamak istemedim. Gecenin sonunda onun en iyi arkadaşlarının ve onu derinden önemseyen insanların bir odada olmasını istedim.

Flora ve Samuel'in Cuma günü gelmelerini sağlamak, Bar and Grill'de iki kişilik bir gösteri yaptıkları için zor oldu. Ama Macey'i kızları gibi seviyorlar ve bunu kaçırmazlardı.

Macey'nin gülüşüne ve gülümsemesine bakmadan duramıyorum.

Onun gülüşünü ilk duyduğum zamanı hatırlıyorum. Ona tatlı bir şarkı demiştim. Bu gerçek hala geçerli. Kulaklarımda duyduğum son şey onun kahkahası olursa mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Macey'e şimdi bakmak ilk seferden daha farklı. Onun azmine ve o ilk uçuştan bu yana kat ettiği mesafeye hayran olmamak elde değil. Yıldızlara uzandı ama Ollie's'in baş şefi olarak aya indi.

Hâlâ o ismi seçmesini aklım almıyor, *benim ismimi*.

Bana ilk söylediğinde çenemin yere düştüğünü hissettim ve birkaç saniye düşündükten sonra ona daha da aşık oldum. Hatta bir restoranın üzerinde adımın olmasını hak etmediğimi düşünerek onu vazgeçirmeye çalıştım. Onu buraya getirdiğim için övölmek istemiyorum, çünkü tüm işi o yaptı.

Macey benimle kalma teklifimi kabul etti ve o günden beri öğrenmeyi ve tanıdığım herkesten daha çok çalışmayı hiç bırakmadı.

O konuşmanın sonunda, istediğı ismin bu olduğuna beni ikna etmişti ve ismimi seçtiğı için onur duydum.

Onun için tezahürat yapmayı asla bırakmayacağım.

Boğazımı temizliyorum, başka kutlamalardan önce onunla sadece bir dakika geçirebilmeyi umuyorum.

"İkinizi biraz yalnız bırakacağız." Peyton Macey'ye bir kez daha sarılır. "Hadi Kenzie, hemen yan tarafa gidip dondurma alalım."

Thomas, "Dondurma yemek istiyorum," diye inliyor. "O ve James için. Senin için değıl."

"Benimkini paylaşmana izin vereceğim, T Amca." Mackenzie güler

Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama bir gün evlerinde ona bu şekilde seslenmeye başladı ve bu şekilde kaldı. Hepimiz bunu çok komik buluyoruz. Thomas'ın hiç yeğeni yok, bu yüzden ona böyle seslendiğinde sevinçten havalara uçuyor.

Mackenzie'nin burada teyzeleri ve amcaları olmasına bayılıyorum. O dünyayı hak ediyor.

Oda boşalıyor ve sonra sadece Macey ve ben kalıyoruz. Göğsüm sıkışıyor.

Birden nefes alamaz oldum ve sırtımdan aşağı ter damladığını hissettim. Muhtemelen bu lanet takım elbise yüzündendir.

Takım elbiselerden nefret ediyorum ama Mackenzie'nin bana bunun onun zayıflığı olduğuna dair söylediğı sözleri çok net hatırlıyorum.

"Oliver. Tüm bunları benim için mi yaptın?" Başımı salladım.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Macey ellerimi ellerinin arasına alıyor ve aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıyor.

"Seni seviyorum, Macey Evans." Kelimeler kendiliğinden çıkıyor. Onları durduramıyorum. Onları daha fazla tutamıyorum. "Sen hayatıma girene kadar biriyle bir hayat kurmak istediğimi hiç bilmiyordum. Seninle seyahat etmek istiyorum.

Sen. Seninle bir otoparkta slow dans etmek istiyorum. Seninle birlikte yemek pişirmek ve ailece tadını çıkarmak istiyorum. Gülüşünle uyanmak ve kollarımda seninle yatmak istiyorum. Senin için çok uzaklara gittim."

Macey'nin yüz hatlarını tarıyorum ve cam gibi gözlerinin bana baktığını görüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimin dolduğunu ve sonunda tuttuğum nefesi bıraktığımı hissedebiliyorum. Haftalardır ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyordum ama kalbimi ortaya koyma konusunda çok gergindim. Macey'nin de benimle aynı şeyleri hissettiğinin onaylandığını duymak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Başının arkasını kavrayıp dudaklarını kendime yaklaştırıyorum ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Takım elbisemin yakalarını kavırıyor ve beni yerimde tutuyor. O bu kadar yakinken vücudumun verdiği hissi seviyorum.

Suyun altında tutulduktan sonra hava almaya çıkmış gibi.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Benim için tekrar söyleyebilir misin bebeğim? Bir kez daha duymam gerek."

Ayak parmaklarının ucuna bastırıyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve kelimeleri ağzımın içine söylüyor. "Seni seviyorum, Oliver Ford."

"Bunu duymak istemekten asla vazgeçmeyeceğim." Onu tekrar öpmeden önce çılgınca gülümsüyorum.

"O zaman bunu söylemeyi asla bırakmayacağım." "Seni artık eve götürebileceğimi söyle?"

Yanakları kızarıyor çünkü ona kollarımda ve vücudunun benimkine sarılmış halde ihtiyacım olduğunu biliyor. Onu kollarımda tutarak yüzümde bir gülümsemeyle yatağa girebilir ve dünyanın en mutlu adamı olabilirim.

"Temizliğimi bitireyim, sonra çıkabiliriz." Gitmek için döner ama kendini durdurur ve omzunun üzerinden bakar. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, bu arada..." Duraklıyor. "Ben Genevieve."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Macey Genevieve Evans." Göz kırıyor ve temizliğini bitirmek için geri çekiliyor.

Yukarı.

Bu hayatımın en güzel gecesi.

EPILOGUE

Macey

Haziran

"Hadi Mackenzie," diye sesleniyorum Peyton'ın evinin arka bahçesine doğru. "Geç oluyor. Pastayı keseceğiz."

Bu akşam küçük kızımın dokuzuncu yaş gününü kutluyoruz. Dokuz yaşına girdiğine inanmak gerçekten çok zor. Daha dün onu göğsüme yatırmışlar gibi geliyor. On minik ayak parmağı. Neredeyse anında benimkini saran on küçük parmak, sanki onun küçük bedeni benim ona, onun bana olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyordu.

İkimiz de yıllar içinde çok büyüdük. Onun büyüdüğü küçük kızla gurur duyuyorum.

Her zamankinden daha kendinde.

Mackenzie, James ve okuldan üç arkadaşı, Çin dükkanına girmiş boğalar gibi, pasta için mutfağa daldılar. Nasıl oldu bilmiyorum.

hiç enerjileri kalmadı. Güneş battıktan çok sonra, beş saattir etrafta zıplıyorlar.

Peyton, yeri olduğu için partiyi burada düzenlememize izin verecek kadar nazikti. James'in doğum günü partisinde Mackenzie'nin yüzünün aydınlanmasını izledikten sonra bir zıplama evi almak konusunda kararlıydı.

Ama bu normal bir zıplama evi değil. Arka bahçelerinde büyük bir yer kaplayan devasa bir engelli parkur zıplama evine yükseltti. Bir ucunda zıplamak ve oynamak için bir basketbol ağı var, sonra aşağı inmek için tırmanmanız gereken bir kaydırağa giden küçük bir parkur var.

Tam ona göre ve bugün hayatının en güzel anlarını yaşadı. "Ne tür bir pasta bu?" Mackenzie ışınlıyor.

"Biliyorsun, ortasında puding ve çilek olan vanilyalıdan aldım," diye onu temin ediyorum.

"Evet!" Bütün çocuklar heyecanla çığlık atıyor.

Oliver arkamdan yaklaşırken "Hmm, hayranların favorisi görüyorum," diyor. Vücudum her zaman olduğu gibi onun yakınlığıyla ısınıyor. Asla üstesinden gelemeyeceğim bir şey. "Bu konuda yardım ister misin?"

"Evet, evet!" Mackenzie koltuğunda zıplıyor. "Ollie bana en büyük parçayı kesecek."

"Buna alındım." Gülüyorum. "Ama önce şarkı söylemeliyiz."

Başımı sola çeviriyorum ve Avery başını sallıyor, ışıkları kapatıyor ve dışarısı kadar karanlık oluyor, tek ışığımız pastanın üzerindeki dokuz numaralı mumun titremesi.

Kalabalık şarkı söylemeye başlar. Herkes gülümsüyor ve tüm gözler Mackenzie'nin üzerinde.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Oliver'la ilişkimizi resmileştirdiğimizden beri bu cümle tekrarlanıyor. Tanıdığım en harika adama aşık olmakla kalmadım, bu süreçte koca bir aile kazandım -benim ve kızım için her şeylerini bırakacak, en önemli anlarda ortaya çıkacak insanlar.

Ailemi son gördüğümünden beri çok şey oldu.

Yan tarafta oturan aynı iki kişi, yüzlerinde hayranlık dolu bir gülümsemeye torunlarına mutlu yıllar şarkısı söylüyor.

Size hayatımın en zor ve en kolay kararını vermek zorunda kaldığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musunuz? İki hafta önce onlara ulaşacak cesareti bulduğumda bunu tekrar yapmak zorunda kaldım.

Oliver ve Peyton'ın desteği sayesinde onları aradım ve partiye davet ettim. Hepimiz parti burada olacağı için, Mackenzie ve benim Oliver'la yaşadığımız yer olmadığı için buranın tarafsız bir yer olduğu konusunda hemfikir olduk.

Bu kaçırdıkları ilk parti olacaktı.

Bana ne kadar zarar verseler de, Mackenzie onların oyununda sadece bir piyondur. O da bu süreçte en az benim kadar incinen masum bir seyirci oldu. Günün sonunda, bunlar onun büyükanne ve büyükbabası.

Mackenzie'nin her şey sırasında hissettiği incinme

Ben.

Telefon görüşmesi yapmadan önce onunla uzun bir konuşma yaptım ve şunları sordum

Eğer onları orada isterse. Bana ne yapmış olurlarsa olsunlar, onun mutluluğunu asla elinden almayacağım ya da ona istediğini vermekten vazgeçmeyeceğim.

Şaşırtıcı bir şekilde onları burada istedi ve sonuçta bütün gün uslu durdular ve bir olay çıkarmadılar.

Sadece ve sadece onun için burada olduklarını *biliyorlar*.

Şarkılar kesiliyor ve ben de kendime geliyorum. Adanın etrafında dönüyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken kızıma sarılıyorum. "Seni çok seviyorum bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına.

"Ben de seni seviyorum anne. Aya, yıldızlara ve Jüpiter'e kadar." Onu bırakmadan önce bir kez daha sıkıyorum.

Oliver tabii ki pastayı kesiyor ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Herkese servis yapıldıktan sonra annem omzuma vuruyor.

"Biz çıkıyoruz," diyor el çantasıyla oynarken. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Başımı salladım.

"Hayır, bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," diyor çok hızlı bir şekilde. "Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

Oliver'a bakıyorum ve gözlerim onunkilere takıldığı anda çoktan bana yapışmış oluyorlar. Tıpkı koruyucu bir Golden Retriever gibi, ona en çok ihtiyacım olduğunu bildiği anlarda bile yanımdan ayrılmıyor. Sanki onun sorusunu duymuş gibi başıyla küçük bir selam veriyor.

Onlara dönüp baktım. "Elbette."

"Dinle," diye başlıyor annem, herkesin ulaşamayacağı bir yerdeyken. "Bir saniye önce söylediklerimde ciddiydim. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bununla birlikte, sanırım size büyük bir özür borçluyum."

Gözlerim şokla mı açıldı? İşte bu. Öyle olmalı. "Mackenzie

gerçekten mutlu, değil mi?" diye soruyor bana.

Boğazımda oluşan kurulukla savaşmak için yutkunuyorum ve sadece başımı sallıyorum.

"Bunu söyleyebilirim. Keşke sana söylediğim her şeyi geri alabilseydim. Keşke buraya kaçmana neden olan acıyı geri alabilseydim. Ama yapamam. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Ne olursa olsun, ben de hayatımın geri kalanında bunları söylediğim için pişman olacağım."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum.

"Sen iyi, çok iyi bir annesin Macey." Annem bir elini omzuma koyuyor ve söylediklerinde ciddi olduğunu anlatmak için gözlerini benimkilere kilitliyor. "Keşke senin ne kadar iyi bir anne olduğunu bugünden çok önce görebilseydim. Etrafını çevirdiğin insanları, edindiği arkadaşları, Oliver'ın ikinize de sanki aya birlikte asılmışsınız gibi baktığını görmek. Sen ve onun için hayal edebileceğim her şey var."

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Baraj boşalıyor ve kaçan gözyaşını hızla siliyorum. Sanki Oliver bunu hissetmiş gibi, sözümüzü kesmek için boğazını temizliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana, orada duran aileme aldırmadan.

"Ben..." Ondan anneme bakıyorum. "Ben iyiyim, bebeğim."

"Bunca yıldır ona nasıl davrandığım için özürlerimi sunuyordum," diye araya giriyor annem. "Sen iyi bir adamsın Oliver. Kızıma ve torunuma baktığın için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Onlar için her şeyi yaparım."

"Anlayabiliyorum." Ona yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Gitmem gerekiyor. Yakalamamız gereken bir kırmızı uçak var. Bizi davet ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bugün torunumun yüzündeki mutluluğu görebilmek bile hayatımın en güzel günüydü."

Bu sözlerle topuklarının üzerinde döndü ve babamı mutfakta bulup kapıdan çıktı. Az önce olanlara inanamıyorum.

"Bu iyiydi, değil mi?" Oliver yüzümü ellerinin arasına alarak soruyor. "Beklenmedik bir şeydi."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hadi bebeğim. Geç oluyor ve Mackenzie'nin hediyelerini açma vakti geldi. Ona ne aldığımı gördüğünde senin de orada olmanı istiyorum."

"Tanrım, ne yaptın sen?"

Parmağını ve başparmağını dudaklarında gezdiriyor, sanki fermuarını kapatıyormuş gibi.

Oturma odasına doğru ilerlerken ikimiz de kahkaha krizine giriyoruz.
Bu iyi olmalı.

Oliver

Mackenzie'nin herkesten aldığı hediyeleri açmasını dikkatle izliyorum.

Sandalyenin kolçağına oturduğum yerde dizim zıplıyor, gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda gerginim.

Çok küçük bir ihtimalle ona karşı aşırıya kaçmış olabilirim. Ama kızımın kutlayacağım ilk doğum gününün şimdiye kadarki en iyi doğum günü olmasını istedim.

Adaçayı yeşili ambalaj kâğıdı olan kutuyu eline aldığı anda sinirlerim tepeme çıkıyor. Yığındaki son hediye. Önce kartı açıyor ve yüksek sesle okuyor.

Sevgili Mackenzie.

Senin için alışveriş yapmak biraz zor. Tüm evreni vermek istediğiniz dokuz yaşındaki bir çocuğa ne alırsınız? Bana sorarsanız bu imkansız bir görev. Mükemmel hediye ne olacağını uzun uzun düşündükten sonra bunda karar kıldım.

Açmadan önce, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum, umarım bu noktada zaten biliyorsundur. Sen benim için dünyalara bedelsin ve hayatıma girmen bana verilebilecek en büyük hediye idi. Dünyayı benimle birlikte görmeni istiyorum, ama kendi gözlüğüyle.

Doğum günün kutlu olsun, kızım.

Seni seviyorum. Oliver

Mackenzie yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor ve kutuyu açmadan önce ayağa kalkıp küçük kollarını bana dolamak için bana doğru koşuyor. Benim gözyaşlarım da onun yanağındaki gözyaşlarına karışıyor.

"Ben de seni seviyorum Ollie. Hem de çok" diyor beni daha sıkı sararken. "Hadi, aç şunu," diye onu cesaretlendiriyorum.

Haziran'da Noel'deymiş gibi kâğıdı yırtıp atıyor. Kutuyu gördüğünde şoktan gözleri büyür.

"Yapmadın," diye haykırıyor. "Bu benim mi? Hepsi benim mi?" "Hepsi senin." Ona gülümsüyorum.

"Anne." Başını Macey'ye çeviriyor, o da elinde bir mendille kenarda durmuş ağlıyor. "Ollie bana onunkine uygun bir fotoğraf makinesi aldı!"

"Anlıyorum, bebeğim."

Mackenzie kutuya bakarak, "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye," diyor. Ama çok geçmeden yüzü hafifçe düşüyor. "Doğum günüm olduğunu biliyorum ama ben de sana bir şey verebilir miyim?"

Kaşlarım soru sorarcasına birbirine çarpıyor. Macey'ye bakıyorum ve neler olduğunu merak ediyorum. Sanki az önce sorduğu soru karşısında içinde kabaran duyguları görmemi istemiyormuş gibi bakışlarını benden kaçırıyor.

Sonunda ona dönerek, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok Mackenzie," diyorum.

Mackenzie cevap vermez ve içeride Thomas'ı kanepede bulur. Yüzünde bir sırıtışla arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. Bana bakıyor ve güven verici bir göz kırpmıyor.

Bu ikisi şu anda neyin peşinde?

Durumu değerlendirmek için Peyton'a dönüyorum ama o da başını çevirmiş, düşen gözyaşlarını tutmak için yanağını bir mendille kuruluyor.

Mackenzie önümde duruyor, kardeşimin az önce ona uzattığı kâğıt parçasını açıyor. Gözlerindeki yaşları silmek için birkaç saniyede bir duraklıyor.

"Kamerayı sevdiğim kadar, Ollie. İnan bana, gerçekten seviyorum." Bir kahkaha attı. "Ama sana sormak istediğim bir şey var."

Başımı salladım.

"Bana daha büyük bir doğum günü hediyesi verip babam olur musun?"

Etrafımdaki her şey duruyor. Kalbim duruyor ve göğsüm daralıyor, hava ciğerlerimin derinliklerinde sıkışıp kalıyor, nefes alamıyorum. Annesine benzeyen mükemmel yeşil gözlerine bakıyorum, benden istediği her şeyi yapmamı sağlayacak güce sahip gözlerine.

"Seni evlat edinmemi mi istiyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Sadece sen istersen." Mackenzie çok rahat bir şekilde omuz silkiyor. "Benim bir babam yok. Sen de annemi gerçekten seviyorsun ve bence bir gün siz ikiniz evleneceksiniz. Bunu saklayabilir ve evlendiğinizde düğününde sorabilirim ama *bunun* hayatımda alabileceğim en iyi doğum günü hediyesi olacağını düşündüm."

"Hayatının geri kalanını annenle geçirmeyi planlıyorum, Kenzie. Bu senin için de geçerli."

Birkaç kez göz kırpmıyor, gözlerinden daha fazla yaş süzülüyor.

İki elimi omuzlarına koyuyorum ve onunla daha göz hizasında olmak için eğiliyorum. "Dünyada beni seni evlat edinmekten daha çok mutlu edecek bir şey yok, Kenzie. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Seyahat etmekten ve portakallı gazozdan çok daha fazla."

Kıkırdıyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet. Milyon kere evet." Kollarımı başının etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum ve o da kollarını belime dolayarak sarılmaya karşılık veriyor.

"Allah kahretsin," diye homurdanıyor Avery, gözlerini bir mendille sıvazlayarak. "Bu hayatımda tanık olduğum en mükemmel şeydi."

"Herkes bunun arkasında mıydı?" Odayı tararken söyledim.

"Hayır," diye tersliyor Avery. "Bu senin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu."

"Sadece T Amca ve annem biliyordu," diyor Mackenzie. "Peyton Teyze de."

Ayağa kalkıp hayatımın mutlak aşkına, benim için her şeyi değiştiren kadına doğru ilerlemeden önce alnına bir öpücük konduruyorum. Dünyamı daha iyi bir yer haline getiren kadın. Var olduğunu hiç bilmediğim aşkın içeri girmesine ve kalmasına izin verdim.

Macey'nin yüzünü kendime yaklaşıtıyorum ve onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Onunlayken tek bir öpücüğü bile hafife almam.

Onun öpücüğü her zaman hayatta kalmak için ihtiyacım olan oksijen olacak. "İstedğin bu mu?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

"Sadece sen yaparsan," diye karşılık veriyor benden uzaklaşmadan.

"Birinin bana verebileceği en büyük hediye bu."

"Ve sen başıma gelen en iyi şeysin. Bizim için."

Uzaktan telefonlar çalıyor ama kendimi Macey'le yaşadığım baloncuğun dışına çıkarmıyorum çünkü sonsuza dek orada yaşamak istiyorum.

"Çocuklar." Peyton'ın sesi acılı geliyor.

Kafalarımız ona doğru kayıyor. Peyton elinde telefonuyla bir hayalet gibi bembeyaz görünüyor, sanki az önce yıkıcı bir haber almış gibi telefona bakıyor. Dudakları şokla aralanıyor ve sanki bize söyleyeceği kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor. "Bebeğim?" Thomas ona doğru uzanırken söylüyor. Bakışlarını

Onun. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Odadaki gerginlik hissediliyor. Kimse kımıldamıyor. Hepimiz Peyton'a bakıp bir cevap bekliyoruz.

"Bu... bu..." Ona bakıyor ve nihayet konuşmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Ben Logan."

Oliver ve Macey'den baharatlı bir bonus sahne ister misiniz?
İndirmek için [buraya](#) tıklayın.

Mackenzie'nin Fransız Tostu

Kitaptaki meşhur Fransız tostunun tadını çıkarın. Hazırlık süresi: 5 dk. Pişirme süresi: 5 dk.

İçindekiler

- 1 yumurta
- 1 çay kaşığı vanilya özütü
- 1 çay kaşığı öğütülmüş tarçın
- 1/4 su bardağı süt
- 4 dilim en sevdiğiniz ekmek (Mackenzie patatesli ekmeği sever)

Yol Tarifi

1. Yumurta, vanilya özütü, öğütülmüş tarçın ve sütü çırpın
ina sığ kase
2. Ekmeği karışıma batırın. Her ikisini de kaplamak için ekmeği çevirin
 taraflar.
3. Heata yapışmaz tava veya Orta ateşte ızgarada ekmek
 dilimlerinin her iki tarafı da kızarana kadar pişirin.

** En sevdiğiniz meyve sosu, pudra şekeri, tarçın şekeri ve/veya şurup ile servis edin.

** Tarif Jenn McMahon'un mutfağından alınmıştır.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı yazma sürecinde belirli kişilere teşekkür etmeden önce, okuyucularıma teşekkür etmem gerekiyor. Hepinize. *Lütfen *bekleyin. Bunu yazarken biraz ağlamaklı oluyorum** Umarım ilk kitaptan bu kitabın yayınlanmasına kadar hayatım üzerindeki etkinizin farkındasınızdır. Siz, desteğiniz ve bu kurgusal karakterlere olan sevginiz olmadan hiçbir şey mümkün olmazdı. Bana gönderdiğiniz her mesaj, beni etiketlediğiniz her sosyal medya gönderisi ve bıraktığınız her yorum benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Yazmaya devam etmek istememin sebebi sizsiniz. Bu yüzden TEŞEKKÜR EDERİM.

Kocam - sadece ikinci ithaf bile benim için ne ifade ettiğini herkese anlatıyor. Ama eğer anlaşılmadıysa, seni seviyorum. Yıllar önce iki yaşında bir çocuğu olan bekâr bir anneye aşık oldun ve ikimizi de hayatına ve ailine kabul ettin. Sen onun için en iyi bonus babasın ve ben de hayatı birlikte yaşayabileceğim gerçek bir 'Oliver'a sahip olduğum için daha şanslı olamazdım.

Mel - Birbirimizle her gün yaptığımız telefon görüşmelerinde söylenmemiş çok fazla şey yok, ama gerçekten sadece benimle sahneleri konuşarak tüm bu kitabı daha okumadan mahvetmeme izin verdiğin için teşekkür etmek istiyorum. HAHA.

Salma - muhtemelen şimdiye kadar yaşadığın en büyük karmaşayı üstlendin ve gözünü bile kırpmadın. Oliver'a bu kadar iyi baktığın için teşekkürler,

Macey ve Mackenzie, ve bana verdiğiniz her bir onsluk sert sevgi için.

Kelsey - en çılgın programa sahipsın ve tatillerde bu kitabı stlendin ve bunun için sana sonsuza dek minnettar olacağım. Arkadaşlığını ve desteğini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu asla verildi.

Alfa okuyucularım (Jessy, Rachel, Tabitha, Cat) ve beta okuyucularım (Jackie, Sam, Shima, LB, Kristen) - Siz dostlarım... Söyleyecek sözüm yok. Bu kitabın pek çok bölümünün ince ayarının yapılmasına yardımcı oldunuz ve kitabı çok daha iyi hale getirdiniz. Lütfen beni asla terk etmeyin.

Son olarak - Brit Benson - gayri resmi akıl hocam, arkadaşım, yazar annem ve her yönden desteğim. Beni kanatlarının altına aldığın ve yazar olmanın getirdiği tüm arka plan işlerinde bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Dşndğmden çok daha fazlası ve sorularım olduğunda ve desteğe ihtiyaç duyduğumda her zaman yanımdasın. Yaptıklarının karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim. Ve bu yüzden bana istediğin zaman Mc-Ma-Hone-e demene izin vereceğim. HAHA.

ABOUT THE AUTHOR

Jenn McMahon, kocası Daniel, iki çocuğu Zachary ve Owen ve iki köpeği Cooper ve Piper ile birlikte New Jersey sahilinde yaşamaktadır. Son birkaç yılını aşk kitaplarıyla geçirdi, şimdi kendi kitaplarını yazıyor ve onları dünyayla paylaşıyor. Jenn yazmadığı zamanlarda kitap okurken, en sevdiği dizilerin (Scandal, Grey's Anatomy ve Friends - bunlardan sadece birkaçı) tekrarlarını izlerken ya da köpeğini severken bulunabilir. Ayrıca çocuklarıyla sahile gitmeyi, kocasıyla Atlantic City'de buluşmayı ve gök gürültülü fırtınaları seviyor.

SCAN HERE TO SIGN UP FOR MY NEWSLETTER

SCAN TO JOIN MY FACEBOOK READERS GROUP

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.